

Giới thiệu Cẩm Thú Buông Cô Nương Kia Ra

Cẩm Thú Buông Cô Nương Kia Ra câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Ước Cẩm xung quanh hai nhân vật chính Diệp Sơ và Vệ Bắc.

Cô có bản chất là một đứa con gái tốt bụng, hay giúp đỡ quan tâm mọi người bởi thế ai cũng yêu quý, và mang ơn có khi còn muốn đền đáp bằng gia tài.

Còn hẳn tên Vệ Bắc siêu xấu tính trái ngược hoàn toàn với cô may mà còn được cái ngoại hình kéo vót, hai người là cặp thanh mai trúc mã bù trừ hết cho nhau, cô toàn bị hấn ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: Pingki

Ngày đó Diệp Sơ chào đời, đúng vào tiết lập xuân, tục ngữ có câu ‘một năm bắt đầu từ mùa xuân, mùa xuân vạn vật đâm chồi nảy lộc’, cho nên mẹ cô liền lấy tên này đặt cho cô.

*nguyên văn là ‘xuân thiên thị vạn vật đích sơ thủy’ nên tên của Diệp Sơ là chữ Sơ trong ‘sơ thủy’.

Diệp Sơ lúc mới sinh ra, rất thích im lặng, im lặng tới mức nào? Theo như lời của mẹ cô là Lưu Mĩ Lệ thì: “Chỉ cần không để ý một chút, người tự nhiên ở đâu chui ra, không nghe thấy một tiếng động nào.”

Nơi họ sống có truyền nhau một câu nói: Đứa trẻ lúc mới sinh ra khóc càng vang dội thì càng dễ nuôi. Cũng không biết có thật như vậy hay không, tóm lại Diệp Sơ hồi còn bé quả thật rất khó nuôi, vừa sinh ra chưa được bao lâu đã sinh bệnh, ngày nào bà nội cô cũng phải ôm cô chạy tới chạy lui tới bệnh viện.

Đến mức độ mà ngay cả mấy cô y tá làm nhiệm vụ truyền nước trong bệnh viện cũng nhẵn mặt, nếu vài ngày không thấy tới còn nói một câu: “Ài u, Diệp Từ mấy ngày nay không thấy tới nha. Nhớ con bé thật.”

Bạn xem, đây là lời của một y tá bệnh viện nên nói sao?

Có điều người nhà Diệp Sơ đều những người hiền lành không hay so đo, chưa bao giờ để ý y tá nói thế nào, dù sao vui hay không vui cũng phải sống, chỉ bằng sống thoáng một chút cho thanh thản.

Diệp Sơ cứ như vậy đem bệnh viện thành nhà mình, mãi cho đến lúc lên ba, rốt cục có một lần, cô bởi vì tiêm pê-ni-xi-lin nhiều quá mà sinh dị ứng thuốc.

Khi đó điều kiện trong nhà không tốt, không tiêm pê-ni-xi-lin thì có thể chuyển sang loại thuốc khác, nhưng viện phí lại rất cao. Người trong nhà liền lo lắng không ngớt, sợ đứa trẻ này nếu vẫn tiếp tục bệnh nữa, trong nhà sẽ khủng hoảng kinh tế mất thôi.

Nói đến cũng lạ, ngay khi mà mẹ cô này ra ý nghĩ này trong đầu thì hôm sau Diệp Sơ không phải đi bệnh viện nữa.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Mãi đến một tháng sau, Diệp Sơ vẫn không thấy sinh bệnh, cuối cùng bà nội cũng phải sốt ruột, đứa bé này sẽ không bị bệnh đến mất cả dấu hiệu đấy chứ?

Người nhà cô mặt buồn rười rượi, suốt đêm ôm Diệp Sơ đi bệnh viện, một mực cho rằng đứa bé bị bệnh, yêu cầu bệnh viện tiến hành một cuộc kiểm tra toàn thân từ nhỏ đến lớn, cuối cùng bác sĩ cho ra kết luận: “Một nhà già trẻ các người đang đùa giỡn với bệnh viện có phải không? Đứa bé rất tốt, chẳng qua bị bồi bổ quá nhiều, hơi có dấu hiệu phì cân.”

Từ đó về sau, Diệp Sơ liền có thêm một biệt danh, gọi là “Diệp Phi.”

Diệp Phi có một tật xấu, đó là từ nhỏ đã không nhớ được người nào. Lúc ba tuổi, cô còn gọi hàng xóm nhà cô là mẹ, gọi người phát báo hàng ngày là ba, khiến cho mẹ cô cực kì buồn bực, sao mình lại sinh ra đứa con gái như thế này được chứ, ngay cả ba mẹ mình mà cũng nhận sai được.

Có điều, tật xấu này của Diệp Phi cũng không phải là không tốt hẳn. Ít nhất đi Vương hàng xóm được cô gọi là mẹ lại thích thú không thôi.

Di Vương đó vẫn luôn mong mỏi sinh được một đứa con gái, ba mươi tuổi mới mang thai, lúc sinh ra lại là con trai, gần đến độ thiếu chút nữa cầm cây kéo xén một phát cho nó thành con gái rồi.

Không nghĩ đến cô bé mập mạp trắng trẻo bên cạnh nhà mình vừa gặp mặt đã gọi mình là ‘mẹ’, thật đúng là làm Di Vương vui mừng như nở hoa, âm thầm cân nhắc nhất định phải sau này phải cưới cô bé này về làm vợ cho con trai mình.

Cho nên, Diệp Sơ trước khi bảy tuổi đã có một người bạn trai thanh mai trúc mã, chính là con trai của di Vương hàng xóm nhà cô—— Thẩm Nam Thành.

Thằng bé Thẩm Nam Thành này tuy là mang tiếng là thằng nhóc nghịch ngợm nhất trong trấn, nhưng cũng rất biết nghe lời mẹ, bị mẹ già nhà mình nói qua nói lại vài câu, nó quả thật xem Diệp Sơ là vợ tương lai của mình.

Trước khi bảy tuổi, tất cả những đứa trẻ chung quanh nhà bọn họ cười nhạo Diệp Sơ là đứa bé béo phì, đều bị Thẩm Nam Thành đánh cho một trận nhừ đòn.

Này cũng chính là nguyên nhân vì sao Diệp Sơ từ nhỏ không có bạn bè gì. Bởi vì những đứa trẻ xung quanh đều rất sợ cô, mà không đúng, phải là rất sợ bị Thẩm Nam Thành đuổi theo đánh vào mông.

Diệp Sơ không có bạn bè gì, đành phải chơi cùng Thẩm Nam Thành, hai đứa bé này chơi trò gì đây? Đương nhiên là trò gia đình mà không có đứa trẻ nào là không biết chơi.

Diệp Sơ đóng vai người mẹ, Thẩm Nam Thành giả làm người ba, còn con trai là do con chó Tiểu Hoàng của Thẩm Nam Thành đóng.

Nếu tương lai sau này, Diệp Sơ thật sự có con, nếu đứa bé đó biết trên mình còn có một anh trai chó nữa, phỏng chừng đi lấy khối đậu hũ mà đập lên đầu mất thôi.

Đừng thấy thằng bé Thẩm Nam Thành này bên ngoài đánh nhau lợi hại, nhưng về nhà rồi lại ngoan ngoãn như chú thỏ con, ba thằng bé có đánh đòn thì nó cũng không dám hé một tiếng.

Thẩm Nam Thành vừa nghe Diệp Sơ cho nó làm ba, mặt thằng nhỏ này liền đỏ bừng, còn hơn lúc hần chấp nhận để Diệp Sơ là vợ tương lai của mình.

Một đứa trẻ thôi mà, chuyện gì thích cũng đem là thật.

Diệp Sơ không nhớ được tên của Thẩm Nam Thành, lúc bình thường, cô thấy Thẩm Nam Thành liền gọi hần là A Bảo.

A Bảo là một đầu bếp trong chuyên mục nấu ăn của đài địa phương chỗ họ, lúc ấy rất nổi tiếng, mặt mũi tròn tròn mập mập, đặc biệt nấu đồ ăn rất ngon, cũng may đây là cái tên mà Diệp Sơ nhớ rõ nhất, cho nên cứ khi nào cô không nhớ được tên của người khác, cô sẽ gọi người đó là A Bảo.

Nhưng Thẩm Nam Thành lại không biết, còn tưởng rằng đây là tên gọi thật mật mà Diệp Sơ dành cho mình, cho nên mỗi lần Diệp Sơ gọi nó là A Bảo, nó liền vui vẻ cực kì.

Kỳ thật thằng bé không biết, ngay cả con chó nhà nó, Diệp Sơ cũng gọi là A Bảo.

Đây cũng là điều mà Diệp Sơ khi đó nghĩ mãi không ra, vì sao mỗi lần cô gọi tên con chó nhà hàng xóm, thì con trai nhà họ lại chạy ra? Đương nhiên, những lời này đều là nghĩ trong đầu không nói ra ngoài.

Nhìn con trai nhà mình có cô bạn gái nhỏ, mẹ Thẩm Nam Thành rất chi là vui vẻ, chỉ tiếc những dự tính của mẹ thằng bé không kéo dài được lâu.

Năm ấy Thẩm Nam Thành bảy tuổi, trong nhà bỗng nhiên nhận được một phong thư được gửi từ nước Mĩ về, trong chỉ có một xấp giấy dày, có cả tiếng trung lẫn tiếng anh.

Thư từ ông cậu của nhà Thẩm Nam Thành, đi tòng quân từ hồi còn trẻ, vốn tưởng rằng đã sớm bỏ mạng nơi sa trường rồi.

Ông cậu năm đó sau khi trốn khỏi Trung Quốc, một mình bốn ba đến nước Mĩ xa xôi, tự tay gây dựng sự nghiệp của mình, bây giờ người đã già tuổi tác đã cao, lại không có con cái nối dõi, qua vài cuộc điều tra, rốt cục biết được mình còn cháu đang sống trong nước. Cho nên hy vọng một nhà bọn họ có thể sang bên này đoàn tụ cùng mình, ông cam đoan sẽ cho đứa bé được hưởng điều kiện giáo dục tốt nhất.

Phải biết rằng, khi đó ở trong nước đang thịnh hành câu nói “Trắng nước ngoài tròn hơn nước ta”, người nào cũng mong mỏi có cơ hội được một lần ra nước ngoài mở mang kiến thức chứ đừng nói là di dân cả nhà sang đó.

Sau khi nghĩ trước tính sau, cân nhắc giữa di dân và cô con dâu bé bên này, mẹ Thẩm Nam Thành lựa chọn phương án trước. =,= vậy mà cũng bày đặt chọn chi không biết.

Không đến ba tháng, ông cậu bên Mĩ liền nhờ vả quan hệ, thay gia đình họ làm xong xuôi tất cả những thủ tục di dân. Ba tháng sau, Thẩm Nam Thành đi theo mẹ, đặt chân lên phi cơ đến đất nước chủ nghĩa để quốc bên kia đại dương.

Trước khi đi, Thẩm Nam Thành khóc nhè, quán quít lấy mẹ đòi mang theo Diệp Sơ đi cùng.

Mẹ thằng bé suy nghĩ nửa ngày, nói: “Thế này đi, con để tiểu hoàng ở lại với Diệp Từ, chờ đến khi nào chúng ta ở bên kia ổn định xong, liền quay về đón tiểu hoàng và Diệp Từ sang cùng được không?”

Di Vương đương nhiên là nói cho có lệ, nhưng Thẩm Nam Thành là xem là thật, về nhà tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân cho tiểu hoàng, còn thất một cái nơ bướm thật to ở trên cổ nó, đem ngay sang nhà họ Diệp kể bên.

“Diệp Từ, tôi để tiểu hoàng ở lại với cậu, mẹ tôi nói, sang năm sau, sẽ lái phi cơ về đây đón cậu và tiểu hoàng sang cùng.”

Diệp Sơ nhìn con chó, lại nhìn Thẩm Nam Thành: “Phi cơ lớn như vậy, thật sự có thể bay lên trời sao?”

“Đương nhiên rồi! Đến lúc đó cậu và tiểu hoàng ngồi trên phi cơ, vù vù một lúc là sang đến nước Mĩ rồi.”

“Đến nước Mĩ làm gì?”

Thẩm Nam Thành đỏ mặt: “Đến nước Mĩ...để...ở cùng với tôi a...”

“Tôi ở nhà tôi cũng được rồi mà.”

“Cái kia...cái kia không giống nhau nha...”

“Sao lại không giống?”

“Chính là...” Thẩm Nam Thành lí nhí, cảm thấy không biết nói thế nào, nghĩ nghĩ một hồi, nói: “Mẹ tôi nói, kem ở nước Mĩ có rất nhiều dâu tây.”

Dâu tây? Vừa nói đến ăn, hai mắt Diệp Sơ liền sáng lên. Cô gật đầu, còn nói như thật: “Vậy cậu đừng quên quay về đón tôi đó.”

“Được, tôi hứa!” Thẩm Nam Thành cười híp cả mắt, trong lòng ngọt như được ăn đường vậy.

Sau đó, xe đến đón cả gia đình họ đi, mẹ Thẩm Nam Thành mãi mới kéo được nó lên xe.

“Tạm biệt, đừng quên giao hẹn của chúng ta nha!” Ngồi ghế sau, Thẩm Nam Thành liều mạng vẫy tay.

Diệp Sơ cũng dẫn theo tiểu hoàng, ra cổng vẫy tay chào Thẩm Nam Thành: “Tạm biệt...A Bảo!”

Trong nháy mắt đó, đứa bé trai nước mắt chảy như mưa, nhìn Diệp Sơ và tiểu hoàng đang ngồi xôm bên cạnh cô, trong lòng lặng lẽ nói: “Con trai, con ở lại nhớ phải chăm sóc mẹ con đó!”

Một năm kia, Diệp Sơ sáu tuổi lẻ tám tháng, vẫn không nhớ được tên người khác, thấy người nào cũng gọi bằng một tên: A Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Pingki

Thẩm Nam Thành đi chưa được bao lâu, bên cạnh nhà Diệp Sơ đã có hàng xóm mới chuyển đến, họ Vệ, ông chủ nhà là Vệ Đông Hải, làm việc trên cơ quan của trấn, nghe nói là một trợ lý nhỏ dưới quyền phó trưởng trấn. Bà chủ nhà họ Tần, là giáo viên môn ngữ văn ở trường trung học trấn trên, hai người đều được xem như là có đồng dôi thư hương.

Nhà họ Vệ có một đứa con trai, tên là Vệ Bắc, cùng tuổi với Diệp Sơ, mặt mũi trông rất được. Lưu Mĩ Lệ vừa nhìn một cái đã thấy thích vô cùng, còn len lén nói với ba Diệp Sơ: “Ôi, đứa bé này mặt mũi cũng đẹp trai thật, sau này làm con rể mình thật là tốt a!”

Vừa dứt lời, thằng nhóc kia liền một phát đá văng cái máng sành trên mặt đất dùng để cho gà ăn, làm cho gà trong sân nhà bà cụ Hàn cách vách sợ tới mức bay loạn tứ tung.

Lưu Mĩ Lệ liếc nhìn chồng mình một cái, lặng lẽ quay đầu về, vỗ vỗ đầu Diệp Sơ đang ngồi xôm dưới đất nhìn A Bảo, nói: “Diệp Từ, ăn cơm ăn cơm!”

Diệp Sơ vừa nghe nói có cơm ăn, vội vàng ôm A Bảo đi theo mẹ vào nhà, A Bảo lại ngoái cổ lại nhìn đám gà bay trong sân mà sủa um lên, liền bị thằng nhóc đang ở sân đó hung hăng trừng mắt một cái.

Diệp Sơ từ nhỏ đã thích ăn, thế cho nên thể trọng vẫn không thấy giảm, mỗi lần mẹ cô sợ cô ăn nhiều quá, ba bà ở bên cạnh nói ngược lại: “Con nít béo được cứ để nó béo, chờ đến khi lớn rồi tự nhiên sẽ gầy thôi.”

Sự thật chứng minh lý luận của ba cô vô cùng sai lầm, thể trọng của Diệp Sơ không thấy giảm mà cứ từ từ tăng lên, thế cho nên đến lúc cô gần bảy tuổi, Lưu Mĩ Lệ bị ai phát hiện, cô thể nhưng mua không được bộ váy công chúa xinh đẹp nào vừa người con gái mình nữa rồi.

Việc này đối với người mẹ từ lúc con còn nhỏ đã ảo tưởng trang điểm cho con gái thành công chúa bạch tuyết mà nói, quả là một đả kích nặng nề.

Vì thế, thân là bà chủ “tiệm may Mĩ Lệ”, Luru Mĩ Lệ quyết định dựa theo kiểu dáng quần áo trên báo thiếu nhi, đích thân may cho con gái mình một bộ váy công chúa thật đẹp.

Tay nghề của Luru Mĩ Lệ quả không tồi, đo vải, mua sa, lặn qua lặn lại suốt một tuần, cuối cùng cũng may ra được một bộ váy công chúa, vì để làm nổi bật tài nghệ cao siêu của mình lên, cô còn cố ý thêu một đóa hoa màu phấn hồng trên nền váy trắng, xa xa nhìn lại, vô cùng bắt mắt.

Diệp Sơ lần đầu mặc váy công chúa, cảm thấy thực mới lạ, ngay ngày hôm đó liền mặc theo váy mới, dẫn theo A Bảo lên trần trên mua rượu cho ba ba, nhất thời trở thành biển quảng cáo sống cho “tiệm may Mĩ Lệ”, đi ngang qua láng giềng, ai nấy đều khen ngợi một câu: “Cô bé mập nhà họ Diệp mặc váy mới sao!”

Diệp Sơ liền khai luôn: “Là mẹ con làm cho con đó.”

“Thợ may Luru thật lợi hại a!”

Thấy láng giềng khen mẹ mình, khiến Diệp Sơ cảm thấy còn vui hơn được người ta khen mình, đang vui, quay đầu lại liền không thấy A Bảo đâu.

A Bảo không thấy, điều này khiến Diệp Sơ lo lắng không thôi, rượu cũng không thèm đi mua, ôm cái chai coca cola rỗng đi tìm A Bảo, từ đầu đường đến cuối phố, rốt cục ở vũng bùn dưới cây cổ thụ bên đường cũng tìm được A Bảo một thân toàn bùn đất.

Lúc ấy A Bảo đang co rúm trong vũng bùn kêu ăng ẳng, vây xung quanh là một đám trẻ nhỏ nhà quanh đây, cầm đầu là thằng bé Vệ Bắc là hàng xóm mới nhà cô, mới chuyển tới được vài ngày thế nhưng đã vuron lên làm đại ca của đám nhỏ khu này rồi.

Vệ Bắc đang ném bùn về phía vũng bùn, A Bảo bị nó dọa cho không dám chạy lên, đau khổ rên.

Bọn nhỏ xấu xa ở xung quanh đều cười ha ha, cũng bắt chước Vệ Bắc, bốc bùn ném qua, nhìn thấy A Bảo kêu đến đáng thương như vậy, ngay lúc này ở đằng sau, bỗng nhiên một cái chai nhựa bay lại đây, vừa lúc đập trúng vai Vệ Bắc.

“Đứa nào?” Vệ Bắc xoay người, liền nhìn thấy con bé mập hàng xóm nhà mình đang mặc một bộ váy công chúa màu trắng, nổi giận đùng đùng nhìn nó.

Nó cảm thấy thực mất mặt, liền hô to: “Diệp Phi, mày đang làm quái gì thế?” Trước đó, nó đã được mấy đứa nhỏ xung quanh mách cho biệt danh của Diệp Sơ, cũng biết được con bé này là “áp trại phu nhân” của “tiểu bá vương” tiền nhiệm, trong lòng âm thầm khinh bỉ mất thẩm mỹ của tên tiền nhiệm nó.

Diệp Sơ không nhớ rõ tên của đứa con trai này là gì, chỉ nhớ nó họ Vệ, nhưng rốt cục là Vệ Đông, Vệ Tây, Vệ Nam hay là Vệ Bắc nữa? Thật sự là nghĩ mãi không ra.

Vì thế cô liền há miệng ra gọi được mỗi chữ “Vệ”, “Không được khi dễ A Bảo!”

Vệ Bắc buồn bực cực kỳ, tên tuổi mình nổi tiếng cỡ đó, đứa con gái mập này thế nhưng chỉ biết gọi nó là “Này”, này chẳng phải là không đem “tiểu bá vương” là nó để vào mắt sao? Vì thế nó nhất thời tức giận, đem nắm bùn trong tay ném lên người Diệp Sơ.

Cứ như vậy, bộ váy mới mà mẹ cô mới may cho thoáng cái đã bị làm thành một đóa hoa bùn, mấy đứa trẻ xấu xa chung quanh đều cười ha ha.

Diệp Sơ có chút tức giận, muốn nói rõ lý lẽ với Vệ Bắc, kết quả vừa mở miệng lại không nhớ rõ tên đối phương rốt cục gọi là gì, đành phải gọi tạm một tiếng “Vệ”, “Nếu cậu còn khi dễ A Bảo nữa, tôi sẽ méc mẹ tôi cho xem.”

Cái này hoàn toàn chọc giận Vệ Bắc: “Diệp Phi, mày coi chừng tao đấy!” Nó nói xong, đem nắm bùn còn lại trong tay ném lên người Diệp Sơ cái nữa rồi xoay người bỏ chạy đi.

Mấy tên chân chó bên cạnh thấy đại ca làm vậy cũng vừa ném bùn vừa chạy đi, miệng còn la: “Diệp Phi là đồ béo ú, Diệp Phi là đồ đầu heo!”

Diệp Sơ đứng tại chỗ không thèm để ý đến bọn chúng, chờ đám xấu xa kia đi hết, cô mới đi qua ôm A Bảo từ vũng bùn ra, A Bảo rúc vào lòng Diệp Sơ, rên ư ừ.

Đến chiều tối ngày hôm đó, Luru Mĩ Lệ phát hiện bộ váy hoa mình mới may cho con gái giờ biến thành hoa thật to, đóa hoa mẫu đơn làm cô thấy thực tự hào giờ thành một màu đen thui, nhất thời tức giận đến dựng cả tóc gáy.

Vừa hỏi ra đã biết ngay là do thằng nhóc hư hỏng nhà bên làm, vì thế liền kéo con gái mình nổi giận đùng đùng sang nhà họ Vệ, chuẩn bị âm ỉ một trận.

Lúc qua đến nơi, cả nhà họ đang ăn cơm, bà chủ nhà vừa thấy hàng xóm tới, đang định kéo đến làm quen, nhưng khi nhìn thấy một cô bé cả người bẩn thỉu bùn đất nắm tay hàng xóm, trong lòng còn đang ôm một con chó bẩn ý chang, liền biết con trai mình lại gây họa rồi.

Liền nháy mắt với chồng, Vệ Đông Hải túm cái móc áo trong tay, lột quần đứa con trai mà quất vào mông nó.

“Vụt” một tiếng, cái móc áo đánh vào mông thằng bé, Luru Mĩ Lệ thấy vậy mà ngây ngốc cả người.

Cô chỉ là sang đây để nói lý lẽ thôi mà, cũng không phải sang đây xử người ta bạo hành gia đình, đứa bé này có hư hỏng cách mấy thì cũng không thể

đánh như vậy a, nhờ may đánh hồng nó thì làm sao bây giờ?

Vì thế, cô vốn sang tìm người cãi nhau giờ thành sang khuyên can người ta: “Đừng đánh, đừng đánh nữa!”

“Mẹ Diệp Từ à, cô đừng can, thằng bé này không đánh là không ra gì!” Vệ Đông Hải nói xong, giờ móc áo lên muốn đánh tiếp.

Cái này đúng làm mẹ Vệ Bắc sốt ruột, tôi là để cho anh dạy cho con bài học, anh lại còn đánh đến nghiện? Vì thế vội vàng đi qua muốn kéo hấn lại, không ngờ Lưu Mi Lệ còn dũng mãnh hơn cô, một phen đi qua giật lấy móc áo trong tay Vệ Đông Hải, một phen kéo Vệ Bắc qua, rồi hô lên với con gái đang đứng đằng sau: “Diệp Từ, mau đưa Tiểu Bắc sang nhà ta đi, mau!”

Diệp Sơ nghe mẹ cô nói như vậy, không nghĩ nhiều, liền kéo Vệ Bắc bỏ chạy.

Hai đứa bé chạy ra khỏi nhà họ Vệ, băng qua sân, chạy thẳng vào nhà Diệp Sơ, Diệp Sơ nhìn lại, Vệ Bắc còn chưa có mặc quần vào nữa, lộ hết cả cặp mông với cả ‘tiểu kê kê’.

Thấy Diệp Sơ nhìn chăm chăm vào mình, mặt Vệ Bắc đỏ bừng lên, vội vã kéo quần mặc vào, quay sang chỗ cô mắng: “Nhìn gì mà nhìn? Đồ phil!”

Diệp Sơ không thèm để ý tới nó, cởi giày ôm A Bảo vào nhà, đứng ở giữa cửa nói với nó: “Mẹ tôi nói, cởi giày xong mới được vào nhà!”

“Ai muốn vào nhà này a!” Vệ Bắc mạnh miệng.

Diệp Sơ mở mắt to nhìn nó, không thèm nói lại.

Ở bên nhà họ Vệ, Vệ Đông Hải còn đang liều mạng giữ gìn hình tượng người cha nghiêm khắc vĩ đại, nhìn theo con trai mắng to: “Thằng nhóc thôi, mày có bản lĩnh thì cứ trốn đi, đừng về nhà nữa!”

Vệ Bắc quay đầu lại làm cái mặt quỷ với ba mình, quăng giày ra, chui vào nhà Diệp Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Pingki

Vệ Bắc quăng giày chui vào nhà họ Diệp, trên đường đi còn đụng đổ cái bình hoa của nhà họ Diệp đặt ngay cạnh cửa, đúng lúc bị Diệp Kiến Quốc nhìn thấy, không khỏi nhủ nhủ lông mày, đứa nhỏ lỗ mãng này sao lại đến nhà họ thế này a?

Đang muốn nói, lại bị Lưu Mi Lệ vừa vào nhà một phen cản lại: “Thằng bé này đang bị ba nó đánh đòn, em kéo nó sang nhà mình tránh tạm ấy mà”.

Diệp Kiến Quốc không vui: “Cha đánh con là chuyện đương nhiên, em làm gì mà hăng hái như vậy chứ?”

“Em đây chẳng qua chỉ là sợ thằng bé bị ba nó đánh bị thương thôi...”

Lưu Mi Lệ mới vừa nói xong, ngoài cửa đã nổi lên tiếng đập cửa rầm rầm của Vệ Đông Hải, “Tiểu tử thôi, nguoi mau đi ra đây cho ta, ta đánh chết nguoi!”

“Mau mau mau, mang Tiểu Bắc vào phòng đi!” Lưu Mi Lệ vừa sai bảo con gái, vừa quay sang ông chồng nhà mình trừng mắt một cái: “Chốc nữa anh đừng có mà đổ dầu thêm vào lửa đấy!”.

Diệp Kiến Quốc bĩu môi, không nói gì.

Nói thật, Diệp Sơ không muốn đem tên nhóc hư hỏng nhà họ Vệ này vào phòng mình chút nào, nhưng nếu mẹ già đã hạ lệnh, thì cô đành phải nghe theo, lại không nghĩ rằng tên hư hỏng kia vừa vào phòng mình, liền không chút khách khí mà ngồi luôn lên giường, đem bé heo nhồi bông hồng phấn của cô lót ngay dưới mông mình.

“Nhìn cái gì vậy? Là mẹ mày để cho tao vào đây”, tên nhóc Vệ Bắc tuy rằng đang “Ăn nhờ ở đậu” nhà người ta, nhưng đáng về kiêu căng lại không hề giảm bớt chút nào, ba nó bên ngoài vẫn đang mắng như tát nước không ngừng, thế mà nó vẫn làm như không nghe thấy gì.

Diệp Sơ không nói lời nào, không ngừng nhìn chăm chăm vào bé heo dưới mông Vệ Bắc.

Vệ Bắc thấy con nhỏ mập này vào phòng mà không nói gì, mắt cứ dán vào chỗ mông mình, lập tức nhớ lại vừa rồi cả cái mông trần của mình đã bị nó nhìn thấy rồi đi?!! Nhất thời mặt đỏ lên, thẹn quá hoá giận muốn phát hỏa.

Lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng, Diệp Sơ bỗng nhiên vươn ngón tay mập mạp ra, chỉ thẳng vào con heo nhồi bông đã bị đè ép tới mức biến dạng phía dưới mông thẳng nhóc: “Không được ngồi lên người A Bảo”, bạn xem, ngay cả con thú nhồi bông cũng được cô bé này gọi là A Bảo đấy.

Vệ Bắc ngẩn ra, lúc này mới phát hiện cái đang lóe dưới mông mình là cái gì, kéo lên nhìn một cái, ơ hay, là một cái đầu heo! Tròn tròn cục cục, trông đi trông lại thế nào cũng thấy giống con nhỏ mập nhà họ Diệp này.

“Tao nói, thứ này là đồ chơi gì vậy? Béo chẳng khác gì này”. Nó vừa nói, vừa rất không khách khí mà dùng đầu con heo qua lại trước mặt mình.

Lại không nghĩ rằng con nhỏ Diệp Sơ này này giờ không thấy rên một tiếng bỗng nhiên lại đây, một phen bắt lấy cái tai con heo, “Trả lại cho tôi”.

Vệ Bắc vốn không định làm gì con heo này, nhưng lại thấy Diệp Sơ bỗng nhiên đến giật lại, nhất thời dùng sức kéo lại: “Mày nói trả liền trả, thế chẳng phải tao quá mất mặt sao? Không trả!!!”, nó nói xong, cầm lấy cái đuôi heo kéo về phía mình.

Hai người ai cũng không chịu buông tay, kéo qua kéo lại, chỉ nghe ‘Roẹt...’ một tiếng, trên tay Vệ Bắc chỉ còn lại một cái đuôi heo.

Vệ Bắc không nghĩ rằng chất lượng đầu heo này lại kém như vậy, sừng sột một chút, ngấm lại kinh nghiệm bắt nạt con gái trong quá khứ của mình, chỉ cần đếm tới ba con nhỏ kia nhất định sẽ khóc lớn.

Còn chưa đếm tới ba, chỉ nghe Diệp Sơ bỗng nhiên hô lên: “A Bảo, cắn nó!”.

“Gâu gâu!”, con chó Tiểu Hoàng đang ngồi xổm trên mặt đất tuân lệnh, ngay tức khắc nhiệt tình giống như đang chiến đấu với mấy con gà mà điên cuồng sủa ầm lên, lao về phía Vệ Bắc.

Vệ Bắc không nghĩ tới con nhỏ mập này sẽ thả chó cắn mình, vội vàng bò lên trên giường, ở phía sau A Bảo một phát cắn được quần của nó, liều mạng kéo lại, hơn nửa cái mông của tên nhóc hư hỏng kia lại bị lộ ra ngoài.

Nghĩ đến đằng sau đang bị một đũa con gái nhìn mất, Vệ Bắc nhất thời tức giận, một bên liều mạng túm quần, một bên lại bò nhanh lên giường, tay kia thì túm lấy A Bảo.

Nếu Thẩm Nam Thành ở Mĩ quốc xa xôi biết được, đũa con trai của mình đang ra sức đề bảo vệ cho mẹ nó như thế, phỏng chừng có thể cảm động mà lệ rơi đầy mặt mất thôi.

Bên này, A Bảo đang oanh oanh liệt liệt mà tiến hành kế hoạch báo thù thẳng nhóc.

Bên kia, Lưu Mĩ Lệ khuyên can mãi, rốt cục cũng gần như khuyên nhủ được Vệ Đông Hải, mắt thấy tính tình của Vệ Đông Hải cuối cùng cũng chịu hạ hỏa, đến lúc có thể mang con trai về nhà dạy dỗ lại cho tốt, thì lại nghe được tiếng động mãnh liệt phát ra từ trong phòng Diệp Sơ, trong nháy mắt, tiếng người, tiếng chó kêu hỗn loạn thành một đoàn.

Cha mẹ hai bên quá sợ hãi, vội vàng xông vào.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Vệ Bắc đang đứng trên giường Diệp Sơ, lộ nửa cái mông, trong tay đang xách con chó lên, muốn ném ra bên ngoài. Đứng dưới giường là một bé gái đầm đìa đáng yêu, trên gương mặt lấm láp là một đôi mắt to tròn ngập nước, biểu tình vô tội kia, lại làm người ta thương tiếc không thôi.

Nhìn thấy con trai mình trở thành cái bộ dạng này, sắc mặt Vệ Đông Hải lập tức tái mét, hét lớn một tiếng: “Vệ Bắc, mày cái thằng ranh thói này, xuống dưới này cho ta!”, nói xong, liền tiến lên điều hòa bất gả con mà xách đũa con lên, hướng về phía cái mông nó mà tét một cái thật mạnh, vừa mắng: “Cho mày làm loạn, trước kia bắt bạt người, bây giờ ngay cả con chó cũng muốn bắt bạt. Có chút tiền đồ được không!”

“Con không bắt nạt nó, là đũa con gái mập kia thả chó cắn con!”, Vệ Bắc cãi lại.

“Còn già mồm ắt lẽ phải! Mày đi trăm dặm xung quanh đây hỏi xem, có con chó nào dám cắn mày không? Lão tử hôm nay không đánh cho mày nhớ kỹ thì không mang họ Vệ!”, Vệ Đông Hải mắng to.

Hai cha con nhà này ai cũng không chịu nhường ai, một người thì đánh, một người thì cãi, khiến cả nhà Diệp Sơ nhìn xem mà choáng váng. Lưu Mĩ Lệ lần đầu tiên phát hiện hoá ra dạy con còn có một phương pháp này nữa, chẳng qua thế này cũng quá bạo lực quá đi a.

Mất thấy ông chủ nhà họ Vệ cuối cùng cũng túm cổ áo đũa con trai hùng hổ trở về, Lưu Mĩ Lệ thở dài lắc đầu: “Đứa nhỏ này, về sau nhất định là một tai hoạ....”

Diệp Kiến Quốc nhún vai: “Mặc kệ nó là tai hoạ của nhà ai, đừng gây hoạ cho con gái nhà chúng ta là được”. *Hy :~))

Diệp Sơ nghe không hiểu ba mẹ đang nói cái gì, ôm con heo không đuôi chớp mắt một cái.

A Bảo ở bên cạnh ‘gâu gâu’ kêu hai tiếng.

Vệ Đông Hải quả nhiên ra tay nghiêm khắc, cái máng sành cho gà ăn trong sân suốt một tuần cũng chưa bị lật đổ, bà cụ Hàn cách vách cười như nở hoa, gặp ai cũng nói : “Ai u, đứa nhỏ này không nghe lời quả thật nên đánh, đánh cho nhớ kỉ thi thôi! Anh xem gà nhà tôi. . .”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe đám gà trong sân bỗng dưng kêu quang quác, chạy nhanh ra nhìn, chỉ thấy bấp cho gà ăn vung vãi khắp nơi, đám gà sợ hãi bay loạn đầy sân, về phần kẻ gây ra họa, đã sớm chạy trốn không còn thấy tăm hơi đâu. Bà cụ tức giận đến mức chống gậy rồi mà vẫn dậm chân: “Làm bậy a! Làm bậy a!”

Lại nói về thằng nhóc Vệ Bắc kia, từ sau hôm bị cha nó hung hăng đánh cho một trận, chẳng những không biết sửa sai, ngược lại lại càng thêm ghi hận Diệp Sơ.

Nếu không phải con nhỏ mập kia thả chó cắn nó thì sao nó phải quăng con chó kia đi? Nếu không phải tại con chó bản kia, sao nó phải bị cha đánh? Nói đến nói đi là do con nhỏ mập cùng với con chó bản thiu của nó làm hại!

Thù này không báo không phải là quân tử, trong tâm hồn bé thơ của bạn nhỏ Vệ Bắc từ nay về sau đã uơm mầm nảy nở loại thù hận như thế.

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, nếu có ai hỏi, tên nhóc hư hỏng nhà Vệ gia đến tốt cùng như thế nào lại đi yêu thích cô gái mập nhà Diệp gia, có lẽ là vì năm đó Diệp Sơ đã lựa chọn thả chó cắn hấn chẳng?!! ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Pingki

Hàng xóm láng giềng đều biết Diệp Sơ ăn uống rất tốt, nhưng mà bọn họ không biết, Diệp Sơ ngoài việc thích ăn ra, còn thích xem người khác nấu ăn. Trong khi đứa nhỏ nhà khác ăn cơm xong là canh giữ ngay ở bên TV xem hoạt hình mèo máy thì Diệp Sơ lại chuyển kênh TV tới đài địa phương, chăm chú ngồi xem A Bảo nấu ăn.

Lưu Mi Lệ ban đầu còn không để ý, một thời gian sau, cô không khỏi sinh ra tò mò, làm sao mà đứa nhỏ nhà mình lại không giống mấy đứa nhỏ nhà người khác đây? Có một lần, cô thật sự là nhịn không được, liền hỏi con gái: “Diệp từ, con nhìn A Bảo nấu ăn, rồi có làm theo được không?”.

Diệp Sơ nghiêng đầu nghĩ một lát rồi gật gật đầu: “Được!”.

“Vậy mẹ để con làm thử một chút nha?”. Ôm một bụng hiếu kì mãnh liệt, Lưu Mi Lệ đem bó rau hẹ mới vừa mua lúc sáng sớm này, lại đi sang bên chuồng gà nhà bà cụ Hàn hàng xóm mượn hai quả trứng gà, để con gái tự do phát huy.

Kết quả, Diệp Sơ không chỉ làm được một đĩa rau hẹ xào trứng to, còn lấy phần rau hẹ còn lại nấu thêm một bát canh, mẹ cô bé nhìn thấy thế ánh mắt sáng lấp lánh, hoá ra con gái nhà mình không chỉ biết ăn thôi a!

Ngay sau hôm mà Lưu Mi Lệ phát hiện tài nấu ăn thiên phú của con gái, phòng chuyên mục nấu ăn của đài địa phương liền tổ chức một cuộc thi tranh tài nấu ăn cho mấy bạn nhỏ, Lưu Mi Lệ cực kì kích động, giấu ông chồng nhà mình báo danh cho con gái đi thi.

Không ngờ rằng cô bé mập nhà họ Diệp cứ như vậy mà chiến thắng, không chỉ ẩm được giải nhất, còn được thưởng một cái chảo với hai trăm đồng.

Cầm số tiền thưởng kia, Lưu Mi Lệ đi đến từng nhà người thân và bạn bè khoe một vòng, mang theo quyết tâm cực lớn chuẩn bị đem con gái bồi dưỡng thành một thế hệ đầu bếp mới, kết quả vừa mới về đến nhà đã bị ông chồng nhà mình gọi cho một bát nước lạnh: “Cái gì mà đầu bếp! Chẳng phải cũng chỉ là người đứng bếp thôi sao? Em có chút tiền đồ được không, con gái anh mà làm người đứng bếp như thế, chỉ bằng lúc trước anh sinh cái chảo cho xong!!!”. =]]

Lưu Mi Lệ á khẩu không trả lời được, lúng ta lúng túng nói: “Vậy nếu không làm đầu bếp thì cái chảo và hai trăm đồng tiền kia làm sao bây giờ?”. Nên biết rằng cô đang dự định đem hai trăm đồng tiền thưởng này lập quỹ thành tài cho con gái.

“Còn có thể làm gì? Chảo thì giữ lại, không được cho con gái đựng vào nữa, hai trăm đồng này thì đi mua một cái cặp sách, mua thêm vài cuốn tập, đưa con gái đến trường chứ gì”.

Đúng vậy, sang năm Diệp Sơ vừa tròn bảy tuổi, đến lúc lên tiểu học rồi.

Trường mà Diệp Sơ học nằm ngay bên cạnh đơn vị của ba ba, phòng học trước kia là ký túc xá của cơ quan huyện, về sau vì có chút nguyên nhân, cuối cùng bị cải biến thành một khu trường tiểu học.

Cơ sở thiết bị của trường học tuy rằng không tốt bằng các trường tiểu học khác trấn trên, nhưng cũng may là gần nhà, hơn nữa giáo viên cũng đều là người địa phương, có mấy người là người ở vùng lân cận, làm láng giềng lâu năm, đều là những người quen mặt.

Diệp Sơ đi học ngày đầu tiên, được mẹ dắt tay đến trường, vừa vào cửa, chủ nhiệm lớp Lí Phương Phương nhìn thấy cô bé liền vui vẻ.

Ôi chào, đây chẳng phải là cô nhóc mập mập nấu ăn trên TV sao? Ai u, người thật so với trên TV còn đáng yêu hơn, dù sao mấy đứa trẻ trong lớp cô cũng không quen, cứ để cho cô bé làm lớp trưởng cũng tốt lắm, còn dễ dàng nhận mặt nữa a!

Nếu Lưu Mi Lệ biết được tham gia thi nấu ăn còn có tác dụng phụ này, phỏng chừng nằm mơ cũng có thể mỉm cười toe toét.

Khi Lí Phương Phương công bố Diệp Sơ làm chức vụ lớp trưởng, tất cả những bạn nhỏ trong lớp đều ngoan ngoãn ngồi yên, riêng chỉ có một bàn duy nhất, có một học sinh nam giơ tay lên: “Cô giáo, em có ý kiến!”.

Lí Phương Phương dù sao cũng là lần đầu làm cô giáo, không nghĩ tới trẻ con lớp một cũng sẽ làm trái lời cô, khi nhìn thấy đứa nhỏ làm trái lời này, nhất thời đầu phát đau. Phải biết rằng cô sinh ra và lớn lên ở trấn này, làm sao lại không biết thằng nhóc nghịch ngợm có tiếng trong trấn cơ chứ? Thằng nhóc này hôm trước còn bắt một con ếch thả vào trong lu nước nhà cô, thiếu chút nữa đem cô hù chết.

Lí Phương Phương nhất thời liền nổi giận, kìm chế giận dữ nói: “Bạn nhỏ này, em nói xem, em có ý kiến gì?”.

“Ý kiến của em là, lớp trưởng quá mập, sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của toàn thể lớp ta”.

Tiếng nói vừa dứt, cả lớp cười phá lên, Lí Phương Phương tức đến đỏ mặt: “Em tên là gì?”.

“Dạ thưa cô, tên em là Vệ Bắc”.

“Vệ Bắc, em ra ngoài lớp học đứng phạt cho cô”.

“Đứng thì đứng, em cũng không nói sai, vốn dĩ cũng mập rồi còn...” Vệ Bắc lằng lằng đi ra ngoài, không khỏi lại chọc cho cả lớp một trận cười vang.

Lí Phương Phương lo lắng như vậy sẽ đã kích tự tin làm lớp trưởng của Diệp Sơ, nhưng nhìn lại, tuyệt!!! Đứa trẻ này không có chuyện gì, im lặng như cục đất, còn chớp đôi mắt to mà nhìn cô nữa chứ.

Trong tức khắc, một trời một vực chính là đây, rốt cuộc đứa trẻ ngoan đương nhiên sẽ làm cho người ta thích a, quyết định vậy đi, cứ để đứa nhỏ này làm lớp trưởng!

“Còn bạn nhỏ nào có ý kiến nữa không?”, Lí Phương Phương cất giọng hỏi một lần nữa.

Cứ như vậy, bạn nhỏ Diệp Sơ của chúng ta đã trở thành lớp trưởng lớp một của trường tiểu học Chim bồ câu, bắt đầu chặng đường dài hơn mười mấy năm trong đời làm lớp trưởng của cô.

Từ khi Diệp Sơ làm lớp trưởng, mấy đứa nhỏ cũng bớt gọi cô là Diệp Phi, duy chỉ có một người duy nhất là không để cho lớp trưởng chút mặt mũi nào, ngày nào cũng đứng trước mặt cô mà gọi cô Diệp Phi.

Không cần phải nói, người này đương nhiên là thằng nhóc hư hỏng nhà họ Vệ, Vệ Bắc!

Mà với bản lĩnh của mình, không đến mấy tuần, tất cả đứa nhỏ trong lớp đều biết, Vệ Bắc này và lớp trưởng có ân oán với nhau. Chỉ cần là lời nói của lớp trưởng thì nó sẽ làm trái lại, chỉ cần là chuyện lớp trưởng sắp xếp thì nó hết thấy không làm, chẳng những không làm còn muốn phá hoại.

Ví dụ như, cô giáo bảo lớp trưởng cho mọi người làm vệ sinh, thằng nhóc Vệ Bắc kia liền len lén đá thùng rác. Lại ví như cô giáo nhờ lớp trưởng thu bài tập của cả lớp, Vệ Bắc sẽ nói là quên mang vở. Hay là như, cô giáo bảo lớp trưởng cho mọi người đọc bài khoá, Vệ Bắc sẽ đứng một chỗ mà hát hò ầm ĩ, không để ý đến Diệp Sơ.

Rốt cục, Diệp Sơ không giận, nhưng Lí Phương Phương nổi giận.

“Vệ Bắc, rốt cuộc em sao lại thế này? Bảo em đọc bài khoá em không đọc, thu bài tập của em em không đưa, hôm nay em không đem bài khoá đọc, được lắm, cũng đừng trở về nữa, lớp trưởng ở lại giám sát!”, bên này vừa tức giận xong, bên kia đã mỉm cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Sơ, “Diệp Sơ, em có thể hoàn thành nhiệm vụ mà cô giao cho em không?”.

Diệp Sơ trước sau như một gât gât đầu.

“Tốt lắm, vậy cô yên tâm rồi!”, Lí Phương Phương cầm lấy giáo án cực kỳ hài lòng mà rời đi, để lại Vệ Bắc đứng đó cùng Diệp Sơ càng xem thường cô gấp đôi.

“Tôi mới không ở lại đâu, gái mập à”. Nói xong, một mạch bỏ đi chơi.

Đến lúc tan học, mọi người lục tục về nhà, Vệ Bắc đem sách nhét vào trong cặp, chuẩn bị chạy lấy người, chân trước mới vừa bước được một bước, phát hiện chân sau không hiểu sao không bước đi được, quay đầu lại mới thấy Diệp Sơ đang túm áo mình.

“Cô giáo bảo cậu ở lại đọc bài khoá”, Diệp Sơ cứng nhắc nói.

“Diệp Phi, cậu vắng đầu à, muốn đọc thì tự mình đọc đi, tôi phải đi về”, nó nói xong, lại muốn đi.

Kết quả Diệp Sơ gắt gao túm chặt lấy đồng phục của thằng nhóc, nói gì cũng không chịu buông tay.

Rất cục, Vệ Bắc không nhịn nổi nữa: “Diệp phi, cậu làm gì a?”

Diệp Sơ không vội cũng không giận, chậm rãi nói: “Nếu cậu không chịu ở lại, tôi sẽ nói cho ba ba cậu biết”.

Một câu này, khiến thằng nhóc hư hỏng này đang hăng hái trở nên ỉu xiu, phải biết rằng hôm qua nó mới bị ba nó đánh vào mông xong, hôm nay còn đánh nữa thì ngày mai khỏi phải ngồi ghế, thế chẳng phải để mấy đứa cùng lớp cười đến chết sao?

Suy đi tính lại một lúc lâu, Vệ Bắc đem cặp sách quăng lên trên bàn, ngồi xuống bắt đầu móc sách ra.

“Chờ một chút!”, Diệp Sơ gọi nó dừng lại.

“Lại cái gì nữa, Diệp Phi?”.

Diệp Sơ đem chổi trong tay đưa cho nó, nói: “Quét dọn trước đã”.

Nói xong, xoay người rời đi, để Vệ Bắc đứng tại chỗ một mình, tay cầm cây chổi, tức giận đến nghiến răng ken két.

=]]

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Pingki

Ngày đó tan học về, Vệ Bắc đọc xong bài khoá đã là rất muộn, lúc thu dọn xong xuôi cặp sách ra về thì trời đã tối rồi, toàn bộ trường học chỉ còn hai đứa nhóc là Vệ Bắc và Diệp Sơ, ánh đèn ảm đạm từ phòng bảo vệ hắt ra, trông vào là thấy ngay ông bác gác cổng đang ngủ gà ngủ gật.

Vệ Bắc vốn không muốn để ý đến Diệp Sơ, thế nhưng lúc vừa ngẩng đầu lên thấy một con ngõ nhỏ tối om đối diện trường học, trong đầu liền nảy ra một ý đồ xấu xa.

“Diệp Phi, cậu có sợ tối không?”, nó không chút ý tốt hỏi Diệp Sơ.

Diệp Sơ chớp mắt một cái, lắc lắc đầu.

“Nghe nói vùng này có một con quỷ chuyên đi bắt con nít nha...”, nó cố ý kéo dài giọng điệu dọa Diệp Sơ.

Diệp Sơ không trả lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm phía sau lưng Vệ Bắc.

Vệ Bắc đang đắc ý, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của cô không thích hợp, dù sao nó cũng là trẻ con, bắt đầu có chút sợ hãi: “Diệp Phi, cậu đang nhìn cái gì vậy?”.

Diệp Sơ vươn ngón tay ra chỉ sau lưng nó.

Vệ Bắc nuốt nước miếng, chậm rãi xoay người nhìn về đằng sau, chỉ thấy trong ngõ nhỏ tối tăm, một tên côn đồ tóc để dài, trong tay cầm một con dao găm nhỏ, đang vừa đi vừa cười lại chỗ hai đứa.

“BẠN NHỎ NÀY, TRÊN NGƯỜI CÓ TIỀN KHÔNG A?”, lưỡi dao kia dưới ánh đèn đường loé ra một tia ánh sáng kim loại.

“Không có!”, Vệ Bắc tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vóc dáng lại rất cao, khí thế mèo con mới sinh không sợ hổ, hét lớn một tiếng, không hề tỏ ra một chút sợ sệt.

*mèo con mới sinh không sợ hổ: không có kinh nghiệm, không biết nguy hiểm, làm việc lỗ mãng.

Tên côn đồ kia gây án nhiều lần, nhưng chưa từng thấy qua tên tiểu quý nào còn nhỏ thế này mà dám chống lại hắn, vì thế liền khua khua con dao muốn hù dọa nó một chút, cũng không nghĩ đến tiểu quý này không những không sợ hãi, ngược lại còn thừa dịp hắn không chú ý, hung hăng giẫm một cái lên ngón chân hắn.

Một trận đau nhức qua đi, tên côn đồ nổi giận, đưa tay ra muốn túm lấy Vệ Bắc, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, bỗng nhiên trong đêm tối vang lên một tiếng chó sủa, A Bảo không biết từ chỗ nào xông ra, há mồm hướng đến đuôi tên kia mà ngoặc.

Nhất thời, tên côn đồ kia ngã chổng vó trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp ngõ nhỏ, tất cả hàng xóm xung quanh lục tục chạy lại đây, chỉ thấy ở đầu ngõ một thanh niên tóc dài nằm trên mặt đất, đang bị một con chó và một thằng nhóc bao vây tấn công, một cô bé mập mạp ở một bên ngây ngốc nhìn, ai nấy đều sợ ngây người.

Ngay sau đó, ba mẹ hai đứa nhỏ cũng chạy đến, mọi người đồng tâm hiệp lực trói tay tên tội phạm trần lột học sinh tiểu học nhiều lần ở vùng này đem đến cục cảnh sát.

Chuyện này sau đó gây chấn động không trong vùng, phải biết rằng tiểu anh hùng trong thời đại này rất được tôn trọng, biết sức mình không lớn nhưng thấy việc nghĩa liền hăng hái làm, ngay cả đài truyền hình cũng đưa người xuống phỏng vấn sự tích chói lọi của tiểu anh hùng đã dũng cảm chống lại tên côn đồ. Rồi một đồn mười, mười đồn trăm truyền khắp thôn xóm, lại nhuộm thêm mấy phần thần bí, đến cả A Bảo cũng trở thành “sao” trong mắt láng giềng xung quanh chứ đừng nói là nhóc Vệ Bắc này.

Không đến một tháng, hiệu trưởng nhà trường trải qua một cuộc thảo luận trịnh trọng, quyết định phá lệ trao tặng cho Vệ Bắc giấy khen tiểu anh hùng đầu tiên từ trước đến nay thấy việc nghĩa liền hăng hái làm, Vệ Đông Hải mang theo con trai lên bục nhận thưởng, hắn làm cha đã bảy năm, lần đầu tiên vì con trai mà được nở mày nở mặt.

Vệ Đông Hải vô cùng phấn chấn, trên đường cầm giấy khen về nhà liền mua một trái bóng rổ thưởng cho con trai.

Sự thật chứng minh, Vệ Đông Hải quyết định cực kỳ sai lầm!

Ngay sau hôm được mua bóng, cửa sổ nhà bà cụ Hàn hàng xóm chẳng biết tại sao bị phá vỡ, ngày thứ năm, cửa sổ phòng học của trường cũng tan tành, một tuần sau, ngay cả cửa sổ phòng hiệu trưởng cũng không thoát khỏi thảm cảnh tương tự.

Rốt cục, không thể nhịn được nữa Lí Phương Phương tịch thu bóng rổ của Vệ Bắc, vác theo bộ mặt đen xì lần đầu tiên đi đến hỏi thăm gia đình phụ huynh kể từ khi cô đi theo nghề giáo. Lần quyết định xúc động này, chính là lần đi thăm khó quên nhất trong cuộc đời làm sự nghiệp giáo dục của cô Lí, thế cho nên từ nay về sau một đoạn thời gian rất dài, mỗi lần nhắc tới cuộc viếng thăm đến nhà Vệ Đông Hải thấy anh ta cầm chổi lông gà đánh con trai mình lên bờ xuống ruộng, cả người run run.

Bạo lực gia đình gì gì đó, rất khủng bố!

Bởi vì lại bị ba đánh nên hơn một tháng sau Vệ Bắc cũng chịu an phận một chút, cô Lí tận mắt thấy cảnh Vệ Đông Hải đánh con, chung quy cảm thấy là vì mình đến thăm nên mới xảy ra vậy, trong lòng áy náy không thôi, cô dứt khoát quyết định từ bỏ cho thái độ cứng rắn trước sau như một của mình, đối với Vệ Bắc chuyển sang phương án dụ dỗ, đem chức vụ không có tiếng nói nhất trong lớp là ủy viên lao động giao cho Vệ Bắc.

Lí Phương Phương cân nhắc thế này, ủy viên lao động nói cho hay cũng là cán bộ lớp, để ba ba Vệ Bắc biết con trai mình ở trong lớp cũng làm cán bộ, hắn là sẽ không đánh con nữa. Còn nữa ủy viên lao động mỗi ngày đều phải ở lại quét tước vệ sinh, có thể phân tán tinh lực, tiêu hao thể lực, đối phó với trò quỷ nghịch ngợm không thể tốt hơn, chính là cô tuyệt đối không ngờ đến, quyết định này, làm cho Vệ Bắc kết thù một kẻ thù truyền kiếp đầu tiên trong đời, đương nhiên đây là nói sau, lúc này tạm thời không nhắc đến.

Từ sau khi lên làm ủy viên lao động, thời gian về nhà mỗi ngày của Vệ Bắc cùng Diệp Sơ không khác nhau là mấy.

Vấn đề giáo dục trẻ con này không thể không nhắc tới, một khi gặp phải một thằng nhóc hư hỏng như đứa trẻ nhà họ Vệ, phạt nặng phạt nhẹ không giải quyết được vấn đề, có đôi khi cho nó một cục kẹo, ngược lại lại có hiệu quả bất ngờ.

Vệ Bắc tạm thời đang ăn cục kẹo của cô Lí, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở lại quản lý các bạn học quét tước vệ sinh sạch sẽ, xong xuôi mới về nhà. Khi đó Diệp Sơ làm trưởng lớp cũng vừa vặn về cùng lúc, hai đứa vì thế một trước một sau ra khỏi cổng trường, trước tới nay đều là cách nhau ba thước, Diệp Sơ đi trước, Vệ Bắc đi sau, không ai nói với ai một lời.

Những ngày như vậy kéo dài một thời gian, vấn đề lại xuất hiện lần nữa.

Tục ngữ có câu ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’. Thằng nhóc hư hỏng nhà họ Vệ tuy rằng ngoan ngoãn được một lúc, nhưng bản chất vẫn là kẻ ngang ngược không nói đạo lý, từ khi làm cán bộ lớp, tính ngang ngược càng ngày càng lớn. Cụ thể là, mới làm cán bộ lớp được có một học kỳ thôi, kẻ thù liên chất thành đống, cũng không biết đứa nhỏ nào ngày thường bị khi dễ nhiều, ấy vậy mà lại dưới áp bức muốn bùng phát.

Ngày đó, Vệ Bắc theo thường lệ chỉ huy mọi người quét tước vệ sinh xong, còn Diệp Sơ thì vừa lúc phải giúp cô ghi điểm vào sổ, vì thế hai đứa lại trở thành hai người cuối cùng còn trong lớp. Vệ Bắc đeo cặp sách lên lưng, liếc mắt một cái vào Diệp Sơ đang còn vào điểm, thực xấu xa mà đem đèn trong phòng tắt đi.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy trong phòng học tự nhiên tối um, biết ngay là do thằng nhóc xấu xa họ Vệ chọc mình, cũng không kháng nghị, đi đến phía sau phòng học, mở hết đèn lên.

Khi đó đèn trong phòng học của trường có hai ổ công tắc, trước sau đều có để tiện tắt mở, Diệp Sơ một phen bật lên, Vệ Bắc liền hung hăng tắt đi, Diệp Sơ cũng không mắng nó, tiếp tục bật đèn. Cứ như vậy cậu bật, tôi tắt, phòng học hết sáng lại tối, nhấp nha nhấp nháy, khiến cho ông bác gác cổng đang mơ màng màng ngủ gật ngẩng đầu trông lên còn tưởng rằng mình gặp quỷ, thiếu chút nữa bị hù chết.

Trong chốc lát Vệ Bắc cùng Diệp Sơ đối nghịch thế này, bỗng nhiên cảm thấy có chút vô nghĩa, bình thường nó bắt nạt con nhỏ mập này, nó đều không khóc cũng chẳng nháo, thật sự là khiến người ta không cảm giác được chút thành tựu gì. Vì thế Vệ Bắc đem cặp sách vung lên lưng mình, nói một câu: “Nhàm chán!” liền định mở cửa về nhà.

Tay cầm lấy nắm cửa kéo ra, nó sừng sốt một chút, cái gì? Làm sao lại bị khoá?

Khi đó, Diệp Sơ còn đang đứng gần cửa sau, Vệ Bắc đi đến bên cạnh cô đi mở cửa, thuận tay còn giựt bím tóc của cô một cái, giựt xong là muốn chạy, ra mở cửa, vẫn là khoá!

Cái này... Vệ Bắc tròn tròn mắt.

Vừa rồi vẫn còn không sao, làm sao cánh cửa bỗng nhiên lại bị khoá chứ? Nó hỏi Diệp Sơ: “Cái chìa khóa cô Lí đưa cho cậu đâu?”

Diệp Sơ không để ý đến nó, tự mình loay hoay sửa lại bím tóc bị nó kéo hư.

Thế này làm Vệ Bắc nổi giận, lại đi kéo bím tóc bên kia của cô, mẹ của Diệp Sơ lấy cây lược chải đầu thắt cho cô hai bên hai bím tóc, bị Vệ Bắc kéo hỏng hết, lập tức liền bị rối tung. Thằng nhóc hư hỏng này hả hê muốn chết, thấy con nhỏ Diệp Sơ vạ năm không khóc này cau mày, cảm giác thành tựu dâng trào, túm lấy bím tóc của Diệp Sơ, nói gì cũng không chịu buông tay.

Diệp Phi, lúc này để coi con chó nào đến giúp cậu nữa nữa!

Trong lòng nó xấu xa nghĩ, còn chưa đắc ý xong, liền chỉ cảm thấy trên cánh tay một trận đau nhức, nhìn xuống, không có con chó nào nhảy ra cắn nó hết, chỉ có Diệp Sơ đang nhăn răng ra, gặm lên tay nó.

Lúc đó là mùa hè, Diệp Sơ một ngụm cắn xuống, cắn thẳng lên da thịt cánh tay Vệ Bắc, khiến nó đau phát khóc mà gào lên.

“Diệp Phi, cậu nhả ra cho tôi a!”

“Cậu là chó sao, gái mập!”

Mắng vài câu, Diệp Sơ chẳng những không nhả ra, ngược lại còn cắn mạnh hơn, rốt cục thằng nhóc xấu xa nhà họ Vệ bị đau đến không nhịn được nữa: “Lớp trưởng à, có chuyện gì thì cứ từ từ nói được không...?”

Thấy Vệ Bắc xin tha, Diệp Sơ lúc này mới nhả ra, miệng vừa mới buông ra, Vệ Bắc liền đem cánh tay rút về, tay kia thì bay nhanh đến túm chặt bím tóc của cô: “Diệp Phi, cho cậu cắn tôi này!”

Ngay tại lúc hai người còn đang ăm ỉ ra sức bắt phân thắng bại, ông bác gác cổng đánh bạo gọi giáo viên trực ca lên phòng học kia xem xét tình huống cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy hai đứa nhỏ cậu túm tôi, tôi cắn cậu loạn hết cả lên, nhìn thấy mà choáng váng.

Chuyện này, sau đó bị giáo viên trực ca báo cáo lại với chủ nhiệm lớp một số hai, cô Lí tức giận đến thiếu chút nữa ngất xỉu.

Thằng nhóc hư hỏng này tự mình làm chuyện xấu còn chưa tính, bây giờ còn muốn kéo theo cả lớp trưởng xuống nước, cứ tiếp tục thế này, trong lớp sẽ loạn chết mất, cân nhắc qua lại một hồi, cô Lí quyết định xử phạt hai đương sự trong chuyện này, bắt hai đứa viết bản kiểm điểm, phạt dọn nhà vệ sinh một tháng, hơn nữa còn huỷ bỏ chức vụ uỷ viên lao động của Vệ Bắc, đưa bạn cùng lớp Triệu Anh Tuấn lên làm thay.

Cứ như vậy, một tháng cuối cùng lớp một tiểu học của Diệp Sơ, kết thúc bằng một dấu chấm tròn không chút hoàn mỹ trong nhà vệ sinh trường học.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Pingki

Từ sau lần bị phạt đó, trong suốt sáu năm cuộc đời học tiểu học của anh bạn nhỏ Vệ Bắc của chúng ta, liền không có một lần nào được làm cán bộ lớp nữa.

Vệ Đông Hải sau khi biết con trai vì gây chuyện mà không được làm cán bộ lớp, không khỏi lòi nó ra đánh cho một trận nên thân, lại nói tiếp hai bậc phụ huynh này quả thật đúng là điển hình cho kiểu phụ huynh bạo lực, gặp chuyện là chỉ biết đánh con, điều này có lẽ là nguyên nhân căn bản làm nên tính cách cứng đầu bướng bỉnh của Vệ Bắc.

Vệ Bắc sau khi không phải làm cán bộ lớp nữa, lại bắt đầu khôi phục lại vị trí phần tử khủng bố nhất trong lớp của nó, thân phận sát thủ lớp học, còn Diệp Sơ vẫn tiếp tục an phận mà làm lớp trưởng, một mặt làm con ngoan trò giỏi nghe lời thầy cô cha mẹ, được khen ngợi không ngớt, một mặt tiếp tục cuộc sống gian khổ bị Vệ Bắc quấy rầy.

Không phải cặp sách không hiểu sao bị nhét con này con kia vào thì cũng là sách giáo khoa bị giấu vào học bàn của bạn học khác, đương nhiên mấy trò này không đủ để chọc cô tức giận, cái khiến cô khó chịu nhất chính là thằng nhóc hư hỏng nhà họ Vệ kia rất thích kéo bím tóc của cô!

Hơn nữa Vệ Bắc kéo bím tóc càng ngày càng có “kỹ thuật”, vì đề phòng không bị cô cắn, thằng nhóc kia giựt một cái xong liền bỏ chạy, dần dần lâu ngày, mấy đứa nghịch ngợm trong lớp cũng bắt chước làm theo bắt nạt lớp trưởng.

Hôm nay, Diệp Sơ đang cắm cúi làm bài tập toán, bím tóc đột nhiên bị kéo một cái, quay đầu lại liền nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng cách đó không xa làm như không có việc gì mà nói chuyện cùng mấy đứa khác, vì thế liền đứng lên đi đến trước mặt nó, nói: “Này, không được kéo tóc của tôi nữa”.

Vệ Bắc không hiểu mô tê gì: “Ai kéo tóc cậu?”

“Nếu cậu còn kéo tóc tôi nữa, tôi sẽ về méc với ba cậu”, Diệp Sơ nghiêm túc nói.

Mấy đứa nhỏ trong lớp đều biết ba ba của Vệ Bắc rất đáng sợ, nó không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất ba ba nhà mình. Mọi người vừa nghe xong, toàn bộ không nhận được bắt đầu cười trộm, cái này khiến Vệ Bắc nhất thời nổi giận.

“Cười cái gì mà cười?”, rống lên một câu với mấy đứa kia xong, Vệ Bắc quay sang nói với Diệp Sơ: “Diệp Phi, cậu nghe rõ cho tôi, vừa rồi tôi không kéo bím tóc của cậu, sao cậu không nói là nó?”, nó chỉ chỉ bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn ngồi đằng sau Diệp Sơ.

Bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn đeo một cặp kính mắt vuông màu đen giống như một vị lãnh đạo quốc gia nào đó, vừa thấy Vệ Bắc hung tợn chỉ vào mình, oa một tiếng liền khóc: “Tôi không có a, cậu đổ oan cho tôi a, oa oa oa oa...”

“Khóc cái gì mà khóc! Êo là!”, Vệ Bắc mắng Triệu Anh Tuấn một câu, lại quay sang nói với Diệp Sơ: “Dù sao cũng không phải tôi làm, cậu muốn tin hay không thì tùy!”, nói xong, nó liền nổi giận đùng đùng mà đi ra ngoài.

Vệ Bắc bỏ đi luôn thật sao? Không, nó là đi tìm hung thủ thực sự.

Rốt cuộc là đứa nào, dám bắt chước nó bắt nạt Diệp Phi, không biết nhỏ mập này chỉ có mình nó mới có thể bắt nạt sao? TMD đứa nào dám ức hiếp người của ông đây, này chẳng phải đang tuyên bố khiêu chiến với địa vị đại ca trường tiểu học Chim Bò Cầu của nó sao?

Cái này mà còn nhện thì không còn gì là không nhận được nữa!

Vì thế, lấy uy phong của đại ca trường này, Vệ Bắc đem toàn bộ những đứa nghịch phá trong lớp có thể là nghi phạm ra vặn hỏi một trận, rốt cục cũng tra ra được hung thủ, thì ra người nọ chính là thằng nhóc phá phách trong lớp. (T/g: Xét thấy đứa nhỏ xui xẻo này vốn dĩ chỉ xuất hiện một lần trong truyện, nên ta sẽ không đặt tên cho nó). Dù sao thằng nhóc này cuối cùng cũng bị Vệ Bắc hung hăng dạy bảo cho một trận, từ đó về sau, trong lớp không còn đứa nghịch ngợm nào dám bắt nạt đến một cọng tóc của lớp trưởng nữa, đương nhiên, mấy chuyện này đều là nói sau... .

Từ sau chuyện này, Vệ Bắc rất đắc ý, chung quy cảm thấy toàn bộ bạn học trong lớp không còn đứa nào dám bắt nạt lớp trưởng, chỉ còn duy nhất nó là có thể túm bím tóc của Diệp Sơ, có loại cảm giác về sự ưu việt như đồ trạng nguyên, như hạc trong bầy gà, nổi trội giữa đám đông. Thế nhưng chẳng được bao lâu, cảm giác về sự ưu việt này của nó đã không còn nữa, bởi vì Diệp Sơ.....cắt tóc!

Thực ra Diệp Sơ cũng không muốn cắt tóc đi, nhưng là mẹ của cô – bà chủ tiệm may Mĩ Lệ, đảm đương trách nhiệm là người đi đầu trào lưu mới, nhiệm vụ nâng cao thẩm mỹ cho trấn, vì thế cô không chút do dự dứt khoát dẫn con gái đến cửa hiệu cắt tóc cắt một kiểu đầu tròn đang thịnh hành nhất thời bấy giờ. *chắc là kiểu tóc ngắn mà ôm mặt, nhìn tròn tròn...hihi

Gương mặt Diệp Sơ vốn đã tròn, nay lại cắt kiểu đầu tròn này nữa, trông càng ngộ nghĩnh đáng yêu hơn, vừa nhìn thấy mấy bạn gái trong lớp đều rất thích, không đến vài ngày sau, trong lớp bắt đầu lục tục xuất hiện mấy kiểu tương tự, qua một tháng, cả trường đã rộ lên kiểu một đầu tròn này, điều này khiến Vệ Bắc cực kì buồn bực, bởi vì nó chẳng những không còn kéo được bím tóc của Diệp Phi nữa mà ngay cả vật thay thế cũng không còn vài người.

Thằng nhóc hư hỏng nhà họ Vệ vô cùng không vui, sau vài ngày nhàm chán, rốt cục cũng đòi mục tiêu.

Nó không kéo tóc lớp trưởng nữa, mà chuyển sang giấu vở bài tập của cô.

Giờ Toán học ngày đó giáo viên kiểm tra bài tập về nhà của học sinh, đến khi kiểm đến bàn Diệp Sơ, cô lục lại cặp sách cả nửa ngày trời vẫn không tìm được vở bài tập của mình.

Khi đó, giáo viên bộ môn Toán ban đầu đúng lúc phải nghỉ sinh con, giáo viên mới tới thay chính là thầy Hoàng nổi tiếng nghiêm khắc, tính cách bảo thủ khắt khe, vừa thấy Diệp Sơ lục đi lục lại mà vẫn không thấy vở đâu, liền xụ mặt xuống, hỏi: “Là thật không tìm thấy, hay là giả vở không tìm thấy?”

Nếu là đứa nhỏ khác nghe hỏi như thế, không chừng đã kêu oan lập tức, nhưng Diệp Sơ lại không vậy, mà là ngẩng đầu lên, chớp mắt một cái, nghiêm túc nói: “Dạ tìm không thấy”.

“Đến trường đi học, vở bài tập cũng có chuyện không thấy sao? Em tìm ra nó cho tôi, tìm không thấy thì cứ từ đầu mà chép lại!”.

Bạn nhỏ trong lớp lần đầu tiên thấy lớp trưởng lúng túng như vậy, ai nấy đều tò mò mở to hai mắt, muốn nhìn xem cô có khi nào bị phạt hay không.

Giờ này khắc này, Diệp Sơ rốt cục cũng cảm giác có chút oan ức, cô rõ ràng vừa rồi còn nhìn thấy cuốn vở đó, làm sao vừa quay đi quay lại đã không thấy đâu? Ngay lúc cô đang lục hết ngăn này ngăn kia trong cặp sách tìm lại, bỗng nhiên có một cánh tay run rẩy sợ hãi giờ lên.

“Thưa thầy, em biết ai lấy vở của lớp trưởng”, tiếng nói ấy vậy mà lại là của người nhất gan có tiếng trong lớp — Triệu Anh Tuấn.

“Ài?”, thầy Hoàng hỏi.

Triệu Anh Tuấn tỏ ra có chút sợ sệt, cổ lấy dũng khí thật lớn mới dám nói: “Em thấy Vệ Bắc lấy vở của lớp trưởng”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía Vệ Bắc, thằng nhóc kia còn chưa kịp đắc ý, đã bị tùm gáy.

Cuối cùng, kết cục của chuyện này, Vệ Bắc bị thầy Hoàng ở trước mặt cả lớp hung hăng giáo huấn một phen, còn bị phạt làm một trăm bài toán cộng trừ nhân chia, làm xong còn phải đưa cho cha mẹ kí tên.

Mặc dù một trăm bài cộng trừ nhân chia có thể len lén dùng máy tính, chữ kí của cha mẹ cũng có thể tự mình làm giả, thế nhưng Vệ Bắc vẫn không thể nuốt trôi cục tức này, ngày hôm sau tan học, liền đem Triệu Anh Tuấn dón vào ngõ nhỏ bên cạnh trường học.

“Èo là, dám đối đầu với ông đây, mày không muốn sống nữa phải không?!!”, Vệ Bắc khua khua nắm đấm, muốn đánh Triệu Anh Tuấn một trận.

Triệu Anh Tuấn lập tức bị dọa cho phát khóc: “Ồ...ô...ô...Cậu không được bạo lực như vậy a... Tôi sẽ méc cô a....”

“Èo là chỉ biết mách lẻo, tao xem sau này mày còn dám hay không!”, Vệ Bắc nói xong, nắm đấm đã vung xuống, ngay tại thời khắc then chốt này, bỗng nhiên có người từ phía sau quát nó ngưng lại.

“Này, cậu dừng tay lại ngay!”

Nghe giọng thôi đã biết ngay là Diệp Phi.

Vệ Bắc tức giận, quay đầu lại hung tợn mà đe dọa cô: “Diệp Phi, cậu bớt xía vào chuyện người khác đi, nếu không cả cậu cũng ăn đòn đấy!”

Diệp Sơ không phải chưa gặp mấy chuyện này nên chẳng còn sợ, chỉ là mấy năm qua bị nó dọa thành quen rồi, đi đến chắn giữa Vệ Bắc và Triệu Anh Tuấn, nói lời chính nghĩa: “Này, không cho phép cậu bắt nạt bạn học”.

“Này cái gì mà này, tôi có tên a!” Vệ Bắc tức giận muốn phát khùng, lòng tự trọng của đại ca trường tiểu học Chim Bò Cầu bị tổn thương nghiêm trọng.

Kỳ thật nó không biết, Diệp Sơ không phải cố ý gọi nó như vậy, mà là thực sự không nhớ được tên nó rốt cục là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay là Vệ Bắc, cho nên cứ gọi là ‘Này’ cho chắc.

Nếu thằng nhóc hư hỏng nhà họ Vệ biết được cô nàng mình bắt nạt ba năm nay, đến giờ mà cái tên mình cũng không nhớ được, không chừng lấy khối đậu hủ đâm chết cho xong.

Thấy Diệp Sơ vì tên ẻo là mà to tiếng với mình, không biết vì cái gì, Vệ Bắc cảm thấy rất khó chịu. Kết quả nó theo quán tính đưa tay ra muốn kéo bím tóc của Diệp Sơ, nhưng sau khi phát hiện cô nhóc béo phì nhà họ Diệp đã không còn bím tóc dài cho nó kéo, nó rõ ràng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, bàn tay để trên đầu Diệp Sơ vò vò một trận rối tung.

Tóc trên đầu Diệp Sơ tức khắc không còn trật tự trở nên bù xù như cái tổ chim, Vệ Bắc cười xấu xa thu tay về, nhìn cô làm mặt quỷ, xoay người khẽ ngâm nga một điệu dân ca, nghênh ngang rời đi.

Để lại chỗ này Diệp Sơ với quả đầu tổ chim cùng với đằng sau là anh bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô.

Đến lúc này, lần đầu tiên trong đời Diệp Sơ có người sùng bái mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Pingki

Bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn được dựng lên với hình tượng nhân vật mang đầy sắc thái bi kịch.

Bởi vì bộ dạng rất thanh tú, cho nên mấy bạn nhỏ trong lớp đều gọi cậu ta là éo lá. Vì chứng minh mình không phải là éo lá, cậu ta đã cố ý chọn một cặp kính mắt màu đen cỡ bự mang khí chất của người lãnh đạo quốc gia, kết quả lại bị gọi là con cú mèo. Cuối cùng để không phải chịu sự kỳ thị của các học sinh khác, cậu ta bèn quyết định cạnh tranh chức uỷ viên lao động, sau cùng lại bị tên phá phách nhất lớp Vệ Bắc đoạt đi mất.

Rất cục không chịu nổi những đả kích này, bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn đã làm ra một chuyện mờ ám đầu tiên trong đời mình, cậu ta len lén khóa cửa phòng học lại, không cho Vệ Bắc đi ra ngoài. Lại không nghĩ rằng, việc làm đó đã liên lụy lớp trưởng phải dọn nhà vệ sinh một tháng trời, vì thế trong lòng cậu ta ôm ấp một nỗi day dứt sâu sắc với lớp trưởng.

Vì bồi thường cho Diệp Sơ, cũng là vì trả thù Vệ Bắc, bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn cố lấy tất cả dũng khí ra vạch trần kẻ đầu sỏ đã lén giấu bài tập của Diệp Sơ, chứng kiến Vệ Bắc bị giáo viên phê bình, tâm lý chịu ức hiếp nhiều năm qua của cậu ta rốt cục cũng chiếm được chút cân bằng ngắn ngủi. Nhưng chẳng được bao lâu, cậu ta liền vì chút xúc động của mình mà phải trả giá đắt. Mắt thấy nắm đấm chân truyền từ ba mình của Vệ Bắc đang giáng xuống, lớp trưởng điềm đạm nho nhã của ngày thường bỗng nhiên đứng cảm động ra chắn trước mặt cậu ta.

Cùng bị ức hiếp, lớp trưởng có thể không sợ bá quyền, hiên ngang lẫm liệt.

Cùng cảnh phải đối mặt với nắm đấm của Vệ Bắc, lớp trưởng có thể bình tĩnh tự nhiên, không chớp mắt lấy một cái.

Cùng dạng điềm đạm nho nhã, lớp trưởng lại có thể làm ra một loại khí chất riêng độc đáo như vậy.

Bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn cứ như thế bị lớp trưởng vĩ đại làm rung động sâu sắc, hơn mười năm qua, lần đầu tiên mục tiêu phấn đấu, cậu ta không chút do dự quyết định theo đuổi Diệp Sơ, làm “tiểu đệ” của cô!

Từ đó về sau, bên người Diệp Sơ lại xuất hiện thêm một thân ảnh, trên mặt cậu ta đeo một cặp mắt kính cỡ bự màu đen, không ngừng xun xoe:

“Lớp trưởng, tôi giúp cậu thu vở!”

“Lớp trưởng, tôi giúp cậu nộp cho cô!”

“Lớp trưởng, tôi giúp cậu đi đổ rác!”

....

“Vuốt mông ngựa!”, Vệ Bắc liếc xéo Triệu Anh Tuấn đang điên cuồng vuốt mông ngựa, hừ một tiếng.

Mấy đứa nhóc bên cạnh trong nhóm hư hỏng của nó cười tùm tùm đến gần, “Lão Đại, cậu không biết sao, tên éo lá kia thích lớp trưởng của chúng ta a”.

“Phải không, theo đuổi cũng sít sao lắm nha...”, có tên bên cạnh cười xấu xa.

Vệ Bắc khi đó vừa lên lớp bốn, đám nhỏ trong lớp cũng lơ mơ biết chút ít về chuyện ôm ấp tình cảm của thiếu nam thiếu nữ, khinh thường hừ một tiếng: “Phi, ánh mắt kiểu gì không biết!”

“Thì đó, một con nhỏ mập, cũng chỉ có một tên éo lá mới để mắt đến a”.

“Nè, từ nay bọn mình gọi lớp trưởng là Triệu phu nhân, thế nào?”

Triệu phu nhân? Vệ Bắc hí mắt lại thành một đường, nghe thế nào cũng cảm thấy gọi Diệp Phi dễ nghe hơn, vì thế hung tợn trừng mắt nhìn mấy thằng nhóc phá phách bên cạnh đang háng hái bưng bưng, liếc mắt một cái: “Không còn chuyện gì để bàn hay sao mà cứ nói mãi chuyện này thế, không thấy chán à? Giờ ra chơi tiết sau, ai đi đá banh với tôi?”.

“Tôi tôi tôi”, ai nấy đều tranh giành nhau đi.

Không thể không nói, thành tích học tập của Vệ Bắc tuy rằng kém, tính cách cũng hư hỏng, nhưng ở phương diện thể dục quả thực là rất có thiên phú.

Trường học từng học kỳ phải đạt tiêu chuẩn hoạt động, nó cho tới bây giờ đều là giành điểm cao nhất, trường học tổ chức một đại hội thể dục thể thao, một mình nó tham gia ba hạng mục, chạy bộ nhảy xa không gì là không làm được. Năm học lớp bốn, trường học làm theo phong trào của khu, tập hợp một đội bóng đá thiếu niên, nó là một trong những cầu thủ trứ danh, làm cầu thủ trẻ tuổi nhất, nhưng lại dũng mãnh nhất trong đội, lách qua thủ môn cao lớn đội đối phương giúp toàn đội ghi một bàn quan trọng nhất, mang cúp giải thiếu niên xuất sắc nhất khu về cho đội bóng đá, nở mày nở mặt vô hạn.

Thấy Vệ Bắc có năng khiếu vận động như vậy, hơn nữa bộ dạng lại đẹp trai, mặc dù là đại ca phá phách trong trường, thành tích học tập thì be bét vô cùng, nhưng vẫn hấp dẫn không ít nam sinh đi theo làm đệ tử, không ít các nữ sinh thầm thương trộm nhớ.

Thế nên, nó vừa nói muốn đi đá banh, một nửa nam sinh trong lớp phấn khích, còn có mấy cô nàng mới biết yêu mượn cớ đến sân thể dục nhìn lén, khỏi phải nói có bao nhiêu náo nhiệt.

Diệp Sơ không tham gia hoạt động ngoài giờ, cô Lí gọi cô lên văn phòng lấy vở bài tập làm văn đã sửa xong của cả lớp về, vở rất dày, một mình cô ôm một chồng cao, ngay cả tầm mắt cũng bị che khuất, Triệu Anh Tuấn đi theo sau không ngừng săn đón: “Lớp trưởng, để tôi giúp cậu đi, lớp trưởng, cậu đừng khách khí với tôi a!”

Diệp Sơ thực bất đắc dĩ, người này giống như cái đuôi tôi ngày bám theo mình, phiền muốn chết, còn không bằng tên nhóc hư hỏng nhà họ Vệ bớt được một việc a!

Cảm thấy phiền phức, Diệp Sơ ôm chồng vở bước đi nhanh hơn.

Ngay lúc này, từ đằng trước bỗng nhiên một trái banh vèo vèo bay tới, bởi vì cô bị chồng vở che khuất tầm mắt, không tránh kịp, đúng lúc bị đập trúng, lập tức ngã lăn ra đất, vở bài tập tung toé trên đường đi.

Vệ Bắc không ngờ bóng của mình đụng trúng người người khác, vừa chạy tới liền thấy, thì ra người bị đụng trúng là Diệp Phi, đang định nói vài câu châm chọc, đột nhiên bị Triệu Anh Tuấn bên cạnh lao tới hung hăng đẩy một phen.

Chưa bao giờ gặp qua chuyện như thế này, đại ca trường tiểu học Chim Bò Câu mạnh mẽ không đối thủ thoáng cái như rơi vào mộng, đợi đến khi nó phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy ánh mắt nổi giận đùng đùng của Triệu Anh Tuấn ẩn dưới cặp mắt kính què mùa, nhất thời liền phát hỏa.

“Cậu làm cái gì thế hả?” Nó đi qua giống như muốn khiêu khích mà đẩy lại Triệu Anh Tuấn một cái.

Triệu Anh Tuấn bưng bưng xông lên, bị nó đẩy một cái, khí thế giảm mất phân nửa, người bắt đầu run run: “Cậu. ...các cậu sao lại đá banh như vậy? Không.không thấy nơi này có người đi qua sao?”

“Các cậu đi đường, cũng không thấy nơi này chúng tôi đang đá banh à?” Vệ Bắc hùng hổ.

Triệu Anh Tuấn lập tức cứng họng, một nửa khí thế còn lại cũng bốc hơi đầu mất.

Ở đằng sau, Diệp Sơ từ mặt đất đứng lên, nhặt lại vở rơi trên đất, tay của cô bị hòn đá nhỏ bên cạnh sân thể dục quệt vào bị thương, tay vừa chạm vào vở, đau nhói phải rụt về.

Có bạn học tỉnh mắt nhìn thấy, la lên: “Lớp trưởng bị thương! Lớp trưởng bị thương!”.

Triệu Anh Tuấn vừa nghe, khẩn trương vô cùng, chạy nhanh qua kiểm tra xem xét, mới đi được vài bước, đã bị người khác túm cổ kéo sang một bên.

“Nhìn cái gì nữa, tránh ra a!”, Vệ Bắc đi vào giữa đám người, thấy bàn tay Diệp Sơ bị quệt vào đá, phía trên còn đang rướm máu, nó bĩu môi, túm cánh tay Diệp Sơ lên, tâm không tình lòng không nguyện nói: “Đi, đến phòng y tế!”.

Bàn tay Diệp Sơ sau đó được bôi thuốc tím khử trùng, ông bác sĩ già trong phòng y tế không ngừng dặn dò người đi cùng là Vệ Bắc: “Nhớ kỹ miệng vết thương không thể đụng nước, tay cũng không thể mang, xách đồ vật gì biết không?”

“Ông nói với nhỏ đó, nói với tôi thì có ích lợi gì”, Vệ Bắc lại bĩu môi, bộ dạng không kiên nhẫn.

Ông bác sĩ già dễ tính, cười ha hả nói: “Anh bạn nhỏ này, tuổi còn nhỏ mà tính tình không nhỏ a, cẩn thận sau này không lấy được vợ”.

“Liên quan đến ông cái rắm!”

“Lấy không được vợ, cũng không được khóc nhè nha”^^~

Vệ Bắc: “.....”

Ngày đó là một ngày rất hiếm thấy, Diệp Sơ và Vệ Bắc cùng nhau về nhà, tà dương chiếu xuống ven sông, một cô nương mập mập tóc cắt ngắn tròn vo im lặng bước đi, cách cô ba thước là một đứa con trai cao dong dỏng trên lưng đeo một cặp sách Transformers màu xanh, trong tay xách một cặp sách Hello Kitty mà hồng phấn, về mặt thối hoặc đi phía sau.

Ánh tà dương đem bóng từng người trải dài trên mặt đất, ánh nắng vàng dọc theo hai bên bờ, thẳng tắp đến cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Pingki

Diệp Sơ tuy rằng khả năng nhớ tên người khác hơi hơi “không tốt”, nhưng chút này không hề ảnh hưởng tới thành tích học tập của cô.

Bắt đầu từ lớp một, ngoại trừ môn thể dục ra thì cô môn nào cũng như môn nào đều đứng hạng nhất toàn khối, ngay cả môn lao động kỹ năng cũng thế. Giấy khen hàng năm trường học thưởng cho cô đều đã dán kín cả tường, bông hồng nhỏ trên tờ báo tường của lớp cũng luôn có tên cô dẫn đầu, cực kì bắt mắt.

Lưu Mĩ Lệ đối với chuyện này cực kì vui vẻ, gặp người ngoài liền rất thích ca ngợi con gái nhà mình.

Cái này thực ra cũng không có gì, làm cha mẹ người nào chẳng lo lắng cho con cái mình, nhưng vấn đề là ở chỗ không phải con cái nhà ai cũng nghe lời giống như Diệp Sơ, tỷ như thằng nhóc hư hỏng phá phách nhà họ Vệ chẳng hạn, làm cho cha mẹ đau đầu không thôi.

Mẹ của Vệ Bắc là Tần Dao, là giáo viên bộ môn ngữ văn của trường trung học trọng điểm trấn trên, trình độ dạy học rất khá, học trò theo học không ít người thi vào những trường nổi tiếng, duy chỉ có đứa con trai của mình là không làm sao dạy tốt được.

Tần Dao trong lòng sốt ruột a, mắt thấy con trai đã lên đến lớp sáu rồi, chữ số trên phiếu điểm càng ngày lại càng thấp, đặc biệt là thành tích môn toán, so với giá bán thảo ở các cửa hàng bách hóa còn thảm thiết hơn, mà cô thân là giáo viên cũng là mẹ, lại bất lực. Rơi vào đường cùng, Tần Dao đành phải mời gia sư đến tận nhà dạy cho con.

Gia sư?!!

Người gia sư đầu tiên là một sinh viên đại học trường sư phạm mới tốt nghiệp, dạy được hai ngày thì không thấy đến nữa, gọi vài cuộc điện thoại giục qua nhà, người ta sợ tới mức vừa nghe tiếng chuông điện thoại cũng sợ run lẩy bẩy.

Người gia sư thứ hai là một giáo viên đã về hưu kinh nghiệm phong phú, vì sợ mất mặt nên chống đỡ được nửa tháng, sau tức giận đến mức bệnh cũ tái phát phải vào bệnh viện.

Tần Dao rút kinh nghiệm, lần thứ ba mời tới một thầy giáo dạy toán cho con, lúc này ngược lại được một tháng, nhưng đến một tháng lẻ một ngày, thầy giáo Cao Mã Đại này bị Vệ Bắc bắt một con cóc dọa cho phải bỏ về nhà, nghe nói từ đó về sau không dám làm gia sư nữa...

Hết sức bất đắc dĩ, Tần Dao đành phải buông tha cho ý niệm mời gia sư dạy cho con trong đầu, nặng nề nhét cuốn sách giáo khoa toán học tiểu học lên, tự mình đến dạy.

Các vị ngàn vạn lần đừng xem thường toán tiểu học, đặc biệt là toán lớp sáu, có một số bài mục nếu không có chút căn bản nào, chỉ có nhìn thôi cũng không thấy hiểu gì. Bởi thế, Tần Dao mới dạy con trai được vài ngày, đã bị mấy đề tài ứng dụng làm cho khó khăn, hai vợ chồng suy nghĩ cả nửa ngày, cũng không ai nghĩ ra được, đành phải sang nhà hàng xóm hỏi người nghe nói là xuất thân từ khoa khoa học tự nhiên – Diệp Kiến Quốc.

Diệp Kiến Quốc ngay cả đề mục cũng chưa nhìn, trực tiếp chỉ chỉ con gái: “Diệp Từ làm xong rồi”.

Vợ chồng Vệ gia giật mình không thôi, hỏi Diệp Sơ mượn vở bài tập, giống như lấy được của báu mà trở về nghiên cứu một phen, bị thương khi phát hiện ra hai người họ tuổi tác cộng lại không dưới bảy mươi tuổi còn không thông minh bằng một cô bé mười hai tuổi, Tần Dao vô cùng đau đớn, làm ra một quyết định vĩ đại, cô quyết định để cho con trai đi theo cô nhóc nhà họ Diệp học tập.

Vệ Bắc năm lớp sáu, lần đầu bị cha mẹ ép buộc cùng đi theo người khác học tập, đối tượng lại là Diệp Phi kẻ thù truyền kiếp của mình, trong lòng thẳng nhóc hư hỏng này đặc biệt khó chịu.

Nhưng vì sợ cái chổi lông gà của Vệ Đông Hải, nó chỉ còn cách đi vào khuôn khổ.

Buổi tối tan học ngày hôm đó, nhà Diệp Sơ không có ai ở nhà, Vệ Bắc như cũ bị cha già nhà mình áp tải sang nhà họ Diệp làm bài tập, lúc sang đến nơi bài tập của Diệp Sơ đã làm xong, đang để ngoài cặp sách.

Sau khi Vệ Bắc sang đây, đầu tiên là thừa dịp cha già vừa đi, liền thò tay ra vò nhẹ tóc Diệp Sơ một cái, sau đó mới hài lòng thoả dạ mà mở cặp sách ra, chậm rì rì chép bài, tay thì lật vờ lia lịa, miệng không ngừng lẩm nhẩm: “Nhiều bài tập như vậy, muốn giết người sao, Diệp Phi, đưa bài tập của cậu cho tôi mượn một chút”.

Thằng nhóc này chép bài tập của người ta mà cũng có thể làm một cách quang minh chính đại như vậy sao, mặt không đỏ tim không loạn, Diệp Sơ cũng không chịu đưa ra, đem vở bỏ vào trong cặp, còn nghiêm túc nói: “Cô nói, không được chép bài tập của người khác”.

“Chép một tí thì mất vài cọng tóc sao, cậu còn nghiêm túc như vậy làm gì nha?” thằng nhóc này hiển nhiên không cho là đúng.

Vì thế Diệp Sơ cũng lười nói thêm với nó, trực tiếp cầm cả cặp sách lẫn vở bài tập của mình, bỏ vào trong phòng.

Vệ Bắc vừa thấy không được việc, con nhóc mập này không xem nó ra cái gì, kia nhiều bài tập như vậy nó sao mà làm hết được đây a, thế nên liền theo vào trong phòng chặn Diệp Sơ lại: “Này, Diệp Phi, cậu đừng có mà cố chấp vậy cái đi!”

“Cô nói, không được chép bài tập!” Diệp Sơ nhắc lại lần nữa.

Nhóc họ Vệ nổi nóng: “Cô nói, cô nói, thế sao cô bảo cậu giảm béo cậu lại còn không chịu giảm a!”

Diệp Sơ ngăn ra, nghĩ nghĩ: “Cô chưa nói cái này...”

“Mặc kệ cô nói hay chưa nói, cậu cứ đưa bài tập cho tôi mượn mau lên” Vệ Bắc không thèm phân trần, làm bộ muốn cướp.

Diệp Sơ đương nhiên không cho: “Này, cậu còn như vậy tôi sẽ nói cho ba cậu biết”

“Cậu có thể đừng mở miệng ra một cái là nói ba tôi ba tôi hay không, cậu cho rằng tôi thực sự sợ cậu nói vậy chắc!” thằng nhóc phá phách họ Vệ này ở trong trường làm mưa làm gió, bạn học nào cũng sợ, duy chỉ có một mình Diệp Sơ là chưa bao giờ nghe nó, chẳng những thế còn rất hay lấy ba ba nó ra dọa, này cũng quá làm tổn hại đến hình tượng đại ca trường tiểu học Chim Bò Câu của nó đi!

Vệ Bắc vừa nghĩ như vậy, trực tiếp muốn đi qua cướp đồ.

Thằng nhóc cũng đã lên lớp sáu, cơ thể đã bắt đầu có chút phồng phao, hơn nữa bộ dạng Vệ Bắc vốn đã cao, nó cứ như vậy từng bước từng bước đi qua, Diệp Sơ rốt cục có chút khẩn trương, vì thế cô liền đem cặp sách ôm chặt vào trong ngực, chậm rãi lui về sau.

Hiếm khi nhìn thấy loại phản ứng này ở Diệp Sơ, trong lòng Vệ Bắc không khỏi há hốc: “Có cho hay không cho?”

“Không cho!”

“Không cho phải không?” Thằng nhóc họ Vệ cười xấu xa, không ngừng lấn tới.

Diệp Sơ xoay người muốn chạy, lại không phát hiện mình đã thối lui đến bên giường, Vệ Bắc nhào qua không ôm cặp mà đem cô ôm lấy, hai người đồng thời mất đi trọng tâm, ngã lên trên giường, Vệ Bắc còn đặc biệt xấu xa đưa tay ra vò vò tóc Diệp Sơ, hai đứa nhỏ choai choai liền ở trên giường ầm ĩ thành một đoàn.

Tan tằm về nhà Lưu Mi Lệ vừa vận chứng kiến một màn này, miệng há hốc, nửa ngày vẫn không nói được một câu nào.

“Hai...hai đứa đang làm cái gì vậy?!!”

Nghe thấy tiếng người nói, hai đứa nhỏ trên giường đều ngẩng đầu lên, Vệ Bắc từ giường nhảy xuống, xấu xa cáo trạng trước: “Dì, con gái đi cướp vở bài tập của con”.

“Cậu nói lung tung, rõ ràng là của tôi”.

“Cậu nói có chắc không? Không tin lấy ra nhìn lại đi!”

“Tôi mới không lấy ra nữa, cậu muốn cướp nó mà”, Diệp Sơ vẫn rất thông minh.

Vệ Bắc lại bắt đầu vò tóc cô, mắt thấy hai đứa lại muốn ầm ĩ, Lưu Mi Lệ cuối cùng cũng lấy lại được lấy lại tinh thần, hít vào một hơi thật sâu: “Được rồi, đừng ầm ĩ nữa” sắc mặt cô trắng bệch, có chút không giống với ngày thường, “Đã mượn như vậy, dĩ nhiên nấu cơm, Tiểu Bắc con cũng nên về nhà ăn cơm đi thôi”.

Vệ Bắc tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nghe ra được Lưu Mi Lệ đang đuổi khách, quay sang le lưỡi làm cái mặt quỷ với Diệp Sơ một cái, vừa đi vừa lẩm nhẩm hát dân ca. *phát hiện ra bạn nhỏ Vệ Bắc rất thích hát dân ca nha ~

Diệp Sơ cũng làm mặt quỷ với nó, đem cặp sách đang ôm trong lòng sửa sang lại chút, để lại trên bàn.

Lưu Mi Lệ nhìn thấy hết thảy, trong lòng chính là cuộn cuộn không yên a!

Cô là người từng trải, tuy rằng con gái mới học lớp sáu tiểu học, nhưng dù sao cũng là cô gái đã bắt đầu dậy thì, mà thằng nhóc nhà họ Vệ thì càng khỏi nói, chân tay cơ bắp đã thành hình, diện mạo lại trắng trẻo, đáng vẻ mạnh mẽ, nếu không phải là tính cách quá xấu, phỏng chừng bạn gái cũng phải có cả tá rồi.

Này lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô nam quả nữ, không thể lúc nào cũng đem hai đứa ra trông chừng được a! Tựa như chuyện hôm nay, chỉ cần cô chậm trễ vài bước thôi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Lưu Mi Lệ quyết định đem chuyện này nói cho chồng.

Diệp Kiến Quốc nghe xong lời vợ nói, cũng hiểu được thường xuyên để hai đứa nhỏ ở cùng nhau là không tốt, nhưng lại ngại làm sứt mẻ tình cảm láng giềng, không thể sang nhà người ta mà nói: Tôi sợ con trai nhà anh dụ dỗ con gái nhà tôi, hai người đừng đem con trai tới làm bài tập nữa!!!

Vì chuyện này, hai vợ chồng nghĩ trước lo sau, buồn rầu không thôi.

Ngay tại thời điểm hai vợ chồng nhà họ Diệp đang phiền não, thân là con gái Diệp Sơ lại không chút phát hiện.

Cô từ nhỏ đã là một cô bé rất an tĩnh, người khác ức hiếp cô cô cũng không nói, người khác cười cô béo mập cô cũng không phiền lòng, tựa như trừ ăn với học ra, cái gì cũng không quan tâm, hiền lành như một cục đất vậy.

Mà Vệ Bắc, lại vừa vặn trái ngược hoàn toàn, diện mạo không tồi, thể dục cũng tốt, có điều thành tích kém đến không thể kém hơn. Bởi vì Diệp Sơ không cho nó chép bài, nên nó không làm xong được bài tập, không khỏi lại bị cha mẹ thầy cô mắng cho một trận, trong lòng càng ghen ghét Diệp Sơ, liền cố ý trong giờ thể dục cười nhạo cô chạy bộ chậm.

“Diệp Phi, giảm béo đi!”

“Diệp Phi, cậu đang bắt chước ốc sên chạy sao?”

Diệp Sơ không biết sao lại thế này, hôm nay chạy bộ vô cùng mệt, lại bị Vệ Bắc ở bên cạnh la hét làm phiền, không phát hiện phía trước có hòn đá, chân vấp phải liền té ngã.

Vệ Bắc giật mình, coi như còn có chút lương tâm, vội vã đi lên đỡ cô dậy: “Diệp Phi, cậu không có việc gì...” nói được một nửa, bỗng nhiên ngớ người, bởi vì nó nhìn thấy trên quần đồng phục của Diệp Sơ dính một bãi máu.

Lúc đó, Vệ Bắc còn không hiểu một cô gái dậy thì sẽ có kinh nguyệt, còn tưởng rằng mình hại cô té ngã đến chảy cả máu, khẩn trương muốn chết: “Cậu chảy máu rồi! Tôi đi tìm thầy...”

“Đừng!” Diệp Sơ xấu hổ lắc đầu, “Tôi muốn đi nhà vệ sinh, cậu...cậu cho tôi mượn áo đồng phục...”

Vệ Bắc không phản ứng lại, thấy cô dường như rất kiên trì, đành phải đem đồng phục cởi ra cho cô.

Diệp Sơ tuy rằng vóc dáng hơi tròn, nhưng không cao, mặc đồng phục rộng thùng thình của Vệ Bắc vào, vừa vặn che khuất đi vết máu trên quần mình, không biết vì cái gì, nhìn thấy bộ dạng này của cô, trong lòng tên nhóc họ Vệ có một cảm giác kỳ diệu chưa từng có, thật giống như có một bộ móng vuốt nhỏ nhỏ đang khe khẽ cào cào làm cho ngứa ngáy.

Thật lâu sau chuyện này, Vệ Bắc mới biết ở trong sách Sinh học người ta gọi đó là tới ngày hành kinh của cô gái. Một màn kia bị nó nhìn rất lâu, trong sách có vài nét bút ít ỏi miêu tả cô gái lúc dậy thì, làm cho nó lần đầu tiên biết mặt đỏ tía tai.

Mất thấy tình cảm thiếu niên dường như sẽ bất tri bất giác nảy mầm như vậy, lại truyền đến một tin tức kinh người, thành phố kiến thiết lại, căn phòng cũ kĩ họ đang ở kia không ngoại lệ, toàn bộ đều bị liệt vào trong phạm vi cần đổi mới.

Nói cách khác, bọn họ phải chuyển nhà!!!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Pingki

*Vì hai nhân vật chính đã lên trung học (sơ trung) tức là đã 13 tuổi nên ta chuyển sang gọi hần thay vì là nó đối với nhân vật Vệ Bắc nha mọi người. ...

Nhà ở phải phá đi, này thực đúng như ý nguyện của Luru Mĩ Lệ.

Phải biết rằng, cô và ông chồng nhà mình hai người đang lo lắng cho con gái sẽ bị thằng nhóc phá phách nhà họ Vệ làm cho hư hỏng, ngày sau còn dài như vậy, mà khu vực bọn họ ở chỉ có một trường trung học (sơ trung), thiếu nam thiếu nữ sớm chiều ở chung, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Bây giờ thì tốt rồi, dãy nhà kia phải phá hủy, không cần phải làm hàng xóm với nhà họ Vệ nữa, phiền não cũng theo đó mà tự nhiên bay mất, cho nên Luru Mĩ Lệ vô cùng tán thành kế hoạch phá bỏ và dời đi nơi khác này, thậm chí còn làm cư dân tiêu biểu, ra mặt khuyên nhủ những hộ bị cưỡng chế phải hợp.

Với sự giúp đỡ nhiệt tình hết mình của Luru Mĩ Lệ, hộ bị cưỡng chế duy nhất trong vùng —— nhà bà cụ Hàn nuôi gà rôt cục cũng đồng ý chuyển đi. ...

Mấy tháng sau, có vài hộ gia đình bắt đầu lục tục chuyển ra ngoài, chính phủ bố trí chỗ ở cho họ cách khu vực cũ không xa, tuy rằng không xa mấy nhưng điều kiện sống so với chỗ ở ngày trước khác nhau rất lớn, là một tiểu khu chung cư, có cảnh vật có cây xanh, thậm chí còn có cả bãi đỗ xe.

Cả gia đình nhà họ Diệp mang cả A Bảo chuyển vào cùng, lần đầu được ở một khu dân cư như vậy, Luru Mi Lệ cao hứng vô cùng, đi ra ngoài nghe ngóng một hồi, liền biết được thẳng thóc Vệ Bắc và ba mẹ nó cũng chuyển vào đây, nhà mới mặc dù là vẫn ở cùng một tiểu khu, nhưng lại cách nhau đến mấy nóc nhà, rốt cục không cần phải cúi đầu xuống ngẩng đầu lên là chạm mặt họ nữa, sự trong sạch của con gái cuối cùng cũng được bảo vệ.

Trong nhà tỏ ra cao hứng như vậy còn có A Bảo, con chó nhỏ này phần kích nằm dưới bãi cỏ xanh dưới lầu lẩn qua lẩn lại mấy vòng, sủa loạn cả lên, giống như đang chúc mừng bản thân cuối cùng cũng đã giữ vững được lời dặn của cha già, che chở bảo vệ cho mẹ yêu.

Luru Mi Lệ và A Bảo đáng thương, bọn họ làm sao lại biết được duyên phận cho dù ngăn sông cách biển còn có thể gặp lại, huống chi bọn họ chỉ cách nhau có mấy nóc nhà thôi?!!

Diệp Sơ học trung học (sơ trung). Ngày đầu tiên khai giảng, ngay tại hành lang đã đụng phải Vệ Bắc đang ngược mặt đi tới.

Đây là lần chạm mặt đầu tiên của hai người sau suốt một kì nghỉ hè, trong lòng Vệ Bắc hồi hộp cực kỳ, lại bày ra vẻ mặt ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Diệp Sơ, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không biết nói gì cho hay. Mắt thấy bắt đầu lâm vào tình thế xấu hổ, trong lòng hần quỳnh lên, ấy vậy mà lại nói ra một câu làm tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng đại ca trường học của hần.

Hần nói: “Cậu còn nhớ tôi là ai không?”

Lời kia vừa thốt ra, Vệ Bắc hận không thể vả mấy cái vào miệng mình, có điều nếu hần biết Diệp Sơ kế tiếp sẽ nói gì, không chừng sẽ nhảy xuống lầu này luôn ngay lập tức.

Diệp Sơ cũng nhìn chăm chăm Vệ Bắc một hồi lâu, bởi vì hai bên đều bận rộn chuyển nhà, hai người đã một kì nghỉ hè qua chưa gặp lại. Cũng chính là một kì nghỉ hè ngắn ngủn như vậy, toàn thân tên này nảy nở hoàn toàn, cái đầu cao lên hần một đoạn chưa nói, đường nét trên gương mặt cũng rõ ràng hơn, bởi vì cả mùa hè này hần toàn đi đá bóng nên người đen đi không ít, áo đồng phục rộng thùng thình khó có thể che giấu được cơ bắp trên cánh tay, duy chỉ có khuôn mặt vẫn còn một chút nét ngây thơ chưa lớn hần.

Nhìn thấy vẻ ngoài của Vệ Bắc đã thay đổi vài chỗ, Diệp Sơ mới nhìn qua còn chưa kịp nhận ra ngay, chờ nhìn một hồi lâu, nhìn đến mức mặt của đối phương phải đỏ ửng, cô mới bất chợt nhớ ra được, đây là tên phá phách hư hỏng nhà họ Vệ vẫn hay bắt nạt mình. Chính là nhớ được hần họ Vệ, nhưng không nhớ được là Vệ Đông, Vệ Tây, Vệ Nam, hay là Vệ Bắc, thật đúng là nhớ không ra a.

Diệp Sơ nghĩ nghĩ, thử mở miệng hỏi: “Vệ... Đông?”

Gương mặt đang đỏ ửng của Vệ Bắc, lập tức trở nên trắng bệch.

Diệp Sơ vừa nhìn thấy sắc mặt hần không thích hợp, vội vã sửa miệng: “Vệ Tây?”

Gương mặt trắng bệch liền biến thành xanh mét.

Diệp Sơ buồn bực, như vậy mà vẫn còn sai à? Vì thế cô nói tiếp: “Vệ Nam?”

Cái này, sắc mặt Vệ Bắc trực tiếp chuyển sang đen thui luôn, không đợi Diệp Sơ mở miệng đoán tiếp, hần đưa tay về phía cái ót Diệp Sơ đẩy mạnh một cái, hung tợn nói: “Tránh ra, đồ mập, cậu không biết thể tích mình lớn như vậy chần đường lắm sao?” Nói xong, cũng không thêm quay đầu lại mà đi thẳng.

Đề lại một mình Diệp Sơ ở chỗ này vuốt vuốt cái ót, một bụng ủy khuất.

Điều này sao có thể trách cô đây? Ai bảo hần lấy tên kì quái chứ, nếu là Vệ Hữu thì cô chỉ cần đoán thêm hai lần nữa là đúng rồi.

*Hữu: bên phải, 2 lần nữa là vệ bắc ~-> vệ tả ~-> vệ hữu, nói chung là đông tây nam bắc trái phải gì là đoán tắt, thể nào cũng trúng :))

Lại nói tiếp, Vệ Bắc thực đúng là bi kịch, thân là đại ca phá phách nhất trường, bắt nạt một đứa con gái suốt sáu năm trời, bắt nạt đến mức, ngay cả hần cũng hoài nghi có phải mình thích nhỏ đó hay không, đối phương lại ngay cả tên mình cũng không nhớ, cuộc đời này mới tịch mịch lạnh lẽo làm sao a!

Dường như chỉ có vài phút như vậy, lòng tự trọng của Vệ Bắc đã bị dẫm kích nặng nề, thiếu chút nữa đã tinh thần sa sút.

Nhưng là vài phút sau, khi hần vô tình đi vào trong phòng học, ánh mắt lại sáng rực, bởi vì hần nhìn thấy ngay tại bàn học đầu tiên trong lớp là một cô gái, tóc ngắn, cặp mắt to tròn nhìn chăm chú vào sổ điểm danh giáo viên đã giao cho cô, nhờ cô điểm danh giúp.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Sơ nói: “Này, cậu lại đây ký tên đi”

Loại cảm giác này nói như thế nào nhỉ, có một chút chút mất mát, nhưng hơn hần đó là hưng phấn, Vệ Bắc đi qua như thường lệ vò vò đầu cô một cái, cười xấu xa nói: “Không phải cậu lại làm lớp trưởng nữa đấy chứ? Đi giám béo đi, không lại làm ảnh hưởng đến hình tượng toàn thể lớp chúng ta mất!”

Diệp Sơ bất mãn liếc hần một cái.

Sự thật thì lại đúng như Vệ Bắc nói, căn cứ vào thành tích tiểu học tốt đến kinh người của Diệp Sơ được giáo viên chủ nhiệm đánh giá rất cao, thế nên đã quyết định đề cô làm lớp trưởng ‘lâm thời’, tạm thời phụ trách tập thể lớp mới này.

Trung học không giống như tiểu học tiểu học, bọn trẻ bởi vì đang ở tuổi lớn, nên tâm lý cũng lặng lẽ phát triển đổi thay, đề tài nói chuyện phiếm của các nữ sinh càng ngày càng chuyển sang cách ăn mặc, trang điểm và nam sinh, còn các nam sinh cũng bắt đầu len lén vụng trộm bàn luận về các nữ sinh xinh đẹp cùng các cô giáo trẻ tuổi.

Trong lớp Diệp Sơ vừa vặn có một cô giáo xinh đẹp như vậy, tên là Giang Phi, là giáo viên môn tiếng Anh, vừa mới đặt chân vào sự nghiệp trồng người chưa được bao lâu, tính tình e lệ dịu dàng, ngay cả khi tức giận giáo huấn cũng nhỏ giọng yêu kiều, hoàn toàn không có một chút uy hiếp nào. *có ai xem phim High Kick không, cô này làm ta nhớ tới cô Min Chon quá... ~~~

Học trò trong lớp đứa nào cũng thích cô Giang, đặc biệt là các nam sinh, vừa đến giờ học tiếng Anh liền háng hái vô cùng, thế cho nên thành tích môn tiếng Anh của các nam sinh năm thứ nhất trung học đều phi thường tốt, chủ nhiệm lớp Tổng Trường Thanh vui mừng khôn tả, mỗi lần nhà trường đưa ra bảng xếp hạng, đều cười đến híp cả mắt như Phật Di Lặc vậy.

Theo lý thuyết, có một giáo viên như vậy, hẳn là phải vui mừng mới phải, chính là ngay tại học kỳ đầu trôi qua chưa được bao lâu, một ngày nọ cô Giang bỗng nhiên không lên lớp, mà thay vào giờ tiếng Anh đó là Tổng Trường Thanh với sắc mặt đen thui đứng trên bục giảng, cầm trong tay một phong bì giống như lá thư hay gì đó.

“Giờ tiếng Anh ngày hôm nay, tôi muốn điều tra rõ một chuyện” Tổng Trường Thanh cầm phong thư trong tay vút ‘phịch’ một cái lên bục giảng, lạnh lùng nói: “Tôi thật muốn xem xem, trong lớp này rốt cục là học trò nào không chịu chuyên tâm học hành, tối ngày chỉ biết mơ mộng, lại còn dám viết thư tình gửi cho giáo viên nữa”

Đúng vậy, trong lớp họ không biết có nam sinh ý loạn tình mê nào trộm gửi cho cô Giang một phong thư tình cảm dào dạt, sai chính tả chi chít khắp thư, khiến cho Giang Phi mới dạy học sơ tới mức không dám lên lớp, gọi một cú điện thoại nói hết cho thầy Tổng, biết được việc này Tổng Trường Thanh hết sức tức giận, vì thế liền đến lớp tìm kẻ đầu sỏ gây chuyện.

Một câu của Tổng Trường Thanh vừa nói ra, bọn trẻ trong lớp phản ứng mỗi đứa một kiểu, các nữ sinh thì thì thầm ri tai nhau, thảo luận rốt cục là người nào, còn các nam sinh thì đa số đều cúi đầu không nói, phòng chừng trong đám này không ít đứa thích cô Giang.

“Không được nói chuyện!” Tổng Trường Thanh quát một tiếng, “từng người một nói cho tôi biết, buổi tan học chiều qua, là ai đi qua văn phòng của cô Giang?”

Tổng Trường Thanh hỏi như vậy, cho dù đi qua cũng không ai dám giơ tay a, trong lớp lác đác vài cánh tay giơ lên, nhưng toàn là của các nữ sinh.

“Không chịu nói đúng không?”, thầy Tổng chỉ vào một nữ sinh ngồi bàn đầu, “Em nói cho tôi biết, em nhìn thấy ai đi qua?”

Nữ sinh kia bị dọa cho choáng váng, ngây ngốc cả nửa buổi vẫn không nói được một câu.

“Không nói sao? Em, em nói!”, thầy Tổng lại chỉ vào một nam sinh.

Nam sinh kia mới đầu là dạ dạ em em, sau đó bị làm cho quỳnh lên, liền chỉ chỉ về phía cuối lớp học, “Em...em nhìn thấy... Vệ Bắc... đi qua...”

Vệ Bắc lúc này đang ở dãy bàn cuối lớp ngủ gà ngủ gật, bị Tổng Trường Thanh đem phong thư đập cái ‘bộp’ lên trên bàn, giật mình tỉnh ngủ, nhất thời có chút mơ màng không biết trời trăng gì.

“Thưa thầy, thầy để cái này lên bàn em làm gì thế?”, tên nhóc này không sợ trời không sợ đất, đứng trước mặt Tổng Trường Thanh nghiêm khắc cũng không tỏ ra chút căng thẳng gì.

“Hỏi tôi làm gì? Muốn hỏi thì tự hỏi mình đi!” Tổng Trường Thanh chỉ vào phong thư hỏi: “Đây có phải là do em viết hay không?”

Vệ Bắc nhìn phong thư màu hồng nhạt, cả buổi trời mới có phản ứng lại, miệng liền phun ra một câu: “Dạ thưa thầy, em mà chọn sẽ không chọn phong thư xấu xí quê mùa như thế này đâu”.

Lúc này nó vẫn còn nói giỡn được, Tổng Trường Thanh hiển nhiên nổi giận: “Bớt giỡn đi! Ngày hôm qua em đi vào văn phòng của cô Giang làm gì?”

“Đi trả bài, mà trả không được” Vệ Bắc nhún vai.

“Trả bài không được? Có phải sau đó em đã viết thư lên lút bỏ vào trong túi xách của cô Giang hay không?”

“Sao có thể như vậy được a?” Vệ Bắc rốt cục đã bị chọc giận, “Em mắc gì phải đi viết thư này nọ, bà già đó, ai thèm để ý chứ!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ nam sinh trong lớp ngưỡng mộ cô Giang đều phẫn nộ, không biết người nào hô lên: “Nếu cậu không thích cô Giang, vậy thì cậu thích ai?”

“Tôi thích ai liên quan đến cậu cái rắm!”

“Cậu không nói được chính là chột dạ!”

Hai đứa bắt đầu cãi lộn ầm ĩ, nhìn vào cứ như sắp muốn đánh nhau vậy.

“Được rồi, im lặng hết cho tôi!”, Tổng Trường Thanh quát bảo hai đứa ngưng lại, quay đầu sang hỏi Vệ Bắc: “Vệ Bắc, em nói thật đi, rốt cục có phải là em hay không?”

“Không phải” Vệ Bắc nói chắc như đinh đóng cột.

Nam sinh cùng hần cãi nhau kia vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục hỏi: “Cậu không thích cô Giang, vậy cậu thích người nào?”

“Tôi thích cô ấy!”

Vệ Bắc đưa ngón tay ra, toàn bộ lớp đều im lặng, dường như tất cả ánh mắt trong lớp đều dõi theo hướng ngón tay của hần chỉ, cách đó không xa, Diệp Sơ ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt mơ màng chớp mắt một cái. ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Pingki

Vệ Bắc nói: “Tôi thích cô ấy!

Tiếng nói vừa xong, toàn bộ ánh mắt bạn học trong lớp đều dồn về phía Diệp Sơ.

Diệp Sơ lần đầu tiên trải qua chuyện như thế này, hai mắt mờ mịt, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Vệ Bắc. Hai người cứ như vậy tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, nhìn thật lâu một hồi. Ngay tại thời điểm tất cả mọi người chờ đợi chuyện sẽ phát sinh như thế nào, Diệp Sơ lại xoay người ngồi trở lại vị trí, tiếp tục lật sách làm bài tập của mình.

Nữ chính trong sự kiện này quay người đi, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về trên người Vệ Bắc.

Tên nhóc họ Vệ rốt cục cũng thấy có chút xấu hổ, miệng lầu bầu câu: “Nhìn cái gì vậy! Có cái gì đẹp mà nhìn?” cả vóc người cao lớn ngồi xuống vị trí, lại bắt đầu ngủ. ...

Đáng thương cho Tổng Trường Thanh mười mấy năm làm giáo viên, lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, thật sự không biết nên ứng đối như thế nào cho phải. Thật lâu sau mới lấy lại được tinh thần, phần nộ khoát tay: “Được rồi, được rồi, tất cả làm bài tập hết đi!” tình huống vô cùng xấu hổ rốt cục cũng kết thúc, còn lớp quay lại giờ tự học.

Cuối cùng, sự kiện thư tình lần này cứ như vậy mà không giải quyết được gì.

Thế nhưng Diệp Sơ lại bởi vậy mà trở nên nổi tiếng.

Nói thật, thị trấn này vốn dĩ không lớn, học sinh trong lớp trung học này hầu như đều là bạn học từ hồi tiểu học lên, người chưa từng nghe qua “đanh tiếng” của Vệ Bắc quả thực là đếm trên đầu ngón tay. Mà hiện tại đại ca ngang ngược nhất đời trong ấn tượng mọi người ấy vậy mà lại làm trò trước mặt thầy giáo cùng các bạn trong lớp, mở miệng nói thích Diệp Sơ, quả thực là không nổi tiếng cũng khó.

Diệp Sơ bị Vệ Bắc bắt nạt thành thói quen, chỉ nghĩ đây chẳng qua là trò mới đi bắt nạt người của hần, không nghĩ sâu xa đến cái gì, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy. Dường như chỉ qua một đêm thôi, tất cả bạn học trong lớp đều nhìn Diệp Sơ với ánh mắt hết sức kỳ quái. Thái độ của mọi người đối với cô cũng lạnh lẽo mà thay đổi.

Trước kia, bởi vì thành tích của cô rất tốt, lại là lớp trưởng, nam sinh trong lớp đều đối với cô rất tôn trọng, còn hiện tại vừa hay, vì một câu long trời lở đất kia của Vệ Bắc, khiến thái độ nói chuyện của các nam sinh khi nói chuyện cùng cô đều không giống trước.

“Lớp trưởng, cậu trước đừng giục bài tập của tôi a, Vệ Bắc nhà cậu đã nộp chưa?”

“Cậu ta chắc chắn là chưa nộp phải không? Lớp trưởng cậu cũng không thể thiên vị người nhà vậy nha!”

“Đúng thế, không nên phân biệt đối xử nha!”

Nhìn một đám con trai đang đá mi nháy mắt này, một lời nói ra cả ba câu đều không rời Vệ Bắc, thật đúng là khiến người ta không làm sao được.

Ngay tại lúc Diệp Sơ không biết phải đối phó như thế nào với bọn họ, kẻ đầu tiên ra chuyện này — Vệ Bắc không biết từ chỗ nào chui ra, đem vở bài

tập trong tay đập cái ‘bốp’ lên trên bàn, nói: “Cầm miệng hết cho tôi, nhìn cho rõ ông đây nộp” Nói xong cũng không thèm nhìn Diệp Sơ một cái, một mạch quay về vị trí đi ngủ.

Để lại một đám nam sinh đưa mắt nhìn nhau, sau đó đứa nào đứa nấy cười ha hả, ngoan ngoãn đem vở bài tập đã làm xong nộp tận tay cho Diệp Sơ.

Ôm một chồng vở bài tập vừa thu xong, Diệp Sơ sừng sốt, đây chính là lần đầu tiên kể từ khi khai giảng đến nay mà cả lớp nộp đủ hết bài tập mỹ thuật tạo hình a! Vị giáo viên hoàn toàn không có một chút cảm giác về mỹ thuật tạo hình kia nếu biết chuyện này, phỏng chừng lại cảm động đến độ có thể khóc ra nước mắt mất thôi.

Cô vừa cảm thán, vừa ôm chồng vở đi ra khỏi phòng học, lại bị người đang đi tới hùng hăng đụng vào người.

Diệp Sơ đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn người nọ vừa đụng trúng mình, liền nhìn thấy là một nữ sinh cùng lớp đang gùm gùm liếc xéo cô.

Đúng vậy, Diệp Sơ chẳng những nổi danh, còn lần đầu tiên có tình địch, tình địch này không chỉ có một hai người, phàm là nữ sinh trong lớp có tình ý với Vệ Bắc ánh mắt nhìn cô đều rất khó chịu, có mấy người bộ dạng xinh đẹp vừa thấy cô, liền bày ra kiểu ‘cậu ấy dựa vào cái gì mà thích cậu chứ’, khiến cô rất chi là đau đầu.

Tình huống như vậy kéo dài vài tháng, đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới uy phong của lớp trưởng, làm chủ nhiệm lớp, Tổng Trường Thanh rất cực không thể đứng nhìn được nữa.

Ngày đó tan học, thầy Tổng cố ý lấy cớ bảo Diệp Sơ ở lại, làm bộ hỏi vu vơ: “Diệp Sơ à, em làm lớp trưởng này đã thấy quen chưa?”

Diệp Sơ nghĩ một lát rồi gật gật đầu: “Dạ, không có vấn đề gì”.

“Nhưng mà thầy nghe nói gần đây có vài bạn trong lớp hình như không tuân phục em nha”

“Có sao?” Diệp Sơ hoàn toàn không chú ý tới vấn đề nhỏ này, còn nói: “Trong lớp gần đây hoạt động rất sôi nổi, các bạn đều rất cố gắng tuân thủ, trước kia có vài nam sinh không muốn tham gia hoạt động tập thể nay đã rất hăng hái, hẳn là không có vấn đề gì đi thưa thầy”.

Mất thấy Diệp Sơ phản ứng như thế, Tổng Trường Thanh có phần hơi xấu hổ, không biết nên mở miệng như thế nào để nói về chuyện của cô và Vệ Bắc, nghĩ nghĩ, Tổng Trường Thanh nói: “Còn Vệ Bắc thì sao?”

Vệ Bắc? Diệp Sơ không biết thầy vì sao đột nhiên lại hỏi tới cậu ta, suy nghĩ một chút liền nói: “Khá tốt thưa thầy, dạo gần đây cậu ấy đều nộp bài tập đầy đủ”, chà, đây có lẽ là lần nhận xét tốt nhất về Vệ Bắc.

Thầy Tổng đang háng hai tiếng: “Vậy...bạn đó còn làm chuyện gì khác nữa không?”

Diệp Sơ càng thêm buồn bực, nghĩ một hồi lâu, lúc này mới nhớ tới thời điểm giữa trưa hôm nay Vệ Bắc hình như có xích mích đụng chạm với vài nam sinh nghịch ngợm lớp bên, đối phương như đang chê cười hắn gì đó, hắn liền xông ra muốn đánh nhau, may mắn lúc ấy cô cũng ở đó, liền ra tay kéo hắn lại: “Thầy nói, không được đánh nhau trong trường”

“Liên quan gì đến cậu a, Diệp Phi” Vệ Bắc miệng lầu bầu, nhìn ra bên ngoài lớp trừng mắt một cái, không đi ra ngoài nữa. Sau đó chuông vào lớp vang lên, mấy nam sinh nghịch ngợm kia cũng về lớp, coi như chưa phát sinh chuyện gì.

Vì thế Diệp Sơ lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì, đều rất tốt thưa thầy”.

Tổng Trường Thanh thấy thật sự hỏi không nổi nữa, cũng đành phải thôi, dù sao trong lớp mặc dù có vài nữ sinh cá biệt có ý kiến với lớp trưởng, nhưng phần lớn vẫn rất nghe lời, đặc biệt là sau sự kiện Vệ Bắc ở trước mặt mọi người tuyên bố thích Diệp Sơ, mấy nam sinh trong lớp lại càng nghe lời lớp trưởng hơn, nói ra Diệp Sơ bây giờ chẳng phải là ‘Hắc bạch lưỡng đạo’ bên nào cũng có chân sao...

“Vậy không còn việc gì, em quay về đi, trên đường cẩn thận” Thầy Tổng phát phát tay, không muốn tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Từ trong phòng giáo viên đi ra, trong lớp đã không còn ai, Diệp Sơ thu dọn đồ đạc xong rồi cũng xuống lầu, lưng đeo cặp sách ra về, lúc vừa đến cổng tiểu khu, bỗng nhiên thấy có người mặt đầy bụi đất ngồi chồm hổm bên cạnh hàng rào vườn hoa.

Đến khi cô đi qua chỗ đó, neho mắt lại nhìn liền phát hiện người đang ngồi chồm hổm hoá ra là Vệ Bắc, trên mặt hắn hình như có vết thương.

Diệp Sơ nghĩ đi thẳng qua mặc kệ hắn, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy như vậy không phù hợp với thân phận lớp trưởng của cô, vì thế nên dừng bước lại, đến gần hỏi: “Này, cậu làm sao vậy?”

Vệ Bắc ngẩng đầu, khoe mắt có chỗ bầm tím, môi còn bị rách một chỗ, có điều ánh mắt vẫn ngang tàng như cũ, “Còn không phải vì cậu sao?” Hắn trừng mắt liếc cô một cái, miệng không phục lắm rậm: “Sao tôi lại coi trọng một đứa con gái mập như cậu chứ, đúng là mất mặt mà...”

Diệp Sơ không nghe rõ được hắn đang nói cái gì, liền hỏi: “Cậu đánh nhau thua hả?”

“Nói đùa sao, Vệ Bắc tôi đánh nhau chưa từng thua một trận nào!” Hắn nghiêng ngả lão đảo chống đỡ hàng rào mà đứng lên, tơ máu từ chỗ môi bị rách rướm rướm ngấm vào miệng, một trận mùi tanh tanh mặn mặn, hắn nhổ một bãi nước miếng xuống đất.

Diệp Sơ nhíu nhíu mày: “Cậu đánh thua cũng không thể khạc nhổ lung tung chứ”.

“Đã nói là tôi không có thua!” Vệ Bắc có chút tức giận, “là vì thằng Vương đầu to kia dẫn theo mấy đứa nữa chặn đường tôi, chúng nó cũng không tốt hơn là bao, phí!” Hắn vừa nói miệng đã đầy mùi máu, đang định nhổ thêm một bãi nước miếng xuống đất, Diệp Sơ vội vàng móc khăn tay từ trong túi áo ra đưa cho hắn: “Cậu đừng nhổ nữa, thua thì thua...”

Vệ Bắc muốn phát khùng: “Cậu bị làm sao thế hả, tôi đã nói là không có thua rồi mà còn...” Hắn đang muốn tức giận, vừa nâng mắt lên liền nhìn thấy cánh tay mập mạp của Diệp Sơ đang cầm một cái khăn tay hồng nhạt, một đôi mắt to tròn nhìn mình, không biết như thế nào, cứ ngây ngốc như vậy.

Hắn hung hăng giật lấy khăn tay trong tay cô, lau qua loa khóe miệng, miệng lẩm nhẩm một câu: “Tôi không có thua, chỉ có điều áo bị rách...”

Diệp Sơ ngẩn ra, nhìn kỹ lại, quả nhiên áo của Vệ Bắc bị xé rách mất một mảng, lộ ra cả nửa bả vai.

“Áo này là quà sinh nhật mẹ mua cho tôi, tôi sợ mẹ sẽ buồn...” Vệ Bắc nhỏ giọng giải thích.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên có chút xấu hổ.

Trong lòng Diệp Sơ nghĩ, kỳ thật tên nhóc họ Vệ này cũng không hư hỏng quá mức, ít ra hắn vẫn còn rất hiếu thuận với mẹ mình.

Vì thế cô nói: “Mẹ tôi vẫn đang còn ở trong tiệm, cậu có muốn đi qua đó may lại hay không?”

“Nha” Vệ Bắc gật gật đầu, “Cậu đi cùng tôi đi” Chú ý, đây là câu cầu khiến.

Diệp Sơ lắc đầu: “Mẹ tôi bảo tôi về nhà sớm một chút...”

“Cậu là lớp trưởng”, Vệ Bắc ngắt lời cô.

Lớp trưởng thì làm sao? Diệp Sơ không hiểu vì sao nhìn về phía hắn.

“Lớp trưởng thì phải quan tâm bạn học” Vệ Bắc cực kì nghiêm túc nói.

Này... có liên quan gì sao? Không đợi cô lấy lại tinh thần, đôi chân dài của Vệ Bắc đã bước đi. Một phen xách quai cặp của cô, đem cô kéo đi chung với mình.

_____pinkie_____

Lưu Mi Lệ đánh chết cũng không ngờ đến, con gái nhà mình thế nhưng vẫn còn dính líu đến thằng nhóc nhà họ Vệ, hơn nữa lại còn mang nó về tiệm nhà mình để vá áo, nhất thời khản trương lo lắng cho con.

Có điều ngại với tình cảm lằng giằng trước kia, cô không biểu hiện ra ngoài, bảo Vệ Bắc cời áo ra.

Lúc ấy tiết trời đã chuyển sang hè, Vệ Bắc chỉ mặc một áo mỏng, áo vừa cời ra, Lưu Mi Lệ vội vàng sai con gái ra chỗ khác: “Diệp Từ, đi vào bên trong đun nước cho mẹ”.

“Dạ”, Diệp Sơ gật đầu đi vào.

“Con cũng đi” Vệ Bắc cũng đi theo vào.

“Aiz!” Lưu Mi Lệ vội vã gọi hắn lại, “Con đi vào trong làm gì nha? Cái kia...trong đó nhỏ hẹp, một mình Diệp Từ là đủ rồi...”

“Không có việc gì, con đi vào giúp đỡ cậu ấy” Vệ Bắc nói xong, liền đi theo Diệp Sơ vào.

Để lại Lưu Mi Lệ ở ngoài này thiếu chút nữa đánh vào miệng mình: Cho chừa cái tội nói bậy! Cho chừa cái tội nói bậy!

Ngay tại lúc Lưu Mi Lệ còn đang khổ não lưỡng lự rốt cục có nên đi vào hay không, Diệp Sơ đã múc được một ấm nước đầy, Vệ Bắc đi qua, muốn nhận lấy ấm nước trong tay cô: “Đề tôi”

“Mẹ tôi bảo tôi đi đun nước, cậu vào trong này làm cái gì?” Diệp Sơ còn không chịu.

Có điều Vệ Bắc dù sao cũng là một nam sinh, sức lực đương nhiên lớn hơn, hai người kéo đẩy một hồi, hắn rất nhanh đã giành lấy được ấm nước từ trong tay Diệp Sơ, mà giành được rồi vẫn chưa chịu cam lòng, miệng còn lải nhải: “Con gái các cậu lè mề chậm chạp phiên muốn chết, đã bảo đề tôi, còn ngượng ngùng...”

Ai ngượng ngùng hả? Diệp Sơ cũng 囧.

Lúc này, Vệ Bắc đã ngồi chồm hồm xuống cắm phích điện của ấm đun vào ổ, xong đâu đó mới đứng lên.

Trong này phòng vốn không lớn, thân người Diệp Sơ lại hơi hơi “lớn” so với bình thường, thế nên khi hắn đứng lên, không biết phải làm sao nên đành phải

đứng trực diện với Diệp Sơ.

Đó là lần đầu tiên bọn họ đứng gần sát nhau như vậy, hắn có thể nhìn rõ gương mặt tròn tròn của cô, làn da không một chút tỳ vết nào, non mềm tựa như lòng trắng trứng gà lột vỏ, hai hàng mi vừa dài vừa cong rợp bóng, chớp chớp hai cái, trái tim bé nhỏ của nam sinh đập loạn như muốn nhảy ra ngoài.

“Cái kia...” Hắn cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhìn không được muốn đến gần hơn, “Tôi...”

“Diệp Tử, nước đun còn chưa xong sao?” Lưu Mi Lệ ở bên ngoài la to.

“Đạ xong rồi” Diệp Sơ trả lời, mặc kệ Vệ Bắc ở bên cạnh đang muốn tiến thêm chút nữa, bịch bịch chạy ra ngoài.

“Xong cái đầu cậu!” Vệ Bắc đá ấm nước một cái, mặt xám mảy tro theo cô đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Pingki

Áo đồng phục của Vệ Bắc cuối cùng cũng được mẹ Diệp Sơ sửa xong.

Tuy rằng áo đã được may lại rất đẹp nhưng chuyện Vệ Bắc đánh nhau vẫn không thể giấu diếm được ba mẹ, Vệ Đông Hải vừa về nhà liền thấy mặt mũi con trai chỗ xanh chỗ tím, tức giận đến mức muốn tìm ngay cây chổi lông gà nên cho nó một trận lại bị Tần Dao xông ra ngăn cản lại.

“Bỏ đi mình ơi, con trai cũng đã lớn thế này rồi, có đánh nữa cũng vô dụng!” Mặc dù luôn miệng chê con kém cỏi, thế nhưng Tần Dao vẫn là hết mực thương yêu đứa con trai bảo bối này.

“Thằng nhóc này a, sớm muộn gì cũng bị em nuông chiều đến hư!” Vệ Đông Hải mắng một câu, không cam lòng mà thu tay về.

“Sẽ không, con em em rõ, không có chuyện gì đâu...”

Thực hiển nhiên, Tần Dao đã đánh giá thấp sức phá hoại của con trai mình, ngày hôm sau, lại có phụ huynh khác đến trường tố cáo Vệ Bắc nữa.

Người đến trường học tố cáo chính là Vương Kiến—ba ba của Vương Ý mới đánh nhau với Vệ Bắc buổi tối hôm qua, Vương Kiến này là một kẻ kinh doanh xây dựng mới phát lên, từ nhỏ đã hỗn hào, tính tình ngang ngược không biết phải trái đúng sai. Con của hắn ở trong trường được gọi là Vương đầu to, quả thực là cha nào con nấy, ở trong trường học hoành hành ngang ngược không coi ai ra gì.

Chuyện là thế này, Vương đầu to nghe nói Vệ Bắc trước kia ở trường tiểu học xưng bá một phương, trong lòng khó chịu, mang theo vài tên tay sai đi khiêu khích hắn, năm đứa vây lấy Vệ Bắc, cười nhạo hắn thích một đứa con gái mập như heo trong lớp.

Lời này nếu lọt vào tai Diệp Sơ, phỏng chừng ngay cả mắt cũng không thèm chớp một cái, thế nhưng nếu đứng trước mặt Vệ Bắc mà nói như thế thì chẳng khác nào muốn chết cả. Thằng nhóc họ Vệ tức giận phùng phùng, lấy một chọi năm, đánh cho tên Vương đầu to kia không khác gì cái đầu heo. Vương Kiến thấy con trai mình phải chịu thiệt như vậy, vì thế liền làm loạn cả văn phòng giáo viên, bắt nhà trường phải xử phạt Vệ Bắc thật nặng.

Chuyện ầm ỹ này kéo dài đã vài ngày, hiệu trưởng trường tuy biết Vương Ý này cũng chẳng phải đứa học trò tốt lành gì, nhưng lại ngại cha mẹ nó có tiền có thế, không chịu nổi áp lực, đành phải thỏa hiệp, định bụng cho người gọi điện thoại thông báo cho ba mẹ Vệ Bắc về chuyện xử phạt con họ.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, trong khu lại xảy ra một chuyện lớn vô cùng.

Ở thôn trấn mà Diệp Sơ cùng mọi người đang ở kia, bởi vì trước đó vài ngày thị trấn cũ được quy hoạch thành thành phố mới, vốn dĩ chính quyền cũ sẽ được làm tiếp ở thành phố mới, đang giữa lúc hỗn loạn thì không biết từ đâu ra mà cấp trên bỗng nhiên nhận được một bức thư nặc danh, tố cáo vị nguyên trưởng trấn họ Hàn nào đó tham ô nhận hối lộ, tình hình vô cùng nghiêm trọng. Lãnh đạo thành phố sau khi nhận được bức thư này cực kì coi trọng, phái thanh tra ki luật xuống dưới điều tra, quả nhiên tra ra được vấn đề.

Thì ra họ Hàn kia vẫn luôn lén lút giờ trò tham ô nhận hối lộ, sự việc bây giờ bị bại lộ, họ Hàn kia nhận tội bắt giam, để lại vị trí trưởng khu không ai ngồi, vì để ổn định lòng dân, vị phó khu tự nhiên được nâng đỡ lên làm thay họ Hàn.

Người được nâng đỡ lên làm trưởng khu họ Tô, là một nhân vật rất lợi hại, sau khi nhậm chức liền nhanh chóng dọn sạch tàn dư dưới cấp của trưởng khu tiền nhiệm, đem người của mình từng người một đề bạt lên, trong số đó bao gồm cả Vệ Đông Hải—ba của Vệ Bắc.

Vệ Đông Hải làm công việc của người trợ lý dưới chế độ Xô-viết hơn mười năm nhưng không có chút tiếng tăm gì, bây giờ cuối cùng cũng được nâng đầu, dường như chỉ qua một đêm thôi, thằng nhóc Vệ Bắc kia từ một đứa gia cảnh bình thường liền trở thành con em cán bộ cao cấp, chuyện này chẳng mấy chốc truyền đến tai hiệu trưởng nhà trường.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!) Lãnh đạo nhà trường mất bình tĩnh, sau khi nghe ngóng toàn bộ sự việc, tên Vương Kiến kia hình như cũng vì vụ án trường khu nhận hối lộ mà bị liên lụy, nhất thời nóng nảy.

Chuyện là, Vệ Đông Hải buổi sáng nhận được thông báo của nhà trường, nói con trai hắn bị xử phạt, buổi chiều đã có người phải đến cười ha hả tới cửa nhận tội, cuối cùng đã cứu được cái mạng của thằng nhóc Vệ Bắc thoát một trận chối lông gà của ba ba hắn.

Chuyện này về sau không biết bị truyền ngoài ra như thế nào, trong trường truyền tai nhau bàn tán sôi nổi, càng nói càng thêm thần kì, mọi người tung tin vị Vệ Bắc có ba làm quan, thế lực rất lớn, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể hắn.

Kỳ thật nào có khoa trương như vậy, chẳng qua hiệu trưởng không muốn rước phiền toái vào thân mà thôi, thế nhưng thân phận của Vệ Bắc lại như được nhuộm màu thần bí—con em cán bộ cao cấp thành phố, trong trường lại càng không ai dám đến trêu chọc hắn.

_____ pingki _____

Thời gian nháo nhạng một cái đã trôi qua được một nửa học kì đầu tiên của trung học.

Mất thấy phải đối mặt với kì thi đầu tháng ba, áp lực học tập đều rất lớn, giáo viên trường vì muốn cho học trò của mình trải nghiệm trước bầu không khí căng thẳng nên đã cố ý gia tăng lượng bài tập cho học trò làm.

Diệp Sơ có một thói quen, thích làm một nửa bài tập ở trường, một nửa còn lại thì đem về nhà làm.

Ngày đó, bài tập nhiều hơn mọi khi, lúc cô thu xếp đồ về nhà thì trời đã tối đen như mực, trong phòng học không còn mấy người, cô từ trên cầu thang bước xuống, lòng vòng qua mấy khúc rẽ, thiếu chút nữa thì đụng phải Vệ Bắc ở chân cầu thang ra về.

Lúc ấy, trên lưng hắn đeo một balô một quai xéo, trong tay xách một quả bóng, cả người đầy mồ hôi.

Diệp Sơ hỏi: “Này, sao giờ này cậu còn chưa về nhà?”

“Liên quan quái gì tới cậu?” Vệ Bắc ‘xuy’ một tiếng, đem bóng cất vào trong cặp sách, thằng nhóc này cũng hay nha! Đeo một cặp sách trông không về nhà, giấu cả quả bóng bên trong, nếu để cho ba hắn biết được, phỏng chừng tức quá lại mắng ‘sinh con trai không bằng sinh quả bóng cho xong’.

Diệp Sơ thấy thái độ hắn như vậy, cũng không để ý, vượt qua hắn mà đi, mới đi chưa được vài bước, tên nhóc họ Vệ ở phía sau đã bắt kịp.

“Diệp Phi, ngày nào cậu cũng đeo nhiều sách như vậy về nhà mà không sợ nặng sao?”

Cậu tưởng cậu là ai chứ? Chỉ cần đeo quả bóng sau lưng thôi sao? Diệp Sơ không để ý đến hắn, quay người bước đi.

Vệ Bắc thấy cô không trả lời mình, đứng một chỗ lăm lăm bầm lâu bàu: “Cũng đúng, cậu béo như vậy, chắc chắn là khỏe hơn người khác rồi. ...Aiz, mở sách kia nặng đến mức nào a? Đưa tôi xách thử xem!” Nói xong, hắn rất không khách khí đi lên xách lấy cặp sách trên lưng Diệp Sơ.

Diệp Sơ còn ghi nhớ lời mẹ già dạy bảo, cách xa thằng nhóc nhà họ Vệ ra, không được gần nó, vì thế liền kéo quai cặp lại không cho hắn lấy.

Hai người cậu kéo tôi giành, bỗng nhiên từ hai bên chạy ra mấy bóng đen, bao vây hai người lại.

Diệp Sơ ngẩn ra, chờ đến lúc lấy lại tinh thần thì Vệ Bắc đã vọt lên chắn trước mặt cô.

“Vương đầu to, mày muốn làm gì?”

Đúng vậy, kẻ đến gây sự lần này, vẫn là kẻ thù không đội trời chung ở trường của Vệ Bắc, tên Vương Ý này lúc trước từng bị hắn đánh cho một trận, đến nay sau khi ba hắn bị người ta quy tội vì dút lót hối lộ, tâm lý trở nên cực đoan, đem Vệ Bắc trở thành tâm bìa trút giận, đã vài lần muốn tìm người đến dạy tên Vệ Bắc một trận mà vẫn chưa thành, hôm nay chờ mãi cuối cùng cơ hội cũng tới.

“Thằng ranh thôi tha, đưa bạn gái về nhà sao?” Dáng vẻ bệ vệ của Vương Ý thực kiêu ngạo.

Vệ Bắc giang hai tay, che chở cho Diệp Sơ ở sau lưng mình, tuổi hắn tuy không lớn, nhưng có một đôi mắt rất sắc bén, khi nhìn ai đó chằm chằm, cảm giác giống như một con dã thú đang đi kiếm ăn đêm.

“Giấu cái gì mà giấu chứ, mặt mũi bạn gái xấu như vậy, đưa cho bọn tao xem bọn tao còn không thèm xem ấy!” Vương Ý vừa nói ra, mấy tên tay sai đi cùng bắt đầu cười ha hả.

Ngay tức thì Vệ Bắc liền nổi giận: “Vương đầu to, mày lặp lại lần nữa cho tao xem!”

Vương Ý ngưng cười, khiêu khích nhìn hân: “Tao nói mày đúng là mất mủ, tìm đứa bạn gái như đầu heo.Ồi!” Lời nói còn dứt, trên mặt Vương Ý liền ăn một đấm rắn chắc như búa tạ, lại nhìn Vệ Bắc, hai mắt trừng trừng tên Vương Ý, giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

Phía bên kia đứa nào đứa nấy tròn tròn mắt, không nghĩ tới Vệ Bắc thể đơn lực bạc lại dám ra tay trước. Sau một khắc ngỡ ngàng, bọn chúng như ong vỡ tổ nhào hết lên đánh Vệ Bắc.

Diệp Sơ cảm thấy mình hung hăng bị đẩy mạnh một phen, ngã ngồi trên mặt đất, lúc ngẩng đầu lên, Vệ Bắc đã bị bốn đứa bao vây, đối phương người đông thể mạnh, Vệ Bắc quả thực là rơi vào thế yếu không địch lại được.

“Này, các người đừng đánh nữa!” Diệp Sơ từ trên mặt đất đứng lên, ở bên cạnh nghiêm túc khuyên giải, “Cô nói, không được đánh nhau.”

“Gái mập, mày đứng xía mũi vào!” Vừa nãy bị ăn một quả đấm nên tên Vương Ý lúc này chỉ đứng ở một bên quan sát, rất không khách khí mà kéo Diệp Sơ đang muốn tiến lên khuyên giải.

Động tác của hân vô cùng thô lỗ, tay túm lấy cánh tay Diệp Sơ phát đau, Diệp Sơ nhăn mặt, không nghĩ nhiều liền há miệng cắn một ngụm lên tay hân.

Một ngụm cắn này thật sự rất kinh khủng, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, làm mấy đứa hư hỏng đang bao vây tấn công Vệ Bắc phải ngưng lại, thừa dịp Vệ Bắc xông ra, nắm lấy tay Diệp Sơ, một mạch bỏ chạy.

Hai người chạy thật lâu thật lâu, đến khi dừng lại, ai nấy đều há miệng thở hồng hộc.

Vệ Bắc kéo Diệp Sơ đến nhà để xe đạp, thò đầu ra ngo nghiêng một lúc, chắc chắn đối phương không đuổi theo mới nhẹ nhàng thở phào, quay đầu lại nhìn Diệp Sơ, đáng tiếc cho cô nàng mập này, tể bào vận động không phát triển được như hân, mới chạy một tí đã thở lên thở xuống, gương mặt tròn tròn đỏ bừng, đôi mắt thật to không ngừng chớp, mang theo chút may mắn sống sót sau tai nạn.

Hai người chăm chăm nhìn nhau, cùng lúc bật cười khúc khích.

Đây là lần đầu tiên Vệ Bắc nhìn thấy Diệp Sơ cười với mình, cô nàng này bình thường nét mặt chỉ có một kiểu duy nhất, lúc bắt nạt cùng lắm thì cũng chỉ là nhăn mặt một cái, lúc trêu chọc này nọ cũng không cười lấy một tiếng, vĩnh viễn không chút biểu tình, giống như cái gì cũng không thêm quan tâm.

Nhưng lúc này cô đang cười, cười đến thực tự nhiên, dưới ánh đèn đường mờ mờ, cô trông như một thiên sứ.

Thiếu nam thiếu nữ, đang tuổi dậy thì, thật lâu thật lâu về sau, Vệ Bắc nhớ lại một màn này, tìm qua tìm lại cũng chỉ có từ “thiên sứ” này mới hình dung được cảm giác lúc đó của hân.

Tình cảnh này, thẳng thót họ Vệ bỗng nhiên nghĩ tới mấy vị anh hùng trong phim, mang theo người phụ nữ của mình chạy trốn khỏi sự truy đuổi của kẻ thù, sau đó kết thúc là một màn ôm hôn mãnh liệt. Một khắc kia, hân thật sự cảm thấy mình thực vĩ đại, tựa như một người đàn ông chân chính, nên làm chút chuyện khí phách gì mới được, vì thế hân bắt chước diễn viên trong phim, vươn tay ra quàng lấy cổ Diệp Sơ.

Sự thật chứng minh, hân không phải anh hùng trong mấy bộ phim đã xem, người yêu cũng không phải là một nữ minh tinh kêu gọi xinh đẹp, người hân thích chỉ là một cô gái mập mập có chút ngốc nghếch mà thôi.

“Ai nha, muộn quá rồi, mẹ tôi đang gọi tôi về ăn cơm” Diệp Sơ lăm bắm nói xong, chạy bịch bịch ra khỏi nhà để xe, chạy được một đoạn lại dừng lại quay đầu nhìn Vệ Bắc, hô to với hân: “Cậu rửa mặt rồi hẵng về nhà, ba cậu mà biết cậu đánh nhau, nhất định sẽ đánh cậu” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà chạy một mạch về nhà.

Để lại một mình Vệ Bắc đứng một chỗ mặt đơ ra, tay vươn ra giữa không trung vẫn còn giữ nguyên động tác cũ, biểu tình.thực thất bại =,

*Thực ra ta phát hiện mẹ của Vệ Bắc tên là Tàn Ngọc chứ không phải là Tàn Dao, nhưng mà thôi, ta lười đổi quá, với lại ta thích cái tên Dao Dao mà.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Edit: Pingki

Thật đúng như Diệp Sơ đã nói.

Vệ Đông Hải sau biết con trai mình lại đánh nhau với con người ta, tức đến điên người, thế nhưng lúc này hắn lại không hề đi tìm cây chổi lông gà như trước kia, mà là trực tiếp đưa ra một quyết định kinh người: hắn muốn đem con trai chuyển vào trường dạy võ.

Kỳ thật Vệ Đông Hải đưa ra quyết định này là đã có cân nhắc từ trước rồi. Với thành tích như bây giờ của con trai, muốn vượt qua kỳ thi lên trung học phổ thông quả thực không khác gì nằm mơ! Có điều, cũng may thần kinh vận động của thằng nhóc này rất phát triển, từng đoạt không ít cúp ở các đại hội thể dục thể thao, hơn nữa mẹ lại là giáo viên của trường trung học trọng điểm, cứ đi học một thời gian chắc không có vấn đề gì.

Nếu chuyện lên lớp của con đã không thành vấn đề, vậy tại sao lại không bỏ ra thời gian một năm này, để cho nó đến trường dạy võ rèn luyện bản thân, đỡ cho đến lúc nó lên trung học phổ thông (tương đương với cao trung bên đó) vẫn còn vô tổ chức, vô kỉ luật như lúc này.

Ý tưởng này của Vệ Đông Hải được vợ là Tần Dao ủng hộ hết mình, đưa con trai này suốt ngày đánh nhau không phải chuyện hay, dù sao cũng chỉ là một năm đi rèn luyện, cho dù tính nết không được mài giũa bớt chút nào thì ít nhất lúc về nhà có đánh nhau với con nhà người ta thì cũng không đến mức bị đánh cho bầm dập mặt mũi a!

Suy qua tính lại như thế, hai vợ chồng quyết định nhất quyết phải đưa con vào học trường võ thôi.

Chờ đến khi Vệ Bắc được biết mình sắp bị đưa vào trường võ, thì cũng chỉ còn mấy ngày nữa là kết thúc kì nghỉ hè. Thằng nhóc này ở nhà ăn sung ở sướng, ở trong trường thì xưng vương xưng bá làm đại ca, làm sao mà chịu đi được? Có điều một khi Vệ Đông Hải đã quyết định chuyện gì, con không chịu đi cũng phải đánh cho lúc nào chịu mới thôi, không còn biện pháp, Vệ Bắc đành phải thỏa hiệp.

Nhưng mà có một người này, trước khi đi hắn không gặp không được.

Buổi tối trước hôm lên đường nhập học trường võ, trong nhà Diệp Sơ vừa lúc không có người lớn ở nhà, bỗng nhiên nghe thấy cửa sổ phòng bị ai ném đá lên kêu ‘cốp’ một tiếng.

Nhà Diệp Sơ ở ngay lầu một, cô lo đầu ra muốn xem sao lại bị ném đá, liền nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng dưới lầu, ngoác ngoác tay với cô.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

“Xuống đây” Vệ Bắc nói.

“Làm gì a?”

“Bảo cậu xuống dưới thì cậu cứ xuống đi, nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì chứ? Bằng không tôi lên bây giờ a!”

Diệp Sơ nhớ đến lời mẹ từng nói trước mặt mình hình như là không thích Vệ Bắc, nghĩ tới nếu hắn đến nhà mình, đúng lúc mẹ trở về nhất định là sẽ không vui, vì thế nói vọng xuống dưới: “Cậu chờ một chút”, liền khoác áo ngủ vào, lạch bạch đi xuống lầu.

Đến khi xuống đến nơi, A Bảo còn chặn trước cửa kêu ‘gâu gâu’ với cô.

Diệp Sơ nói khẽ: “A Bảo, tránh ra nào!”

A Bảo lúc này mới cúi gục đầu, hậm hực đi sang một bên, ngồi chồm hồm trong góc mà kêu ầm ục.

Vệ Bắc ở dưới lầu không có gì làm đi đá đá nấy cục đá dưới chân cho đỡ buồn chán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân lại gần, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đứa con gái mặc áo ngủ đang đi đến, trên áo có hình một cái đầu con gấu thật to, dưới chân mang dép lê hình hai con thỏ đang nằm úp sấp, không khỏi ‘hừ’ một tiếng: “Ngây thơ”.

Diệp Sơ không nghe thấy lời hắn nói, đi đến trước mặt hỏi: “Có việc gì sao?”

“Không có gì.” Vệ Bắc đút hai tay vào túi quần, thân người cao dong như cây sào trúc, chân vẫn cứ tiếp tục đá hòn đá dưới chân, đá vài cái thì hòn đá rớt vào cái vũng đất dưới gốc cây.

“Không có chuyện gì thì tôi đi lên đây”, Diệp Sơ nói xong liền muốn quay đi.

“Aiz! Cậu đừng đi a!” Vệ Bắc quỳnh lên, một phen kéo tay cô lại.

“Rốt cuộc cậu có chuyện gì?” Diệp Sơ kỳ quái nhìn hắn.

“Cái kia...” tay hắn đang nắm kéo tay cô, mềm mềm, mịn mịn, con gió khẽ lướt qua, trên người cô thoang thoang một làn hương thơm ngát nhẹ nhàng của sữa tắm, mặt Vệ Bắc đỏ bừng, tự nhiên lại bị ghen lời.

Tiếng ve râm râm trên tán cây, còn phía dưới là hai người đứng nhìn nhau lặng lẽ, không biết đã thời gian trôi qua được bao lâu, cuối cùng Vệ Bắc đành lên tiếng phá vỡ trầm mặc: “Thực ra, ngày mai tôi phải đến trường...”

Diệp Sơ gật gật đầu: “Tôi biết a, ngày mai khai giảng rồi”.

“Không phải trường học đó”, Vệ Bắc giải thích, “Ba tôi bắt tôi phải chuyển vào học trường võ”.

Trường võ? Diệp Sơ đối với cái tên này không chút khái niệm nào, chỉ biết gật gật đầu, cất tiếng: “À...”

Phản ứng này của cô làm cho Vệ Bắc có chút buồn bực: “À cái gì mà à, tôi phải đi rồi, học kỳ sau sẽ không được học cùng lớp với cậu nữa.”

Diệp Sơ lại “À...” một tiếng nữa.

Thế này, hoàn toàn chọc giận Vệ Bắc: “Diệp Phi, chẳng lẽ cậu không có lời nào muốn nói với tôi sao?”

“Tôi...” Diệp Sơ nghiêng đầu, nghĩ ngợi thật lâu, cuối cùng trước ánh mắt chờ mong của Vệ Bắc nói ra một câu khiến hắn muốn học máu ngay lập tức, nói: “Đi học trường mới cậu nhớ phải nộp bài tập đúng hạn nha”.

“Đồ Diệp Phi, cậu liệu liệu mà giảm béo đi!” Vệ Bắc vò tóc cô rồi tung lên, lại hung hăng nhéo má cô một cái, đen mặt bỏ đi.

Để lại Diệp Sơ một mình đứng tại chỗ cù xoa xoa cái má bị nhéo phát hồng, vô cùng ảm ức, cô nói sai chỗ nào chứ, chẳng phải đi học là phải nộp bài tập đầy đủ đúng giờ sao, bằng không sẽ bị giáo viên phê bình....

Ngày hôm sau, Vệ Bắc đã khăn gói tới trường mới.

Diệp Sơ đến trường đi học, quả nhiên không gặp lại Vệ Bắc nữa, cuối cùng thì cũng không còn ai ‘ngâm’ bài tập đến mức làm người ta phát bực, không còn ai chạy theo sau cô luôn miệng gọi cô Diệp Phi, không còn tên nghịch ngợm đi theo cô về nhà, vò tóc cô rồi tung, còn chọc cô mau đi giảm béo.

Diệp Sơ năm mười lăm tuổi, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống có chút tịch mịch cô đơn.

Nhưng cô đơn thì cô đơn, sách chung quy vẫn phải đọc, kỳ thi lên trung học phổ thông vẫn là thời điểm quan trọng mà học trò phải đối mặt, cho dù thành tích học tập của Diệp Sơ rất tốt thì mẹ cô vẫn lo lắng con gái thi không tốt. Vì để đảm bảo cho con gái có một sức khỏe dồi dào để nghênh đón kỳ thi sắp tới, Lưu Mi Lệ thậm chí còn đóng cửa tạm thời “Tiệm may Mi Lệ” mà chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy kiêu ngạo kia của cô, về nhà chuyên tâm nấu nướng cái món ăn ngon bồi bổ cho con gái.

Nhưng với hành động trái với thực tế này, trực tiếp dẫn tới chuyện trong khi các bạn cùng lớp đều vì kỳ thi này mà ốm đi thì Diệp Sơ vẫn cứ một mực duy trì biệt danh ‘phi’ này không thay đổi, mãi cho đến lúc kỳ thi chấm dứt.

Mấy tuần sau, kết quả của kỳ thi trung học được công bố, không chút bất ngờ, thành tích của Diệp Sơ vẫn là xuất sắc nhất.

Lại qua vài ngày, điểm chuẩn của các trường trung học phổ thông cũng được công bố, tuy thành tích môn thể dục của Diệp Sơ không được lý tưởng cho lắm, nhưng với tổng số điểm vượt xa điểm chuẩn, cô đậu thẳng vào trường trung học trọng điểm duy nhất trong vùng.

Ngày đó nhận được giấy báo trúng tuyển, Lưu Mi Lệ mừng rơi nước mắt, con gái nhà mình quả nhiên không phụ công đèn sách, năm đó cũng may là nghe lời ba con bé, không đụng đèn cái chảo kia.

So với Lưu Mi Lệ đang kích động vô cùng thì Diệp Sơ lại có vẻ bình tĩnh hơn, suốt một chặng thời gian nghỉ hè ở nhà, cô đều ở trong nhà chơi đùa cùng A Bảo.

Nói đến A Bảo, không thể không nhắc tới ba ba A Bảo một chút, chính là cậu bé Thẩm Nam Thành, đại ca trong khu hồi trước lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Sơ đã đổ mắt. Năm đó cậu ta bởi vì vội vã cùng cha mẹ bay sang nước Mĩ chủ nghĩa để quốc để tìm nơi nương tựa, thất cho A Bảo một cái nơ bướm thật là to mang sang nhà Diệp Sơ, đến lúc này giờ ngón tay lên lâm nhâm cũng đã được gần mười năm rồi a.

Trong mười năm này, Diệp Sơ từ một cô bé mũm mĩm đã trưởng thành thành một cô gái thông minh đa tài, nhưng A Bảo thì lại mất đi vẻ hào hoa phong nhã của một chú chó trước kia, như biến thành một ông lão chỉ thích ở nhà, không có việc gì hừ hừ hai tiếng cho qua ngày.

Năm tháng qua đi thường sẽ không còn được yêu thích như cũ, kể cả chó nuôi cũng thế, nhưng không, chỉ sau mấy ngày Diệp Sơ nhận được giấy báo trúng tuyển, A Bảo liền bị bệnh, nằm ở trên mặt đất run rẩy không ngừng.

Tính tình Diệp Sơ tuy rằng lạnh nhạt, nhưng với con chó này lại có tình cảm rất sâu nặng, chỉ cần A Bảo sinh bệnh, người sốt ruột nhất trong nhà chính là cô, ôm A Bảo đi bệnh viện thú y, còn tìm rất nhiều sách viết về thú cưng trong nhà, làm cơm dinh dưỡng cho A Bảo ăn, nếu tên nhóc Vệ Bắc đang khổ luyện ở trường võ kia mà biết được, thái độ của Diệp Sơ đối với hắn còn không bằng một con chó, không chừng lại lấy miếng đậu hũ mà đập vào đầu đến chết mất thôi.

Sau khi được Diệp Sơ cẩn thận chăm nom, rốt cục A Bảo cũng hồi phục, chẳng những vậy, tính thần so với trước kia còn phần chán hơn trước rất nhiều, trong nhà lâu lâu còn nghe được tiếng chó kêu, cả nhà ai nấy đều rất vui vẻ.

Cứ như vậy thấm thoát hai tháng nghỉ hè đã trôi qua, học trò đã đến lúc đến trường bắt đầu năm học mới.

Trường Diệp Sơ đậu vào chính là một trường trung học phổ thông A tốt nhất trong vùng, ngôi trường này là trường cấp 3 trọng điểm duy nhất ở đây, tỉ lệ lên lớp cao vô cùng, hiệu trưởng vì để giữ vững ưu thế này, đặc biệt chọn từ trong lứa học trò mới vào trường rồi phân loại ra theo từng nhóm thành tích, mỗi nhóm là một lớp mới.

Điểm thi của Diệp Sơ nổi bật như vậy, được phân đến lớp đầu là chuyện đương nhiên, không chỉ có như thế, cô còn được chủ nhiệm lớp chọn ra từ bốn

mười mấy học trò trong lớp lên làm lớp trưởng. Có thể nói, cô vừa vào lớp đã lọt vào mắt xanh để đào tạo của chủ nhiệm.

Thế nhưng đối với chuyện này Diệp Sơ quả thực là vui không nổi.

Phải biết rằng, cô rất phiền lòng khi phải làm lớp trưởng, không phải là vì cô hay giao những chuyện khó cho làm, mà chính là việc nhớ hết tên của hơn bốn mươi bạn học trong lớp, đủ để khiến cô phải hao hết tâm tư.

Đã vậy khi làm quen lớp mới, chủ nhiệm lớp còn giao cho cô việc ghi tên bạn học vào sơ đồ lớp.

Diệp Sơ nhìn thấy danh sách lớp dài cả hai trang giấy kia, đầu như muốn nổ to, ngay tại thời khắc mấu chốt này, bỗng nhiên có người từ sau lưng đi lên, nói: “Lớp trưởng, để tôi giúp cậu”.

Diệp Sơ vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người đi tới là một nam sinh cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo, trên mũi còn đeo một cặp kính gọng đen, bộ dạng thực xa lạ.

Vì thế cô liền gật đầu: “Cảm ơn cậu nha, bạn học”.

Đối phương ngược ngừng cười đáp, nhận lấy sơ đồ lớp, ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu xuống bắt đầu ghi tên. Cậu ta vừa ghi ghi chép chép, lại vừa ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Diệp Sơ, một bộ muốn nói lại thôi.

Cứ ngẩng lên cúi xuống vài lần, nam sinh kia rốt cục không nhịn được mà mở miệng hỏi: “Lớp trưởng, cậu còn... nhớ tôi không?”

Diệp Sơ vốn đang xem sách, ngẩng đầu lên đánh giá cậu ta một phen, thành thật lắc lắc đầu.

Nam sinh kia có chút xấu hổ, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi: “Cậu quên rồi sao? Trước kia học tiểu học, chúng ta từng học chung lớp...”

Diệp Sơ tiếp tục lắc đầu: “Tôi thực sự không nhớ”

Nam sinh đáng thương kia, vừa thẹn vừa quýnh: “Lớp trưởng, tôi là Triệu Anh Tuấn a!”

“À!” Diệp Sơ làm bộ như nhớ ra, chớp mắt hai cái.

Hai hàng lông mày đang nhăn nhúm lại của Triệu Anh Tuấn lúc này mới giãn ra được một chút, khóe miệng ngược ngừng nhếch lên cười, làm lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má.

“Ah, sao cậu lại mang mắt kính thế?” Diệp Sơ đột nhiên hỏi.

Má lúm đồng tiền của Triệu Anh Tuấn đông cứng luôn trên mặt, thật lâu sau mới đau khổ nói: “Lớp trưởng, từ lúc trước tôi đã mang mắt kính mà...”

“À~, cậu chính là người ngồi ở phía trước tôi phải không?”

“Tôi ngồi ở đằng sau cậu....”

Diệp Sơ nín lặng, nghiêm túc tự hỏi chính mình xem rốt cục có nên đoán tiếp hay không, nhìn bộ dạng nam sinh này, giống như sắp khóc đến nơi rồi. Ngay tại lúc cô đang lâm vào tình trạng khó xử, bên ngoài phòng học bỗng nhiên rộ lên một trận ồn ào.

Có người hô: “Mau mau mau, ngoài kia có đánh nhau!” Sau đó một đám người chen nhau ra ngoài.

Diệp Sơ nghĩ, có tiếp tục ngồi ở trong này cũng đoán không ra, thế nên cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nói: “Tôi cũng đi xem” Sau đó, trước ánh mắt thúc giục vô cùng đau đớn của Triệu Anh Tuấn, thành công chuồn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Pingki

Ngày đầu tiên bắt đầu năm học mới lại có một vụ ẩu đả lớn như vậy, quả là chuyện cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử của trường A, thế cho nên đám học trò trong trường mới nghe phong phanh tin tức này liền tùm tùm lại vây xem, muốn tận mắt chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Diệp Sơ vì trốn Triệu Anh Tuấn, cũng đi theo đám người tụ tập lại xem trận náo nhiệt đầu tiên từ trước tới nay trong trường.

Bởi vì phòng học của lớp họ nằm ở tầng trệt, cho nên cô không chút khó khăn liền chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, nhanh chóng đến được vị trí tốt nhất để nhìn vụ ẩu đả.

Ngay trước mặt, có hai nam sinh đang vật lộn hơn thua.

Một chị mắt sắc lóp trên đứng bên cạnh Diệp Sơ, liếc mắt một cái liền nhận ra nam sinh đang đánh nhau kia ở lớp đặc biệt, bạn học bên cạnh chị ta còn nhỏ giọng nói thầm: “Đây chẳng phải Lưu Hàn sao? Người nào lại dám đánh nhau với cậu ta thế nhỉ?”

“Nhưng mà cậu xem nam sinh kia có vẻ như cũng không yếu ớt hơn cậu ta đâu” Chị mắt sắc đứng bên nhắc nhở.

Diệp Sơ chú ý một chút, quả nhiên hai người này thể lực ngang nhau, không ai kém cạnh ai. Nhất là nam sinh đang đưa lưng về phía cô, đánh cực kì mạnh tay, một cước đá, nam sinh bên kia phải lùi về sau hai bước.

Tình cảnh này, không biết vì cái gì, Diệp Sơ đột nhiên nhớ tới một người.

“Woa, nam sinh này đánh hay thật nha!” Hai nữ sinh bên cạnh lại bắt đầu rì rầm.

“Đúng vậy, Lưu Hàn học tán đá đó, người kia là ai nhỉ? Hình như chưa gặp bao giờ, nhìn mặt cũng rất tuấn tú a!”

“Không phải học sinh mới đó chứ?”

“Không chắc nữa....”

Hai người ở bên cạnh bàn tán sôi nổi, Diệp Sơ vì đang nhớ tới chuyện trước kia, có chút phân thần, đợi đến khi cô hồi phục tinh thần thì hai nam sinh kia đã muốn đánh sang tận bên này, bạn học xung quanh e ngại đụng chạm đến mình nên tản ra hết, duy chỉ có mình cô là chưa kịp hoàn hồn, một mình đứng trợ trọi cùng với hai kẻ đang vật lộn nhau.

Triệu Anh Tuấn chạy theo sau đến xem nhìn thấy thế, vội vã hô: “Trời ơi, lớp trưởng, cẩn thận a!”

Diệp Sơ nghe được có người gọi mình, lúng ta lúng túng xoay người, liền nhìn thấy Triệu Anh Tuấn chạy tới nơi như muốn kéo cô đi, tay cậu ta vừa mới đưa ra bỗng nhiên giật mình thu lại, đôi mắt đằng sau thấu kính sợ sệt nhìn sau lưng cô, bước chân không tự chủ được lui lại mấy bước.

Phản ứng của cậu ta làm cho Diệp Sơ cảm thấy thực kỳ quái, xoay người lại muốn nhìn xem đằng sau mình có cái gì mà cậu ta sợ hãi như thế, vừa quay lại cái, cô liền đối mặt với người đang đánh nhau này giờ.

“Cậu....”

“Này....”

Hai người tựa như cùng lúc kinh ngạc mở miệng, Vệ Bắc thấy Diệp Sơ lại gọi mình như thế, nhất thời đen mặt.

“Này, thằng nhóc kia, có đánh nữa không thế hả?” Lưu Hàn ở đằng sau rống lên hỏi.

“Đánh, làm gì mà không đánh?” Vệ Bắc đáp lời, đem áo thể dục trên người lột ra, một phen nhét vào trong tay Diệp Sơ, ra lệnh nói: “Cầm!” Nói xong lại bắt đầu xông lên.

Đề lại Diệp Sơ đứng nguyên tại chỗ, trong tay cầm chiếc áo đồng phục thể dục thấm đầy mồ hôi, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, miệng lẩm bẩm tiếp nữa câu lúc này cô chưa nói xong: “Cô nói, không được đánh nhau....”

Vụ ẩu đả lần này trong khuôn viên nhà trường, về sau được tất cả các học sinh ngoan ngoãn trong trường tâng bốc thành một truyền kỳ, phải biết rằng học trò ngoan học càng nhiều, lại càng trông ngóng có chút gì khuấy động ngoài chuyện học, có thể thỏa mãn với ước mong tự do trong lòng. Cho nên, Vệ Bắc tuy rằng vì chuyện này mà mới khai giảng đã bị xử phạt, nhưng vẫn trở thành một nhân vật phong vân nổi tiếng của cả khối, thậm chí là cả trường.

Đương nhiên, mấy chuyện này đều nói sau, đối với Diệp Sơ mà nói thì chuyện nan giải nhất lúc này vẫn là làm sao để xử lý áo đồng phục thể dục đang ở trong tay mình.

Ném đi? Nhờ đâu sau đó tên Vệ Bắc kia hỏi thì cô phải làm sao bây giờ?

Không ném đi? Nhưng áo này đã để chỗ cô hai ngày nay rồi, thời tiết nóng nực thế này, nếu không giặt mau, e rằng nó sẽ mốc meo lên mất.

Diệp Sơ lo lắng thật lâu, cuối cùng quyết định nhờ ai đó trả về cho chủ của nó.

Triệu Anh Tuấn nghe nói Diệp Sơ muốn đem đồng phục trả lại cho người ta, bèn kéo Diệp Sơ lại, nói sao cũng không chịu buông tay ra: “Lớp trưởng, cậu đừng đi a, người kia rất kinh khủng! Tôi không muốn cậu bị thương đâu!”. Bạn học Anh Tuấn đáng thương cho tới hôm nay vẫn chưa quên được chuyện năm đó từng bị Vệ Bắc xách cổ áo, hung hăng ném sang một bên.

Tên này mà còn là người sao? Phải là cảm thú mới đúng a! Triệu Anh Tuấn mới tưởng tượng đến thôi cả người đã run run.

Diệp Sơ đối với chuyện này thực không biết phải làm sao, nói: “Nếu không thì cậu giúp tôi trả đi?”

Cánh tay Triệu Anh Tuấn lập tức buông ra: “Lớp trưởng, cậu nhớ cẩn thận đó, có chuyện gì nhớ la lên.”

Diệp Sơ: “.....”

Với tiếng tăm của Vệ Bắc, muốn nghe ngóng xem hán ở lớp nào quả thực không thể nào dễ hơn, thế nhưng muốn tìm xem hán đang ở đâu thì lại là chuyện khó như lên trời. Bạn học cùng lớp hán nghe có người hỏi thăm hán, trước rùng mình một cái, sau đó mới run run chỉ cho cô: “Tôi vừa rồi... hình như có thấy cậu ta đi đến văn phòng trên lầu...”

Văn phòng? Diệp Sơ ngẩng đầu nhìn lầu trên, cầm áo trong tay, phụng phịu đi lên.

Mới lên lầu, liền nhìn thấy Vệ Bắc đang từ trong văn phòng đi ra, mẹ hán là Tần Dao ở phía sau vừa đi theo vừa mắng hán: “Con đó, mẹ đã bảo bao nhiêu lần mà không chịu nghe, chốc nữa về nhà ba con lại cho một trận cho mà xem!” Thực không nghĩ ra một cô giáo trước mặt học trò hô phong hoán vũ, thế nhưng trước mặt đứa con trai của mình lại bó tay không biết phải làm sao cho đành.

Vệ Bắc hừ một tiếng: “Đánh thì đánh, cũng không phải chưa bị bao giờ”

“Con... con muốn làm mẹ tức chết có phải không!” Tần Dao chán ngán lắc đầu, tình cờ lại thấy Diệp Sơ đang đứng ngoài hành lang, nhất thời có chút xấu hổ, “Diệp Tử, con tới tìm giáo viên nào sao?”

Thấy Diệp Sơ, tay chân Vệ Bắc trở nên luống cuống, tuy rằng hai người bọn họ mới gặp nhau mấy ngày hôm trước lúc đang đánh nhau, nhưng tình huống khi đó dù sao cũng là có chút đặc biệt, bây giờ mới xem như là lần đầu tiên chạm mặt của hai người sau một năm dài xa cách, vì để che dấu cảm giác kì lạ trong lòng kia, hán không chút khách khí hỏi một câu: “Diệp Phi, cậu tới chỗ này làm gì?”

“Cái đứa vô duyên này, con không thể dịu dàng với bạn nữ một chút sao?!” Tần Dao gõ một cái ‘cốc’ lên đầu con trai.

Xa nhau hơn một năm, lần đầu có người gọi cô là Diệp Phi, Diệp Sơ ấy vậy mà lại cảm giác có chút thân thiết.

Cô nói: “Dạ dì, con tới để trả lại áo”

“Cậu tới đây mà làm gì, nhờ ai đó đem áo để trên bàn tôi là được rồi”, Vệ Bắc nói xong, trong lòng lại mừng thầm, vài bước đi lên, một phen đoạt lấy áo trong tay Diệp Sơ.

“Bởi vì không ai dám cầm áo của cậu đấy chứ” Diệp Sơ thật thà trả lời.

“Ai hả? Đứa nào nói thế?” Vệ Bắc nói xong, làm bộ kéo kéo tay áo như muốn đi tìm người đánh nhau.

Diệp Sơ ngăn hán lại: “Cậu đừng vậy nữa đi, cô đã nói không được đánh nhau rồi!”

“Cô nói, cô nói, cô nói một lần cậu cũng một lần, cậu nghĩ cậu là cái máy ghi âm đấy à!”

“Cậu mới là cái máy ghi âm ấy!” Diệp Sơ trừng mắt hán một cái, dứt khoát không chịu để ý đến hán.

Vệ Bắc liền thò tay ra vò tóc của cô, miệng còn oán giận: “Diệp Phi, tôi nói cậu nuôi tóc dài làm chi? Sao không cắt đi?”

“Ai nha, cậu tránh ra!”

Tần Dao ở bên cạnh nhìn hai đứa nhỏ cãi nhau ầm ĩ như vậy, nhất thời như hiểu ra được điều gì, điểm khác biệt giữa cô và Lưu Mi Lệ chính là cô nhìn qua liền hiểu ra ngay.

Cô cực nhọc dạy dỗ con trai học cho giỏi là vì cái gì chứ? Chẳng phải là vì muốn nó sau này cưới được một người vợ tốt sao? Bây giờ có con dâu tốt thế này đang đứng ngay trước mắt mình, cô còn phải lo âu gì nữa?

Này quả thực là tìm được rồi, lấy được rồi a...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edit: Pingki

Cuộc sống thời kì trung học (cấp ba) so với trong tưởng tượng còn nhàm chán hơn rất nhiều.

Bởi vì lớp mà Diệp Sơ đang học là lớp nâng cao, mang trọng trách đạt tỷ lệ cao trong kì thi đại học, làm rạng danh tên tuổi của trường sau này, cho nên giáo viên các bộ môn đối với học trò trong lớp này đều tỏ ra nghiêm khắc hơn bình thường, trực tiếp dạy bài mới ngay trong ngày khai giảng, khiến bầu không khí học tập trong lớp dường như căng thẳng hơn mấy lần so với các lớp kế bên.

Có điều trên đời này chuyện gì mà chẳng có ngoại lệ, dù lớp có tốt mấy đi chăng nữa thì cũng luôn có vài thành phần cá biệt không chịu tuân theo quy củ bình thường, tỷ như Lâm Mậu Mậu—bạn ngồi cùng bàn với Diệp Sơ, chính là một trong những thành phần lạc loài với số lượng may mà không nhiều lắm của lớp.

Cô nàng Lâm Mậu Mậu này phải nói là rất quái gở, lúc mới vừa khai giảng, Diệp Sơ cứ tưởng là bạn cùng bàn mình là một bạn nam, ngay sau đó đến lúc ghi tên vào danh sách, mới phát hiện tên của bạn này nằm trong danh sách nữ, vì thế cô chạy lên hỏi chủ nhiệm lớp xem có phải ghi nhầm rồi hay không.

Chủ nhiệm lớp là cô Trịnh Chi Diễm mới đầu còn khẳng khái chắc như đinh đóng cột mà khẳng định không hề sai, ấy thế mà đến lúc nhìn thấy diện mạo thật của học trò tên Lâm Mậu Mậu kia thì chính kiến của cô Trịnh bắt đầu lung lay, liền sai lớp trưởng kiểm tra thực hư thế nào.

Diệp Sơ vốn thẳng tính, cô chủ nhiệm đã dặn thì làm ngay, vì thế cô liền mở miệng bắt chuyện với bạn cùng bàn câu đầu tiên: “Xin chào, cho hỏi bạn là nam hay nữ vậy?”

Bình thường nữ sinh mà gặp phải mấy vấn đề như thế này phỏng chừng sẽ trở mặt ngay tại chỗ, nhưng mà Lâm Mậu Mậu này thì không, trái lại còn nghịch ngợm nháy mắt đá mí hỏi ngược lại Diệp Sơ: “Cậu đoán xem?”

Diệp Sơ suy nghĩ một chút: “Nam?”

“Cho cậu đoán lại” ^^

Thế cho nên Diệp Sơ mới biết bạn cùng bàn của mình là một bạn nữ.

Diệp Sơ và Lâm Mậu Mậu cứ như vậy cậu hỏi tôi đáp một hồi, dần dần trở nên thân quen.

Được một lúc sau khi làm thân, Diệp Sơ phát hiện bạn học nữ này kỳ thật cũng không thấy quái dị như hồi đầu thấy, cậu ta tuy rằng từ diện mạo đến cách ăn mặc đều rất trung tính, tính cách cũng hào sảng, có lẽ đối tượng cậu ta thích chắc phải nam tính lắm, tuy nhiên nam sinh bắt hạnh bị cậu ta nhìn trúng kỳ thật một chút cũng không “MAN”.

Nói đến người này, mọi người hẳn đã đoán ra được nam sinh lọt vào mắt xanh của Lâm Mậu Mậu là ai. . .

Đúng vậy, cậu ta chính là bạn học Triệu Anh Tuấn của chúng ta. ^^

Chuyện là như vậy. . .

“Diệp Tử, Diệp Tử.” Thời gian nghỉ trưa, Lâm Mậu Mậu bỗng nhiên thần thần bí bí mà sán lại gần cô bắt chuyện.

Diệp Sơ lúc ấy đang làm bài tập, ngẩng đầu lên mê mải nhìn Lâm Mậu Mậu.

Chỉ thấy Lâm Mậu Mậu nhanh chóng đem mấy cuốn vở bài tập của Diệp Sơ khép lại, nói: “Đừng làm bài tập nữa, bọn mình tâm sự đi!” ^^

Tâm. . tâm sự? Diệp Sơ có chút 囧, “Nhưng mà đang nghỉ trưa. . .”

“Nghỉ trưa thì làm sao? Cũng không phải giờ học, mà hơn nữa cậu lại là lớp trưởng, theo lý thì cậu phải quan tâm đến sức khỏe lẫn tình cảm của bạn trong lớp mới đúng chứ”.

Diệp Sơ trong lòng lặng lẽ lau mồ hôi hột: “Cậu muốn tâm sự chuyện gì?”

“Kỳ thật cũng không có gì. . .” Lâm Mậu Mậu thần bí chớp mắt, bỗng nhiên sà người qua hạ giọng hỏi Diệp Sơ: “Này, cậu có thích bạn nam nào không?”

Sao tự dưng lại hỏi mấy chuyện này? Diệp Sơ lơ tơ mơ không nghĩ ra được gì, liền lắc lắc đầu.

“Không có sao?” Lâm Mậu Mậu giống như thực thất vọng, có điều trong chớp mắt cậu ta lại hào hứng phấn khởi mà nháy mắt mấy cái với cô. “Nhưng mà tôi có nha, cậu có muốn biết là ai không?”

Diệp Sơ thật sự rất muốn lắc đầu bảo cô không muốn biết, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Lâm Mậu Mậu, đành phải dối lòng mà gật đầu.

“Chính là. . .” Lâm Mậu Mậu đánh mắt ra phía sau.

Lúc ấy bạn học Triệu Anh Tuấn đang cắm cúi làm bài tập, bỗng nhiên cảm thấy ón lạnh nổi hết da gà, sau khi rung mình một cái cậu ta mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Diệp Sơ và bạn cùng bàn đang nhìn về phía mình, mặt mũi tên nhóc này nhất thời đỏ bừng, xấu hổ cười một cái với Diệp Sơ.

“Cậu xem cậu xem, cậu ấy đang cười với tôi kia!” Lâm Mậu Mậu như đang hưng phấn tột độ.

Diệp Sơ thực không biết nói gì, đang muốn quay đầu lại, khóe mắt lại thoáng thấy ngoài cửa sổ có một dáng người cao gầy, hai con mắt đen nhánh đang nhìn chăm chăm về phía cô, ngón tay còn ngoắc ngoắc, không chút khách khí mà làm một khẩu hình miệng: “Đi ra!”

Tôi sao? Diệp Sơ kỳ quái chỉ chỉ vào mình.

Ngoài cửa sổ, Vệ Bắc như đã không còn chút kiên nhẫn, làm bộ muốn đập vào cửa sổ.

Vì tránh cho cả lớp bị khủng hoảng, cũng vì cứu vớt bạn học ngồi sát cửa sổ đang bị dọa cho sắp khóc đến nơi, Diệp Sơ từ chỗ ngồi đứng lên, miễn cưỡng bước đi ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

Vệ Bắc không trả lời cô ngay, mà hất hàm vào phía lớp học, hỏi: “Tên đó là ai a?” Quả nhiên, tên nhóc này cũng cho rằng Lâm Mậu Mậu là con trai.

Diệp Sơ ló đầu vào trong lớp nhìn Lâm Mậu Mậu vẫn còn đang đăm đăm nhìn Triệu Anh Tuấn, thực sự nói: “Bạn cùng bàn của tôi.”

“Lâm...” Diệp Sơ ngẩn ra một lúc lâu, hình như lại quên mất tên bạn kia rồi, đành phải nói: “Lâm A Bảo”

Thực hiển nhiên, Vệ Bắc rất hài lòng với đáp án này, nhưng trên mặt lại không tỏ ra chút biểu hiện nào, miệng còn nói: “Nghỉ trưa rồi, người ta ai nấy đều lấy bài tập ra làm, hai người lại rảnh rỗi đi tán dóc, còn là lớp trưởng nữa chứ?”

Trên mặt Diệp Sơ chảy ra hai vạch đen: “Rốt cuộc cậu tìm tôi có chuyện gì a?”

“Không có gì” Vệ Bắc dứt tay vào túi quần jean, ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm, “Thời tiết không tệ, ra ngoài đi dạo chút đi” Nói xong liền kéo tay Diệp Sơ đi ra ngoài.

Đây là điểm khác nhau giữa con trai và con gái, dù cho Diệp Sơ có phải mập phì hay không, bị Vệ Bắc kéo tay đi, cô cũng sẽ một chút phản kháng cũng không có, dễ dàng bị hất kéo ra khỏi phòng học, đi ra hoa viên đằng sau trường.

Mùa hè vừa trôi qua, nắng gắt cuối thu thiêu đốt kinh khủng, lúc này trên sân thể dục ngoại trừ mấy nam sinh không sợ nắng cháy da đang đá bóng, thì trong khuôn viên trường hầu như không thấy bóng dáng người nào. Nhưng cũng may là như thế, nếu vào đúng giờ đông người, để cho người ta nhìn thấy hai người tay trong tay như thế này đi trong sân trường, không biết mấy lời đồn nhảm sẽ bị loan truyền đến mức độ nào nữa.

Vệ Bắc kéo tay Diệp Sơ đi vòng quanh sân vận động, xuyên qua khu phòng nghỉ, sau đó mới dừng lại. Nơi này là đầu hướng bắc của trường, có một con sông nhỏ chảy ngang qua, vừa vặn làm thành một rào chắn tự nhiên giữa vườn trường và bên ngoài.

Diệp Sơ nhìn Vệ Bắc chẳng hiểu tại sao lại đưa mình tới chỗ này, lại không nói câu nào, trong lòng có chút không vui.

“Không có chuyện gì thì tôi về đây.” Cô nói.

Vệ Bắc lại nhanh hơn cô một bước, chắn trước mặt cô, không thể không thừa nhận một năm không gặp, hấn lại cao hơn cả khúc, da thì đen sạm hơn, thân thể cũng nảy nở không ít, chắn trước mặt Diệp Sơ quả thực không khác gì một bức tường.

Đường đi phía trước bị Vệ Bắc chặn lại, Diệp Sơ đành phải đi vòng sang bên cạnh, nhưng mà cô bước một bước thì Vệ Bắc cũng sẽ bước một bước, gao gao chắn trước mặt cô, trên mặt tràn đầy biểu tình bất cần.

Cứ như vậy tôi bước cậu chặn, khiến Diệp Sơ không biết làm thế nào, đành phải ngẩng đầu hỏi: “Này, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Không có gì a.” Hấn vô lại nói, “tân bộ thôi”.

Này mà gọi là tân bộ sao? Diệp Sơ thờ dãi, dứt khoát đứng im một chỗ, nghênh đón ánh mắt hấn, nhìn xem hấn muốn thế nào!

Vệ Bắc vốn ôm tâm tình muốn trêu đùa, nhưng nếu đối phương không đáp lại với hấn, lại cảm thấy không còn chút ý nghĩa nào, vì thế liền vươn tay vò tung mái tóc của Diệp Sơ lên, lúc đó cô đã nuôi tóc dài được một năm, bị hấn vò lung tung lên như thế, rồi thành một núi.

Vệ Bắc đắc ý, hạ mình nằm dài lên bãi cỏ dưới chân.

Diệp Sơ bất đắc dĩ đến cực độ đứng nguyên tại chỗ, sửa sang lại mái tóc bị hấn làm rối tung, trong lòng nghĩ nếu biết sớm cùng tên này học chung trường, cô thà không nghe lời mẹ cắt tóc đi cho xong.

Vệ Bắc nằm trên bãi cỏ một lát, thấy Diệp Sơ đang vuốt lại tóc, đăm chiêu một lúc hấn bỗng nhiên mở miệng: “Diệp Phi, một năm không gặp, sao cậu không mất đi tí thịt nào nhỉ?”

“Liên quan gì tới cậu?” Diệp Sơ trừng mắt hắt một cái, muốn chạy đi.

Mới bước được một bước, cổ chân đã bị bắt được, khí lực của hắn rất lớn, bàn tay nắm lấy cổ chân của cô, không chút khó khăn liền làm cô không thể động đậy được.

“Diệp Phi.” Vệ Bắc gọi một tiếng, ánh mặt trời giữa trưa chói mắt rơi từ đỉnh đầu rơi ngay trên mặt hắn, khiến hắn không khỏi hơi nheo mắt lại, hắn nói: “Làm bạn gái của tôi đi”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Edit: Pingki

Bất cứ nam sinh nào thăm men một nữ sinh rồi muốn tỏ lộ với người ta mà chẳng ra sức đi thăm dò đối phương, nhiệt tình phát tín hiệu, chuẩn bị kỹ càng hết thảy mới dám thật cẩn thận hỏi một câu: “Cậu đồng ý làm bạn gái mình chứ?”

Chỉ có duy nhất tên Vệ Bắc này, không thăm dò, không bày tỏ, ngay cả một câu hỏi ý người ta tối thiểu hắn cũng không thèm dùng, trực tiếp phun ra sáu chữ: “Làm bạn gái của tôi đi!” Ngắn gọn dễ hiểu, khí phách vô cùng.

Nhưng mà chính vì quá ngắn gọn, thế cho nên Diệp Sơ cả nửa ngày mà vẫn chưa kịp hiểu ra hắn muốn nói cái gì, chờ đến khi cô hiểu được, Vệ Bắc đã buông cổ chân của cô ra, tay gối sau gáy, ngửa đầu nhắm mắt nằm phơi nắng.

Diệp Sơ bị làm cho ù ù cạc cạc không hiểu mô tê gì, cứ nghĩ là mình nghe nhầm, cất bước đi về phía trước.

Đi được vài bước, nghe phía sau vang lên tiếng Vệ Bắc gọi cô: “Diệp Phi, cậu có nghe không vậy?”

“Không nghe gì cả.” Diệp Sơ quay đầu lại làm cái mặt quỷ với hắn.

Nói thì chậm rì mà hành động thì rõ nhanh, Vệ Bắc mới vừa rồi còn đang nằm dài trên bãi cỏ bỗng nhiên bật người dậy, động tác nhanh nhẹn như báo đi săn, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm cô, hỏi: “Tôi hỏi lại lần nữa, có nghe thấy hay không?”

Diệp Sơ đột nhiên có chút khiếp đảm, lui về phía sau mấy bước, mạnh miệng nói: “Không có...”

“Lặp lại lần nữa.” Vệ Bắc bất thành linh túm lấy cổ tay cô.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, cổ tay Diệp Sơ truyền đến một trận đau đớn, khiến cô không khỏi nhíu mày: “Này, cậu làm thế này tôi sẽ giận cậu đấy!”

Cô dùng ngữ khí nhỏ nhẹ nhất để nói chuyện, Vệ Bắc thấy cô giống như giận thật, nắm tay buông lỏng một chút, một cổ tức giận vừa rồi cũng tiêu tan không ít, nhưng tay vẫn cứ nắm lấy không chịu buông.

“Làm bạn gái của tôi cũng không mất miếng thịt nào, cùng lắm thì tôi sẽ không kêu cậu giảm béo nữa là được chứ gì.” Tha thứ cho thằng nhóc này đi, đây đã là lời dễ nghe nhất mà hắn có thể nói ra, giọng điệu này coi như là có tính thương lượng nhất rồi.

Diệp Sơ không thèm để ý tới lời của hắn, kiên trì nói: “Cậu buông tay tôi ra cái đã.”

“Cậu đồng ý thì tôi mới buông.” Hắn không chút tỏ ra yếu thế.

“Cậu buông ra thì tôi liền đồng ý.” Diệp Sơ nói xong câu đó liền hối hận, bởi vì cô phát hiện hình như mình lỡ lời mất rồi, nhưng giờ muốn sửa lại thì đã quá muộn.

Vệ Bắc lập tức buông tay cô ra, khóe miệng cong lên cười với cô.

Diệp Sơ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, khó mà thu lại được, vì thế cô đành phải nói tiếp:

“Vậy cậu không được đánh nhau nữa.”

“Được.” Vệ Bắc gật đầu.

“Không được trốn học.”

“.....Được.”

“Phải nộp bài tập đúng hạn.”

“Diệp Phi, cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu.”

“Phải nộp bài đúng hạn.” Diệp Sơ nhấn mạnh lặp lại một lần nữa.

Vệ Bắc cắn răng: “Biết rồi!”

Diệp Sơ lúc này mới cảm thấy hài lòng thỏa dạ mà gật gật đầu, vươn tay ra với hắn: “Vậy thành giao.”

Thành...giao? Trên trán Vệ Bắc chảy xuống một vạch đen, cũng đưa tay ra bắt tay với Diệp Sơ.

Bạn không nhìn lắm đâu, thành giao thật sự đó!

Đến lúc Diệp Sơ quay về, toàn bộ bạn học trong lớp đều nhìn cô bằng một ánh mắt quái dị, đặc biệt là Triệu Anh Tuấn còn bày ra vẻ mặt nhăn nhúm thâm thiết, cứ như người bị táo bón cả chục ngày rồi vậy.

Diệp Sơ không để ý tới ánh mắt của các bạn, ung dung ngồi vào chỗ mình, móng vừa đặt xuống, Lâm Mậu Mậu liền thần thần bí bí sán lại đây.

“Lớp trưởng, cái tên Vệ Bắc lớp ba kia tìm cậu có chuyện gì thế?” Tên kia vốn rất nổi tiếng, mới ngày đầu tiên nhập học đã đánh lộn với người khác một trận kinh thiên động địa, ai ai cũng biết.

Diệp Sơ lắc đầu: “Không có gì.”

“Phải không...” Lâm Mậu Mậu cười như bà tám, “Tôi nghe nói các cậu ở trung học (cấp 2) học chung một lớp, người ta hình như còn ở trước mặt cả lớp cùng thầy giáo nói thích cậu, có phải sự thật không a?”

Trông kìa, cho dù đây là trường trung học (cấp 3) tốt nhất, lớp giỏi nhất, với những học trò ưu tú nhất, bát quái cũng vĩnh viễn không bao giờ thiếu đất làm ăn. Chuyện này cũng đã là chuyện của ba năm trước, trong nháy mắt lại bị truyền khắp lớp, chả trách tất cả mọi người lúc này đều bày ra vẻ mặt sấp có trò hay để xem a.

Diệp Sơ thần nhiên không biến sắc, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Lâm Mậu Mậu, chớp hai cái.

Cô nói: “Cậu đoán đi?”

Cả mặt Lâm Mậu Mậu đen thui: “...Tôi đoán là thật?”

“Cho cậu đoán lại.”

“Chả nhẽ lại là tin đồn?”

“Tiếp tục.”

Lâm Mậu Mậu thoáng chốc như tỉnh ngộ: “Lớp trưởng, cậu đang chọc tôi đấy hả?”

Diệp Sơ nháy mắt mấy cái: “Cậu đoán xem?”

Lâm Mậu Mậu: “.....”

Mặc dù không moi được tin tức chuẩn xác từ miệng đương sự, nhưng tin đồn vẫn tiếp tục được truyền ra ngoài một cách nhanh chóng, không đến nửa ngày, đã bị truyền đến tai chủ nhiệm lớp.

Trịnh Chi Diễm là một cô giáo trẻ tuổi vốn dĩ không phản đối mấy chuyện yêu đương của học trò làm gì, nhưng vì nghe nói học trò chằm ngoan nhất của lớp mình lại dây dưa với một học trò kém cỏi nhất trong năm lớp, trong lòng bất an không thôi.

Một cô gái tốt như vậy, nếu chọc phải tên nhóc lưu manh này, thật sự là rất đáng tiếc, cho nên đợi đến khi tan học, cô liền tìm lấy cớ giữ Diệp Sơ lại.

Tính ra, đây đã là lần thứ hai Diệp Sơ bị giáo viên giữ lại hỏi han chỉ vì chuyện có liên quan đến Vệ Bắc.

Cô hoàn toàn không ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, cô chủ nhiệm hỏi cái gì, cô liền đáp lại thế ấy.

Trịnh Chi Diễm hỏi: “Diệp Sơ, em và bạn học Vệ Bắc lớp ba trước kia có phải có quen biết hay không?”

Diệp Sơ gật gật đầu: “Chúng em trước kia học cùng lớp.”

“Ngoài việc cùng lớp còn gì nữa không?”

“Nhà chúng em từng là hàng xóm.”

“Còn gì nữa?”

Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ tới câu nói kia của Vệ Bắc khi hấn chắn đường cô ở hoa viên sau trường, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

Cô Trịnh nghĩ rằng cô bé này bị mình hỏi làm cho mất hứng, vội vã an ủi nói: “Diệp Sơ, em đừng hiểu lầm a, kỳ thật cô cũng chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, người trẻ tuổi không không chế được tình cảm cũng là chuyện bình thường, nhưng hai em dù sao vẫn đang còn đi học, va chạm ít, chờ tới khi trưởng thành đi làm rồi sẽ có chọn lựa tốt hơn...”

Ngay tại lúc cô Trịnh đang ra sức chuẩn bị tiến hành tẩy não cho cô học trò của mình, trong văn phòng bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng đập cửa không chút khách khí.

Trịnh Chi Diễm ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một nam sinh cao lớn mặc đồ đá bóng đang đứng ở cửa, một thân khỏe mạnh với làn da màu lúa mạch, vóc dáng rất cao, tóc cắt húi cua, ngũ quan góc cạnh, mũi cao thẳng, đôi mày kiếm khí khái anh hùng, làm cho cô Trịnh đã ba năm đi dạy mà vẫn chưa thấy qua nam sinh nào có diện mạo đẹp trai như thế, lập tức có chút mơ mộng.

Lúc cô Trịnh còn đang chìm trong mơ, nam sinh ngoài cửa bỗng nhiên lên tiếng: “Cô chủ nhiệm, đã quá giờ tan học a!”

“Ah...” Trịnh Chi Diễm lấy lại tinh thần, “Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, em đến nhắc nhở cô một chút thôi.” Nam sinh đó nói chuyện cộc lốc, không chút khách khí.

“Này, cậu tới đây làm gì?” Diệp Sơ ở bên cạnh rốt cục nhịn không được lên tiếng.

“Tan học, cùng về đi.” Vệ Bắc nhún vai.

“Ai muốn cùng về với cậu chứ? Cậu mau về nhà đi!”

“Diệp Phi, cậu đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy có được không?”

.....

Hai đứa cậu một lời tôi một lời, Trịnh Chi Diễm ngồi bên cạnh cuối cùng cũng hiểu ra, nhất thời bị dọa cho không thôi. Này chẳng phải là Vệ Bắc mà chủ nhiệm lớp ba vẫn luôn ca thán ‘dù tiến đến ba trăm năm sau hay quay lại ba trăm năm trước cũng tìm không ra học trò thứ hai nào hư hỏng siêu cấp vô địch bằng’ sao? @@

Một khắc kia, trong đầu Trịnh Chi Diễm chỉ có một duy nhất một ý niệm, đó là...

Diện mạo thế này, đừng nói là khuyên học trò không nên yêu sớm, cho dù là một bà thím quái dị cũng khó lòng nào mà không động tâm được a!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Edit: Pingki

Diệp Sơ tuy rằng thành tích học tập rất tốt, nhưng từ nhỏ đến giờ mấy té bào vận động lại không chịu phát triển chút nào.

Lấy chuyện chiếc xe đạp để nói đi, kì nghỉ hè đầu tiên của trung học (cấp 3) cô mới bị cha già nhà mình bắt tập đi xe, ngay ngày đầu tiên cưỡi xe ra ngoài đã bị ngã nằm dài trên đất, làm Lưu Mĩ Lệ sợ tới mức thiếu chút nữa đã đem chiếc xe đạp gia truyền của nhà mình đi bán sắt vụn.

Từ đó về sau Lưu Mĩ Lệ nhất quyết không cho phép con gái đụng tới xe đạp nữa, mà mua cho cô một tập vé xe bus, để cô đến trường mỗi ngày.

Lúc Diệp Sơ từ trong trường đi ra, Vệ Bắc cũng dắt xe đạp, đi theo phía sau cô.

Tên nhóc này đến trường dạy võ học có một năm, mà cả người đã cao hơn hẳn một cái đầu, vốn dĩ không tính cái đầu đó thì hẳn đã không lùn so với ai

rồi, thêm cái đầu vào quả thực rất cao, mỗi lần Diệp Sơ đứng cạnh hắn, muốn nói chuyện tay đôi đều phải ngửa cổ lên mới nói được.

Vệ Bắc liền từ phía sau cô vói lên trêu chọc: “Diệp Phi, cả năm trời rồi mà bề ngang của cậu không bớt được chút nào thì thôi, đến cả bề dọc cũng không thấy tí biến chuyển nào là sao?” Hắn vừa nói vừa thò tay ra vò vò mái tóc của cô.

Diệp Sơ cảm thấy thực phiền phức, quay đầu lại trừng mắt hắn một cái: “Cậu có thôi đi không hả?”

Thấy thế Vệ Bắc đành thu bàn tay đang vò tóc cô về, ngược lại lại kéo cánh tay của cô: “Lên xe, về nhà.”

Diệp Sơ đương nhiên không chịu, nói: “Tôi ngồi xe bus về rồi.”

“Tôi có xe đạp, cậu mắc mớ gì còn ngồi xe bus a?” Vệ Bắc không chịu buông tay.

“Đã nói là không muốn, buông ra mau!” Diệp Sơ muốn hất tay hắn ra.

Thế nhưng Vệ Bắc không phải là người dễ dàng buông tha như vậy, hỏi cô: “Cậu quên hồi trưa nay cậu đã đồng ý với tôi chuyện gì rồi à?”

Cái gì? Diệp Sơ kì quái nhìn hắn, hiển nhiên đã đem chuyện hồi trưa nay quên sạch không còn một mảnh.

Cả mặt Vệ Bắc đen thui: “Cậu nói muốn làm bạn gái của tôi!”

Hình như là có chuyện này, Diệp Sơ chớp mắt mấy cái.

Cái bộ dạng ngốc nghếch này của cô, làm Vệ Bắc càng thêm buồn bực: “Làm bạn gái của tôi, thì phải ngồi xe của tôi, lên xe!”

Diệp Sơ định thần lại, hỏi: “Cậu hôm nay có đánh nhau không?”

“Không!”

“Trốn học không?”

“Đã nói không có rồi mà!”

“Vậy còn bài tập đã làm hết chưa?”

“...Diệp Phi, cậu có thôi ngay đi không hả?”

Diệp Sơ nháy mắt mấy cái, nghiêm túc nói: “Bài tập còn chưa làm xong, tôi mới không ngồi xe của cậu.” Nói xong, thừa dịp trong tích tắc Vệ Bắc còn chưa bạo phát, đẩy tay hắn ra, vội vàng leo lên xe bus.

Vệ Bắc xách cả chiếc xe đạp của mình muốn chen lên xe theo, liền bị bác tài xế xe bus mắng cho một trận sa sả bằng giọng địa phương.

“Làm gì mà vác cả lên thế? Đầu óc bị cái gì không biết!!!”

Vệ Bắc hậm hực nhìn Diệp Sơ đã lên xe, nhìn con phát tác xuống, phần nộ lui xe về.

Ngày đó lúc Diệp Sơ về nhà đã gần bảy giờ tối, cũng may tiết trời đang là mùa hè, nên trời còn chưa kịp tối hẳn, cô vừa xuống xe bus đi bộ được vài bước, tên nhóc Vệ Bắc đã cưỡi xe đạp theo kịp tới phía sau.

Hắn đương nhiên là hồng hộc đạp theo xe bus mới tới kịp, đầu ướt rượt mồ hôi, gương mặt diễn cảm như muốn giết người vậy.

Nếu để cho cô gái nào khác nhìn thấy, phỏng chừng bị dọa cho khóc thét mới thôi, chỉ có duy nhất Diệp Sơ là đã quen với biểu cảm này, nhưng lại chưa bao giờ để tâm tới.

“Này, Diệp Phi kia!” Vệ Bắc mở miệng gọi Diệp Sơ một tiếng, vuron tay ra túm lấy quai cặp sách của cô, khiến cô không cách nào bước tiếp về phía trước. “Lời cậu đã nói, có tính là thật không?”

Diệp Sơ quay đầu lại nhìn hắn, gật đầu: “Thật.”

“Được, ngày mai tôi sẽ làm xong tất cả bài tập được giao, cậu phải ngồi xe của tôi.”

“Phải làm xong thật, nếu không thể làm xong cũng không được nói gạt là xong rồi a?”

Vệ Bắc bị nói trúng tim đen, mặt tối sầm: “Biết rồi, Diệp Phi!”

Diệp Sơ vừa lòng gật đầu một cái, lại vuron một bàn tay ra nói: “Vậy thành giao.”

“Thành cái gì mà giao a!” Vệ Bắc không chút khách khí đập cái bóp lên tay cô, xong liền đưa tay chụp lên xoa đầu cô. Tay của hắn rất lớn, Diệp Sơ bị

hắn đề nặng như vậy, không thể động đậy.

“Diệp Phi cậu nghe cho rõ đây, lời tôi đã nói ra sẽ không đổi ý, cậu làm bạn gái của tôi cũng đừng mong chạy thoát đi đâu được.” Hắn nói xong, thu tay về, đặt chân lên bàn đạp, đạp về phía trước.

Cả người lẫn xe như mũi tên lao khỏi dây cung, chốc chốc mất hút khỏi đầu kia tiểu khu.

Mấy ngày nay, từ chủ nhiệm lớp đến mấy thầy cô phụ trách bộ môn của lớp ba trường trung học A bị dọa cho không ít.

Đứa học trò Vệ Bắc từng bị chủ nhiệm lớp hình dung dù có quay về ba trăm năm trước hay tiến tới ba trăm năm sau cũng tìm không ra ai hư hỏng siêu cấp vô địch bằng, ấy thế mà lại bắt đầu học hành làm bài tập nghiêm túc! Hết giờ học làm, vào học cũng làm, quả thực nhìn vào cứ như người bị hạ chú vậy.

Chẳng lẽ đây chính là “hồi quang phản chiếu” trong truyền thuyết sao? Học trò này không phải muốn đốt trường học đấy chứ? @@

*Hồi quang phản chiếu: hiện tượng bùng tỉnh trước khi chết.

Cô Lai bị dọa cho không nói được lời nào, có vài lần ngay cả bài tập của hắn cũng không dám sửa nữa. Nhưng mà thật sự là không cần sửa gì cả, thế nên học trò của mình làm được bài tập cũng không phải chuyện dễ chịu gì, quả thực có thể dùng từ ‘vô cùng thâm thúy’ để hình dung, cô giáo tiếng anh Mary ở phòng bên cạnh lần nào cũng mặt mày ủ dột vác theo bài thi của Vệ Bắc đến phòng cô kẻ khổ.

“Chị Lai à, em xin chị đấy, chị khuyên nhủ học trò kia của lớp chị không cần phải cẩn thận quá mức như vậy đâu, kỳ thật bài tập nào không làm được cũng có thể mượn tập bạn chép mà.”

“.....”

Những ngày như thế kéo dài liên tục một thời gian sau, tuy rằng giao ước giữa hắn và Diệp Sơ không thực hiện được, nhưng đổi lại kì tích ấy thế mà lại xảy ra, thành tích của Vệ Bắc lần đầu tiên trong đời vượt bậc!

Nhìn thứ bậc của con trai cuối học kì đầu tiên ở trung học, Tần Dao kích động đến nỗi không nói nên lời.

Từ hạng đầu tiên từ dưới lên trong lớp, giờ biến thành hạng bảy đếm ngược, tuy là chỉ nhảy được sáu bậc, nhưng thế này đối với Tần Dao mà nói chính là một thắng lợi to lớn trong lịch sử nuôi dạy con của mình.

Tần Dao vô cùng kích động, cũng vô cùng lo lắng.

Kích động chính là nếu con trai tiếp tục tiến bộ nữa, nói không chừng đến lúc phân ban có thể được chọn vào lớp tự nhiên cũng nên, cô vẫn cho rằng một nam sinh dù thành tích học tập có kém mấy đi chăng nữa, mà đi học lớp khoa học xã hội đúng là hơi uổng phí một chút a.

Lo lắng chính là, tuy rằng thành tích của con trai có tiến bộ, nhưng nhân tố không ổn định lại quá nhiều, nhờ đâu đến lúc thi kiểm tra phân ban thẳng nhóc này lại quay về tiếp tục đội sổ nữa thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Dao quyết định tìm cho con một giáo viên dạy kèm.

Dựa vào mối quan hệ đồng nghiệp của mình trong thời gian dạy học ở trường A, Tần Dao tìm tới một giáo viên toán học trong trường có tuổi nghề dạy học lâu nhất, kinh nghiệm phong phú nhất tên là Tiền Quốc Phuong, đặc biệt kèm cho con trai.

Nói đến thầy Tiền này, ông ta chính là một nhân vật mà ở trường A không ai là không biết đến.

Người này tuổi cũng xấp xỉ sáu mươi, tính tình cực kì bảo thủ nghiêm túc, rất nhiều học trò từng học ông ta đều ở sau lưng mà vụng trộm gọi ông ta là “ông thầy ma quỷ”, thế nhưng học trò theo học đều đạt thành tích vô cùng tốt, đạt khen thưởng vô số, cho nên rất nhiều bậc phụ huynh nghĩ mọi cách để đăng kí cho con mình một suất tại nhà thầy Tiền này.

Mỗi ngày cuối tuần thầy Tiền đều mở một lớp dạy thêm tại nhà, những học trò được chọn vào lớp đều là những học trò ưu tú nhất trường, Tần Dao phải nhờ vả hết tất cả các mối quan hệ của mình mới miễn cưỡng ghi danh được cho con vào lớp, hết sức phấn khởi đi thông báo cho đứa con trai chuẩn bị tập vở cuối tuần này đến nhà thầy Tiền học.

Vệ Bắc vừa nghe tin phải đi học thêm, liền bày ra vẻ mặt mất hứng.

“Không được, ngày mai con bận đi đá banh rồi!”

“Thằng nhóc thối này, thành tích đã kém như vậy rồi mà còn muốn đi đá banh sao? Cẩn thận lão tử đánh cho một trận!” Mặc dù mấy năm qua con đường thăng quan có thuận lợi nhưng bản tính nóng nảy của Vệ Đông Hải vẫn không thay đổi chút nào.

“Thì ba cứ đánh a! Cũng không phải chưa đánh bao giờ.” Vệ Bắc cũng không chút lễ độ, thằng nhóc này từ ngày học trường võ trở về, vóc dáng cao, khí lực lớn, lá gan to lên không ít, hoàn toàn không còn sợ hãi sự uy hiếp từ cha già nhà mình nữa.

“Thằng nhóc này mày ngứa da có phải không?” Vệ Đông Hải bưng bưng tức giận.

Hắn đứng lên, Vệ Bắc cũng đứng lên, hai cha con mặt đối mặt, mắt trừng mắt, Vệ Đông Hải bỗng có chút mỏng lung.

Thằng nhóc này vậy mà đã cao hơn hắn đến nửa cái đầu, thân hình một mét tám đứng từ trên cao nhìn xuống hắn, khiến người làm cha như hắn đây hoàn toàn mất hết khí thế trước kia.

Rốt cục là con trai đã trưởng thành, hay là mình đã già đi đây?

Vệ Đông Hải nhất thời thất thần, Tần Dao đã kịp chạy tới, kéo Vệ Bắc sang một bên can ngăn.

“Thằng nhóc thối này, con nóng nảy cái gì chứ? Mẹ còn chưa nói xong đâu!” Tần Dao thấp giọng nói.

“Còn chuyện gì chưa nói chứ? Con không đi thì chính là không đi!”

“Thật sự không đi?”

“Không đi!”

“Có Diệp Sơ cũng không đi?”

“Không...” Vệ Bắc ngăn ra, quay phắt sang nhìn mẹ, “Mẹ nói cái gì?”

Tần Dao nở nụ cười mỉa mai, cô làm mẹ thằng nhóc này cũng đã được mười sáu năm rồi nha, làm sao lại không đoán được với tính cách này của nó thì còn lâu mới chịu đi chứ? Cho nên cô đã sớm hành động, biết được thầy Tiền gần đây đang hướng dẫn cho mấy đứa học trò tham gia cuộc thi Toán học, mà Diệp Sơ chính là một trong số đó.

“Đừng nói nhảm nữa, rốt cục là có đi hay không?” Tần Dao nheo mắt lại hỏi.

Vệ Bắc cắn răng: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit: Pingki

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Bắc đến nhà thầy học thêm.

Không thể không cảm thán, thầy Tiền quả là một giáo viên toán có đầu óc làm kinh tế.

Vì kiếm tiền...à không! Là vì dạy dỗ học trò, ông ta không từ bất cứ thủ đoạn tòi tệ nào...Áy! Là vắt hết tri thức ra suy nghĩ tính toán.

Ở ngoài phòng khách nhà ông ta mở một lớp nhỏ, trong thư phòng lại mở một lớp nữa, cuối cùng còn cái gác xép bỏ không cũng mở nốt, không phí một chỗ nào, thay phiên dạy một lúc ba lớp học trò.

Người nào quen thì còn biết nhà ông ta mở lớp học thêm, không biết có khi lại còn tưởng nhà ông ta mở sòng bài.

Vệ Bắc bởi vì thành thích kém, thuộc trong đám học trò không được coi trọng, liền bị thầy Tiền xếp vào lớp trên gác xép.

Thằng nhóc này vốn dĩ tới đây chẳng phải để học thêm, thấy thầy Tiền giống như không quan tâm lắm đến lớp này, đem mở bài tập quăng thẳng lên trên bàn, xong liền chạy xuống lầu dưới.

Đến lúc Vệ Bắc xuống lầu, thầy Tiền đang ở trong phòng khách hăng say văng nước miếng tung tóe giảng đề thi cho học trò, hoàn toàn không chú ý tới có một học trò trên gác đang mò xuống đây, lách mình lên vào trong thư phòng nhà ông ta.

Diệp Sơ lúc này đang cùng các bạn học khác vui đùa vào làm bài tập, bỗng nhiên nghe đằng trước có tiếng bước chân, sau đó là vài tiếng thờ khe khẽ, Lâm Mậu Mậu ngồi bên cạnh cô bắt đầu điên cuồng lấy ngón tay chọc chọc vào cánh tay cô.

“Làm sao vậy?” Diệp Sơ ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi.

“Bạn bạn bạn... bạn trai của cậu a!” Lâm Mậu Mậu há hốc miệng, bày ra vẻ mặt kinh hãi.

Bạn... trai? Diệp Sơ bị từ này làm cho [?] , không đợi cô quay đầu lại nhìn, liền có một tên ngồi xuống ngay chỗ trống bên cạnh cô, hai mắt hẩn hơi nheo lại không chút khách khí nhìn cô chằm chằm.

Loại hơi thờ quen thuộc lại nguy hiểm này, khiến Diệp Sơ không khỏi nhú mào.

“Cậu tới chỗ này làm gì?” Diệp Sơ hỏi.

“Học thêm a.” Vệ Bắc nhún vai, vừa nâng mắt lên lại thấy mấy bạn học đang trừng mắt nhìn bọn họ, “Nhìn cái gì mà nhìn? Làm bài tập của mình đi!”

Tình cảnh này, Diệp Sơ có chút xấu hổ: “Đây là chỗ ôn bài của tổ bồi dưỡng toán, cậu không ở trong tổ toán, đến làm chi a?”

“Trên gác kia không có chỗ ngồi, thế nên mới xuống đây. Ờ, tên ẻo là ngồi kia, đừng tưởng rằng cậu nhìn trộm tôi mà tôi không biết!” Hẩn bỗng nhiên mắng một câu.

Triệu Anh Tuấn đáng thương, mắt thấy nữ sinh thắm mền trong lòng bị một tên lưu manh chiếm lấy, giận mà không dám hé câu gì, chỉ biết phần nộ cúi đầu, cắn răng làm bài.

Thấy người trong lòng mình chịu nhục, Lâm Mậu Mậu nhất thời nổi giận, vỗ bàn: “Này, cậu tôn trọng người ta một chút, cái gì mà ẻo là a?”

“Tôi còn chưa nói đến cậu, cậu căng thẳng cái quái gì?” Vệ Bắc không chút khách khí đáp trả một câu, bỗng nhiên phát hiện tên đang ngồi cạnh Diệp Sơ lúc này hình như chính là tên cùng bàn trong lớp lúc nào cũng dính lấy cô ấy. Bởi vì Diệp Sơ còn chưa nói rõ cho hắn biết, hắn vẫn còn đang cho rằng Lâm Mậu Mậu là một nam sinh, nhất thời phát cáu.

“Ah, cậu là tên nào? Làm gì mà cứ bám lấy bên cạnh bạn gái tôi?”

Quả nhiên là bạn gái...

Tất cả bạn học trong phòng nghe vậy liền cúi đầu xuống làm bộ làm bài tập miệt mài, tâm ý tương thông, lòng đã hiểu lòng.

“Bạn gái? Cậu đang nói đùa đấy à? Lớp trưởng của tôi ưu tú xuất sắc như vậy mà làm bạn gái của cậu sao? Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Một câu này hoàn toàn chọc Vệ Bắc nổi khùng, thằng nhóc này nói ra thì diện mạo rất được, cho dù tính tình có xấu đến mức nào, từ nhỏ đến lớn vẫn có vô số nữ sinh không sợ chết nguyện ý đi theo hắn, thế nhưng chưa từng có kẻ nào dám nói hắn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga hết.

Cóc ghè?

Có con cóc ghè nào đẹp trai như hắn sao?!

Vệ Bắc tức giận bắt đầu xắn tay áo.

Diệp Sơ thấy không ổn, vội vàng ngăn cản hai người bọn họ, kéo Lâm Mậu Mậu sang một bên.

Vệ Bắc thấy thế, càng điên hơn: “Tên nhóc thôi, mày dám đụng vào cô ấy thử xem!”

Lâm Mậu Mậu cũng đang nổi nóng không kém, bị Vệ Bắc mắng một câu như vậy, bỗng nhiên có chút tỉnh táo: A ha, tên này không phải lại cho rằng mình là con trai đi, đang ăn dấm sao? Nghĩ vậy, trong mắt cậu ta lóe lên một tia gian xảo, nảy ra một ý cực hay.

Diệp Sơ đang đau đầu nghĩ xem khuyên can hai kẻ này sao cho phải, bỗng nhiên phát hiện eo của mình đang bị người ta ôm lấy, sau có còn nghe thấy Lâm Mậu Mậu đang dính sát sau lưng mình, cười tủm tỉm nói với Vệ Bắc: “Thì thế nào? Tôi đụng đấy, mà không chỉ đụng, tôi còn sờ nữa cơ...” Nói xong, ở trước mặt bao nhiêu người, Diệp Sơ cô...

Bị tập kích ngực!

Bị tập kích ngực!

Bị tập kích ngực!

Toàn bộ bạn học trong phòng bị hành động kinh thiên động địa này của Lâm Mậu Mậu dọa cho ngây người, bao gồm cả Diệp Sơ.

Chờ đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, trong phòng bỗng nhiên sinh ra một loại áp suất thấp khó nói thành lời, mà ngọn nguồn của luồng khí này—— chính là Vệ Bắc, sắc mặt hắn trong chốc lát chuyển sang màu xanh, hết xanh lại thành trắng, cuối cùng hoàn toàn thành màu đen, bầu không khí áp bức đến mức tận cùng này, giống như núi lửa bùng nổ, hai con mắt như đã thú như sắp phun ra lửa vậy.

Tình cảnh này, Lâm Mậu Mậu tự biết mình giỡn quá đã rút cục cảm thấy một tia sợ hãi.

“Mấy em đang làm gì?” Nghe thấy trong thư phòng có động tĩnh thầy Tiền liền đi vào, vừa vặn nhìn thấy một màn này, nhất thời “lão nhân gia” liền bạo nộ: “Cho các em làm bài tập, thế nhưng các em đang làm cái trò gì? Em kia! Em không phải ở lớp trên gác sao? Thế nào lại chạy xuống đây, đi lên cho tôi!” Thầy Tiền này hoàn toàn không biết đã xảy ra những gì, lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

Tất cả học trò trong lớp, lúc này đây ai cũng có một loại cảm giác như tận thế tới chân rồi.

Ngay tại thời điểm căng thẳng như chỉ mảnh treo chuông, Diệp Sơ bỗng nhiên đứng ra, vóc người tròn tròn đứng trước mặt Vệ Bắc, cô nói: “Đừng âm ỉ nữa, mau trở về lớp đi.”

Một câu, xung quanh im bật không một tiếng động.

Ánh mắt phun lửa của Vệ Bắc từ từ hạ hỏa, thay vào đó là vẻ lạnh lùng dâng lên nơi đáy mắt, hần hỏi: “Cậu bảo tôi đi sao?”

Diệp Sơ không nói, xem như cam chịu.

Hần không nói nữa, xoay người đi luôn, hung hăng đóng cửa thư phòng ‘rầm’ một cái, khiến Tiền Quốc Phương ở phía sau rống lên như muốn sập trời, cũng không thấy hắn quay trở lại.

Hết thấy cứ như vậy, chẳng hiểu sao lại thành thế này, đành kết thúc trong im lặng.

Thầy Tiền tức đến giậm chân hậm hực, mắng vài câu cho bỏ rồi lại đi sang lớp khác. Các bạn học khác thì tiếp tục làm bài, nhưng lâu lâu không nhìn được lại dùng ánh mắt kì quái liếc nhìn Diệp Sơ một cái.

Diệp Sơ tiếp tục vui đầu vào làm bài, không có một phản ứng nào, Lâm Mậu Mậu ở bên cạnh lại thấy không yên.

“Lớp trưởng, tôi thấy vừa rồi tôi....hình như là hơi quá đáng...” Cô thực ra chỉ là muốn bênh vực người thương trong mộng của mình, không nghĩ tới tên Vệ Bắc kia lại phản ứng dữ như vậy, bây giờ nghĩ lại bắt đầu có chút sợ hãi.

“Vừa rồi cậu ta luôn miệng nói cậu là bạn gái của cậu ta, này là sự thật chẳng? Hai người có khi nào vì chuyện này mà cãi cọ không? Quả thực không phải tôi cố ý, nếu không tôi giúp cậu nói cho rõ ràng...”

Nghe Lâm Mậu Mậu đang không ngừng lải nhải bên tai mình, Diệp Sơ ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, thản nhiên nói: “Làm bài đi!”.

“....” Lâm Mậu Mậu bị chặn họng, miệng mấp máy, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Buổi bồi dưỡng cứ như vậy mà kết thúc trong bầu không khí quỷ dị.

Lúc Diệp Sơ rời khỏi nhà thầy Tiền để về nhà, đã hơn bốn giờ chiều một chút. Khi đó tiết trời đang lúc đầu xuân, đêm dài ngày ngắn, hơn nửa hôm nay trời lại nhiều mây, lúc này sắc trời đã bắt đầu nhá nhem tối.

Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn lẳng lặng đi phía sau Diệp Sơ, trong đầu cả hai còn chưa quên được chuyện vừa rồi.

“Lớp trưởng, cậu về nhà một mình sao?” Lâm Mậu Mậu chột dạ hỏi.

“Uhm” Diệp Sơ gật đầu.

“Nhà cậu cách nơi này có xa không?”

“Cũng không xa lắm, tôi ngồi xe bus, hai mươi phút là về đến nhà rồi.”

“....” Lâm Mậu Mậu vẫn chưa từ bỏ ý định, “Chi bằng để bọn tôi cùng trở về với cậu đi?”

“Ồ ồ! Chúng ta cùng về đi!” Triệu Anh Tuấn ở phía sau vội vàng phụ họa, cậu ta sớm đã muốn nói những lời này, chỉ là không có can đảm để nói, bây giờ có bạn học Lâm Mậu Mậu thay cậu ta nói, làm cậu ta mừng muốn chết.

“Uhm” Diệp Sơ gật đầu, bỗng nhiên lại ngăn ra, “Hai cậu đi cùng tôi hình như không tiện đường cho lắm phải không?”

Hai người nhất thời cùng im lặng.

Đầu chỉ có không tiện đường. Thực sự mà nói chẳng khác gì trống đánh xuôi kèn thổi ngược a.

“Hai người cứ về đi, tôi không sao, dù sao đến cổng tiểu khu cũng sẽ có mẹ tôi đón rồi.” Diệp Sơ khó khăn lắm mới tìm ra được cái cớ nói dối.

Những lời này cuối cùng cũng làm cho hai người thở phào nhẹ nhõm, không khẳng khẳng đòi đưa cô về nữa.

Cứ như vậy, Diệp Sơ nói lời tạm biệt với hai người, lên xe bus về nhà.

Nhà thầy Tiền cách nhà Diệp Sơ đúng là không xa, nhưng không có nghĩa là không có kẹt đường, mấy năm gần thành phố phát triển nhanh chóng, mấy tuyến đường chính giờ mới bắt đầu mở rộng trùng tu lại, mà xe thì nhiều như nêm không thể không chen nhau mà đi, đường về nhà Diệp Sơ cũng là một trong những con đường như thế.

Vốn chỉ mất hai mươi phút, thế nhưng về đến nhà cũng hơn một tiếng đồng hồ, khi đến nơi trời đã sập tối.

Diệp Sơ nhớ tới buổi sáng trước khi ra khỏi cửa mẹ già có dặn về nhà sớm một chút, vì thế cô đảo bước nhanh hơn, vội vàng về nhà.

Lúc này, trời đã tối đen như mực, hai bên đường vào tiểu khu đều có đèn thấp sáng, một mình cô đi tới, bất thành linh một bóng đen từ trong bóng tối chạy ra, chặn trước mặt cô.

Diệp Sơ lắp bắp kinh hãi, đến khi nhìn rõ người trước mặt là ai, thoáng thờ phào một hơi, cô hỏi: “Này, cậu làm gì a?”

Ánh mắt Vệ Bắc có chút không giống trước kia, nhìn cô chăm chăm không thêm nháy mắt, bộ dạng cứ như muốn ăn thịt người vậy.

“Chờ cậu giải thích.” Hắn mở miệng, giọng điệu lạnh như băng.

Diệp Sơ giật mình: “Giải thích gì chứ?”

“Cậu nói đi?” Hắn lại hỏi một câu, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của cô, đẩy về phía sau.

Diệp Sơ vốn đang đứng, lại bị người này đẩy mạnh, cả người lui về phía sau mấy bước, lưng lập tức dán vào tường, cô bản năng muốn chạy trốn sang bên cạnh, một bàn tay liền chống lên tường bên đầu cô, đợi đến lúc cô phản ứng lại muốn chuyển sang bên kia thì gương mặt Vệ Bắc sắp lại gần, đối diện thẳng với ánh mắt của cô.

Khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, Diệp Sơ nghe ra được mùi vị nguy hiểm đến gần.

“Giải thích.” Từ trong miệng hắn phun ra hai chữ, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

“Giải thích gì? Tôi không biết cậu đang nói gì!” Diệp Sơ muốn đẩy hắn ra.

Có điều khí lực hai người quả thực là chênh nhau quá lớn, Vệ Bắc chẳng những không bị cô làm xê dịch chút nào, mà còn bị ép vào tường chặt hơn, hơi thở nam tính ồ ồ phả vào mặt cô.

“Nói!” Hắn lại nói tiếp.

Diệp Sơ cảm thấy cả người đứng muốn cứng ngắc lên rồi, chớp chớp đôi mắt vô hại mấy cái, đón nhận ánh mắt của Vệ Bắc: “Bàì... bài tập của cậu làm xong chưa?”

Vệ Bắc đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô bị đèn đường chiếu, trong suốt vô tội, như thể chuyện gì cũng không biết vậy.

Bàn tay đang nắm lấy tay Diệp Sơ bỗng nhiên buông lỏng, miệng hắn khe khẽ buông tiếng thở dài: “Diệp Phi, rốt cuộc là cậu ngốc thật, hay đang giả ngốc thế?”

Diệp Sơ giật mình, biểu tình có chút cứng ngắc.

“Kỳ thật cậu vẫn biết tôi thích cậu phải không?”

Diệp Sơ không nói gì, hắn lại tiếp tục: “Trong lòng cậu hẳn là phải rõ ràng hơn ai hết chứ, vì cái gì lại muốn giả ngốc a? Trong lòng cậu rốt cuộc đang sợ gì sao?”

Sợ phiền phức.

Diệp Sơ thức thời ngậm miệng, không dám nói ra, sợ kích thích đến hắn.

“Rốt cục thì cậu có thích tôi hay không?”

“Tôi có thể không trả lời vấn đề này không?” Diệp Sơ cuối cùng cũng mở miệng.

“Không được!” Vệ Bắc dứt khoát cự tuyệt như đinh đóng cột.

“Vậy cậu buông tôi ra trước đã...”

“Không buông!”

“...” Diệp Sơ rốt cục bị ép cho không còn đường lui, cô nghĩ ngợi một chút, ngay trước ánh mắt nóng rực của Vệ Bắc phun ra hai chữ: “Không biết!”

Nói thực thì hai chữ “Không biết!” này so với đáp án nào khác còn làm người ta tức giận hơn, thích thì nước đầy thuyền đưa, cò cưa mà tiếp tục,

không thích thì có thể ngang ngược mà lấn tới, nhưng mà “Không biết” thì tính là cái loại đáp án gì?

Nếu nói Vệ Bắc vừa rồi còn đang ôm tâm trạng phải kiềm chế, phải bình tĩnh thì bây giờ hắn đã muốn bình tĩnh không nổi nữa rồi.

Hắn nói: “Không biết phải không? Tôi đây sẽ nói cho cậu biết!”

“Biết thế n...” Diệp Sơ còn chưa nói dứt lời, cái tay đang chống trên tường bên đầu cô thoáng chốc chuyển sang giữ chặt cổ cô, một trận hơi thở nam tính nháy mắt ập tới mạnh mẽ, cô còn chưa kịp tránh đi, cánh môi đã bị hắn chiếm lấy.

Đây là...nụ hôn đầu tiên a!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Edit Pingki

Tên nhóc Vệ Bắc lần đầu tiên trong đời làm chuyện xằng bậy này, vừa hôn xuống, dùng lực không chuẩn, làm rằng hai người đụng vào nhau, ề không tả nổi. Nhưng mà dù sao hắn cũng còn trẻ, lòng đầy nhiệt huyết lại đang xúc động, nào có chịu buông tay dễ dàng, mặc kệ có kinh nghiệm hay không, hôn trước đã rồi nói sau.

Với một tên tay mơ như hắn, nụ hôn này khẳng định là không có chút gì tuyệt vời đáng nói, nói là hôn, còn không bằng nói là gặm thì đúng hơn.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy cái ót của mình bị đè đến nỗi không thể động đậy được, cổ tay cũng bị nắm chặt phát đau, rồi cả môi nữa, vừa đau lại vừa tê tê, cô bị ép cho không thở nổi.

Vì thế cô theo bản năng vờn tay muốn đẩy Vệ Bắc ra, nhưng mà tên kia lại khỏe hơn cô nhiều, cánh tay lại càng quấn chặt hơn, thân thể cứng ngắc như tượng, bắt đắc dĩ cô đành phải la lên.

Có điều la nhưng thanh âm đầu chẳng thấy, lại bị một đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại trượt vào!

Giờ này khắc này, Diệp Sơ dù có bình tĩnh cách mấy, đầu óc cũng trở nên hoàn toàn trống rỗng, cô không kịp suy nghĩ nhiều, liều mình cắn một ngụm.

Thật lâu thật lâu về sau, nếu có ai hỏi Vệ Bắc nụ hôn đầu tiên có mùi vị như thế nào, hắn sẽ cau mày lại, kín miệng như ngậm vàng là phun ra hai chữ “máu tanh”.

Đúng vậy, hai từ này tuyệt đối là hai từ hình dung chuẩn nhất.

Vệ Bắc hừ nhẹ một tiếng, buông tay ra, lui lại phía sau mấy bước, sắc mặt cực kỳ khủng bố, khóe miệng còn vương mấy tơ máu.

Diệp Sơ cũng không tốt hơn bao nhiêu, cả người tựa vào tường, há hốc miệng thở hổn hển, hai mắt không ngừng cảnh giác nhìn chăm chăm tên đang trước mặt, sợ hắn lại xông lại đây.

Hai người cứ tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi như thể thi xem ai trừng mắt được lâu hơn vậy, chung quanh bóng cây che rợp góc nhỏ này, yên tĩnh đến mức tựa như chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng động của nó vậy, thời gian giống như đứng im tại khoảnh khắc này.

Bỗng nhiên, Vệ Bắc phun toẹt một bãi nước miếng có cả máu xuống đất, sau đó đi phía trước từng bước.

Hắn đưa lưng về phía đèn đường, cả gương mặt chìm trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình thế nào, cứ như vậy tới gần cô, Diệp Sơ sợ tới mức xém chút nữa la lên cầu cứu, ngay tại thời khắc như ngàn cân treo sợi tóc này, hành lang bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó cả hành lang cũng bật đèn sáng trưng.

Hai người đều ngẩn ra, Diệp Sơ nhìn qua, bên trong hành lang là dì Lí ở dưới lầu nhà bọn họ, dì ấy hiển nhiên đã phát hiện ra cô, còn cười tủm tỉm đến gần bắt chuyện: “Tiểu Diệp, muộn thế này mới về nhà sao?”

Diệp Sơ còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, chỉ biết “Dạ” một tiếng, đến khi cô muốn về nhà thì tên Vệ Bắc vừa rồi còn đang đứng trước mặt cô đã chạy đi mất dạng, để lại mình cô chỗ này với mảnh đèn đường u ám trong đêm.

Đến buổi tối, Lưu Mi Lệ phát hiện con gái nhà mình có chút không bình thường, cơm ăn rất ít, lúc rửa chén còn không cẩn thận đánh vỡ chén đĩa, làm đứt cả tay.

Thấy con gái vậy Lưu Mi Lệ sợ hãi không thôi, vội càng chạy ra chạy vào tìm thuốc, sợ con gái bảo bối đổ bệnh.

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh nhìn nhá xem TV, còn không quên nói mát: “Con cũng lớn như vậy rồi, còn có thể có bệnh gì được chứ? Nhất định là do em ép con bé học nhiều quá rồi! Cả tuần có được một ngày nghỉ, lại còn đi học thêm toán gì kia nữa chứ? Thành tích cũng không phải là không tốt...”

Lưu Mi Lệ đang định cãi nhau với chồng, nhưng mà nghĩ kĩ lại, lại cảm thấy chồng già nhà mình nói cũng có lý, bây giờ trên báo đài chả đang đề xướng “Chất lượng giáo dục”, “giảm tải áp lực” đó sao? Con gái mới năm nhất cao trung, thành tích lại rất tốt, sống mà mệt như vậy nhảm chán muốn chết.

Nghĩ ngợi như thế, Lưu Mi Lệ quyết định từ nay về sau không bao giờ bắt ép con gái mình đi học lớp học thêm nữa.

Diệp Sơ không còn đến nhà thầy Tiền học, Vệ Bắc cũng thế.

Thầy Tiền đáng thương, tự nhiên bị mất đi hai vị thần tài, trong lòng vô cùng buồn bực. Còn một người nữa cũng buồn bực không kém đó là cô Lai chủ nhiệm lớp ba, nguyên nhân là vì cô phát hiện học trò hư hỏng nhất lớp cô lại trở về như trước kia, đi học không nghe giảng, bài tập không nộp, còn thường xuyên gây chuyện rắc rối, hại cô tuần nào cũng phải đứng ra tiếp nhận lời phàn nàn trách cứ của các phụ huynh khác.

Bất đắc dĩ cô Lai không còn cách nào đành tố khổ nỗi lòng mình với đồng nghiệp: “Cô Trịnh à, tôi quả thực hâm mộ cô chết mất, học trò đura nào cũng ngoan ngoãn! Trong lớp tôi có mấy trò nghịch phá quá mức, đúng là muốn cái mạng già này của tôi mà, đặc biệt là học trò Vệ Bắc kia bla bla bla...”

Trịnh Chi Diễm một bên vừa hướng dẫn bài tập cho học trò, vừa gật đầu phụ họa, kỳ thật trong lòng đang nghĩ thầm: Có hư hỏng đến mấy thì chung quy mặt mũi cũng đẹp trai đấy chứ? Không được không được, cô đừng xem nó là học trò, cứ xem như là vật biểu tượng thôi!

Người nói vô ý người nghe lại có tình, Trịnh Chi Diễm tuy rằng không đem mấy chuyện phàn nàn của cô Lai kể ra ngoài cho ai, nhưng lại không để ý trong phòng lúc này còn có mấy học trò đang đứng chờ cô sửa bài tập lại nghe vào.

*Tác giả: Xét thấy bạn học này chỉ xuất hiện trong cốt truyện có mỗi một lần, thôi thì ủy khuất bạn ấy gọi tạm là Tiểu A đi.

Tiểu A nghe lỏm được hai cô giáo nói chuyện, lúc chạy về lớp liền nhiều chuyện với bạn Tiểu B: “Aiz, mình mới vừa ở văn phòng giáo viên, nghe được cô Lai chủ nhiệm lớp ba cùng cô Trịnh nói về Vệ Bắc lớp cô ấy đấy!”

“Nói gì nha?”

“Còn có thể nói cái gì? Chắc chắn lại bắt nạt bạn học, lại đánh nhau chứ gì...”

Vì thế Tiểu B nghe xong háp tấp chạy qua nói với Tiểu C: “Cái tên Vệ Bắc ở lớp ba ấy, lại đánh nhau!”

“Vì cái gì a?”

” Bởi vì ... Bởi vì một nữ sinh!”

Tiểu C tiếp tục truyền tai Tiểu D: “Vệ Bắc lớp ba đánh nhau cùng người khác tranh giành bạn gái!”

...

Cứ như vậy, lời đồn loan truyền khắp nơi, đến lúc truyền vào tai Lâm Mậu Mậu, từ phiên bản gốc đã bị thêm mắm dặm muối thành: Vệ Bắc thay lòng đổi dạ thích hoa khôi lớp trên, đánh nhau tranh giành với kẻ khác, cuối cùng bị tố cáo đến chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp đau khổ không chịu nổi, đi khóc lóc kể lể với giáo viên khác....

Lâm Mậu Mậu cũng không phải người thật thà gì, hơn nữa cô còn có ấn tượng cực xấu với Vệ Bắc, vì thế cô lại thêm mắm thêm muối mà nói với Diệp Sơ, lúc nói xong còn chân thành sâu sắc an ủi Diệp Sơ: “Lớp trưởng, cái loại người này đã không được còn chưa nói, mặt mũi đẹp cũng không đem thành cơm ăn, tìm bạn trai quan trọng nhất vẫn là tính cách phải dịu dàng, miệng phải ngọt.” Nói xong còn quay lại đằng sau quăng một cái nháy mắt quyền rũ.

Triệu Anh Tuấn tự nhiên rùng mình một cái.

Khóe miệng Diệp Sơ giật giật: “Bọn tôi vốn dĩ không cùng nhau mà.”

“Cái gì? Hần không phải là bạn trai cậu sao?”

“Không phải.”

“Kia chẳng phải hẳn thường xuyên đến tìm cậu sao...”

“Lâu rồi tôi cũng không thấy cậu ta.”

Diệp Sơ nói thật, cô thật sự đã lâu rồi chưa gặp lại Vệ Bắc, trước giờ tên kia vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, lúc nào cũng một mực quấn lấy cô, nhưng từ sau chuyện lần đó, hẳn giống như biến mất hẳn luôn vậy, thỉnh thoảng tình cờ gặp trong trường, hai người cũng là lướt qua nhau mà đi, làm như không

thấy nhau vậy.

Có lẽ, hẳn thật sự bỏ cuộc rồi chẳng? Như vậy cũng tốt, dù sao bị quán lấy như vậy quả thực rất phiền.

Cô nương Diệp Sơ này, sợ nhất chính là phiền toái a.

Ngay sau đó, cuộc đối thoại của Diệp Sơ và Lâm Mậu Mậu lại bị truyền ra ngoài, vì thế mọi người lại rĩ tai nhau lớp trưởng và tên đại hù hòng lớp bên cạnh chia tay, đối phương đứng núi này trông núi nọ thế này thế kia, vút bỏ người vợ Tao Khang bla bla bla... Tóm lại, lời đồn đãi truyền mãi không hết, trong biển lời đồn hỗn loạn, Diệp Sơ rốt cục đã lên năm hai cao trung.

“Lớp trưởng, cậu chọn khoa học xã hội hay là khoa học tự nhiên?” Lúc tan học, Lâm Mậu Mậu hỏi Diệp Sơ.

“Mẹ tôi bảo chọn khoa học tự nhiên.” Diệp Sơ vừa thu dọn đồ đạc này nọ, vừa đáp lời.

“Còn ý cậu muốn chọn khoa nào?”

“Tôi sao?” Diệp Sơ nghĩ nghĩ, “Tôi nghe lời mẹ”.

“Lớp trưởng, sao cậu có thể như thế chứ? Làm người phải tự đưa ra quyết định của chính mình a!”

Quyết định của chính mình sao? Diệp Sơ không phải không nghĩ tới, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy cũng không sai biệt gì lắm, chỉ bằng nghe lời ba mẹ cho ba mẹ vui, vì thế cô nói: “Nghe lời mẹ tôi cũng rất tốt mà.” Xong liền quai ba lô lên lưng chuẩn bị chạy lấy người.

Lâm Mậu Mậu ở phía sau còn chưa hết hy vọng, bịch bịch chạy theo sau tiếp tục chủ đề ban nãy, hai người vừa nói, vừa rào bước đi ra cửa, bỗng nhiên Lâm Mậu Mậu đứng lại, tay run lấy bẫy chỉ ra phía sau Diệp Sơ.

Ngay tức khắc, một cổ cảm giác áp bách quen thuộc từ sau lưng truyền đến, Diệp Sơ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng sau mình, một thân đồng phục đá banh.

Hai người đã lâu rồi không nói chuyện, tim Diệp Sơ đập loạn, không biết nói cái gì.

Trái lại tên Vệ Bắc kia một chút cũng không thay đổi, mở miệng liền hỏi: “Diệp Phì, cậu chọn khoa nào?”

Chọn khoa nào sao? Diệp Sơ có chút không hiểu hẳn muốn biết để làm gì.

“Phát gốc cái gì, nói nhanh lên!” Vệ Bắc không kiên nhẫn nói.

“Ách... Khoa học tự nhiên.”

Vệ Bắc hí hai con mắt lại, ra lệnh nói: “Chọn Khoa học xã hội!”

Khẩu khí này làm người ta nghe thật khó chịu, Diệp Sơ nhướn mày: “Không muốn.” Lời tuy nói như vậy, nhưng mà lấy kinh nghiệm nhiều năm qua của cô, tên này khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế, cho nên cô vừa nói vừa cảnh giác mà lui từng bước về phía sau.

Ngay lúc đó ở sau lưng, bỗng nhiên vang lên một giọng nữ truyền đến: “A Bắc, mau tới đây!”

“Biết rồi, chờ một lát!” Vệ Bắc ở đằng này đáp một tiếng, quay đầu lại nhìn Diệp Sơ, nhỏ giọng nói thầm: “Chọn khoa học xã hội đi, khoa học tự nhiên tôi thì không nổi.” Nói xong, không đợi Diệp Sơ mở miệng, xoay người chạy đến hướng kia.

Cuối hành lang, một nữ sinh tóc dài xinh đẹp đang đứng chờ.

Vệ Bắc chạy tới với nữ sinh kia, hai người nói qua nói lại gì đó, Diệp Sơ nhìn thấy bản mặt mà trông lúc nào cũng như người ta nợ hẳn tiền lúc này rõ ràng đang tươi cười.

Không biết vì cái gì, trong ngực lại có chút buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit: Pingki

Không biết vì cái gì, trong ngực có chút buồn bực.

Lâm Mậu Mậu đi lên, thật cẩn thận hỏi: “Lớp trưởng, cậu sẽ không nghe theo hấn đấy chứ... Lớp trưởng? Lớp trưởng!”

Cậu ta liền tiếp gọi mấy tiếng liền, Diệp Sơ mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Mậu Mậu xấu hổ: “Lớp trưởng, rốt cuộc cậu định chọn khoa nào a?”

“Khoa học tự nhiên.” Diệp Sơ không chút do dự trả lời, sau đó liền bước đi ngược hướng Vệ Bắc chạy, nhanh chân đi khỏi.

Không ngoài sở liệu, Diệp Sơ quả nhiên chọn khoa học tự nhiên.

Về phần Vệ Bắc, tên này không qua được kì thi phân khoa, đành phải ngồi học ở khoa khoa học xã hội. Tần Dao khi biết được tin này vô cùng buồn bực, tuy rằng thành tích con trai kém, nhưng ít ra đáng về vẫn đường đường là một nam nhi, thế nào lại ngồi ở khoa xã hội đây? Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định một lần nữa vận dụng hết các mối quan hệ, ra sức tranh thủ cho con trai, xem có hy vọng đổi khoa hay không.

Ngay tại lúc Tần Dao đang vắt hết óc đi tìm cửa sau, ủy thác quan hệ, tên nhóc Vệ Bắc kia lại bỗng nhiên có chút khác thường.

Khác thường của Vệ Bắc biểu hiện ở chỗ quan hệ với người xung quanh của hấn.

Người như hấn từ nhỏ đã ngạo mạn, tự cao tự đại, không bao giờ chủ động đi kết giao bạn bè, cho dù có cùng chi là bạn bè cùng đá banh với nhau mà thôi, chưa người nào thân đến mức thâm giao. Với nam sinh đã thế, càng đừng nói là nữ sinh, dựa vào gương mặt sát gái của hấn, tên này không biết đã đem bao nhiêu phong thư tình của những nữ sinh trộm mển gửi cho hấn đi xé nát, làm hại mấy nữ sinh từng ôm ảo tưởng với hấn này, mắt vừa thấy hấn như chuột nhìn thấy mèo, có thể trốn được càng xa càng tốt.

Với một kẻ có tính cách người gặp người sợ hãi này, bỗng nhiên lại có bạn bè.

Nói đến người này, chắc chắn sẽ có người muốn hỏi, rốt cuộc là tên cực phẩm nào có thể làm bạn được với Vệ Bắc? Tên này, chính là tên đã quần nhau một trận với Vệ Bắc ngay ngày khai giảng năm nhất cao trung vừa rồi—— Luru Hàn.

Luru Hàn là người như thế nào?

Một học trò đặc biệt tiếng tăm lừng lẫy của trường A, một vận động viên tán đá xuất sắc, ở mấy trận đấu võ giành không ít giải thưởng, được xem như một trong những nhân vật phong vân của trường.

Thời điểm Vệ Bắc lên năm nhất cao trung, Luru Hàn hấn vừa lúc lên năm ba, hai người cùng lúc có mặt ở đội huấn luyện thể chất, bởi vì chỉ hướng hợp nhau, lại từng quần nhau một trận, không phân biệt thắng bại, lại sinh ra ít nhiều tán thưởng đối phương. Ở chung như vậy một thời gian, liền từ đối thủ biến thành anh em tốt.

Tính ra như vậy, Luru Hàn hấn là người anh em thân thiết đầu tiên của Vệ Bắc.

Luru Hàn vốn phải dự thi kì thi tốt nghiệp cao trung, nhưng không ngờ tới gần cuộc thi lại xảy ra tai nạn xe cộ, gãy cả chân, người thân không còn cách nào, đành phải để cho hấn học lại thêm một năm.

Luru Hàn có một người bạn gái thanh mai trúc mã tên là Tiết Nhiên Nhiên, diện mạo vô cùng xinh đẹp, nổi tiếng là hoa khôi của trường. Tình cảm hai người rất sâu sắc, Luru Hàn xảy ra tai nạn, Tiết Nhiên Nhiên liền bỏ luôn kì thi vào đại học ở lại học cùng hấn, bây giờ hai người lại học cùng một lớp, bạn bè của Luru Hàn, đương nhiên cũng sẽ trở thành bạn của Tiết Nhiên Nhiên.

Vệ Bắc tuy rằng đối với mấy đứa con gái xinh đẹp đều rất xem thường chẳng thèm nhìn một cái, nhưng Tiết Nhiên Nhiên này tính cách hào sảng, làm việc thẳng thắn, thật sự làm cho hấn cảm thấy rất thuận mắt, cho nên hai người dần dần trở nên thân thiết hơn.

Là thế này, trường học mới vừa khai giảng, hội học sinh thiếu người khiêng tấm bảng triển lãm, Tiết Nhiên Nhiên thân là phó hội trưởng, đi loanh quanh tìm người hỗ trợ, liếc mắt một cái nhìn thấy Vệ Bắc đi ngang qua, liền cất tiếng nhờ hấn giúp.

Vệ Bắc khi đó đang bày ra bản mặt thối hoắc, trường thông báo chia khoa xong. Hấn liền chạy đi xem Diệp Sơ bị phân tới khoa nào, cuối cùng lại phát hiện nhò mạp kia không đem lời của hấn bỏ vào tai, vẫn cứ chọn khoa học tự nhiên, trong lòng cực kì khó chịu.

Chẳng lẽ nhò mạp kia thật sự một chút ý tứ đối với hấn cũng không có sao? Kia lâu như vậy, hấn cố ý hờ hững với cô để khơi dậy hứng thú của cô với hấn, này chẳng phải là không có một chút tác dụng nào? Con mẹ nó “Luyện ái chỉ nam” là do tên đàn độn nào viết ra vậy? Sớm biết là như thế này, lần trước hấn là nên thừa nước đục thả câu, cho dù là lừa cũng phải lừa cho cô thừa nhận mới thôi!

*luyện ái chỉ nam: Sách dạy yêu đương, chinh phục người khác phái

Vệ Bắc nghĩ như vậy, đột nhiên lại nghe thấy tiếng Tiết Nhiên Nhiên gọi, vì thế liền đem bản mặt đen sì đi qua khiêng bảng.

Bởi vì áp suất quanh thân tên này rất thấp, mấy bạn học ở đằng kia ai nấy đều cúi đầu không dám lên tiếng, một nhóm người khiêng bảng triển lãm, Vệ

Bác thấy mấy nam sinh này cứ cúi đầu, đi chậm rì rì, liền mắng: “Mau mau một chút a, cậu tưởng là đang đóng phim động tác thả chậm chắc?”

Kết quả vừa dứt lời, nam sinh kia khiếp vía giật mình ngẩng đầu lên, lại để cho Vệ Bắc phát hiện ra kẻ này hóa ra lại là Triệu Anh Tuấn tối ngày quẩn quít lấy Diệp Sơ, nhất thời muốn nổi cáu tức thì.

“Như thế nào lại là cái tên ảo là này a? Nếu không có sức thì đứng sang một bên, đừng làm trở ngại công việc của đàn ông chúng tôi!”

Triệu Anh Tuấn đáng thương, thật vất vả mới làm được chút chuyện ở hội học sinh, đụng tới Vệ Bắc là không làm được chuyện gì tốt, càng nghĩ càng buồn bực, ngẩng đầu liền cãi lại một câu: “Cậu... nói chuyện với người khác đừng có lớn tiếng như vậy chứ!”

Thằng ranh này được lắm, còn dám cãi lại, muốn ăn đòn phải không?

Thế là Vệ Bắc đi qua đẩy hất một cái: “Lớn tiếng thì làm sao? Tao còn muốn đánh mày nữa kia!”

“Không xong rồi! Không xong rồi!” Lâm Mậu Mậu thở hồng hộc chạy vào lớp học, một phen kéo Diệp Sơ, “Mau mau mau, mau cùng tôi đi!”

“Làm sao vậy?” Diệp Sơ bị cậu ta làm cho mờ mịt như rơi vào đám sương mù, bất đắc dĩ đành phải theo cậu ta ra ngoài.

“Chồng trước của cậu đang muốn đánh Tuấn Tuấn nhà tôi, cậu nhanh chân đi can ngăn đi mà!”

Chồng...chồng trước?

Diệp Sơ nửa ngày vẫn không hiểu được cậu ta nói cái gì, đợi cho đến khi xong chuyện rồi cô mới biết được chồng trước mà Lâm Mậu Mậu nói chính là Vệ Bắc, tên kia một tay đang túm lấy cổ áo Triệu Anh Tuấn, một tay chuẩn bị cho đối phương một đấm, cô muốn đi lên ngăn cản, bên cạnh lại chạy ra hai nữ sinh, đẩy hai người tụt lại phía sau.

Diệp Sơ trước giờ luôn không nhớ nổi người lạ, nhưng lúc này cô lại nhớ rõ người vừa chạy qua chính là nữ sinh từng nói cười vui vẻ với Vệ Bắc, bước chân lập tức ngừng lại.

Lâm Mậu Mậu lại không thức thời như vậy, trực tiếp lôi kéo cô đi qua, miệng quát lên: “Bình tĩnh! Tất cả mọi người bình tĩnh a!”

Một tiếng quát này, mọi người bên kia đều dồn ánh mắt về hai người, Vệ Bắc tự nhiên cũng phát hiện ra Diệp Sơ.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Tiết Nhiên Nhiên vội vàng cười ha ha giảng hòa.

Vệ Bắc không nói chuyện, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Diệp Sơ.

Diệp Sơ cắn cắn môi, né tránh ánh mắt hất, cùng Lâm Mậu Mậu đi qua xem Triệu Anh Tuấn.

“Cậu không sao chứ?” Cô hỏi.

Vừa thấy Diệp Sơ, Triệu Anh Tuấn nhất thời tìm lại được loại khí khái nam nhi lại lại nhớ tới cảm giác trên người mình, cậu mạnh nói: “Không có việc gì, tôi...” Nói còn chưa nói xong, hất liền vội vã lui lại phía sau từng bước, hoảng sợ mà nhìn ra phía sau Diệp Sơ.

Diệp Sơ dùng đầu ngón chân cũng biết ai có bản lĩnh như vậy, đứng một chỗ cũng có thể dọa người khác mất vía thế này, quả nhiên, cô còn chưa quay đầu lại, chợt nghe thấy giọng nói không chút khách khí của Vệ Bắc vang lên: “Diệp Phi, cậu lại đây cho tôi.”

Diệp Sơ cắn răng, quay đầu lại lập tức nói: “Không!” Sau đó nhanh chân lui lại phía sau mấy bước.

Vệ Bắc duỗi tay ra muốn bắt lấy tay cô, lại chỉ bắt được khoảng không, mặt càng đen, bước nhanh về trước bắt lấy tay cô một lần nữa, cuối cùng hất cũng bắt được, Diệp Sơ muốn hất ra, nhưng lại hất không nổi, hai người liền đứng tại chỗ cậu trừng tôi, tôi trừng cậu.

Mọi người xung quanh đều tròn tròn mắt xem, chỉ có duy nhất Tiết Nhiên Nhiên là xem như bình tĩnh, lập tức nói: “Aiz aiz aiz, mấy cậu làm gì vậy nha? Mau mau khiến bằng triển lãm đi, chốc lát còn phải vào học nữa đấy, mau mau đi!”

Cô vừa nói như vậy, cuối cùng cũng chỉ có mấy người tiếc nuối rời đi.

Tiết Nhiên Nhiên xấu hổ, đang định nói gì thêm, Vệ Bắc đã rống lên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ranh rồi như vậy sao không đi học bài đi!”

Lời vừa ra, đám đông như bầy chim tan tác mỗi người một con một hướng bay đi.

Tiết Nhiên Nhiên đứng tại chỗ dờ khóc dờ cười, quả nhiên học đệ đừng mạnh như còp a!

Bên này mọi người tản đi, bên kia Vệ Bắc còn đang cầm lấy tay Diệp Sơ không buông.

“Tại sao lại chọn khoa học tự nhiên?” Hất hỏi.

Tay sơ bị túm phát đau, liền nổi giận nói: “Liên quan gì tới cậu?”

“Không liên quan tới tôi phải không? Chẳng lẽ là liên quan tới hấn?” Hấn chỉ tay về phía Lâm Mậu Mậu.

Lâm Mậu Mậu lấy kinh nghiệm lần trước, lúc này không dám sờ loạn nữa, thẳng thắn vỗ ngực mình: “Đừng hiểu lầm, tôi là nữ, thật sự là nữ! Không tin cậu nhìn xem, có ngực đây này!”

Triệu Anh Tuấn vội kéo cậu ta sang một bên: “Cậu đừng lãng phí vỗ mồm nữa đi, càng nhìn lại càng không tin.”

Lâm Mậu Mậu: “.....”

Tiết Nhiên Nhiên đứng ở một bên, xem tình hình có chút không bình thường, vội lại hoà giải: “A Bắc, cậu bình tĩnh một chút, trước buông tay ra cái đã.”

Nếu là người khác nói như vậy, Vệ Bắc sớm đã rống cho một trận rồi, nhưng lần này người đến hoà giải lại là bạn gái của người anh em mình, hấn đành phải kìm nén tính tình lại nói: “Học tỷ, chuyện này không liên quan đến chị, chị đừng nhúng tay vào!”

Diệp Sơ bên này đang bị túm đầu cả tay, bỗng nhiên lại thấy Vệ Bắc dùng ngữ điệu bình tĩnh để nói chuyện với nữ sinh tóc dài này, không biết như thế nào, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cổ hờn giận không tên, vì thế cô đã làm một chuyện mà ngay cả cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Cô... Cô nhắc chân đá Vệ Bắc một cái!

Thoáng chốc, cả thế giới đều chìm trong yên lặng.

Lâm Mậu Mậu tròn trừng mắt.

Triệu Anh Tuấn tròn trừng mắt.

Ngay cả Tiết Nhiên Nhiên cũng không thể tin được mà tròn to hai con mắt.

Vệ Bắc đau gập cả người, sắc mặt từ trắng sang xanh, từ xanh sang đen, lại từ đen quay về trắng...

Thật lâu thật lâu về sau, chờ đến khi hấn đã đem cô mập này ăn sạch vào bụng, nhưng mỗi khi xấu hổ nhớ lại chuyện này, vẫn là cảm thấy...rất đau a!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit: Pingki

Một cú đá kia của Diệp Sơ vừa xong, hoàn toàn có thể đoán được chủ đề tám chuyện ngày mai ở trường sẽ đặc sắc đến mức nào, tình tiết cao trào ra sao.

Có điều tại giờ này khắc này, thân là đương sự nhưng cô một chút cũng chưa phát hiện ra chuyện mình vừa làm kinh thiên động địa cỡ nào. Cô lui lại phía sau mấy bước, thấy Vệ Bắc không tiếp tục xông lại đây, liền xoay người bỏ chạy. Còn những người khác ở lại muốn cười mà không dám cười, lại sợ Vệ Bắc nổi khùng giận cá chém thớt, ai nấy đều che miệng vụng trộm chạy đi, cuối cùng nơi xảy ra chuyện chỉ còn lại duy nhất Vệ Bắc mặt đen không thể đen hơn, cùng với một Tiết Nhiên Nhiên đang nhìn cười đến sắp nội thương.

Nhưng xét lại thì Tiết Nhiên Nhiên dù sao cũng là một “học sinh năm tư”, chút lực tự kiểm chế đương nhiên phải có, sau khi cổ hết sức khắc chế bản thân không cười ha ha một trận, cô thật cẩn thận hỏi: “A Bắc, nữ sinh vừa rồi kia...cậu có quen sao?”

Vệ Bắc còn đang đau muốn chết, đang định nghĩ qua: “Liên quan đến chị cái rắm!” Nhưng mà xét thấy thân phận đối phương như vậy, buộc lòng phải nén giận “Ừ” một tiếng.

“Cậu...thích cô ấy sao?”

Tôi sao có thể thích một đứa con gái mập ú như vậy chứ? Lời này sau khi hung hăng nói trong lòng một lần, Vệ Bắc khế cắn môi, lại “Ừ” một tiếng nữa.

“Vậy sao cậu còn không đuổi theo cô ấy a?” Tiết Nhiên Nhiên truy hỏi.

Lúc này, Vệ Bắc rốt cục không nhịn được nữa: “Đuổi theo? Đuổi theo thế nào đây? Chị xem tính tình của cô ấy kia!” Hấn nói xong, không biết vì cái gì, chỗ đó lại đau nhói lên một cái.

Tiết Nhiên Nhiên lau mồ hôi: “Đuổi thì nhất định phải đuổi, mấu chốt là cậu phải có sách lược....”

“Sách lược gì?” Khẩu khí của Vệ Bắc cuối cùng cũng dễ nghe hơn một chút.

“Sách lược ấy à, đó là...” Tiết Nhiên Nhiên cố ý bỏ lửng câu, thấy vẻ mặt Vệ Bắc không kiên nhẫn, lúc này mới tiếp tục nói: “Trước tiên, cậu không được hung dữ với cô ấy!”

“Tôi hung dữ với cô ấy hồi nào?”

“Cậu còn dám nói là không à?” Tiết Nhiên Nhiên hít vào một hơi, “Thái độ này của cậu ấy, đừng nói là theo đuổi nữ sinh, dù là theo đuổi lợn mẹ, người ta cũng còn lâu mới để ý đến cậu a!”

Vệ Bắc: “.....”

Thấy Vệ Bắc không nói lời nào, Tiết Nhiên Nhiên tiếp tục: “Ngoài trừ bên ngoài phải dịu dàng, cậu còn phải săn sóc cô ấy, phải thường xuyên ân cần hỏi han, phải quan tâm đầy đủ, con gái chính là loài sinh vật rất nhạy cảm, một câu nói của cậu cũng có thể làm mất lòng cô ấy, nhưng chỉ một chút ân cần tỉ mỉ cũng có thể làm cô ấy nhớ đến cậu cả đời.”

Ân cần hỏi han? Quan tâm đầy đủ? Vệ Bắc nheo nheo hai con mắt: “Tôi còn phải vào học.”

“Aiz, cậu đừng đi a!” Tiết Nhiên Nhiên giữ chặt hán, “Nếu nhiều đó mà cũng không làm được, vậy ít nhất cậu phải nói được mấy lời đường mật chứ!”

Bước chân Vệ Bắc dừng lại: “Đường mật gì?”

“Đường mật chính là phải khen cô ấy, khen cô ấy xinh đẹp, nói chuyện rất êm tai, có khí chất... Dù sao khen thế này dễ nghe thế kia, con gái đều thích rất nghe mấy lời này.”

Khóe miệng Vệ Bắc giật giật: “Tôi còn phải học.” Nói xong, vội vã rời đi.

Gấp đến độ Tiết Nhiên Nhiên ở sau lưng phải hô lên: “Aiz, cậu nhất định phải nghe lời tôi! Tôi có kinh nghiệm, nghe lời tôi không sai chút nào đâu!”

Chưa nói đến Vệ Bắc rốt cục có đem lời của Tiết Nhiên Nhiên bỏ vào tai hay không, dù sao lần này hán thực sự đã chọc đến Diệp Sơ rồi.

Diệp Sơ cả buổi chiều không nói một lời, Lâm Mậu Mậu ngồi bên cạnh vài lần thử khơi đề tài, nhưng chưa lần nào lấy được sự chú ý của Diệp Sơ, cuối cùng đến thời điểm tan học Lâm Mậu Mậu rốt cục không thể yên được nữa.

“Haiz, xem ra lớp trưởng lần này chịu đã kích không nhò rồi!” cậu ta than thở.

“Đã kích gì chứ?” Về mặt Triệu Anh Tuấn khó hiểu hỏi.

“Còn có chuyện gì đã kích hơn chuyện nhìn thấy bạn trai trước của mình đang vui vẻ đứng bên mỹ nữ kia chứ? Cậu có thấy cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh tên họ Vệ hôm nay kia không? Thân hình cao ráo, dáng người hoàn mỹ, khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả nói chuyện cũng dùng thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng như vậy... Chắc chắn chắc, đã kích a!”

“Bộp!”

Diệp Sơ đem cặp sách đã thu dọn xong đeo lên trên lưng, nói: “Tôi về trước.” Sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa lớp, để lại Lâm Mậu Mậu cùng Triệu Anh Tuấn hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Diệp Sơ ngồi xe bus về nhà, dọc theo đường đi rầu rĩ không thôi, cũng không biết nói sao thành lời.

Nhưng cô dù sao cũng không phải kiểu nữ sinh dễ dàng chìm đắm trong tình cảm rối rắm, đặc biệt là khi cô còn chưa ý thức được chuyện mình đã thực sự động tâm với cái tên họ Vệ luôn khi dễ mình kia.

Cho nên Diệp Sơ tự động đem tất cả buồn bực của mình, quy kết thành do hôm nay làm bài thi không tốt, sợ về nhà mẹ già hỏi đến thương tâm.

Buồn bực cả đường về như vậy, cuối cùng cũng về tới nhà, đẩy cửa ra, bỗng nhiên phát hiện trong nhà có chút không thích hợp.

Cô rất nhanh ý thức được chỗ không đúng, A Bảo hôm nay không thấy vui mừng nhào ra đón cô như mọi khi, vì thế cô liền hỏi: “Mẹ, A Bảo đâu?”

Lưu Mĩ Lệ từ trong phòng đi ra, sắc mặt có chút nặng nề: “A Bảo hả? A Bảo nó... bị dì con đón về quê rồi...”

“Cái gì?” Diệp Sơ ngẩn ra, mơ hồ phát giác ra điều gì: “Mẹ, rốt cuộc A Bảo làm sao vậy?”

“Không làm sao nha, dì con nói thích A Bảo, liền đưa nó về quê chơi...”

“Mẹ, có phải A Bảo đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Diệp Sơ cắt ngang lời mẹ, biểu tình của cô rất nghiêm túc, hiển nhiên đã phát hiện ra gì đó.

Thấy chuyện không thể nói dối được nữa, Lưu Mĩ Lệ lúc thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Diệp Tử à, con cũng đừng buồn quá, kỳ thật chó cũng giống như con người vậy, tuổi đã lớn liền...liền...” Cô nói đến đây, dường như không kiềm nén được nữa, hốc mắt hồng hồng.

Mặc dù đã đoán ra được chuyện gì, nhưng khi nghe được chính miệng mẹ nói ra, trong đầu Diệp Sơ vẫn vang lên tiếng sụp đổ ầm ầm, trong tức khắc trống rỗng.

A Bảo...đã chết?

Hết thảy đến quá mức đột nhiên, tuy rằng trong lòng Diệp Sơ cũng hiểu được, một con chó có thể sống lâu như vậy đã là chuyện không dễ dàng gì, nhưng khi nhận được tin A Bảo không còn, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi đau đớn một trận.

Cô còn nhớ rõ năm ba tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy A Bảo, khi đó nó vừa mới từ trong bụng chó mẹ chui ra, hai mắt nhắm tịt, cả người ướt sũng như một quả cầu thịt.

Sau đó lớn hơn một chút, liền biết đi, rất thích đuổi phá gà trong sân nhà bà cụ Hàn.

Sau đó nữa, Thẩm Nam Thành đi rồi, đem A Bảo để lại cho cô, con chó nhỏ liền trở thành một thành viên trong gia đình họ, mỗi ngày cả nhà ăn cơm, tên nhóc A Bảo này sẽ ngồi xổm dưới gầm bàn, mở đôi mắt thật to mong chờ nhìn họ.

Về sau, cô đến trường, mỗi ngày tan học về nhà A Bảo nhất định sẽ nhào ra đón cô đầu tiên...

Diệp Sơ ngây ngốc đứng sững trước cửa nhà thật lâu, những hình ảnh cùng A Bảo ở chung từng chút từng chút một giống như một thước phim nhựa lần lượt chiếu qua trong đầu cô.

Một khắc kia, Diệp Sơ mười bảy tuổi lần đầu tiên cảm nhận được sinh mệnh mong manh biết chừng nào.

Năm tháng trôi qua mang thời thơ ấu đi theo, cũng mang đi người bạn tốt nhất trong tuổi thơ của cô, tuy A Bảo chỉ là một con chó không thể nói chuyện được, nhưng trong lòng Diệp Sơ, con chó này so với rất nhiều người có thể nói chuyện còn thông minh tốt bụng hơn nhiều.

Cô xoay người, nhàn nhạt nói: “Con đi ra ngoài một chút.”

“Aiz, Diệp Tử!” Lưu Mĩ Lệ sợ con gái không chịu nổi đã kích này, vội vã muốn chạy theo sau.

Diệp Kiến Quốc ở phía sau kéo tay bà xã lại: “Đề con bé yên lặng một mình cũng tốt, con bé vẫn còn nhỏ, sau này con đường phải bước đi còn rất dài, chuyện này sớm hay muộn con bé cũng phải tự mình đối mặt thôi.”

Nghe xong lời chồng nói, Lưu Mĩ Lệ rốt cục cũng không đuổi theo nữa, nhìn bóng lưng con gái biến mất ở hành lang, thở dài một hơi.

Trong gia đình vui vẻ hạnh phúc này, bởi vì cái chết của A Bảo, lần đầu tiên bị bao trùm một tầng thương cảm khó có thể nói thành lời.

Diệp Sơ cũng quên mất mình xuống lầu như thế nào, cả người hốt hoảng, trong lòng giống như phủ một lớp bụi dày, buồn không thấu, không biết phải phát tiết ra như thế nào.

Sắc trời càng ngày càng u tối, tựa như có một tấm màn mờ mịt che kín đất trời, giống như tâm tình của cô tại giờ phút này.

Diệp Sơ bước đi trong vô thức, trong lòng uất nghẹn một nỗi ưu buồn không trút ra được, cô nhìn không được sai bước nhanh hơn, muốn đem cảm giác đó quăng đi thật xa, đúng lúc này, phía đối diện có một người đang đi tới, không để ý liền đâm thẳng vào người ta.

Cả mặt Vệ Bắc đang đen thui vì nhớ lại chuyện buổi sáng. Tự nhiên bị người ở đâu ra đụng trúng, đang định mở miệng mắng người, bỗng nhiên phát hiện người đụng trúng hóa ra lại là Diệp Sơ, nhất thời ngừng ra.

Trong đầu bỗng nhiên vang lên mấy lời của Tiết Nhiên Nhiên nói với hần hồi trưa nay: Không được hung dữ, phải ôn nhu dịu dàng, phải biết nói lời đường mật...

Vì thế hần liền chế con nóng nảy hỏi: “Diệp Phi, cậu đang làm gì thế?” Tha thứ cho đứa nhỏ đáng thương này đi, đây đã là giọng điệu dễ nghe nhất mà hần có thể nói ra rồi à.

Ngay lúc nói xong, hần lại phát hiện Diệp Sơ vẫn đứng nguyên tại chỗ, biểu tình nhìn qua có chút không bình thường.

Vẫn chưa đủ dịu dàng sao?

Thế là Vệ Bắc háng háng cổ họng: “Diệp Ph...bạn học Diệp...Sơ, đã trễ thế này, sao cậu còn chưa về nhà?” Tên nhóc này đã quen miệng gọi Diệp Phi, chắc có lẽ đã quên mất tên thật của người ta là gì rồi mất.

Diệp Sơ vẫn không phản ứng, cúi đầu đứng yên một chỗ, giống như người mất hồn vậy.

Tình huống như thế này Vệ Bắc không khỏi có chút nổi giận, hần đã muốn ăn nói khép nép như vậy, nhóc mập này còn muốn như thế nào nữa? Vì thế

hắn liền đem mấy lời của Tiết Nhiên Nhiên từ đầu tới cuối quăng sạch, lớn tiếng: “Diệp Phi, cậu có biết nói không vậy, hay cậu bị câm thế?”

Đề-xi-ben bị nâng lên gấp mấy lần, Diệp Sơ giật mình, cuối cùng cũng hoàn hồn được chút, cô lúng ta lúng túng ngẩng đầu, liền phải đối diện với bản mặt đang hung hăng nạt người của Vệ Bắc kia.

Bốn mắt nhìn nhau, không biết như thế nào, đầu mũi Diệp Sơ chua xót, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Pingki

Cô ấy...khóc?

Vệ Bắc quả thực không thể tin vào mắt mình, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, hắn ăn hiếp Diệp Sơ không biết bao nhiêu lần, cho dù hồi bé hắn có bắt sâu lông bỏ vào trong hộp bút của cô, cô cũng lắm là bị dọa cho sợ không dám đụng vào nữa, nhưng chưa từng khóc lấy một chút nào.

Thế nhưng, ngay lúc này nước mắt trên mặt cô lại là chân chân thật thật, hốc mắt phỉm hồng, đôi môi mím chặt, nước mắt lưng tròng tựa như vừa phải tiếp nhận nỗi đau cực lớn vậy, không hiểu vì cái gì, trong lòng Vệ Bắc rồi đột nhiên dâng lên một cổ tự trách, cảm giác như chính mình vừa làm sai điều gì đó mới khiến cô đau lòng thế này.

Loại cảm giác này nhất thời làm cho hắn luống cuống chân tay, hai mắt ngây ra nhìn người đứng trước mặt mình rơi nước mắt, tâm tính thiện lương giống như bị thứ gì đó siết chặt.

“Aiz, cậu đừng khóc a!” Hắn đừng xem hắn ngày thường tính cách xấu xa là vậy, nhưng dẫu sao bản chất hắn vẫn là một tên nhóc vất vả chưa sạch, với loại tình huống đột phát này đương nhiên không biết phải xử lí như thế nào.

Nghe Vệ Bắc nói như vậy, Diệp Sơ chẳng những không nín mà ngược lại lại càng khóc thương tâm hơn, nước mắt như mưa ào ào chảy xuống.

Cái này... Vệ Bắc hoàn toàn hết cách, hắn cảm thấy trong lòng thực phiền muộn, đi đi lại lại vài bước, cuối cùng đành dừng lại nhìn Diệp Sơ.

Cô khóc thực thương tâm, ngay cả bả vai cũng đang run rẩy.

Vệ Bắc cắn chặt răng, vài bước đi lại gần, đem cô ôm vào trong lòng.

“Ngoan, đừng khóc...” Trời ạ, đây nhất định là một câu dịu dàng nhất trong những câu dịu dàng nhất mà tên nhóc này nói ra được từ khi biết nói đến giờ, ngữ khí ôn nhu cũng không giống như từ miệng hắn nói ra.

Diệp Sơ vốn là muốn tránh hắn ra, nhưng hắn lại càng ôm chặt hơn, cô căn bản là đẩy ra không nổi, sau một hồi cố gắng không thành, cô rốt cục không gãy dạ nữa, mà là tựa vào lòng hắn tiếp tục cúi đầu khóc nức nở.

Nhìn cô gái quật cường này chôn mặt vào lòng mình khóc thương tâm như vậy, trong lòng Vệ Bắc dâng lên một loại cảm giác khó hiểu, giống như trong lòng hắn không phải là đang ôm một cô gái, mà là đang ôm toàn bộ bị thương trên thế gian này vậy.

Hắn bị nỗi bị thương này cảm nhiễm, trái tim ần ần đau, không biết làm gì khác hơn là ôm chặt cô vào lòng.

Bầu trời không biết từ lúc nào đã bắt đầu lất phất vài hạt mưa bụi, âm thầm lặng lẽ giăng khắp thành phố, từng hạt mưa li ti rơi xuống dưới ánh đèn đường kéo dài tựa như sợi tóc, từ bầu trời đêm xa xôi tối mịt lặng yên không một tiếng động mà rơi xuống trên người chàng trai cô gái đang ôm nhau này.

Diệp Sơ cảm thấy trong lòng thực lạnh lẽo, nhưng cái ôm này cũng rất ấm áp, đem từng chút từng chút nhiệt lượng truyền cho cô, dần dần, cô cảm giác trong lòng mình không còn lạnh như ban nãy nữa, ấm áp, đến nỗi làm cho người ta có chút lưu luyến không muốn xa rời.

Này là loại cảm giác gì đây? Cô không biết diễn tả thế nào, nước mắt lại vì được sưởi ấm mà ngưng lại, thế nhưng thân thể vẫn còn đắm chìm trong nỗi bị thương kia không thoát ra được, bả vai nhịn không được muốn co lại.

Vệ Bắc thấy cô thấy cô giống như không còn khóc nữa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó hắn ý thức được mình đang ôm cô gái mà mình ngày nhớ đêm mong, vì thế khuôn mặt không kiềm chế được mà hơi hơi nóng lên.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng khẽ hỏi: “Có khá hơn chút nào không?” Nếu Tần Dao nghe được con trai mình dùng giọng điệu này nói chuyện, dám chắc là cô ấy sẽ khẳng định con trai mình đang bị quỷ nhập hồn.

“Ừm...” Diệp Sơ rầu rĩ đáp một tiếng, cảm giác được hắn đang vuốt tóc mình, có chút ngượng ngùng, đưa tay chống lên ngực hắn, muốn thoát ra khỏi lòng hắn.

Vừa rồi thấy cô khóc, Vệ Bắc cảm thấy không đành lòng, nhưng mà bây giờ cô ngừng khóc muốn đẩy hắn ra, tên nhóc này lại luyến tiếc không nỡ, vì thế hắn dứt khoát mặt dày nói: “Nếu thấy đau lòng quá thì cậu cứ khóc thêm một lát nữa đi, cùng lắm thì tôi không cười cậu là được...”

Trên trán Diệp Sơ không nhìn được chảy xuống hai vạch đen.

“Khóc xong rồi, tôi muốn về nhà.” Cô nói xong, liền muốn đẩy hắn ra.

Vệ Bắc nóng nảy, thấy cô giống như rất muốn thoát khỏi mình, trong lòng lại nhìn không được muốn nổi giận, buột miệng thốt ra: “Aiz, cậu cái đứa con gái này làm sao thế hả? Khóc thêm chút nữa cũng có chết đâu!” Nhìn đi, cái gì gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời chính là đây a.

Chết? Nghe đến từ này, không khỏi khơi mào lại chuyện thương tâm của Diệp Sơ, cô ngẩn ra, sắc mặt lại có chút khác thường.

Vệ Bắc vốn dĩ là muốn ôm Diệp Sơ thêm chút nữa cho nên mới buột miệng nói thế, vừa thấy Diệp Sơ giống như thật sự muốn khóc nữa, trái lại lại nóng nảy hơn: “Aiza, cậu đừng khóc nữa nha!”

“Rốt cuộc cậu để tôi khóc hay là không khóc a?” Diệp Sơ đen mặt.

Hiếm khi nào thấy cô biểu lộ một bộ mặt này, Vệ Bắc có chút giật mình, nghĩ nghĩ, hắn không cam lòng nói: “Kia... vẫn là đừng khóc, nhưng mà có thể để tôi ôm cậu thêm một lát nữa hay không?”

“Không!” Diệp Sơ cố sức một cái, cuối cùng cũng đẩy được hắn ra, “Tôi muốn về nhà.” Cô nói xong, xoa xoa hai má mới khóc một trận rồi tỉnh rồi mới xong, xoay người bước đi.

Vệ Bắc quỳnh lên, vội vàng chạy theo sau kéo tay cô lại: “Tôi đưa cậu về.”

“Không cần.” Diệp Sơ hất tay hắn ra.

“Tôi là lo lắng cho cậu thôi mà.” Hắn nói xong, lại kéo tay cô.

...

Vì thế, hai người cứ như vậy vừa đi, vừa cò cưa cậu kéo tôi hất rồi cũng về đến nhà.

Lưu Mi Lệ quả thực không thể tin vào mắt mình, như thế nào mà con gái ra ngoài một người, khi trở về lại thành hai người đây? Hơn nữa người đang đứng sau lưng con gái lại là tên nhóc nhà họ Vệ mà cô không muốn có một chút liên quan gì tới con gái nhà mình nhất, lại nhìn thấy thằng nhóc đó đang nhìn con gái mình đầy hàm ý... Trong lòng Lưu Mi Lệ không khỏi phát run, sắc mặt trở nên có chút khác thường.

“Tiểu Bắc, cảm ơn con đã đưa Diệp Từ về nhà, trời cũng đã muộn thế này rồi còn làm phiền con, thật là ngại quá, con mau mau về nhà đi thôi, đừng làm cho mẹ con lo lắng.” Cô uyển chuyển mà hạ lệnh đuổi khách.

Lời này nếu là Diệp Sơ nói, Vệ Bắc khẳng định là mặt dày nán lại thêm lúc nữa, nhưng đây là từ miệng “nhạc mẫu” nói ra, tên nhóc này hoàn toàn chịu trận.

“Dạ con chào dì con về nhà, dì xem chăm sóc cho Diệp Ph... Diệp Sơ, cô ấy vừa nãy mới bị mắc mưa.” Dùng thái độ lễ phép nhất từ trước đến nay để đáp lời, Vệ Bắc lưu luyến không rời nhìn Diệp Sơ một cái, xong rồi mới xoay người rời đi.

Vệ Bắc vừa đi, Lưu Mi Lệ hấp tấp chạy đi đóng cửa lại, nhìn thấy con gái mình hốc mắt hồng hồng, vội vàng hỏi: “Diệp Từ, con không sao chứ? Sao lại khóc thành thế này, tên nhóc nhà họ Vệ kia lại ăn hiếp con có phải không? Mau nói cho mẹ a!”

Diệp Sơ ngay tại lúc này cảm xúc đã lắng xuống ít nhiều, cô lắc lắc đầu: “Cậu ta không có ăn hiếp con, là con nói nhớ A Bảo, luyến tiếc, cho nên mới...” Cô chưa nói xong, viền mắt lại nóng lên.

Thấy con gái vì A Bảo chết mới khóc thành như thế này, Lưu Mi Lệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có điều cô vẫn thấy lo lắng, lại nói: “Diệp Từ, con buồn thì mẹ cũng hiểu được, nhưng mà lần sau đừng chạy một mình ra ngoài nghe không? Trong nhà có ba ba, có mẹ ở đây, vẫn tốt hơn so với chuyện đi ra ngoài để người ngoài nhìn thấy mình khóc, có phải hay không?” Cô khuyên con gái đã hết sức khéo léo rồi.

Diệp Sơ không ý thức được mẹ già là đang ám chỉ cô cách xa Vệ Bắc một chút, cô nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Cứ như vậy, chuyện A Bảo mất cũng kéo dài một thời gian, suy cho cùng thì con chó này cũng làm bạn với cô mười mấy năm, cho nên cô có lẽ không thể nào nhanh chóng quên đi được sự mất mát đau buồn này.

Người đang thương tâm, khẩu vị tự nhiên cũng không còn tốt được như trước, qua mấy tháng như vậy, cân nặng của cô từ trước tới giờ chỉ thấy tăng lên

mà chưa thấy giảm bao giờ, thế nhưng lần này kỳ tích... xuất hiện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Pingki Diệp Sơ sống mười bảy năm, lần đầu tiên xuất hiện kỳ tích gầy đi, mặc dù gầy đi không nhiều lắm, mấu chốt là những chỗ nào nên gầy đã gầy hẳn: eo thon, chân nhìn qua như dài hơn, đặc biệt là khuôn mặt, vốn dĩ trước kia là khuôn mặt mũm mĩm như trẻ con giờ đã biến mất, cằm nhọn xuống, đôi mắt trông lại như to hơn, hơn nữa làn da của cô vốn đã rất đẹp nữa rồi, mơ hồ có thể nhận ra được chút phong vị của mỹ nhân bại hoại ẩn dấu nhiều năm.

Biến hóa như vậy đối với Diệp Sơ mà nói có lẽ chẳng có gì đáng để ý, nhưng có người lại để ý muốn chết, khỏi cần phải nói, người này đương nhiên là Vệ Bắc rồi.

Ý trung nhân của mình trở nên xinh đẹp, hần hẩn là phải vui mừng mới đúng, thế nhưng mắt thấy cô ngày một càng thanh tú động lòng người hơn, Vệ Bắc bỗng nhiên ý thức được nguy cơ đến gần.

Trong lớp cô có vài nam sinh vốn hay vụng trộm cười nhạo cô, nay đều trở nên thích đến gần cô. Mỗi lần Diệp Sơ đi thu bài tập, mấy nam sinh kia luôn miệng gọi trái một tiếng lớp trưởng, phải một tiếng lớp trưởng nhặng cả lên, còn thường xuyên mượn cơ hội bài để tiếp cận, rồi bắt đầu chơi trò mờ ám.

Cái gì? Bạn hỏi Vệ Bắc sao lại nắm rõ chuyện trong lớp Diệp Sơ như lòng bàn tay vậy? Cái này cũng phải nhờ đến công lao của hai người.

Người đầu tiên chính là mẹ của Vệ Bắc—— Tần Dao. Trong khoảng thời gian này cô đã vận dụng hết không thừa một mối quan hệ nào, đi cửa sau, nhờ vả cặn cả nước miếng, cuối cùng cũng đưa được đứa con trai mình lên học ở lớp khoa học tự nhiên. Cứ như thế mặc dù không được ở chung một lớp với Diệp Sơ, nhưng ít ra cũng học cùng một tầng, không có việc gì cũng chạy qua chạy lại hai lớp, chuyện gì mà qua nỗi được mất hẳn.

Còn có một người nữa, đảm bảo đến chết mọi người cũng đoán không ra được, người này chính là Lâm Mậu Mậu.

Lâm Mậu Mậu làm sao lại móc nối quan hệ với Vệ Bắc đây? Lờn này có nguyên do trước đó cả.

Kể ra ấn tượng của Lâm Mậu Mậu về Vệ Bắc lúc trước phải nói là vô cùng không tốt, thậm chí còn không ít lần ở trước mặt Diệp Sơ nói xấu hẳn, nhưng tục ngữ có câu rất hay: Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn.

Lâm Mậu Mậu tuy rằng không ưa nhìn Vệ Bắc kiêu ngạo, nhưng cô càng không chịu nổi nhìn ý trung nhân của mình đi thích nữ sinh khác. Mắt thấy Diệp Sơ càng ngày càng được hoan nghênh, ánh mắt Triệu Anh Tuấn nhìn cô ấy lại càng si mê hơn, đến độ nước miếng sắp chảy ra đến nơi rồi, Lâm Mậu Mậu sao lại không phát hiện ra Triệu Anh Tuấn thích Diệp Sơ cơ chứ?

Cô tuy rằng là kiểu con gái trọng nghĩa khí, nhưng tuyệt đối không bao giờ đem nam sinh mình thích chấp tay dâng cho người khác, cho nên cô đã làm ra một quyết định trái với lương tâm mình: thế sống chết phải tác hợp cho Vệ Bắc và Diệp Sơ.

Sau khi làm xong quyết định này, Lâm Mậu Mậu đầu tiên là tỏ vẻ thành ý tới Vệ Bắc, cụ thể là bày tỏ mình sẽ giám thị hành động của Diệp Sơ 24/24, báo cáo với Vệ Bắc kịp thời, hơn nữa còn chủ động giúp hẳn bày mưu tính kế, đồng thời giúp hẳn hấp dẫn được lực chú ý của Diệp Sơ ở mức cao nhất.

Tỷ như thế này:

“Lớp trưởng, tan học hôm nay có rảnh không?” Vừa mới hết giờ, Lâm Mậu Mậu bỗng nhiên chạy tới chỗ ngồi của Diệp Sơ hỏi.

“Có a, làm sao vậy?”

“KFC mới ra một món ăn mới có gắn búp bê Doraemon đó, học xong cậu đi với tôi đi mua nha?”

“Nhưng mà mẹ tôi bảo tôi phải về nhà sớm một chút.”

“Có làm sao đâu? Với lại hôm nay là thứ năm, vốn dĩ tan học sớm mà, hơn nữa lại không xa, cậu đi với tôi nha!” Lâm Mậu Mậu phát huy hết mức công lực quần người của cô.

Diệp Sơ có chút bất đắc dĩ, đành phải gật đầu.

“Thật tốt quá, vậy tan học xong đừng chờ ở cửa KFC nha, không được sai hẹn đấy!”

Diệp Sơ muốn nói, tôi với cậu chẳng phải là học cùng một lớp sao? Làm gì phải chờ ở chỗ đó? Có điều đang định nói, Lâm Mậu Mậu nhanh như chớp đã chạy ra khỏi phòng học, cô đành phải thôi.

Tối thời điểm tan học, Diệp Sơ thu dọn cặp sách xong, chuẩn bị qua gọi Lâm Mậu Mậu, nhìn lại, con nhỏ kia đã sớm không thấy tăm hơi đâu, cô có chút quỳnh, người này thật là kỳ quái, chính mình hứa hẹn xong không lẽ lại quên rồi?

Nói thì nói thế, Diệp Sơ dù sao vẫn là một học trò ngoan luôn biết giữ lời hứa, hơn nữa KFC quả thật cách trường cũng không xa, nếu Lâm Mậu Mậu đã nói đứng ở cửa chờ, vậy qua đó xem chút cũng không sao. Vì thế Diệp Sơ liền đeo cặp sách lên lưng, đi thẳng đến tiệm KFC mà Lâm Mậu Mậu đã nói.

Tối nơi đó rồi, ngoài cửa kẻ ra người vào nườm nượp nhưng tìm mãi lại không thấy bóng dáng Lâm Mậu Mậu ở đâu.

Diệp Sơ có chút [囧], có khi nào cậu ta quên mất thật rồi không? Quên đi, chỉ bằng đi về. Cô vừa nghĩ, liền xoay người muốn đi, mới quay người lại, đã bị người phía sau ngăn lại.

“Cậu?” Diệp Sơ hơi ngẩn ra, không nghĩ tới lại gặp được Vệ Bắc ở chỗ này.

“Tôi thì làm sao?” Vệ Bắc bĩu môi, vẻ mặt tỉnh rụi.

“Không có gì...” Diệp Sơ lắc đầu, “Tôi đang đợi Mậu Mậu, có điều hình như cậu ấy quên rồi, tôi muốn về nhà.” Cô nói xong, vòng qua người hắn muốn đi.

Chân trước mới bước được một bước, chân sau đã bị người kia kéo lại: “Này, Diệp Phi, cậu đói bụng phải không?”

Hả? Diệp Sơ không rõ hắn đang nói cái gì, lắc đầu: “Không đói bụng.”

“Cậu chắc chắn là đang đói!” Vệ Bắc khẳng định như đinh đóng cột.

“.....” Diệp Sơ hơi ngưng lại, “Tôi thật sự không đói bụng mà.”

Vệ Bắc bị vẻ mặt vô tội của cô làm cho có chút phiền lòng, dứt khoát không thêm tìm cớ nữa, nói luôn: “Cậu không đói bụng, nhưng tôi đói bụng, đi vào đây ăn với tôi chút gì đi.” Nói xong, không cho Diệp Sơ cơ hội từ chối mà kéo thẳng cô vào trong KFC luôn.

Diệp Sơ cảm thấy thực không hiểu nổi, làm thế nào mà nói qua nói lại mấy câu đã bị kéo vào trong tiệm? Nhưng mà lúc cô đứng xếp hàng phía sau Vệ Bắc, lại giống như hiểu ra được cái gì, đưa tay ra chọt chọt lên cánh tay Vệ Bắc: “Này.”

“Làm gì?” Vệ Bắc tức giận hỏi.

“Không phải cậu thông đồng với Mậu Mậu đấy chứ?” Cô nói thẳng suy đoán của mình.

Sắc mặt Vệ Bắc cứng đờ: “Mèo mèo chó chó gì chứ? Ai mà thêm liên quan tới cái tên bán nam bán nữ kia! Nói mau, ăn cái gì?”

Lâm Mậu Mậu ở trong góc kéo thấp mũ xuống, ngụm coca đang nuốt nửa chừng thiếu chút nữa thì phun ra: tên Vệ Bắc trùng thời này, rồi tôi sẽ làm cho cậu phải biến tính!

Diệp Sơ đầu đầy hắc tuyến, nghĩ nghĩ: “Gì cũng được.”

“Gì mà gì cũng được a? Nói mau!”

“.....Vậy, coca được rồi.”

“Uống coca sao đủ được?”

“..... Thêm một phần khoai tây nghiền.”

“Biết rồi.” Vệ Bắc quay đầu, nói với nhân viên phục vụ đang tươi cười: “Một phần ăn gia đình, ah đúng rồi, thêm một khoai tây nghiền.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật giật, không thêm nói với hắn nữa.

Phần ăn gia đình rất nhanh đã được đưa lên, bên trên còn được gắn thêm một con búp bê Doraemon nhỏ trông thật là sống động.

Vệ Bắc nhìn con búp bê kia rồi nhũn nhũn mày: “Vật gì thế này a? Khó coi như vậy.”

“Đây là búp bê Doraemon.” Phục vụ có chút bất đắc dĩ.

“Này cũng xấu quá phải không?” Vệ Bắc chỉ chỉ phía trước, “Tôi muốn cái kia.”

Phục vụ đáng thương ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên quầy hàng đang treo một con heo xấu không thể nào xấu hơn, khóe miệng bắt đầu co quắp: “Đó

là của phần ăn khác.”

“Nếu vậy thì cho một phần ăn kia nữa.”

“.....Đó là một phần cuối cùng, không được chọn a.” Phục vụ nhìn qua như sắp không trụ nổi.

“Biết rồi, sao phiền như vậy a?”

Cuối cùng, dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, trên bàn của hai người bọn họ đã có một phần ăn gia đình, một phần ăn hai người, cộng thêm một cái đầu heo xấu không tả nổi. =,=

“Bây giờ thì hai đứa nhỏ cũng ăn được rồi a...” Bà lão bàn bên cạnh cảm thán một câu, bị Vệ Bắc hung hăng trừng mắt một cái.

Diệp Sơ muốn 囧, nghiêm mặt ngồi xuống, có chút không quen, nhịn không được nói: “Kỳ thật hai người chúng ta cũng không ăn hết nhiều như vậy...”

Vệ Bắc không đáp lời cô, ngược lại đưa tay vào cái khay có con heo cầm lấy, lăm lăm: “Cậu xem, có giống cậu không này?” Nói xong, còn thò tay chọt chọt hai cái vào mũi con heo.

Giống... Giống cái đầu cậu ấy! Diệp Sơ cho dù có thể nhẫn nại giới thể nào, lúc này cũng sắp giữ không nổi nữa rồi.

Khóe miệng cô co giật, bắt đầu uống coca, vừa uống vừa nhả ống hút.

Bên kia, Vệ Bắc còn đang chọt mũi của đầu heo, vừa chọt vừa nói: “Chúng ta đặt cho nó một cái tên đi, gọi là nhóc Phi được không?”

Diệp Sơ cảm thấy mình sắp khóc mất rồi, sống chết chịu đựng không nói chuyện.

“Gọi là nhóc Phi nha?” Vệ Bắc lại nói.

“A Bảo....” Diệp Sơ rốt cục cũng lên tiếng.

“Cái gì?”

“Gọi là A Bảo đi.” Dù sao so với gọi Phi gì kia còn hay hơn, Diệp Sơ nghĩ vậy.

“Được.” Vệ Bắc gật gật đầu lại chọt mũi con heo một cái, “Vậy tao gọi mày là nhóc Phi, có nghe hay không?”

Diệp Sơ: “.....”

Bữa ăn kì quặc này, Diệp Sơ từ đầu tới đuôi liền uống hết một ly coca, ăn hết nửa ly khoai tây nghiền. Còn lại tất cả đều do một mình Vệ Bắc giải quyết hết, có điều dù khẩu vị của hắn có tốt đến mức nào thì cũng không ăn hết nhiều như vậy, kết quả đương nhiên là lãng phí rất nhiều.

Lâm Mậu Mậu ở trong góc bóp cổ tay, không ăn thì đừng lãng phí như vậy a, cho tôi hết là hay rồi!

Bên này, Vệ Bắc còn đang khuyên nhủ Diệp Sơ: “Cậu mau ăn đi, sao lại không ăn?”

“Không ăn nổi...” Có thể là bởi vì gần đây ăn không nhiều lắm, cô lập tức chịu không nổi một bữa lớn thế này.

“Gi mà ăn không nổi? Không ăn sao có thịt được a? Cậu xem cậu kia, thịt chỗ này đâu hết rồi...” Vệ Bắc nói xong, tay cũng không chút khách khí nắn nắn cánh tay Diệp Sơ.

Lúc ấy đang là mùa hè nên đồng phục là ngắn tay, cánh tay của cô bị tay hắn đụng, Diệp Sơ cảm thấy có chút không được tự nhiên: “Cậu đang làm gì a, buông ra!”

“Không buông” Tên nhóc kia nói xong, lại còn thò tay vào chỗ lưng eo cô sờ nắn, “Nhìn xem, nơi này cũng không có thịt...”

Mẹ nó, làm thế nào mà tôi lại không nghĩ ra đi ăn đậu hủ của Anh Tuấn như vậy chứ? Lâm Mậu Mậu tiếp tục bóp cổ tay.

Ngay tại lúc Diệp Sơ bị Vệ Bắc quấy rối, di động của Vệ Bắc bỗng nhiên vang lên.

Vệ Động Hải tuy rằng dạy dỗ con trai vô cùng nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng có mỗi hần là con trai cưng, cho nên con trai mới vào trung học đã sắm cho hắn một cái điện thoại di động, tùy thời có thể liên lạc.

Vệ Bắc có chút không cam lòng mà thu tay từ thắt lưng Diệp Sơ về, ấn nút nghe máy.

Lưu Hàn gọi tới: “A Bắc, chẳng phải đã nói trước là đi đánh bi da sao? Cậu đâu rồi?”

Vệ Bắc nhìn Diệp Sơ một cái: “Hôm nay không được, bận việc rồi.”

“Cậu có phải bạn bè không vậy? Chúng ta đã nói xong xuôi hết rồi, tôi còn định giới thiệu mấy người anh em cho cậu làm quen nữa, cậu mà không đến chính là không nể mặt tôi a.”

Nói đến mức này rồi, Vệ Bắc dù sao cũng là người trọng nghĩa khí: “Được, chỗ nào, lát nữa tôi qua liền.”

Vội vàng cúp điện thoại, Vệ Bắc ngẩng đầu lên nói với Diệp Sơ: “Chút nữa tôi có chút chuyện rồi, giờ đưa cậu về trước.”

“Không cần đâu.” Diệp Sơ lắc đầu, “Tự tôi trở về được rồi.”

“Đừng nhiều lời, tôi đã nói là sẽ đưa cậu về.” Hần luôn luôn bá đạo như vậy, hoàn toàn không cho người ta cơ hội chọn lựa.

Diệp Sơ hết cách, cuối cùng đành phải ra về cùng hắn.

Lúc ra khỏi tiệm, Lâm Mậu Mậu ở trong góc gào thét trong tâm lặng: Đóng gói, các cậu quên đóng gói a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: Pingki

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như vậy, chớp mắt một cái đã sang đến học kì sau của năm hai cao trung rồi.

Tối gần năm ba, áp lực học tập ngày càng nặng nề, trường học vì muốn nâng cao tính khẩn trương cho học trò, mỗi tháng đều tổ chức một kì thi xếp hạng, Diệp Sơ ở mấy kì thi trước đều làm bài rất tốt, không ngờ ở kì thi cuối kỳ này lại vấp ngã, thứ hạng rớt một lúc hơn cả chục bậc.

Thành tích con cái giảm sút, người làm cha mẹ nào lại không sốt ruột, Lưu Mĩ Lệ mất nhìn thấy vậy trong lòng sốt ruột không thôi, vừa hay đúng lúc này, trường học bỗng nhiên ra thông báo đến các bậc cha mẹ, nội dung là muốn dùng thời gian một tháng nghỉ hè tổ chức một lớp ôn tập chuẩn bị cho năm ba, tất cả học trò năm hai đều được tham gia tự nguyện. Trên danh nghĩa là tự nguyện, nhưng đợi đến lúc bắt đầu học, hầu như học trò năm hai đều đến đến đông đủ cả, học trò đều mỗi ngày dậy sớm cấp sách đến trường như mọi khi, thậm chí so với bình thường còn khẩn trương hơn...

Bận rộn như vậy, thoáng cái lại qua một tháng nữa...

Lớp ôn tập kết thúc, cuối cùng cũng được nghỉ học hai tuần, này đối với học trò chuẩn bị lên năm ba mà nói quả thực chính là một loại xa xỉ, trong lớp ai nấy đều vui mừng như phát điên, lớp học trầm mặc cả tháng qua cuối cùng cũng chút sinh khí.

Có điều lớp của Diệp Sơ lại bị thầy Mã chủ nhiệm lớp kia không để cho chút mặt mũi nào, lúc sắp tan học còn cầm bài thi cuối kì vừa rồi vào lớp hung hăng giáo huấn một trận.

Bài giáo huấn này vừa xong, học trò trong lớp vốn dĩ đang vô cùng phấn khởi đều ủ rũ như gà mắc mưa, cúi đầu không dám nói lời nào.

Thấy tình hình như vậy, thầy Mã lại cảm thấy cực kì yên tâm, gật gù đầu nói: “Tan học đi, Diệp Sơ, em chút nữa đến văn phòng tôi một chuyện.”

Diệp Sơ lúc ấy giống như đang đi vào cõi thần tiên, bỗng nhiên bị thầy gọi tên, tự nhiên thấy mờ mịt.

Lâm Mậu Mậu ở bên cạnh đoán già đoán non: “Lớp trưởng, không phải cậu lại đắc tội gì với lão Mã này đấy chứ? Vô duyên vô cớ lại gọi cậu đến phòng làm việc, nhất định là chuyện không tốt đẹp gì!”

“Làm gì có, tôi đâu làm gì.” Diệp Sơ nói vậy, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến văn phòng.

Kết quả đúng y như Lâm Mậu Mậu nói, cô vừa mới bước vào văn phòng, liền bị đập vào mặt bàn mặt của thầy Mã, có vẻ như đang tức giận cực kì.

Không đợi Diệp Sơ mở miệng, chỉ nghe “Bốp!” một tiếng, thầy Mã cầm quyển sách quăng thẳng lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Diệp Sơ, em dạo này tan học hay về nhà cùng với ai?”

Diệp Sơ giật mình, không nghĩ tới thầy Mã lại hỏi đến chuyện này, nhất thời có chút không rõ.

“Em không cần trả lời, để tôi trả lời giúp em, là học trò Vệ Bắc kia đưa em về nhà đúng không?”

Thầy Mã vừa nói xong, cuối cùng Diệp Sơ cũng hiểu ra rốt cục ông ta đang nói đến chuyện gì.

Thời gian gần đây bởi vì con đường trước cổng trường đang tu sửa, xe bus công cộng phải thay đổi tuyến đường. Diệp Sơ mỗi ngày đều phải ngồi xe bus một đoạn đường rất dài. Chuyện này bị Vệ Bắc biết, tên kia nhận thấy cuối cùng mình cũng có cơ hội dùng đến xe đạp, thế là ngày nào hắn cũng đạp xe đạp đi theo sau Diệp Sơ, muốn đưa cô về nhà.

Lần thứ nhất Diệp Sơ không đồng ý, lần thứ hai vẫn không đồng ý, nhưng đến lần thứ ba thứ tư rồi sau nữa, cô quả thực bị làm phiền cho không còn cách nào khác đành phải để tên kia được như ý của mình.

Cho nên mấy ngày nay, Diệp Sơ đúng là đều để Vệ Bắc đạp xe chở về nhà, chỉ có điều cô không ngờ là tai mắt nhà trường tại tinh như vậy, mới có mấy ngày đã bị truyền tới tai chủ nhiệm lớp rồi.

Thầy Mã là một thầy giáo tuổi cũng đã hơn bốn mươi, đối với mấy chuyện yêu sớm này, ông ấy so với Trịnh Chi Diễm——cô chủ nhiệm năm nhất của Diệp Sơ quả thực là một trời một vực. Tại thời điểm căng thẳng chuẩn bị bước lên năm ba này, thà rằng bắt nhầm cả ngàn còn hơn là bỏ sót có một, đây là tác phong nhất quán từ trước đến nay của thầy Mã này.

“Em nói thật cho tôi, có phải em đang làm trò yêu đương với cậu ta hay không?” Thầy Mã biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Diệp Sơ lắc đầu.

“Không yêu đương, vậy sao em lại để cậu ta đưa về nhà mỗi ngày? Em đừng tưởng là tôi không biết, hai em từ năm nhất đã bắt đầu rồi...”

Ngay tại thời điểm thầy Mã đang thao thao bất tuyệt giáo huấn Diệp Sơ, Vệ Bắc đã đi vào lớp họ tìm người.

“Cậu kia, lớp trưởng lớp cậu đâu?” Hắn rất không khách khí mà túm lấy một bạn học đang dọn vệ sinh cuối giờ.

Bạn học bị hắn hỏi run cầm cập chỉ chỉ hướng văn phòng: “Bị... Bị thầy Mã gọi đi rồi a.”

“Lão già này không có việc gì lại gọi cô ấy đến làm chi không biết...” Vệ Bắc bắt mắt lâu bầu mấy câu, đi phía trước được mấy bước, bỗng nhiên quay đầu lại với bạn học kia đang phải vất vả lắm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Cậu kia, cảm ơn!”

Bạn học kia khiếp vía đến độ đánh rớt cả cây chổi trong tay, bày ra vẻ mặt: Cậu làm ơn đi, không cần cảm ơn tôi đâu mà?

Sau khi biết Diệp Sơ đang ở trong văn phòng, Vệ Bắc cũng không còn kiên nhẫn chờ nữa, trực tiếp quai cái cặp sách trống không lên lưng đi tìm người. Đến văn phòng rồi, cánh cửa đang khép hờ, Vệ Bắc đang định đẩy mạnh vào, mới đưa tay ra, hắn chợt nghe thấy có người nhắc tên hắn, hắn nhất thời ngẩn ra, nghe thấy rõ ràng từng chữ thầy Mã đang giáo huấn ở bên trong.

“Em muốn yêu đương, tôi có thể không ngăn cản, thế nhưng ít ra em cũng nên biết tìm đối tượng một chút, em xem Vệ Bắc kia ra đáng gì? Thân là học trò lại không lo đọc sách, cả ngày chỉ biết lêu lổng bên đám lưu manh, rốt cuộc em thích cậu ta ở điểm nào cơ chứ? Mặt mũi đẹp trai sao? Diệp Sơ à, em đừng khờ dại nữa, thành tích của em tốt như vậy, muốn đậu trường đại học nào mà chả được? Nhưng Vệ Bắc kia thì sao? Cậu ta thì có tài giỏi gì? Hai em bây giờ còn yêu đương được, nhưng sau này khoảng cách hai em sẽ càng lúc càng lớn mà thôi, đến lúc đó cho dù tôi không nói thì chính em cũng sẽ thấy được cậu ta không xứng với em...”

Ngay tại lúc thầy Mã đang say sưa khuyên bảo nước miếng văng tứ tung, cửa văn phòng bỗng nhiên “Rầm” một tiếng...

Bởi vì tiếng động vang lên bất thành linh như vậy, cả thầy Mã lẫn Diệp Sơ đều giật nảy mình, chờ đến khi quay đầu lại nhìn, ngoài cửa lại trống không, không một bóng người.

Ngày đó tan học về, Vệ Bắc thật hiếm khi lại không quần quít lấy cô, một mình Diệp Sơ ngồi xe bus một đoạn rất dài để về nhà, lúc về đến nơi thì trời đã tối đen như mực rồi.

Về đến nhà, lại phát hiện bên trong không bật đèn, Lưu Mi Lệ không nói một lời ngồi im như tượng trên sofa.

Diệp Sơ có chút kỳ quái, hỏi: “Mẹ, ba đâu?”

“Tăng ca.” Từ miệng mẹ cô phun ra hai chữ vô cùng khô khan.

“Vậy ạ.” Diệp Sơ đáp lại, thuận miệng nói: “Nhà mình sao lại không bật đèn? Bị cúp điện sao...” Nói xong, đi đến cạnh cửa ấn công tắc đèn, tay vừa chạm đến, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Lưu Mi Lệ.

“Chủ nhiệm lớp con mới gọi điện thoại cho mẹ khi nãy.”

Diệp Sơ nhất thời chấn động, bàn tay đang đặt ở công tắc điện thoáng dừng lại.

Chỉ nghe Lưu Mi Lệ nói tiếp: “Thầy ấy nói gần đây kết quả học tập của con giảm sút.”

Không biết vì cái gì, lần đầu tiên trong đời, Diệp Sơ có cảm giác có tật giật mình, cô cúi đầu ‘dạ’ một tiếng.

“Con nói cho mẹ biết nguyên nhân vậy là sao?” Lưu Mi Lệ hỏi.

Diệp Sơ không lên tiếng, nghe thấy tim mình đang đập bình bịch hồi hộp.

Thấy con gái không nói lời nào Lưu Mĩ Lệ dứt khoát vào thẳng vấn đề: “Thầy Mã nói với mẹ, dạo gần đây con thân với thằng nhóc Vệ Bắc lắm phải không?”

Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy trong ngực nghẹn thở, vốn không có chuyện gì, nhưng sao vừa bị mẹ nói như vậy, cô lại cảm giác như đó chính là sự thật vậy. Cũng không biết là cô đang giải thích với mẹ hay là đang tự trấn an mình, cô nói: “Mẹ, con với cậu ta không có chuyện gì!”

“Không có gì, thế sao con lại để nó đưa về nhà? Không có gì sao lần trước một mình con chạy ra ngoài lại được nó đưa về tận nhà? Không có gì tại sao con lại thân thiết với nó như thế?”

Liên tiếp mấy câu hỏi, Diệp Sơ á khẩu không trả lời được, bởi vì ngay cả chính cô cũng chưa từng nghĩ tới, thì ra không biết tự khi nào, cô đã để cho tên Vệ Bắc hư hỏng kia từ từ đi vào cuộc sống của cô nhiều như vậy! Này rốt cục là vì sao? Lần đầu tiên trong đời, cô bất chợt không hiểu nổi suy nghĩ của chính mình.

Ngay tại lúc cô đang chìm trong suy nghĩ của mình, Lưu Mĩ Lệ đang ngồi trên sofa bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt cô.

“Con gái à!” Cô buông một hơi thở dài đầy lo lắng, ngữ khí bất chợt trở nên nhẹ nhàng hơn, “Mẹ tuy rằng không biết rốt cục con đang suy nghĩ điều gì, nhưng dù sao mẹ cũng đã từng trải qua cái tuổi này như con, rất nhiều chuyện ở hiện tại có thể con sẽ suy nghĩ rất đơn giản, nhưng ai rồi cũng phải trưởng thành, con có bao giờ nghĩ đến tương lai sau này không?”

Sau này? Diệp Sơ ở trong lòng yên lặng lắc đầu. Cho tới bây giờ cô chỉ biết là phải làm học trò tốt, phải nghe lời ba mẹ, nghe lời thầy cô, thế cho nên cô căn bản là chưa từng nghĩ tới tương lai của mình sau này sẽ như thế nào.

“Có lẽ con sẽ cảm thấy hiện tại con và nó ở bên nhau thật vui vẻ, nhưng chung quy thì cũng không kéo dài được, với thành tích của nó, liệu nó có thể đậu cùng một trường đại học với con sao? Nó có thể cho con cuộc sống như con mong muốn sao? Một ngày nào đó con sẽ phát hiện con và nó không cùng địa vị, hai đứa căn bản là không cùng một kiểu người!”

Diệp Sơ vẫn cúi đầu, tiếp tục trầm mặc.

“Đồng ý với mẹ, đừng dính dáng gì đến thằng nhóc đó nữa, mẹ không muốn nhìn thấy con phải hối hận.” Lưu Mĩ Lệ đặt cả hai tay lên vai con gái, khản thiết nói.

Một khắc kia, Diệp Sơ bất chợt cảm giác được trái tim mình như bị siết chặt, thật lâu sau, dưới ánh mắt tha thiết của mẹ, cô im lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Pingki

Đối với học trò chuẩn bị lên năm ba cao trung mà nói, ngày nghỉ so với đến trường e rằng còn nhàm chán hơn, ngoại trừ việc phải làm đồng bài tập nghỉ hè chồng chất như núi kia ra, thì cũng chỉ còn biết ăn uống như heo, cộng thêm mỗi ngày còn phải xem tin tức tiếng Anh để rèn luyện kỹ năng nghe nữa.

Cũng may Diệp Sơ không phải kiểu người ham chơi đùa, ở nhà ngây ngốc hai ngày cũng không cảm thấy nhàm chán thế nào, chỉ là thỉnh thoảng lại nhớ tới lời mà mẹ đã nói với cô buổi tối ngày hôm đó, trong lòng rầu rĩ không thôi.

Tối buổi sáng ngày thứ ba, trong nhà chỉ còn một mình Diệp Sơ đang làm bài tập, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo mãnh liệt không ngừng, cô buông bút đi qua đó tiếp điện thoại, không đợi cô nói tiếng ‘Alô’, đầu dây bên kia đã truyền đến một thanh âm đầy lo lắng.

“Alô, là nhà Diệp Sơ phải không?”

Diệp Sơ ngẩn ra, không nghe ra được đây là giọng của ai: “Dạ phải, xin hỏi cô là ai ạ?”

“Diệp Từ, di là di Tần a!” Giọng điệu của Tần Dao trong điện thoại thực lo âu.

“Dạ, là di Tần sao, có chuyện gì không ạ?”

“Diệp Từ, mấy ngày nay con có thấy Vệ Bắc nhà di không?”

Nghe thấy cái tên này, trong lòng Diệp Sơ lại như bị siết chặt, nhớ tới lời mẹ nói, cô nhàn nhạt đáp lời: “Dạ không, từ ngày nghỉ đến giờ con không có gặp lại cậu ấy đi à.”

“Vậy sao?” Ngữ khí của Tần Dao nhất thời có chút thất vọng.

Diệp Sơ không muốn nói thêm lời nào, nhưng cứ như bị ma xui quỷ khiến, cô lại hỏi tiếp: “Cậu ấy có chuyện gì sao đi?” Cô hỏi xong, trong lòng có chút hối hận, rõ ràng đã đồng ý với mẹ, như thế nào mà mới đó lại không kiềm chế được?

Ngay tại lúc này, Tần Dao đã lên tiếng: “Aiz, con không biết đó! Từ ngày nghỉ đến giờ, Tiểu Bắc đã ba ngày rồi không về nhà, di gọi vào di động cho nó cũng không bắt máy, ba nó sắp tức chết đến nơi rồi, nói nó nhất định là đang lêu lổng ở bên ngoài, nó mà về là đánh chết nó mới thôi. Tiểu Bắc làm sao có thể ra ngoài học bổng lưu manh được chứ? Nó tuy rằng từ nhỏ hay đánh nhau gây chuyện, nhưng bản tính không xấu, nhiều năm như vậy tới bây giờ chưa từng một lần nào đi đêm không về, rốt cục thằng bé này đi đâu không biết a..”.

Tần Dao càng nói càng thương tâm, giọng điệu cách điện thoại có chút nghẹn ngào.

Dù sao cũng là hàng xóm lâu năm, đi Tần như vậy, Diệp Sơ cũng có chút khổ sở, qua điện thoại an ủi đi ấy vài câu.

Rồi cả ngày hôm đó, Diệp Sơ đều bị cuộc điện thoại kia của Tần Dao làm cho rối loạn tâm thần không yên, nhưng cô lại nhớ tới lời hứa với mẹ, liền kiên quyết đem chuyện này quăng ra sau đầu. Tiếp tục làm phần bài tập còn dang dở chưa xong.

Đến tối, Luru Mi Lệ hết giờ làm về nhà, liền thấy con gái ở nhà một mình say mê làm bài tập, trong lòng vui mừng không thôi. Xem ra mấy lời bữa trước rất có tác dụng, dù sao con gái bảo bối cũng là do cô hoài thai mười tháng mới sinh ra, làm sao có thể không nghe lời mẹ được cơ chứ? Xem ra người làm mẹ là cô ở trong lòng con gái địa vị vẫn còn rất cao a.

Nghĩ đến đây, lòng hư vinh của Luru Mi Lệ bắt đầu dâng trào, quyết định tiếp tục tìm kiếm cảm giác tồn tại ở chỗ ông chồng nhà mình. Thế là, cơm nước xong cô liền sai bảo ông xã xuống lầu đi đổ rác.

Diệp Kiến Quốc bận bịu cả một ngày, đang ngồi ở sofa xem tin tức, làm gì mà chịu đi, thế nên hai người liền ầm ĩ một trận.

“Cái mông của anh mọc ở trên sofa rồi hả? Đứng lên cho em!” Luru Mi Lệ mắng.

Diệp Kiến Quốc hừ một tiếng, không thèm để ý đến vợ.

Luru Mi Lệ nhất thời nổi khùng: “Anh muốn làm phản phải không? Ngày mai không muốn ăn cơm nữa hả, có mỗi bọc rác cũng không chịu đi đổ, heo so với anh còn chịu khó hơn!”

“Ồ.” Diệp Kiến Quốc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vô sỉ như vậy, Luru Mi Lệ không còn gì để nói.

Nghe thấy mẹ to tiếng bên ngoài, Diệp Sơ từ trong phòng ngó ra: “Mẹ, làm sao vậy?”

Vừa thấy con gái, Luru Mi Lệ lại bắt đầu lải nhải: “Con không biết ba ba con lười đến mức nào đâu, bảo xuống lầu đổ rác một cái thôi, có phải bảo đi giết người phóng hỏa đâu cơ chứ, ba con đúng là vô dụng thế đó #@&\$&*...”

Diệp Sơ muốn nói: Mẹ, hình như có một mình mẹ đang nói chuyện thôi à. Nhưng mà dù sao cô cũng quen làm con gái ngoan của mẹ rồi, yên lặng nghe mẹ lải nhải xong, cô mới nói: “Thôi để con đi đổ được rồi.”

Cứ như vậy, Diệp Sơ mặc áo ngủ, chân xỏ một đôi dép lê, xuống lầu đi đổ rác.

Bởi vì thùng rác chỉ cách có một đoạn đường ngắn nên Diệp Sơ xuống lầu cũng lười đóng cửa sắt, lúc quay về bỗng phát hiện đèn ở cầu thang không biết sao lại bị tắt tối đen.

Cô cũng không để ý, lúc đi vào đóng cửa lại, mới xoay người, liền phát hiện cầu thang tối như mực có một điểm sáng nhỏ, điểm sáng kia lóe lên rồi lại mờ dần đi, bỗng nhiên bị ném mạnh xuống, rớt qua vài bậc cầu thang rồi lăn đến dưới chân cô, thì ra là một đầu lọc thuốc lá.

Trên cầu thang có người?

Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu lên liền phát hiện người kia đang từng bước bước xuống dưới này, đầu tiên là chân, rồi sau đó là thân mình, cuối cùng cả khuôn mặt hoàn chỉnh của người đó cũng hiện ra trước mắt cô, trong khoảnh khắc đó Diệp Sơ bất chợt có chút sùng sốt.

Người này thế nhưng lại là Vệ Bắc đã nhiều ngày không thấy!

Thời gian mới có vài ngày thôi, hần giống như đã thay đổi hoàn toàn thành người khác vậy, tóc dài hơn một chút, ngũ quan càng thêm góc cạnh, dưới cằm còn mọc mấy cọng râu lồm chồm. Cả người có một loại cảm giác suy sụp chán chường nói không nên lời.

Diệp Sơ nhú mày, nói: “Cậu hút thuốc?”.

Vệ Bắc hừ một tiếng, vóc dáng cao cao đứng ở cửa thang lầu, không nói gì.

Diệp Sơ không thèm để ý thái độ của hắn, trực tiếp đi lên vài bước đến trước mặt Vệ Bắc, đưa tay ra nói: “Lấy ra đây”.

“Cái gì?” Vệ Bắc không kiên nhẫn hỏi.

“Thuốc lá!” Diệp Sơ dứt khoát nói.

“Cậu muốn lấy nó để làm gì?”

“Trường học quy định học trò không được hút thuốc, đưa thuốc lá đây cho tôi.”

“Quy định quy định, mẹ nó cậu chỉ biết nghe theo giáo viên thôi!” Nghĩ đến ông thầy kia, Vệ Bắc lập tức nổi giận, “Tôi bây giờ còn hút nữa đó, cậu muốn thế nào? Mách thầy mách cô sao? Hà?” Hắn nói xong còn móc từ trong túi mình ra một bao thuốc lá.

Kết quả, không đợi hắn lấy bật lửa, Diệp Sơ không nói hai lời, liền bước qua giật lấy bao thuốc từ trong tay hắn.

“Diệp Phi cậu điên rồi sao?” Vệ Bắc lập tức rống lên, “Ai cần nguoi lo cho tôi! Mẹ nó cậu là gì của tôi cơ chứ?”

Một câu, Diệp Sơ ngậy ngậy cả người.

Là gì? Đúng vậy, cô có là gì của hắn đâu? Dường như không là gì hết đi...

Cô nhếch môi cười nhạt, đem thuốc lá nhét lại vào tay hắn.

Vệ Bắc không nghĩ tới Diệp Sơ bỗng nhiên lại làm như vậy, lập tức có chút ngây ngốc, nhớ lại lời mà mình vừa thốt ra kia, không khỏi có chút hối hận, ngay tại khoảnh khắc hắn đang phân thần, Diệp Sơ đã né người hắn mà đi lên.

Giống như là phản xạ có điều kiện, Vệ Bắc một phen giữ cô lại.

“Làm gì?” Ngữ khí Diệp Sơ không tốt lắm.

“Cậu vừa làm cái gì? Lúc thì giành lấy thuốc lá của tôi, lúc thì lại trả lại cho tôi, con mẹ nó cậu đang đùa giỡn với tôi có phải không?!”.

Diệp Sơ cắn chặt răng, hạ giọng nói: “Cậu muốn hút thì cứ hút đi, không liên quan gì tới tôi, tôi với cậu chẳng có quan hệ gì hết!” Vừa dứt lời, một cỗ sức lực thật lớn từ cánh tay truyền đến, đem cô kéo qua, không đợi cô phản ứng lại, Vệ Bắc đã muốn đem cô ôm vào trong ngực, tay bắt lấy cằm của cô.

Giọng hắn cực kì trầm thấp, tựa như từ sâu trong cổ họng rống ra: “Ai nói không có quan hệ, tôi nói có là có!” Hắn nói xong, hung hăng hôn lên bờ môi Diệp Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Pingki

Hắn giống như điên cuồng mà hôn cô, đem cô đặt lên trên song cửa sắt lạnh như băng, mặc kệ cô ở trong lòng mình đang liều mạng giãy dụa, tùy ý đoạt lấy của cô hết thảy.

Không biết qua bao lâu, người trong lòng rốt cục cũng ngừng lại, kịch liệt giãy dụa biến thành run rẩy, bên tai truyền đến tiếng khóc nức nở khe khẽ của cô.

Trái tim Vệ Bắc căng thẳng, đột nhiên buông Diệp Sơ ra.

Cùng lúc đó “Bốp!” một tiếng, trên mặt hắn in dấu năm ngón tay hồng hồng.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ đánh hắn, trong lúc nhất thời có chút sững sờ, ngay lúc này, vệt Diệp Sơ đầy nước mắt đã muốn đẩy hắn ra mà chạy lên cầu thang.

Vệ Bắc lấy lại tinh thần, một phen giữ chặt cổ tay Diệp Sơ lại.

“Thực xin lỗi.”

Lúc này xin lỗi còn có ý nghĩa gì sao? Diệp Sơ đưa lưng về phía hắn cắn chặt răng, “Buông tay!” Thanh âm của cô băng lạnh không chút độ ấm.

Rõ ràng là đêm mùa hạ, nghe thấy thanh âm như vậy của cô, Vệ Bắc đột nhiên cảm thấy cả người rét run, hắn rốt cục cũng buông thứ gọi là ‘tự tôn’ xuống, hạ giọng ăn năn: “Đừng tức giận được không? Về sau tôi sẽ không bao giờ đối với cậu như vậy nữa, tôi sẽ chăm chỉ học bài, không bao giờ đụng đến thuốc lá cũng sẽ không đánh nhau nữa, về sau cậu nói cái gì tôi cũng sẽ đồng ý với cậu...”

Tâm Diệp Sơ gắt gao thu lại một chút, nhưng vẫn lạnh lùng nói ra hai chữ như trước: “Buông tay!”

Vệ Bắc bước lên ôm lấy cô từ phía sau, cảm hắn đặt trên vai Diệp Sơ: “Diệp Sơ, tôi thích cậu, thật sự rất thích, đừng rời khỏi tôi, tôi van xin cậu...”

Hắn đòi này chưa bao giờ hèn mọn đi cầu xin một người nào như vậy. Diệp Sơ có thể cảm giác được thân thể run nhè nhẹ, cô chẳng phải không sai sao? Cô chỉ cảm thấy thân thể mình rất lạnh, lạnh đến độ có chút chết lặng.

“Buông tay!” Cô cắn răng, nói đến lần thứ ba.

Rốt cục, hai cánh tay đang ôm chặt tay cô thả lỏng ra, rồi từ từ buông thõng xuống, vô lực mà lùi lại phía sau từng bước, khuôn mặt dần dần chìm vào trong bóng đêm.

Diệp Sơ không quay đầu lại, cũng là không dám quay đầu lại, cô sai bước đi nhanh lên lầu, nghe thấy thanh âm thì thảo tự nói của hắn trong đêm: “Tôi có thể làm được... Thật sự có thể...”

Dần dần, thanh âm này cùng với thân ảnh của hắn biến mất vào bóng tối, không còn thấy đâu nữa.

Năm ba trong truyền thuyết rốt cục cũng đến.

Vệ Bắc bắt đầu lao vào học như kẻ điên, làm cho mấy giáo viên lên lớp hắn phải sợ hãi, bất hạnh nhất là cô Khương—giáo viên dạy hắn môn tiếng Anh hai năm qua, sau một tuần liên tục nhận được bài tập tiếng Anh làm không thiếu một chữ của Vệ Bắc, rốt cục nhịn không được mà hỏi một đồng nghiệp trong phòng: “Cô nói xem học trò Vệ Bắc mà tôi đang dạy kia có phải là do phải chịu kích thích gì quá mức không? Không hiểu sao tôi có cảm giác có chút không bình thường...”

“Bây giờ áp lực học tập lớn như vậy, không bình thường mới là bình thường...” đồng nghiệp kia an ủi.

Cô Khương: “...”

Diệp Sơ lúc ấy đang đi vào văn phòng môn tiếng Anh lấy tài liệu ôn tập, nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai cô, động tác trong tay thoáng ngưng lại một chút. Đợi đến khi cô đang định làm như không có nghe thấy gì, không ngờ rằng mới xoay người một cái lại phát hiện thân hình cao lớn của Vệ Bắc đang cầm cuốn vở đứng ở cửa văn phòng.

Hai người đều nhìn thấy đối phương, bước chân Diệp Sơ dừng một chút, sắc mặt Vệ Bắc cũng không tốt lắm.

“Vệ Bắc, có chuyện gì sao?” cô Khương ở bên trong không rõ chuyện gì lên tiếng hỏi.

Vệ Bắc đem ánh mắt từ trên người Diệp Sơ rời đi, phát phát cuốn vở trong tay về phía cô giáo: “Em tới nghe viết”.

Một câu nói làm cô Khương muốn thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa là đứng bật dậy nước mắt lưng tròng mà nghênh đón hắn: “Được được được, mau vào! Mau vào!”.

Vệ Bắc lại nhìn Diệp Sơ đang đứng tại chỗ một cái, cất bước đi qua sát bên người cô.

Diệp Sơ hơi hơi buông mắt xuống, ngay sau đó liền ôm lấy chồng tài liệu trong ngực, đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Một tháng trôi qua, kì thi đánh giá hàng tháng lại đến, thành tích Diệp Sơ tiến bộ rõ rệt, dĩ nhiên là đứng thứ nhất toàn khối.

Nhưng mà tiến bộ của cô còn không làm người ta rung động như của Vệ Bắc, tiểu tử kia thế nhưng lúc nào cũng an tọa ở vị trí đầu tiên từ dưới đếm lên của cả khối mà không ai “đám” tranh với hắn, nhưng nay thì không, ở kì thi vừa qua đã nhảy vọt một lúc hơn năm mươi bậc.

Tuy nói toàn bộ ban khoa học tự nhiên có hơn bốn trăm học sinh, nhưng với mười mấy năm đi học của hắn, đây đã là bước nhảy vọt khó tin nhất rồi. Tần Dao còn cho rằng trường học tính điểm sai, bèn lên lút đến phòng làm việc kiểm tra bài thi của hắn, sau nhiều lần xác minh con trai đúng là tiến bộ thật, cô thiếu chút nữa lệ nóng lưng tròng.

Này quả thực chính là kỳ tích.... Không! Phải là thần tích a!

Nhưng thần tích dù sao cũng chỉ là số ít, tới kì thi tháng thứ hai, thứ bậc của hần lại rớt xuống hai bậc, tuy vậy cuối cùng cũng duy trì được, đối với kiến thức nền tảng như hần mà nói đã là chuyện không dễ dàng gì rồi.

Khi đó là lúc chuyển mùa từ thu sang đông, thời tiết bắt đầu thay đổi, trong trường học không ít học trò bị cảm cúm.

Diệp Sơ tuy rằng từ sau khi trưởng thành liền không thấy sinh bệnh lần nào, nhưng lần này vẫn bị vi rút cúm nhìn trúng, mới đầu là chảy nước mũi, sau liền biến thành ho khan, làm gián đoạn mất vài ngày liền.

Lưu Mi Lệ lo lắng cho thân thể con gái, thừa dịp cuối tuần liền đưa con đến trạm xá trong tiểu khu truyền nước, truyền xong hai bình lớn trời đã muốn gần tối, Diệp Sơ băng bó chỗ miệng kim đâm lại đi ra khỏi trạm xá, bị gió thổi một con, tránh không được ho khan một trận.

Đang ho, bỗng nhiên nghe được bên cạnh có người hắt xì một cái, cô nhìn theo hướng của tiếng động, liền bắt gặp Vệ Bắc cũng đang muốn rời đi.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Vệ Bắc có chút xấu hổ.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải theo cậu đến, tôi là đến lấy thuốc cho mẹ tôi.” Hần nhanh miệng nói.

Diệp Sơ muốn nói: Cậu không giải thích tôi lại không hiểu nhầm đâu, có điều cậu nói vậy tôi lại mới hiểu lầm ấy.

Thấy ánh mắt kia của cô, Vệ Bắc nhất thời có loại cảm giác bị tóm tại trận, xụ mặt nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy người đẹp trai bao giờ à!”

Người đẹp trai? Chẳng qua là chưa từng nhìn thấy qua cậu xấu hổ như thế này thôi.

Diệp Sơ khe khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Vệ Bắc vốn muốn đuổi theo, nhưng mà đi được hai bước, nhìn thấy bóng lưng cô không ngừng ho khan, đành dừng lại, đứng tại chỗ hồi hận mà bóp bóp nắm đấm tay nói nhỏ: “Sớm biết thế này tôi mới không thêm đứng ở ngoài chờ lâu như vậy! Thực là con mẹ nó lạnh muốn chết... Hắt xì!”

Cứ như vậy lục tục lại qua một tuần nữa, bệnh của Diệp Sơ cuối cùng cũng hết, cùng lúc đó kỳ thi giữa kì cũng đã lặng yên tới gần, bởi vì mất hơn phân nửa tháng bị bệnh, thành tích của Diệp Sơ rớt xuống mất vài bậc, nhưng dù sao cũng duy trì được trong top mười, cũng coi như không tồi.

Trái lại tên nhóc Vệ Bắc kia lại có tiến bộ, lúc này đã vượt lên được hai mươi mấy cái tên, đặc biệt môn Toán đã tiến bộ được mười tám bậc, thầy Tiền kia luôn luôn không vừa mắt Vệ Bắc cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Buổi tối Lưu Hần gọi điện thoại cho Vệ Bắc, nghe nói thắng nhóc kia thành tích tăng cao không ngừng cũng mừng cho hần, liền đề nghị ngày mai cuối tuần đi hát K (chắc là karaoke) chúc mừng, lại bị Vệ Bắc cự tuyệt.

“Tôi muốn ở nhà ôn tập.” Vệ Bắc đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Pingki

“Hắc, mặt trời mọc đằng tây sao, hay là do thắng nhóc cậu học bài đến phát ngốc rồi hả? Lại không cho cậu chơi ba ngày ba đêm giống lần trước, không phải mới vài tiếng thôi sao, thế mà không lấy đi được bao nhiêu tinh lực của cậu! Tôi và mấy người anh em nữa đều đang ở đây, cậu không đến chính là không nể mặt tôi đó nha!” Lưu Hần ở trong điện thoại cười nói.

Vệ Bắc không lên tiếng, cuối cùng vẫn là cự tuyệt: “Thực xin lỗi, tuần này bài tập rất nhiều.”

Lưu Hần vốn là hay nói giỡn, nghe thấy Vệ Bắc nói vậy bỗng nhiên giật mình, thật lâu sau, hần cười gượng nói: “Không được thì dẹp đi, cậu học bài cho tốt đi! Có rảnh thì đến chơi bóng cùng tôi! Tôi cúp a!”

“Được.” Vệ Bắc nói xong, liền cúp máy.

Đầu bên kia, Lưu Hần nhìn điện thoại cười khỏ một chút: “Anh em? Anh em a...” Hần bỗng nhiên ý thức được bản thân mình đã đánh mất không chỉ cơ hội tiếp tục học tập, mà còn có rất nhiều thứ này nọ cũng không còn quay về được nữa. “Vào đi!” Bên cạnh có người thúc giục, vút cho hần một điều thuốc đã được châm lửa.

Lưu Hàn nhận lấy, hít một hơi thật sâu, rồi phun ra từng vòng khói trắng, đi thẳng vào quán bar huyền ảo.

Hơn một tháng sau, thành tích của Vệ Bắc lại tiến bộ không ít thì nhiều, tới kỳ thi cuối kỳ, rốt cục hắn cũng có tên trong top ba trăm của ban khoa học tự nhiên, không hơn không kém vừa vặn ở thứ 299.

Diệp Sơ thì tụt xuống thứ hai, bạn học xếp trước cô chỉ cao hơn cô một chút thôi.

Đây là năm ba, trường thi như chiến trường.

Tại cuộc cạnh tranh tàn khốc như địa ngục, kì nghỉ đông rốt cục cũng đến, đối với học trò năm ba mà nói, nghỉ đông chẳng qua cũng chỉ dài hơn ngày nghỉ cuối tuần một chút thôi, trường học của Diệp Sơ cho nghỉ được mười ngày, vừa lúc có thể về nhà đón năm mới. Cũng may giáo viên của họ biết học trò nghỉ ngơi không dễ dàng gì, cho nên không giao nhiều bài tập về nhà, xem như lấy từ bi làm gốc vậy. Đêm giao thừa, trong lúc MC kênh CCTV cất giọng nói cao vút mở màn thì cô đã làm xong bài thi cuối cùng rồi, Lưu Mi Lệ ở bên ngoài gọi cô: “Diệp Tử, đừng học bài nữa, mau ra đây xem chương trình dạ hội đêm giao thừa này! Có Quách Đông Lâm nữa đó!”

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh thật sự không nhịn được nữa: “Em đừng có Quách Đông Lâm Quách Đông Lâm nữa dùm đi, đứng đắn một chút được không?”

Lưu Mi Lệ liếc chòng mình một cái: “Anh thích Tổng Đan Đan nên anh đứng đắn nhì!”

Diệp Kiến Quốc im lặng...

Diệp Sơ ở trong phòng nhìn không được xi một tiếng bật cười, mỗi năm đêm giao thừa đều giống nhau, cô thật sự không có chút gì hứng thú cả, thật sự xem ba mẹ diễn trò còn hay hơn trên TV. Ngay lúc này ở phía sau, bầu trời ngoài cửa sổ bỗng nhiên bay lên một ngọn pháo hoa, ở giữa bầu trời tối mịt nổ bùng ra, làm rơi xuống đầy trời những điểm sáng lộng lẫy.

Diệp Sơ cảm thấy pháo hoa này rất đẹp, nhìn không được bước đến bên cửa sổ ngắm nhìn, liền thấy một ngọn pháo hoa nữa bay lên, nổ tung trong bầu trời đêm. Sau đó liên tiếp, ngọn thứ ba, thứ tư, thứ năm... bay lên trên bầu trời ngoài cửa sổ phòng cô, tựa như cố ý vì cô mà đốt vậy, thực lộng lẫy.

Ngọn pháo hoa cuối cùng phóng xong, Vệ Đông Hải ở trong phòng mắng lớn: “Thằng nhóc thối kia đừng thả nữa, cẩn thận cháy nhà!”

“Biết rồi, ông già phiền muốn chết...” Hắn lầu lầu một tiếng, vươn tầm mắt nhìn ra cửa sổ phía xa xa, sau đó mới rời khỏi ban công.

Nghỉ đông chấm dứt, năm ba rốt cục cũng bước vào giai đoạn gay cấn chạy nước rút.

Còn một học kì cuối cùng, Lưu Mi Lệ cảm nhận sâu sắc khi còn gái dậy sớm như vậy mà mồm ôn tập chuẩn bị cho kì thi quả thực không dễ dàng gì, lại nghĩ tới học kỳ trước con gái vì trên đường đi học bị nhiễm gió lạnh đến độ cảm mạo, không khỏi càng thêm lo lắng. Xem ra mỗi ngày như vậy về nhà là không ổn, ký túc xá của trường học điều kiện lại không tốt, nghĩ tới nghĩ lui Lưu Mi Lệ quyết định mượn cho con gái một phòng ở gần trường để tiện cho việc đến trường.

Đề nghị này hiếm khi nào được chồng nhất trí như vậy, hai người rất nhanh liền liên hệ cho con một phòng ở, chủ cho thuê nhà là một bà cụ tuổi đã cao, sống một mình, trong nhà vừa vặn có một phòng bỏ trống.

Thời điểm Diệp Sơ chuyển đồ vào nhà trọ đã nhìn thấy trong nhà bà cụ có nuôi một chú chó, bộ dạng không khác A Bảo là mấy, liền thích vô cùng, mỗi ngày trở về cũng phải chơi đùa với nó một lúc. Bà cụ là một người yêu thích chó, thấy cô cũng thích chó như thế, ấn tượng với cô liền đặc biệt tốt, bình thường rất quan tâm đến cô.

Ở phòng trọ cũng được gần hai tháng, cháu gái của bà cụ bỗng nhiên gọi điện thoại đến la hét đòi bà nội trở về chơi với cô ấy, bà cụ thì lại không phải kiểu người thích ở cùng con cháu, nhưng lại không lay chuyển được cháu gái làm nũng, liền tính toán đến bên đó hai ngày rồi trở về.

Buổi sáng Diệp Sơ ra khỏi cửa, bà chủ nhà gọi cô lại, đem chuyện kia nói với cô một chút. Ý của bà ấy là bà phải đi sang cháu hai ngày, nếu Diệp Sơ cảm thấy không tiện có thể gọi cha mẹ đến đây ở cùng cô.

Diệp Sơ lắc đầu cự tuyệt, cô biết mẹ cô vừa phải trông tiệm lại vừa phải lo lắng áo cơm cho cô, cuộc sống hàng ngày đã muốn vất vả lắm rồi, hai ngày này cô thật sự không muốn làm cho mẹ phải lo lắng nữa.

“Bà, cháu sẽ tự chăm sóc mình, bà đừng nói cho mẹ cháu biết, cháu không muốn mẹ lo lắng.”

Bà cụ cảm thấy cô nương này tính tình thành thật rất đáng tin, lại cảm thấy mình đi cũng có hai ngày thôi, hẳn là không xảy ra chuyện gì, liền gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, Diệp Sơ bắt đầu cuộc sống tự lập trong hai ngày.

“Ý của cậu là, hai ngày này cậu phải ở một mình sao?” Buổi tối tự học Lâm Mậu Mậu hỏi Diệp Sơ.

Diệp Sơ gật gù đầu: “Kỳ thật cũng chỉ một đêm hôm nay thôi, buổi tối ngày mai bà sẽ về mà.”

“Oa, vậy buổi tối hôm nay cậu chẳng phải là có thể làm chuyện xấu sao?” Lâm Mậu Mậu đá mắt gian manh với cô.

Diệp Sơ xấu hổ, không biết trong đầu cậu ta đang chứa cái gì, nếu cô biết, phỏng chừng sẽ bay qua bóp chết Lâm Mậu Mậu mới thôi, đương nhiên chuyện này chỉ là tưởng tượng.

Buổi tự học chấm dứt, Diệp Sơđạp cặp ra về, căn nhà trọ cô mượn kiaở ngay cạnh trường, đi qua mấy khúc ngoặt là tới.

Chính là hôm nay cô không biết vì cái gì luôn cảm thấy có người đi theo sau mình, vì thế cô liền dừng chân lại ngoái đầu nhìn ra sau, nhưng chỉ thấy một đám nhóc học cấp dưới.

Chẳng lẽ là do nguýt quá nên sinh ra ảo giác sao?

Diệp Sơdành chịu, tiếp tục đi về phía trước, mãi đến khi đi lên cầu thang, nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân, lúc này mới xác định mình không phải do ảo giác, đột nhiên xoay người lại.

Vì hành động này của cô mà Vệ Bắc thiếu chút nữa đãđụng vào tường.

Bốn mắt nhìn nhau từ xa, Diệp Sơ hỏi: “Cậu đi theo tôi làm gì vậy?”

Vệ Bắc xấu hổ một lát, rất nhanh đứng lý hợp tình nói: “Tôi đi đường của tôi, ai cần cậu lo!”

Vô liêm sỉ như vậy, Diệp Sơ hét chỗ nói, không thèm để ý tới hấn tiếp tục đi lên trên lầu.

Đi được vài bước lại quay đầu lại, phát hiện hấn chẳng những không rời đi mà còn đi theo cô bước lên trên lầu, điều này làm cho Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần đó Vệ Bắc nhân lúc côđi đồ rác mà cưỡng hôn cô, không khỏi có chút khẩn trương, một mạch sải chân liều mạng chạy lên lầu.

Vệ Bắc vốn đi là nghe Lâm Mậu Mậu nói Diệp Sơ hôm nay phải ở một mình, liền lo lắng nên mới theo tới nhìn xem, không nghĩ tới cô bỗng nhiên bỏ chạy, nhất thời có chút bức mình.

Thực là NND có lòng tốt lại biến thành lòng lang dạ thú, tôi cũng không oán cậu, chạy cái gì mà chạy?!

*NND: tiếng lóng: bà nội nó.

Vì thế hấn hai bước làm thành bước, bay nhanh theo sát đi lên. Hấn dù sao cũng lạtay dài chân dài, lúc đuổi đến nơi Diệp Sơ còn đang liều mạng tìm kiếm chìa khóa trong túi, nhìn thấy hấn đuổi tới trước mặt, thiếu chút nữa sợ tới mức lớn tiếng kêu lên.

Vệ Bắc trái lại có tật giật mình, thấy cô muốn kêu, vội vẫi lên che miệng cô lại: “Diệp Phi, cậu gặp quỷà? Sợ người khác không nghe thấy có phải hay không?” Hấn thấp giọng mắng. Diệp Sơ thật vất vả mới gỡ ra được khỏi ngực hấn, thở gấp nói: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì à?” Tên nhóc kia còn đang đắm chìm trong dư vịđược ôm eo của cô, hỏi một đấng đáp một nẻo: “Tôi phát hiện eo của cậu rất mềm mại nha...”

“Cậu!” Diệp Sơ bị hấn làm cho tức giận đến đỏ cả mặt, nhưng ngại trời đã khuya rồi, sợ quấy rầy đến hàng xóm, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, lẩy chìa khóa ra mở cửa.

Vệ Bắc đứng ở bên cạnh, không chút ý tứ rời đi. Diệp Sơ nhanh chóng mở cánh cửa ra, lách người đi vào, sợ hấn chen vào, lúc đóng cửa còn cốđạp ra ngoài một cú. Vệ Bắc nhanh nhẹn giật lùi về phía sau mấy bước, miệng mới nói câu: “Muru sát chồng à?” Cánh cửa trước mặt liền ‘rầm’ một cái đóng lại. Hấn tức giận đến độ muốn đi lên phá cửa, nắm tayđập lên ván cửa, cuối cùng vẫn là dừng lại.

“Shit!” Hấn hạ giọng mắng một câu, nếu cô giáo dạy tiếng Anh của hấn mà biết được hấn đã có thểđủ tự nhiên mà dùng tiếng Anh mắng chửi người, phỏng chừng là vui mừng chết mất thôi.

Diệp Sơđóng cửa lại, lòng còn sợ hãi cách cánh cửa nghe ngóng thật lâu, mãi đến khi ngoài cửa vang lên một chuỗi tiếng bước chân xuống lầu, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: xem ra đi rồi. ... Nhưng cô không biết vì cái gì, một chút vui mừng cũng không có, còn cảm thấy đầu hơi choáng váng, cả người đã mệt chết đi rồi. Vì thế cô quyết định hôm nay đi ngủ sớm một chút, vào nhàthu dọn một lúc, sau đó liền cầm quần áo đi tắm rửa.

Tắm rửa xong đã hơn mười giờđêm, Diệp Sơ gấp một cái, chuẩn bị vào phòng, bỗng nhiên thoáng nhìn qua cánh cửa mới vừa bị côđóng lại, không biết như thế nào lại nghĩ tới cái tên bị mình nhốt ngoài cửa khi nãy. Hấn chắc lãđi rồi chứ? Chơi cái trò gìđâu, rõ ràng nghe được tiếng bước chân hấn xuống lầu, nếu lúc này còn ở ngoài đó thì mới là gặp quỷấy. Mặc kệ có phải gặp quỷ hay không, tóm lại Diệp Sơ như bị ma xui quỷ khiến mà bước lại gần cánh cửa, sau đó lại như bị trúng tà mà mở cửa ra nhìn thoáng ra bên ngoài một cái.

Một cái liếc mắt này, cô thật đúng là gặp quỷ.

Vệ Bắc nghiêm mặt giống như tượng phật màđứng ở ngoài cửa, nhìn thấy nửa gương mặt Diệp Sơ lộ ra, hạ giọng mắng một câu: “Cậu NND sao không ra mở cửa sớm một chút à?”

Diệp Sơ囧: “Cậu...cậu sao còn ởđây à?”

“Mắc gì tới cậu!” Hấn lại bày ra tính tình thối của mình.

“Àh...” Diệp Sơ buồn bực, chuẩn bịđóng cửa.

Thấy cô lại muốn đóng cửa, Vệ Bắc lúc này mới nóng nảy, nhanh chóng vươn tay chặn trên ván cửa: “Cái kia...” Hắn suy nghĩ nửa ngày vẫn không tìm ra được lí do gì hay, cuối cùng nói ra một cái có không thể trẻ con hơn nữa: “Tôi còn chưa nói tạm biệt với cậu mà.” Nếu mẹ hắn mà biết được con trai mình lấy cái loại có này ra đi theo đuổi bạn gái, phỏng chừng sẽ tức đến mức miệng sùi bọt mép mất. Diệp Sơ nhất thời ngẩn ra, sau đó lại Àh một tiếng, nói: “Vậy tạm biệt.” Nói xong, lại tiếp tục muốn đóng cửa.

Cái tay kia vẫn đề lên ván cửa, không có chút dấu hiệu muốn buông ra: “Kỳ thật...” Vệ Bắc ngưng một lát, “Tôi mới vừa gọi điện thoại cho mẹ.”

“Cái gì?” Diệp Sơ sùng sốt, “Tôi nói với mẹ là... Đêm nay tôi ở lại nhà bạn học.” Hắn tiếp tục nói.

“Àh?” Diệp Sơ tiếp tục cố gắng đóng cửa. Thấy cô không phản ứng, Vệ Bắc nghĩ, thôi quên đi, dù sao từ nhỏ đến lớn hắn ở trong lòng em gái mập này đã chẳng còn chút hình tượng hay ho gì rồi. Hắn vô lại nói: “Tôi gạt mẹ tôi, kỳ thật đêm nay tôi không có chỗ nào để ngủ a.”

Diệp Sơ muốn nói: vậy thì cậu đừng ngủ nữa! Nhưng látay hắn giống như kim sắt đang đề lên cánh cửa, lời này mà nói ra, không chừng lại còn thối hơn rắm. Vì thế cô phụng phịu nói: “Nếu cậu dám đi vào, tôi liền kêu người a!” Bình thường lời kịch tiếp theo những lời này sẽ là: “Cậu cứ kêu đi, kêu vỡ họng cũng không có người nào đến cứu cậu đâu.”

Nhưng mà Vệ Bắc rõ ràng không phải loại người cầu huyết như vậy, hắn chỉ biết làm những chuyện còn cầu huyết hơn thế nữa, không nói hai lời đem cửa đẩy một cái.... đi vào!

Diệp Sơ mới nói xong, miệng còn chưa kịp khép lại hết, hắn thế nhưng đã vào được, lập tức có chút ngây ngốc, chò đến khi cô lấy lại tinh thần thì Vệ Bắc đã vào được bên trong, đang đánh giá bốn phía, chỉ vào sofa trong phòng khách mà lầm bầm: “Xem ra đêm nay tôi đành phải ủy khuất một chút mà ngủ nơi này vậy.”

Cậu còn có thể vô sỉ hơn thế này nữa không?! Diệp Sơ thiếu chút nữa là mắng ra, thế nhưng cô đành phải nhịn xuống, bởi vì kinh nghiệm mười năm này nói cho cô biết, tên đứng trước mặt mình mà vô sỉ nữa thì tuyệt đối có thể vượt qua tường tượng của mình. Ngay lúc này so với việc đuổi hắn đi, chỉ bằng mặt kệ hắn cho xong.

Vì thế Diệp Sơ bỏ lại một câu: “Tùy cậu.” Liền xoay người đi vào phòng mình.

Đương nhiên, lúc vào phòng còn không quên giữ an toàn mà khóa cửa, còn cố ý vặn thêm hai vòng nữa, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà leo lên giường.

Đúng là một đêm khó ngủ, nghĩ tới tên Vệ Bắc kia đang ở ngoài phòng kia chỉ cách cô một bức tường thôi, Diệp Sơ làm thế nào cũng không ngủ nổi. Trần trọc như vậy trong chốc lát, cô bỗng nhiên nghe được ngoài cửa bậtập rầm rầm hai tiếng, sau đó Vệ Bắc dựa lưng vào cánh cửa hỏi: “Diệp Phi, cậu ngủ rồi sao?” Diệp Sơ không để ý đến hắn, trở mình một cái.

“Cậu đừng giả bộ, tôi biết cậu chưa có ngủ.” Hắn còn nói.

Diệp Sơ khẽ cắn môi, tiếp tục giữ trầm mặt.

Người bên ngoài cười gượng hai tiếng: “Có tôi ở bên ngoài này, ngủ không được chứ gì?”

Diệp Sơ nghiêng rằng, cô thầm nghĩ muốn đi ra ngoài cắn chết hắn. “Nếu ngủ không được thì tôi đây đành miễn cưỡng trò chuyện cùng cậu vậy.” Hắn bắt đầu lái nhai mà độc thoại một mình, nói ra một đồng chuyện nhằm chán, đại khái cũng phải hơn mười phút đồng hồ, Vệ Bắc đột nhiên hỏi: “Tôi nói Diệp Phi, cậu có nghĩ sẽ thi vào đại học nào chưa?”

“Chưa.” Hắn diễn một mình lâu như vậy rồi, Diệp Sơ cuối cùng cũng đáp lại một câu.

Nghe cô có phản ứng, tên nhóc kia tựa hồ thật cao hứng, lại tiếp tục nói: “Vậy cậu nhanh nhanh nghĩ đi a, cậu thi trường nào tôi sẽ thi trường đó.” Nói xong, hắn lại dừng một chút, nghĩ khí trở nên có chút cô đơn: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trường cậu thi chắc tôi thi không nổi, cho dù bây giờ thành tích của tôi có tiến bộ...”

“Vậy thì cậu đừng thi!” Diệp Sơ đáp.

“Không được, dù không thể thi cùng một trường, nhưng nói không chừng có thể thi cùng một thành phố, tôi nói rồi cục cậu định thi vào trường nào a? Bất mí một chút không cũng không chết được!” Giọng điệu nói chuyện của hắn có lẽ cãdời cũng không thay đổi được. Diệp Sơ bỗng nhiên muốn cười, im lặng một lát, từ trong miệng cô nói ra một câu: “Đại học C.”

Quả nhiên mình thi không nổi... Vệ Bắc ở bên kia cánh cửa phiền não mà bắt đầu vò đầu bứt tóc.

Thấy hắn bỗng nhiên không lên tiếng, Diệp Sơ lại có chút không quen, cô muốn mở miệng nói gì đó, rồi lại cảm thấy thực mất mặt, đành phải lẳng lặng chờ hắn nói tiếp. Một lát sau, Vệ Bắc rốt cục cũng nói tiếp: “Diệp Phi.”

“Có chuyện gì?”

“Tôi nói... Lúc này tôi vào nhà là cậu mới tắm xong có phải không?” Hỏi cái này để làm gì vậy? Diệp Sơ không hiểu hắn muốn nói gì, đành “Ừ” một tiếng.

Bên kia cánh cửa vang lên vài tiếng cười quái dị: “Hèn chi...tôi thấy cậu hình như không có mặc nội y.”=]]

Diệp Sơ xách gói ném thẳng vào cánh cửa. Cô thề, cô không bao giờ...thèm đến tên lưu manh kia nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Edit: Pingki

Trước kì thi quan trọng nửa tháng, trường học tổ chức thi thử một lần cuối cùng, Diệp Sơ không ngoài ý muốn vẫn đứng thứ nhất. Mọi người bị bất ngờ chính là Vệ Bắc thề nhưng vượt được hơn một trăm bậc, không hơn không kém vừa đứng hạng một trăm. Nghe được tin tức này Tần Dao quả thực mừng phát điên, đây là trường trung học trọng điểm, một trăm này không chỉ có nghĩa là điểm số, có lẽ còn có thể tiến bộ hơn thế nữa, nghĩ lại đứa con trai mình một năm trước còn đang ôm khư khư cái vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên, cô không khỏi cảm khái vạn phần.

Rốt cuộc đứa con trai do chính tay cô dạy dỗ, cuối cùng cũng không khiến người làm mẹ là cô phải thất vọng rồi.

So với Diệp Sơ và Vệ Bắc, có một vài bạn học khác lại không được may mắn như vậy, tỷ như Lâm Mậu Mậu, vào cuộc thi thử cuối cùng trước cuộc thi quan trọng nhất thế nhưng cậu ta lại bị rớt hạng, rớt một lúc hơn năm mươi mấy bậc, ngày đó thành tích được công bố ra cậu ta liền ngất đại cả người, một lát sau cái người mà cả ngày lúc nào cũng nói nói cười cười bỗng nhiên khóc lớn.

Diệp Sơ lúc ấy đang ở bên cạnh cậu ta, lập tức có chút trở tay không kịp.

“Nếu mẹ tôi mà biết thành tích của tôi thế này, sẽ thất vọng chết...” Lâm Mậu Mậu khóc thực thương tâm, vừa khóc vừa lải nhải, bạn học trong lớp đều quay lại nhìn cậu ta, còn chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Có cái gì hay mà nhìn? Các cậu chưa từng tụt hạng bao giờ sao?” Bỗng nhiên một thanh âm nổi giận đùng đùng vang lên trong phòng học, Diệp Sơ trong lúc đang hoảng hốt tưởng rằng Vệ Bắc lại sang lớp cô, kết quả vừa ngẩng đầu, liền phát hiện hóa ra tiếng rống đó là của Triệu Anh Tuấn đang đen mặt ngồi ở chỗ mình, nhất thời có chút không quen.

Có lẽ chưa từng thấy qua nam sinh hiền lành nhất cái lớp này nổi giận, không ít bạn học bị dọa cho giật mình, không còn thấy thú vị gì nữa nên quay đầu về. Triệu Anh Tuấn đứng lên đi qua chỗ hai người, nói với Lâm Mậu Mậu: “Khóc gì mà khóc? Điểm lúc lên lúc xuống cũng là chuyện bình thường, cũng không phải thi thật, cậu nên cảm thấy may mắn mới đúng.”

Lâm Mậu Mậu sứt sứt ngẩng đầu, bờ vai vì còn đang khóc mà rung rung: “Nếu tôi thi không đậu thì phải làm thế nào bây giờ? Chúng ta đã nói là cùng nhau thi vào đại học B mà...” thì ra là đã bàn trước nha, mấy tên nhiều chuyện trong lớp bắt đầu vênh tai lên hóng chuyện rồi cười trộm với nhau.

Triệu Anh Tuấn hơi cúi mặt xuống, thấp giọng nói: “Cậu nói lớn tiếng như vậy để làm chi, tôi cũng không chắc chắn sẽ đậu, cố gắng là tốt rồi...”

“Ừm!” Lâm Mậu Mậu ra sức gạt đầu, trong mắt vẫn còn thấp thoáng nước mắt chưa khô.

Diệp Sơ yên lặng đứng ở một bên nhìn hai người bọn họ nói qua nói lại, không biết làm sao bỗng nhiên lại nhớ tới cái tên đáng ghét nào kia.

Tên đó tháng trước cầm giấy báo thi của trường C lượn qua lượn lại trước mắt cô: “Cậu xem, tôi cố gắng một chút, nói không chừng có thể đậu được đại học C a.”

Diệp Sơ nhớ rõ chính mình lúc ấy liếc hần một cái: “Cậu cho rằng trường ấy muốn thi là thi sao? Tôi cũng không dám chắc chắn mình sẽ thi đậu nữa.”

Kết quả liền bị vệ trường mất lại, tên kia chỉ thẳng vào mũi cô mà uy hiếp: “Cậu con mẹ nó thi đậu trường đó cho tôi, nếu không bây giờ tôi liền cường* cậu!” Diệp Sơ phụng phịu cầm lấy cuốn sách trong tay đập lên người hần một cái, nhưng khi cúi đầu khóe miệng lại bất giác cong lên. (*cường chắc là nhắc lại vụ cường hôn)

Kỳ thật đại học C cũng không hẳn là rất khó thi, trong lòng cô lặng lẽ suy nghĩ. Mặc kệ có nguyện ý hay không, kì thi cao đẳng đại học quan trọng nhất trong đời học sinh cuối cùng cũng đã tới.

Tháng sáu, trường học bố trí một loạt hàng rào bảo vệ, cổng trường lớn như vậy đi đâu cũng thấy người, tất cả đều là phụ huynh học sinh, gương mặt ai nấy đều mang vẻ chờ đợi.

Môn thi đầu tiên là môn Văn vừa xong, Diệp Sơ ra khỏi phòng thi, nhìn thấy bên phòng thi đối diện Vệ Bắc đang huýt sáo đi ra, đưa tay làm một cái biểu tượng thắng lợi. (V)

Kỳ thật kì thi cao đẳng đại học này chẳng qua cũng giống như bao cuộc thi trong ba năm học cao trung vừa qua mà thôi, không cần thiết phải căng thẳng như vậy đi? Nhưng lần đầu tiên trong đời Diệp Sơ đi thi mà thấy khẩn trương, bỗng nhiên lại cảm thấy không biết phải thả lỏng như thế nào.

Buổi chiều thi môn Vật lý, quả nhiên không căng thẳng như vậy, buổi tối Luru Mĩ Lệ cố ý đến đón con gái về nhà, nhìn thấy sắc mặt con rất thoải mái, đúng là phụ huynh còn căng thẳng hơn thí sinh, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chiều mai thi tiếng Anh, đừng quên mang theo bút chì với tẩy nghe không?” Buổi tối lúc cả nhà đang ăn cơm, Luru Mĩ Lệ lần thứ N dặn dò con gái.

Diệp Sơ giống như mấy lần trước mà gật đầu, trái lại Diệp Kiến Quốc lại chịu không nổi nữa: “Anh nói em có thôi ngay đi không? Ngày hôm nay đã nói đến lần thứ tám rồi, không dung cũng bị em làm phiền chết rồi!”

“Ai nói tám lần? Mới có bảy lần!” Luru Mĩ Lệ đính chính.

“Bảy lần còn chưa đủ sao? Sao lại có người phiền như em thế nhỉ?”

“Thấy phiền sao lúc trước anh còn theo đuổi em, lại còn viết một đồng thư tình buồn nôn chết nữa chứ...”

Diệp Kiến Quốc: “...”

Luru Mĩ Lệ thấy chồng không nói được gì, liền cười ha ha rồi hỏi con gái: “Con gái a, có nghĩ đến sẽ thi vào trường nào chưa?”

“Thi đại học còn chưa xong em hỏi chuyện này để làm gì a?” Diệp Kiến Quốc ở một bên chen miệng vào.

“Em nói anh Diệp Kiến Quốc, hôm nay anh có ý khó dễ em có phải không?”

“Là chính em đang yên đang lành cứ thích vẽ chuyện...” Hai vợ chồng anh một câu em một câu qua lại, bỗng nhiên Diệp Sơ lên tiếng: “Đại học C ă.”

“Ah?” Hai người cùng lúc ngừng thanh, nhìn về phía con gái. Diệp Sơ im lặng một lát, lặp lại một lần nữa: “Con muốn thi vào đại học C ă.”

Không khí lập tức trở nên quý dị, thật lâu sau, Luru Mĩ Lệ cười ha ha: “đại học C sao, tốt lắm, có điều hơi xa một chút.” Thấy con gái không nói lời nào, lại vội vã bổ sung thêm một câu: “Nếu mà thi đậu được thì xa một chút cũng không sao, suy cho cùng cũng là một trường danh tiếng nhất nhì, người khác muốn đậu vào còn đậu không nổi đâu, có phải hay không ba đứa nhỏ?”

Diệp Kiến Quốc buồn bực hừ một tiếng.

Mặc kệ trong lòng ba mẹ Diệp Sơ có có nguyện ý để con gái đi học xa nhà hay không, tóm lại kì thi ngày hôm sau vẫn cứ tiếp tục, buổi sáng thi Toán, Diệp Sơ làm bài thực thuận lợi, từ phòng thi đi ra nhìn thấy bên kia Vệ Bắc cau mày ra khỏi phòng, trong lòng cô có chút hồi hộp.

“Ai ra đề này vậy, con mẹ nó câu cuối cùng sao có thể biến thái như vậy!” Vệ Bắc thuận miệng mắng. Trong lòng Diệp Sơ lại thoải mái hơn, câu cuối quả thật là rất khó, làm không ra cũng là bình thường.

“Diệp Phi.” Vệ Bắc bỗng nhiên gọi cô.

“Có chuyện gì?” Diệp Sơ cảnh giác nhìn hẩn.

“Buổi chiều phải thi tiếng Anh, cậu cho tôi mượn cục tẩy đi.”

“Cậu đi thi tiếng Anh mà đến cục tẩy cũng không mang sao?”

Vệ Bắc cười gượng hai tiếng: “Quên rồi...”

Diệp Sơ sị mặt, lấy ra một nửa cục tẩy đưa cho hẩn: “Này.”

“Bây giờ đưa tôi làm gì? Mấy cái thứ bé xiu thế này tôi đi ăn cơm xong làm mất là cái chắc, đợi lát nữa sắp thi tôi đến lấy.”

Ngay cả cục tẩy mà cũng giữ không nổi, Diệp Sơ khinh bỉ nhìn hẩn một cái, đem hai nửa cục tẩy vừa bẻ ra bỏ vào túi bút.

Buổi chiều hai giờ rưỡi, tiếng chuông báo hiệu môn thi cuối cùng là tiếng Anh đúng giờ vang lên, Diệp Sơ theo đoàn người bước vào phòng thi, trong tay cầm hai nửa cục tẩy. Tên kia không phải quên rồi đấy chứ? Cô đem giấy báo thi để lên trên bàn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bây giờ bắt đầu phát bài thi, đề nghị các thí sinh tập trung làm bài, không được thảo luận với nhau nữa.” Thanh âm vô tình của giám thị gác thi vang lên, Diệp Sơ nắm chặt cục tẩy trong tay, mày nhíu lại. Nhất định là quên rồi, đầu óc gì không biết!

Tiếng chuông làm bài đúng giờ vang lên, trong phòng thi radio chuẩn bị bắt đầu phát bài thi nghe, ngay tại lúc tất cả mọi người đang tập trung tinh thần, bỗng nhiên Diệp Sơ nghe được bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện của hai giám thị. “Phòng chúng tôi còn thiếu người a!”

“Thi đến nơi rồi, ai còn chưa tới nữa chứ?”

“Số mười hai, Vệ Bắc.”

“Đề tôi đi gọi người đi tìm ngay, kì thi quan trọng như thế này, sao lại như thế được a...”

Mấy lời sau Diệp Sơ không nghe rõ nữa, bài thi nghe đã bắt đầu rồi, cô bỗng nhiên có chút ngây ngốc, một tay cầm bút, còn tay kia cầm cục tẩy, móng tay bấm chặt vào trong nửa cục tẩy đó.

Hai giờ làm bài thi tiếng Anh buồn chán rồi cục cũng qua, trong nháy mắt tiếng chuông vang lên kia, mặc kệ thi tốt hay không tốt, từng thí sinh trong trường thi dường như đều thở một hơi thật dài nhẹ nhõm. Rồi cục cũng xong!

Sân trường đang yên lặng bỗng chốc trở nên ồn ào, trong tai đều nghe thấy tiếng gào thét “Tự do! Tự do rồi!”, Diệp Sơ thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng, có một loại cảm giác như bùng tỉnh cả mấy thế hệ.

Cô ngẩng đầu nhìn phòng thi đối diện kia, một đám thí sinh hoặc là vẻ mặt đau khổ, hoặc là tươi cười như hoa mào di ra, thế nhưng lại không có người mà cô muốn gặp. Trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, cô đơn không nói nên lời.

Lần đầu tiên cô khát vọng được nhìn thấy người đó đi ra như vậy, thực vui vẻ mà làm một biểu tượng chiến thắng với cô, thế nhưng người đã đi hết rồi, người kia vẫn không thấy đi ra...

“Diệp Tử, làm bài thế nào rồi?” Lưu Mĩ Lệ trước tiên là vọt tới trước mặt con gái.

Diệp Sơ trầm mặc, không nói gì. Vẻ mặt tươi cười của Lưu Mĩ Lệ lập tức cứng lại. “Quên đi quên đi, thi cũng thi xong rồi, không quan tâm tới nó nữa. Đi, chúng ta về nhà ăn cơm, ba ba con còn đang ở nhà chờ chúng ta đó!”

Diệp Sơ gật đầu, nơi khóe mắt bỗng nhiên nhìn thoáng qua trong đám người có một thân ảnh đang đứng lặng ờkia, quần áo trên người hằn rách bươm, trên mặt còn có vài vết bầm tím, khóe miệng rơm rớm vài tơ máu. Bỗng một bàn tay giáng xuống mặt hắn, Tàn Dao đứng trước mặt con trai, tức giận đến tức giận đến phát run.

“Anh nói xem bình thường anh đánh nhau còn chưa tính, hôm nay là đi thi a! Anh còn đi đánh nhau? Sao anh không bị người ta đánh chết đi cho rồi!” Lại thêm một bạt tai nữa, in lên gương mặt hắn.

Vệ Bắc cắn răng, không nói một câu, đôi mắt quật cường của hắn quét về phía Diệp Sơ, không biết làm sao, Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy thực lo lắng.

“Diệp Tử, sao con còn chưa đi a?” Lưu Mĩ Lệ gọi con gái nhà mình.

“Dạ con đi ngay đây!” Diệp Sơ đáp lại, cuối cùng nhìn Vệ Bắc một cái, rồi vội vàng đuổi theo mẹ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Pingki

Tuy rằng kì thi vào đại học cao đẳng đã chấm dứt, nhưng chuyện Vệ Bắc không tham dự môn thi tiếng Anh cuối cùng, nhờ internet và điện thoại, chẳng bao lâu sau đã truyền tai khắp các học sinh trong trường.

Buổi tối, Diệp Sơ lên QQ, nhìn thấy Lâm Mậu Mậu gửi tới một biểu tượng “Kinh ngạc”.

Miêu Miêu: Nghe nói Vệ Bắc không thi tiếng Anh (๖o๖)?

Mẹ Bảo: hình như là vậy...

Miêu Miêu: Sao lại thế này a???

Mẹ Bảo: Không biết.

Miêu Miêu: Sao lại không biết? Cậu là vợ của cậu ta mà lại không biết?

Mẹ Bảo: =,=

Miêu Miêu: Thế là xong, thi thiếu một môn nghiêm trọng cỡ nào! Mất công cậu ta tiến bộ lớn như vậy, hiện tại phải làm sao bây giờ a?

Miêu Miêu: Cậu ta có phải học lại hay không?

Miêu Miêu: Học lại rất vất vả...

Miêu Miêu: Diệp Từ?

Miêu Miêu: Cậu còn đó không?

Miêu Miêu: ???

Miêu Miêu: ...

Mẹ Bảo: Tôi có việc, thoát trước. 88

Miêu Miêu: Ách...88

*88 là tạm biệt

Tất máy tính, Diệp Sơ có chút bồn chồn không yên, qua vài ngày nữa là kết quả của kì thi đại học cao đẳng sẽ được công bố, mà bất luận cô làm bài thể nào thì kết quả của tên Vệ Bắc kia tuyệt đối không tốt.

Cuộc thi quan trọng đến như vậy, hán tại sao lại đi đánh nhau với người ta đây?

Mấy ngày qua, Diệp Sơ vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra, chẳng lẽ đối với hán mà nói đánh nhau so với thi vào đại học còn quan trọng hơn sao? Hay là hán có nỗi khổ tâm gì...

Diệp Sơ nghĩ đến đâu cả đâu, lúc này bỗng có tiếng của mẹ truyền ra từ phòng bếp: “Diệp Từ, xuống lầu đi siêu thị, xì dầu hết rồi!”

“Dạ!” Diệp Sơ đáp lời, tiện tay cầm lấy ví tiền đứng dậy ra ngoài.

Siêu thị dưới lầu gần tiểu khu, bây giờ là thời gian dùng cơm chiều, chỉ thấy lác đác vài khách hàng. Diệp Sơ đến quầy hàng lấy một chai xì dầu rồi đi trả tiền, tới quầy thu ngân mới phát hiện mình lúc này có mang theo ví mà quên bỏ tiền vào...

Cầm cái ví tiền trống không, cô và nhân viên thu ngân hai người nhìn qua nhìn lại, có chút 囧.

Diệp Sơ: “Cái đó...để em quay về lấy tiền rồi quay lại...”

Nói còn chưa nói xong, một bàn tay đã quăng tiền lên quầy: “Tôi giúp cô ấy trả.”

Thanh âm quen thuộc vang lên, trong lòng Diệp Sơ không khỏi chấn động, quay đầu liền nhìn thấy tên Vệ Bắc kia không biết đã đứng đằng sau cô từ khi nào, trên mặt vẫn còn vài vết bầm, nhiều ngày không gặp, ánh mắt hán dường như càng sắc bén hơn so với trước kia.

“Không cần đâu, em quay về một lát là được...” Diệp Sơ lấy lại tinh thần, vội vã nói.

“Nói nhiều như vậy để làm gì? Còn không lấy tiền!” Vệ mặt Vệ Bắc lạnh lùng, trừng mắt nhìn nhân viên thu ngân.

Diệp Sơ trong lòng lạng lẽ lau mồ hôi lạnh: Kỳ thật cậu đến đây để cướp bóc có phải không...

Từ trong siêu thị đi ra, không khí có chút quỷ dị.

Diệp Sơ cầm chai xì dầu, cúi đầu đi theo sau lưng Vệ Bắc, dép lê kéo trên mặt đất kêu loẹt xoẹt loẹt xoẹt.

“Diệp Phi!” Vệ Bắc đột nhiên dừng bước lại.

“Ah?: Diệp Sơ phải dừng gấp, thiếu chút nữa đụng vào người hán.

“Cậu đi đường để mắt ở đâu vậy?” Vệ Bắc mắng.

Diệp Sơ: “...”

Hai người lập tức lâm vào trầm mặc, một lát sau, Diệp Sơ bỗng nhiên nghe được giọng con trai lí nhí của Vệ Bắc: “Thực xin lỗi...”

Cái gì? Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn hán.

Chiều cao của hai người hơn kém nhau cũng phải hai mươi phân, Diệp Sơ ngẩng đầu nhìn như vậy, cực kỳ giống một động vật nhỏ nhu thuận nào đó.

Vệ Bắc kiềm chế xúc động muốn xoa đầu cô, hai tay đút vào túi quần, nói: “Bữa thi tiếng Anh đó, tôi không đến thi...”

Diệp Sơ rất muốn hỏi, vì cái gì mà cậu lại không đến thi, nhưng lời đến bên miệng lại bị cô mạnh mẽ kìm lại, cô hỏi: “Ba mẹ cậu giận lắm phải không?”

Vệ Bắc cười khổ một tiếng: “Có thể không giận được sao?” Hắn chia chia mặt mình, “Kiệt tác của ba tôi.”

Diệp Sơ trầm mặc, không biết nên nói điều gì.

Trong chốc lát hai người lại không nói gì, bỗng nhiên Vệ Bắc xoay người đưa lưng về phía cô, hung hăng đá hòn đá trên mặt đất một cái, thanh âm của hắn rất nhẹ, tựa như là đang nói cho mình nghe thôi vậy: “Tôi con mẹ nó không đánh nhau, tôi đã hứa với cậu, nhưng là do bọn khốn kia cứ quẩn quýt lấy tôi không chịu đi...”

“Cái gì?” Diệp Sơ nghe không rõ hắn đang nói gì, liền hỏi lại.

Vệ Bắc quay đầu lại, khẽ cắn môi: “Không có gì.”

“Vậy cậu vừa rồi...”

“Gi mà vừa rồi hay không vừa rồi, tôi đi đây!” Vệ Bắc muốn chạy đi.

“Chờ một chút!” Diệp Sơ ở phía sau bỗng nhiên gọi hắn.

Bước chân hắn dừng lại, quay đầu lại: “Làm gì?”

“...Tôi muốn trả lại tiền cho cậu.”

“Shit! Cậu không còn gì khác để nói sao?” Vệ Bắc tức tối mà cầu nhàu một câu, rồi nói với cô: “Đã nói không cần, đưa con gái cậu sao mà phiền vậy không biết à?” Nói xong chạy đi một mạch, cũng không thèm quay đầu lại.

Trong màn đêm, Diệp Sơ đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, làm thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc lúc này xoay người rời đi hắn nói gì.

Lại qua vài ngày, tâm điểm chú ý của mọi người chính là kết quả của kì thi đại học tốt cực cũng được công bố.

Diệp Sơ thi rất tốt, duy chỉ có môn tiếng Anh là bị hỏng, so với dự tính thấp hơn tới mười điểm. Tuy rằng thành tích vẫn là đứng thứ nhất, nhưng mười điểm này lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ hội xét tuyển vào trường đại học C, dựa theo số điểm xét tuyển những năm qua của trường C thì cô rất có thể sẽ bị đánh rớt.

Kết quả thi của con gái không tốt, đáng lý ra người làm cha mẹ phải lo lắng mới đúng, thế nhưng ngày đầu tiên biết điểm, hai phụ huynh nhà Diệp Sơ lại vui như mở hội, cả ngày đều cười đến không mở được mắt.

Thời buổi bây giờ trường đại học danh tiếng nhiều không kể, không thua kém gì đại học C, có điều là con gái bảo bố lại chỉ có một, nếu thực sự để cho con đầu được trường C mà phải chạy tới một thành phố xa xôi như vậy học tập, từ nhỏ lại không quen chịu khổ, chỉ bằng nộp đơn vào trường đại học gần nhà. Tỷ như đại học F đây, tuy rằng danh tiếng không vang dội như đại học C, nhưng ở trong nước tiếng tăm cũng không nhỏ a.

Vì thế, Lưu Mĩ Lệ liền bắt tay với chồng, bắt đầu một ngày một đêm động viên con gái báo danh vào đại học F.

“Con là con gái, không nhất thiết phải đi đến một nơi thật xa như vậy làm một sách đầu, vẫn là nên đảm bảo một chút, ở lại nơi này mẹ còn tiện mà chăm sóc con.” Lưu Mĩ Lệ tận tình khuyên bảo.

“Còn có thể tiết kiệm tiền đi lại nữa.” Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh phụ họa.

“Đúng, tiết kiệm tiền đó có thể mua được đồ ăn! Mỗi tuần con về nhà, mẹ sẽ dẫn con đi ăn Häagen-Dazs!”

Diệp Sơ cảm thấy buồn cười, có lẽ ở trong mắt ba mẹ, cô vĩnh viễn là một cô nhóc mập mập thích ăn kem đi? Nhưng là lời của hai người không phải không có lý, chỉ ít với số điểm hiện giờ của cô, xét vào đại học C quả thực là hơi mạo hiểm.

Trên đời này không thiếu gì người có số điểm cao mà không đậu đại học, cô không muốn giống như bọn họ phải đi học lại, có lẽ nên nghe lời ba mẹ thôi.

Do dự như vậy qua vài ngày, đến hôm quay về trường, cầm tờ đơn nguyện vọng xét tuyển vào đại học trong tay, Diệp Sơ lâm vào tình trạng lưỡng lự không biết chọn bên nào.

Rốt cuộc là nên liều mạng chọn vào đại học C? Hay là nên chọn đường yên ổn mà xét vào đại học F?

Mà dẫu sao thì cô cũng không phải kiểu người ưa mạo hiểm kia, sau một ngày cân nhắc kĩ về tờ đơn nguyện vọng này, Diệp Sơ quyết định nghe theo lời ba mẹ, chọn đại học F.

Chọn xong được trường rồi, bước thứ hai là chọn ngành học. Ba mẹ cô đại khái cũng thấy rằng khi chọn trường đại học con gái đã nghe lời mình rồi, thế nên khi chọn ngành đã để cho con gái chọn theo ý thích của mình đi, bởi vậy cũng không can thiệp nhiều vào nữa.

Chính là không có ba mẹ can thiệp vào, Diệp Sơ ngược lại lại phân vân không biết nên chọn ngành gì, từ nhỏ cô đã là người không thích ganh đua với người khác, thành tích cũng không nổi trội ở môn nào, vô số ngành học bày ra trước mặt cô chẳng qua cũng chỉ là mấy kí tự, không cảm thấy có gì khác biệt.

Lương lự như vậy, cuối cùng cũng kéo dài tới thời điểm trước ngày nộp đơn xét một ngày.

Buổi tối, Lâm Mậu Mậu gọi điện thoại hỏi Diệp Sơ quyết định chọn ngành học gì, còn cậu ta thì chọn học ngành y, dự định sau này sẽ rèn được khả năng múa dao nhanh gọn, sắc bén, giết người vô hình. Triệu Anh Tuấn thì nghe nói chọn ngành khảo cổ, có vẻ muốn đem cả đời mình hiến dâng cho mấy cái xác ướp bố như bánh tét kia.

Duy chỉ còn Diệp Sơ, với tờ đơn nguyện vọng còn đang để trống, không biết nên điền gì.

Cô thiếu chút nữa lãdem xúc sắc ra gieo, kết quả xúc xúc trong tay còn chưa kịp rơi xuống bàn, cửa sổ thủy tinh đã bị người nào dùng đá ném lên kêu cốp một cái.

May mắn người trong nhà đều đang xem TV, nếu không bây giờ Diệp Sơ rất sợ mẹ sẽ cho rằng nhà có kẻ trộm lên vào.

Diệp Sơ mở cửa sổ ra, liền nhìn thấy Vệ Bắc đang cầm đống đứng ở dưới lầu, có vẻ như đang muốn ném cục thứ hai.

“Làm gì?” Diệp Sơ hỏi.

“Xuống dưới này!” Vệ Bắc thấp giọng nói.

Người này sao không dùng phương pháp nào văn minh hơn một chút được nhỉ? Diệp Sơ buồn bực cực kỳ, nhưng cuối cùng vẫn tìm có để xuống lầu.

Dưới lầu, Vệ Bắc đang đứng dưới tàng cây chờ cô, trên người mặc một áo T-shirt màu lam, mấy vết thương trên mặt đã giảm bớt, cả người nhìn qua thực khoan khoái dễ chịu.

“Có việc gì thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Ba ba tôi đã sắp xếp cho tôi xét tuyển vào trường cảnh sát.” Vệ Bắc đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí nghe ra thực hưng phấn, “Tuy rằng không phải là đại học C, có điều vẫn được ở cùng một thành phố với cậu, tôi đã tra trước rồi, trường tôi học cách đại học C không xa lắm, ngồi xe bus là có thể tới rồi.”

Diệp Sơ sùng sốt, thốt lên: “Tôi không xét đại học C nữa.” *Tội nghiệp tiểu Bắc Bắc của chúng ta /

“Cái gì?” Vệ Bắc biến sắc, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Sơ sẽ nói như vậy.

“Tôi thi không tốt, xét lên đại học C sợ không trúng, mẹ tôi bảo tôi xét vào đại học F.” Diệp Sơ nói đúng như sự thật.

“Mẹ cậu bảo cậu xét trường nào thì cậu xét trường đó sao? Sao cậu có thể không có chút chủ kiến nào như vậy!” Vệ Bắc lập tức nổi giận.

Hắn bỗng nhiên như vậy, Diệp Sơ cũng có chút không vui: “Ba cậu bắt cậu xét vào cảnh sát cậu liền học cảnh sát, cậu có chủ kiến nhỉ?!”

“Tôi...” Vệ Bắc chán nản, quát: “Tôi con mẹ nó còn không phải nghĩ rằng cậu muốn xét vào đại học C sao?”

“Ai nói với cậu tôi chắc chắn sẽ vào đó?”

“Cậu!” Vệ Bắc chỉ vào cô, tức giận đến thiếu chút nữa học máu: “Diệp Phi, cậu cố tình đùa giỡn với tôi có phải không? Con mẹ nó nếu không phải vì đồng ý với cậu, bọn kia đánh tôi mà tôi có thể không đánh lại sao? Tôi có thể đến thi muộn sao? Bây giờ cậu lại nói cho tôi biết cậu không xét vào đại học C nữa, cậu bảo tôi phải đi xét tuyển nơi nào?”

“Cậu nói cái gì?”

Vệ Bắc lúc này mới phát hiện mình vừa rồi nói nhanh quá lỡ miệng, lập tức im bặt.

“Cậu là vì tôi mới đến muộn?” Diệp Sơ truy hỏi.

“Cái gì mà vì với không vì, cậu thực là phiền a!”

“Này! Cậu nói a, có phải là vì tôi hay không?” Diệp Sơ bỗng nhiên trở nên kích động.

Thấy cô như vậy, Vệ Bắc lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt nhìn bên mà không dám nhìn thẳng, bĩu môi nói thầm: “Tôi đã hứa với cậu là sẽ không đánh nhau nữa...”

Diệp Sơ tức giận đến phát run, thiếu chút nữa đi lên hung hăng cho hắn một đấm: “Cậu cái tên ngu ngốc này, cậu có biết nghĩ không vậy? Lúc không nên

đánh nhau thì ngày nào cũng đánh, lúc nên đánh thì lại không đánh trả, đầu óc của cậu bị úng nước rồi sao?”

“Đúng vậy, đầu óc tôi bị úng nước rồi mới thích cậu!” Những lời này Vệ Bắc gầm nhẹ ra, lúc gầm xong thì hai người đều bị làm cho giật mình.

Đêm khuya thanh vắng, bầu trời đêm đầy sao sáng lấp lánh có thể nhìn thấy những điểm sáng nho nhỏ.

Hai người đứng dưới tàng cây, từ tán lá cây chiếu xuống loang lổ ánh sáng sao, rơi lên trên thân thể hai người.

“Cậu xét tuyển vào trường cảnh sát đi.” Diệp Sơ thờ dài một hơi, phá vỡ khoảng dài yên lặng giữa hai người, “Tôi đã làm liên lụy cậu một lần, không muốn lại làm liên lụy đến lần thứ hai nữa.”

Vệ Bắc cắn chặt răng, không nói chuyện.

“Có lẽ chúng ta không thích hợp, chỉ là cậu chưa phát hiện ra mà thôi, tôi cũng không đáng giá để cậu... Làm gì?” Cô bỗng nhiên phát hiện mình bị người kia ôm lấy, cô muốn giãy dụa lại bị hấn gắt gao ôm chặt vào ngực.

“Diệp Phi, cậu có biết vừa rồi cậu nói mấy lời kia tuyệt tình đến mức nào không?”

Trái tim Diệp Sơ như bị kim đâm vào, chỉ biết cúi đầu xuống.

“Nếu cậu thực sự muốn tôi đi, tôi sẽ đi. Nhưng mà...” Vệ Bắc đưa tay nâng mặt của cô lên: “Nếu trước khi tôi đi, ngay cả một nụ hôn của cậu cũng không có, tôi sẽ tiếc nuối cả đời mất.”

Hắn nói xong, cúi người, không chút do dự hôn lên cánh môi của cô.

Diệp Sơ lần đầu tiên không hề giãy dụa, cảm giác được bờ môi của hắn nhẹ nhàng in lên môi cô, từng chút một xâm nhập, mỗi một động tác đều mang theo sự dịu dàng chưa từng có ở hắn.

Vừa hôn xong, Vệ Bắc đứng thẳng dậy, đôi mắt hắn thâm thúy như biển sao trên bầu trời đêm.

Hắn vươn tay ra, chỉ về phía sao Bắc Cực trên bầu trời: “Nhớ kỹ, ngôi sao sáng nhất kia chính là tên của tôi, sau này không được nhớ nhầm nữa nghe không!”

Ngày đó, Diệp Sơ về nhà, ngày ngốc trước tỏ đơn xét nguyện vọng còn đang để trống thật lâu.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn ra thật xa ngoài cửa sổ có chòm sao Bắc cực sáng ngời, thật lâu sau cúi đầu xuống, một mạch điền lên tờ đơn ba chữ “Khoa thiên văn”.

Đến khi ngẩng đầu lên một lần nữa, sao Bắc cực vẫn còn lấp lánh tia sáng nhất của nó trên bầu trời đêm.

Diệp Sơ nghĩ, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không quên được tên của người con trai kia....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Pingki

Bởi vì đơn nguyện vọng được điền vô cùng thận trọng, đã được suy trước tính sau, thế nên Diệp Sơ vô cùng suôn sẻ mà nhận được giấy báo trúng tuyển vào Khoa thiên văn của đại học F, cùng lúc đó, Vệ Bắc cũng thuận lợi mà thi đậu vào trường cảnh sát, đến cuối tháng tám cô liền được ba ba “áp tải”, rời khỏi thành phố A, đến nơi đất khách xa xôi đi tìm tri thức.

Tới đầu tháng chín, một vài trường đại học cũng đã bắt đầu lục tục khai giảng.

Diệp Sơ đến ga xe lửa tiễn Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn cùng đến đại học B nhập học, phát hiện hai người bọn họ có vẻ chính thức thành cặp rồi, thậm chí cha mẹ hai bên đến đưa tiễn cũng cười cười nói nói vui vẻ không ngừng.

“Này xem như đã xác định rồi đi?” Diệp Sơ rất ít khi quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình, nhưng mà lần này cũng không nhịn được nhiều chuyện mà hỏi một câu.

Lâm Mậu Mậu gật đầu, lại bỗng nhiên hỏi lại Diệp Sơ: “Bọn tôi đã xác định như vậy rồi, vậy còn cậu và tên nhóc Vệ Bắc kia thì sao?”

Diệp Sơ bị hỏi có chút xấu hổ, lắc đầu: “Chúng tôi không có gì.”

“Bớt造谣 đi, hai người mà có thể nói không có gì được sao? Người mù cũng nhìn ra được tên nhóc kia có ý với cậu! Tôi nói cậu là khờ thật hay là giả ngốc đây? Kỳ thật lấy lương tâm ra mà nói thì hần cũng không tệ lắm, ngoại trừ việc tính tình thối một chút, miệng độc một chút, ánh mắt hung dữ một chút, còn những cái còn lại không có cái nào là không tốt...”

Diệp Sơ muốn nói, trừ những thứ đó ra hần còn gì khác nữa sao? Ngay tại lúc này, loa phóng thanh của nhà ga bắt đầu nhắc nhở hành khách soát vé.

“Mậu Mậu, đi thôi!” Triệu Anh Tuấn xách theo rương hành lý đứng ở cổng soát vé hô to lại đây.

Lâm Mậu Mậu vội vã thu thập qua đó, trước khi đi còn không quên dặn dò Diệp Sơ: “Tôi phải đi đây, có chuyện gì thì cứ liên lạc qua điện thoại, được nghỉ thì về chơi a!”

“Được.” Diệp Sơ gật đầu.

“Còn nữa, bọn mình đều lên đại học cả rồi, cậu cũng đừng chỉ biết mỗi đến học như trước kia nữa, cũng nên lo lắng cất nhắc chuyện chung thân đại sự của mình đi là vừa, thực sự tôi thấy Vệ Bắc cũng không tồi đâu!”

“Mau đi thôi!” Triệu Anh Tuấn ở bên kia lại hô.

“Được rồi được rồi, cậu có thấy phiền không vậy a?” Lâm Mậu Mậu đáp lại, quay đầu lại phất phất tay với Diệp Sơ: “Tôi đi đây, cậu suy nghĩ cho kỹ đi, dù sao nghĩ một chút cũng sẽ không mang thai, có phải không?”

Diệp Sơ dờ khóc dờ cười, phất tay nhìn theo hai người rời đi.

Hai người kiadi không lâu, đại học F cũng khai giảng.

Nhập học ngày đó, hai vợ chồng nhà Diệp gia mang theo bao lớn bao nhỏ đưa con gái vào kí túc xá, Lưu Mi Lệ còn bối vì con gái chọn ngành học ít được quan tâm mà có chút dè búng. Cô vừa giúp con gái một tay thu xếp đồ đạc, vừa không nhận được mà nhắc đi nhắc lại: Gì mà sau này khó tìm việc, gì mà con gái học thiên văn không thích hợp này kia...

“Di ơi, kỳ thật học cái gì không quan trọng, quan trọng là phải học sao cho thật là tốt a.”

Diệp Sơ nhìn theo tiếng nói, phát hiện người nói chuyện là một nữ sinh vóc người nhỏ nhắn, gương mặt trắng nõn, cũng xem như là đáng yêu. Cô cảm kích mà gật gật đầu với nữ sinh kia. Đối phương cũng nháy mắt lại một cái, xem như đáp lễ.

Thấy bạn cùng phòng của con gái nói như vậy, Lưu Mi Lệ cũng không nói thêm gì nữa, thu dọn xong liền cùng chồng ra về, trước khi đi còn dặn dò tỉ mỉ sinh hoạt của con, sợ con gái lần đầu tiên ở nội trú trong trường không quen.

Diệp Sơ vẫn kiên nhẫn mà gật đầu nghe lời, thật vất vả mới đợi được đến lúc ba mẹ ra về, nữ sinh trắng nõn vừa rồi kia liền sắp lại gần đây.

“Này, cậu họ Diệp sao?”

Diệp Sơ gật đầu: “Tên tôi là Diệp Sơ, còn cậu thì sao?”

“Tôi là Trương Phương Phi, sau này cứ gọi tôi Tiểu Phi là được, còn kia là Khương Tử, Khương Tự.” Trương Phương Phi có thể thấy được là một người hướng ngoại, mới ngày đầu tiên đã chủ động làm thân với bạn cùng phòng mình.

Khương Tử cười tủm tỉm chào hỏi với cô: “Tôi là Khương Tự, tôi mới vừa nghe cậu nói chuyện với ba mẹ, cậu là người địa phương sao?”

“Ừm.” Diệp Sơ gật đầu, đang định nói gì, bỗng nhiên nghe được từ phía trên truyền xuống một thanh âm đang bực bội.

“Người khác còn phải ngủ, các người có thấy phiền hay không a?”

Diệp Sơ giật mình, lại nhìn Tiểu Phi và Khương Tử, trên mặt hai người đều là biểu tình chán ghét.

“Cực phẩm” Tiểu Phi làm một cái khẩu hình miệng.

Diệp Sơ còn chưa hiểu người kia có chuyện gì, thì có một nữ sinh xinh đẹp từ trên giường của bạn cùng phòng kia liền rầm rầm trèo xuống, trên người mặc một chiếc váy hai dây ngắn, dáng người thực quá khoa trương (ý là rất nóng bỏng), chỉ tiếc là đang bày ra bản mặt thật thối (khó chịu), xem ra cô ấy cũng không phải là người dễ sống chung được.

Thấy cô ấy xuống dưới, Tiểu Phi và Khương Tử đều im lặng không nói gì.

“Xin chào, tôi là Diệp Sơ.” Diệp Sơ lên tiếng chào hỏi cô gái kia.

Đối phương liếc xéo cô một cái, thật lâu sau mới lạnh lùng phun ra ba chữ: “Trương Tiểu Giai.”

Sau này Diệp Sơ mới biết được mỹ nữ nóng tính Trương Tiểu Giai này học cùng một lớp với cô, cùng lớp còn có Trương Phương Phi, về phần Khương Từ còn lại là vì ở khoa văn học bên kia không đủ chỗ ngủ, thế nên được phân lại đây cùng với các cô, bởi vậy dễ gặp được nữ sinh khoa thiên văn quả thật không nhiều lắm.

Tuy nói trong phòng trừ Trương Tiểu Giai khó tính ra, hai người kia đều rất dễ dàng chung, có điều ngày đầu tiên đến báo danh thì ai cũng mệt, cho nên buổi tối hôm đó tất cả mọi người đều đi ngủ rất sớm.

Diệp Sơ mới vừa nằm xuống, liền nhìn thấy chiếc di động mới mua chợt sáng nhấp nháy, trên màn hình là một dãy số xa lạ.

Cô vừa ấn nghe, không đợi cô “Alô” một tiếng, từ trong điện thoại đã vang lên một thanh âm rất không khách khí.

“Diệp Phi!”

Một câu, Diệp Sơ chỉ biết cái tên bạn “tốt” Lâm Mậu Mậu ở đại học B xa xôi lại bán đứng cô nữa rồi.

“Ừm...” Diệp Sơ hạ giọng đáp lại.

“Gi mà nói nhỏ vậy chứ?” Vệ Bắc hỏi.

“Mọi người đều ngủ cả rồi.” Diệp Sơ đáp lại khe khẽ.

“Bọn con gái các cậu sao đúng là phiền phức, ngủ sớm như vậy làm gì không biết?”

Diệp Sơ xấu hổ, chợt nghe Vệ Bắc nói tiếp: “Cậu hôm nay ngày đầu đi báo danh, thế nào? Trường học có được không?”

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Diệp Sơ nhỏ giọng đáp lại một câu, ngẫm lại lại cảm thấy người ta cố ý gọi điện thoại tới hỏi thăm mình, không hỏi lại thật là có chút không hay, nhân tiện nói: “Cậu thì sao, trường học thế nào?”

Nghe thấy Diệp Sơ quan tâm mình, ngữ khí đầu bên kia điện thoại lập tức ôn nhu đi rất nhiều: “Cũng được, chỉ là rất nhớ cậu.”

Tiếng nói vừa dứt, giường trên liền thò ra một bàn mặt của tên nghe lén, cười híp mắt nói: “Bác ca, gọi điện thoại cho bạn gái sao? Thực là dịu dàng aaa~...”

“Cái gì mà bạn gái? Là vợ của tôi đấy!” Vệ Bắc ngược lên trên mắng mấy câu.

Diệp Sơ muốn l, bỗng nhiên nghe thấy giọng Trương Tiểu Giai ở phía dưới chân mắng lên: “Muốn gọi điện thoại thì đi ra ngoài mà gọi, người khác đang ngủ có biết hay không?”

“Làm sao vậy?” Vệ Bắc cảnh giác hỏi.

“Không có gì.” Diệp Sơ vội vàng đè thấp giọng xuống, “Tôi phải ngủ rồi, không có chuyện gì thì tôi cúp trước đây.”

“Này! Cậu gấp gấp cái gì chứ? Diệp Phi! Diệp...”

“Tút, TUT, TUT...” Điện thoại bên kia đã cúp.

“Shit!” Hắn tức giận thiếu chút nữa ném cả di động.

“Bác ca bị bạn gái đập máy sao?” Tên nghe lén ở giường trên lại thò mặt xuống.

“Cút!” Vệ Bắc đập một phát lên giường hắn: “Đã nói đó là vợ tôi!”

“Vợ mà đập máy của anh sao?”

“Cậu con mẹ nó sao mà nói nhiều thế hả!” Đang nói, di động của Vệ Bắc bỗng nhiên vang lên tiếng báo tin nhắn đến.

Vợ yêu: Gọi điện thoại ảnh hưởng đến bạn cùng phòng nghỉ ngơi, ngày mai lại nói chuyện tiếp

Nếu Diệp Sơ mà biết Vệ Bắc lưu số điện thoại của mình thành cái tên này, phỏng chừng cả đời này cũng không thêm nhắn cho hắn cái tin nào, đáng tiếc cô lại không biết.

Nhìn thấy trong tin nhắn của “Vợ yêu” gửi cho mình có kèm theo một cái mặt cười, Vệ Bắc liền nhịn không được dâng lên một cảm giác lâng lâng khó tả.

Tuân lệnh vợ yêu!

Nhìn tin nhắn lập tức gửi lại này của hắn, Diệp Sơ hồi hận muốn nện tay lên giường: Ai bảo mày ngu ngốc mà đi gửi tin nhắn! Ai bảo mày ngu ngốc mà

gửi cho hân cái mặt cười! *tự mình làm còn đi hành hạ cái tay :v

Giữa lúc đang vô cùng hối hận, cô rốt cục cũng chìm vào ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Pingki

Một tuần sau ngày tân sinh viên nhập học, khóa huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu.

Bởi vì khoa thiên văn của đại học F năm nay chỉ tuyển một lớp duy nhất, thế cho nên đến khóa huấn luyện đợt này, khoa của họ được huấn luyện chung với khoa xây dựng của trường.

Hai khoa đều là dạng dương thịnh âm suy, mấy nữ sinh nghiêm nhiên trở thành động vật quý hiếm, nhận được không ít săn sóc của phái nam. Đặc biệt là Trương Tiểu Giai cùng phòng với Diệp Sơ, bởi vì diện mạo xinh đẹp, khóa huấn luyện mới bắt đầu đã trở thành tâm điểm chú ý của các nam sinh, ngay cả huấn luyện viên mặt lúc nào cũng nghiêm nghị cũng rất thích gọi cô ấy lên làm động tác mẫu.

“Chào ôi, cậu nhìn bên kia kìa!” Trong lúc nghỉ ngơi, Trương Phương Phi nháy mắt ra hiệu với Diệp Sơ.

Diệp Sơ nhìn theo mắt cô ấy, liền nhìn thấy Trương Tiểu Giai ngồi một mình dưới tán cây uống nước, vài nam sinh vây xung quanh cô ấy nói qua nói lại gì đó. Một lát sau, bỗng nhiên nhìn thấy cô ấy đứng lên, cầm lấy chai nước khoáng ném vào người mấy nam sinh đó.

“Con mẹ nó các người có thấy phiền hay không?” Trương Tiểu Giai lớn tiếng mắng, đứng dậy rồi đi, huấn luyện viên ở phía sau gọi cô ấy vài tiếng, cô ấy cũng không quay về.

“Bà nó, chết tiệt thật! Người như vậy sao lại đậu đại học được nhỉ?” Trương Phương Phi ở bên cạnh thấp giọng lẩm bẩm.

“Nói không chừng là nhờ quan hệ ấy.” Một nữ sinh cùng lớp nói.

“Nếu thế thì chắc quan hệ phải rộng lắm a...”

Mặc kệ người bên cạnh nói to nói nhỏ gì, Diệp Sơ vẫn nhìn theo hướng Trương Tiểu Giai rời đi, nhìn thấy bóng lưng cô ấy ngày một xa dần, không hiểu sao cô đột nhiên lại nhớ tới Vệ Bắc.

Cảm giác giống nhau không ít, Diệp Sơ trầm nghĩ.

Cả ngày sau đó cũng không thấy Trương Tiểu Giai quay lại, mấy nam sinh không còn mục tiêu theo đuổi, liền đem ánh mắt chuyển sang những nữ sinh còn lại, mặt mũi Diệp Sơ coi như không tệ, lại là lớp trưởng tạm thời, thế nên có mấy nam sinh quần quít lấy cô nói chuyện, buổi huấn luyện kết thúc vẫn còn chưa muốn rời đi.

Thế trạng của Diệp Sơ vốn rất kém, mệt mỏi cả ngày, nghe thấy mấy người kia bới móc đã thấy thực phiền, càng đừng nói đến mấy nam sinh chỉ biết ba hoa khoác lác. Cô muốn kéo Tiểu Phi và Khương Tử trở về, nhưng mà hai người dường như rất thích thú, bắt buộc dĩ cô đành phải tìm đại một cái cớ, tự mình về phòng trước.

Mới mở cửa phòng ra, mùi khói thuốc liền xộc vào mũi, Diệp Sơ nhăn mặt, nhìn thấy Trương Tiểu Giai đang ngồi trên ghế hút thuốc, cô ấy quay đầu lại nhìn Diệp Sơ một cái, vẻ mặt như có chút không vui.

“Về sớm như vậy làm gì không biết!” Cô ta lườm bâu một tiếng, đứng dậy đi ra ban công hút tiếp, Diệp Sơ vốn đang định chào hỏi, sau cùng cảm thấy không cần thiết lắm, liền lấy quần áo đi tắm rửa luôn.

Tắm rửa xong đi ra, Trương Tiểu Giai đã đi từ lúc nào, toàn bộ phòng ngủ im ắng, duy chỉ có chiếc di động của Diệp Sơ ở trên bàn là đang rung không ngừng.

“Diệp Phi, cậu điếc hả? Gọi điện thoại đến cũng không bắt máy.” Điện thoại vừa nghe, tiếng rống của Vệ Bắc từ đầu bên kia truyền thẳng vào lỗ tai cô.

Diệp Sơ xoa nhẹ cái tai suýt bị làm cho rách màng nhĩ, chậm chạp nói: “Tôi đang tắm.”

Người bên kia đầu dây điện thoại ngắt ra: “Vây tắm xong chưa?”

“Ừm.”

“Sạch chưa?”

Diệp Sơ không nói gì, quả thực là cảm thấy càng ngày càng nhận không ra cái tên lưu manh này nữa.

Tiếp đó hai người lại tán gẫu thêm vài câu, mà hầu như đều là do một mình Vệ Bắc nói, một lát sau, Vệ Bắc bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, tháng sau chẳng phải là đến quốc khánh rồi sao?”

*Quốc khánh Trung Quốc: ngày 1 tháng 10.

“Ừm.” Diệp Sơ đáp lại ừ ừ.

“Tôi dự định về nhà một chuyến.”

“Cậu về để làm gì?”

Khốn kiếp! Vệ Bắc thiếu chút nữa vắng tục, ông đây từ cái nơi xa xôi lạc lõng trở về còn để làm gì? Còn không phải là về thăm cái đồ gái mập nhà cậu sao!!! Hân vất vả lắm mới kiếm được con giận: “Về thăm cậu chứ làm gì.”

Bởi vì hai người ngưng không nói gì một lúc lâu, Diệp Sơ hơi có chút thất thần, thế nên không nghe được câu này của Vệ Bắc.

Vệ Bắc ở đầu dây bên kia chờ một lúc lâu cũng không thấy Diệp Sơ đáp lại câu nào, rốt cục cũng nổi cáu: “Diệp Sơ!”

“Ah?” Diệp Sơ lấy lại tinh thần, “Làm sao vậy?”

Không đợi Vệ Bắc tức giận đến hộc máu, cô lại không đầu không đuôi nói câu: “Tôi còn chưa ăn cơm.”

Vệ Bắc hết chỗ nói: “Gì chứ? Máy giờ rồi mà cậu còn chưa ăn cơm? Mau đi ăn cơm cho tôi!”

“Được, vậy tôi cúp trước.”

“Ừ.”

Dặn xong Vệ Bắc rầu rĩ cúp điện thoại, trong phòng có tên Nhị Suất lại sán tới nhiều chuyện.

“Bác ca, anh định Quốc khánh này về nhà sao?”

“Uhm, về thăm vợ.”

“Nhưng mà quốc khánh được cho nghỉ có một ngày, anh vẫn quay về sao?”

“Cái gì?” Vệ Bắc ngớ ra.

“Anh quên rồi à, hội sáng huấn luyện viên đã nói trong thời gian quốc khánh cấp trên có sắp xếp.”

Vệ Bắc lúc này mới giật mình nhớ ra, chính mình đã quên mất một chuyện quan trọng nhất, lại nhớ tới khi này có nói với Diệp Sơ trong điện thoại là muốn quay về, tâm tình nhất thời kém đến cực điểm.

Mẹ nó cho nghỉ có một ngày, về thế quái nào được?

Ngay tại lúc Vệ Bắc đang rối rắm vô cùng, Diệp Sơ cũng rối rắm không kém, cô lưỡng lự nên đi ăn cơm hay là ngủ trước một giấc. Suy đi xét lại hồi lâu, cô phát hiện ra chân mình thật sự đi không nổi nữa, thôi thì ngủ một giấc trước đi, một lát là được rồi.

Nghĩ như vậy, Diệp Sơ trèo lên giường đi ngủ.

Rõ ràng là chỉ định ngủ một lúc thôi, nhưng khi tỉnh dậy cũng đã là sáng hôm sau.

Cơm tối ngày hôm qua còn chưa ăn, bữa sáng lại chần một chút, kết quả, buổi huấn luyện hôm đó Diệp Sơ vinh quang mà té xỉu. Tiểu Phi và Khương Tử ba chân bốn cẳng đỡ cô đến phòng y tế, ra tiếp bọn họ chính là một nam bác sĩ diện mạo rất tuấn tú.

Hai con mắt của Tiểu Phi nhìn chăm chăm người ta không rời, lấy cớ ở lại chăm sóc người bệnh, không ngừng bắt chuyện với vị bác sĩ đẹp trai kia.

“Đợt huấn luyện quân sự này, các anh vất vả lắm phải không?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” gương mặt đeo kính nhưng vẫn rất đẹp trai hơi hơi mỉm cười.

“Anh không phải là bác sĩ của trường sao?”

“À không, tôi chỉ là nghiên cứu sinh rảnh rỗi thôi để giúp đỡ một chút mà thôi.”

Đại học F có khoa Y nổi tiếng hàng đầu trong nước, có thể đến đây để học nghiên cứu sinh, ắt hẳn phải là một sinh viên rất tài giỏi, Trương Phương Phi càng thêm xao động: “Đàn anh, tên của anh là gì?”

“Tôi sao? Tôi họ Trác...”

“Trác Húc, anh còn chưa xong nữa hả? Nhanh chân đi!” Một giọng nói cắt ngang câu chuyện giữa hai người.

Diệp Sơ và Trương Phương Phi quay lại cùng một lúc, nhìn thấy Trương Tiểu Giai đang bức mình tựa vào cửa phòng y tế.

“Xong rồi đây, em chờ một chút.” Trác Húc mỉm cười, quay đầu lại nói với Diệp Sơ: “Em không còn gượng ngại nữa, để tôi kê cho em một ít thuốc chống say nắng, có điều thân thể của em không thích hợp để tập quân sự, đợi lát nữa tôi kí cho em một tờ giấy xác nhận, em đi đưa cho huấn luyện viên xem, về sau không cần phải tham gia huấn luyện nữa.”

“Vâng.” Diệp Sơ gật gù đầu, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, các em là bạn cùng phòng của Tiểu Giai, sau này còn phải nhờ các em chăm sóc Tiểu Giai giúp anh nữa.”

“Trác Húc, anh lè mề gì nữa vậy?” Trương Tiểu Giai ở bên ngoài lại thúc giục.

“Tối đây.” Trác Húc đứng lên cởi áo blouse, để lộ ra áo sơ mi trắng thướt tha bên trong, càng làm tôn lên khí chất siêu phẩm thoát tục của anh ta, lại thêm đứng bên cạnh Trương Tiểu Giai, quả thực trông như thiên sứ và ác ma vậy.

“Mẹ nó, đầu năm nay đàn ông tốt đều bị mấy đứa hư hỏng giành giật hết mất rồi!” Trương Phương Phi vô cùng đau đớn.

“Hoặc là bị mấy người đàn ông tốt khác đoạt đi rồi.” Khương Tử ngồi bên cạnh hài hước nháy mắt một cái.

Diệp Sơ: “.....”

Bởi vì không may bị cảm nắng, buổi tối lúc nghe điện thoại của Vệ Bắc, liền lộ ra vẻ uể oải.

Vệ Bắc nhảy bén phát hiện không bình thường, ép hỏi Diệp Sơ bị làm sao, cô lúc này mới giải thích ngọn nguồn, không nghĩ tới vừa mới nói xong, bên kia điện thoại lập tức oanh tạc sang đây: “Diệp Phi, đầu óc cậu bị úng nước rồi có phải không? Đến cơm mà cũng quên ăn được!”

Diệp Sơ 囧, chậm chạp mà giải thích cho hắn: “Không phải quên, mà là không có sức để ăn...”

Vệ Bắc không còn giở đề nói về cô, đành nói: “Thế hôm nay đã ăn chưa?”

“Ừm, ăn một chút rồi.”

“Cậu cứ thế này, quốc khánh tới mà không về một chuyến thì tôi không yên tâm được!” Cô gái này không biết tự chăm sóc bản thân mình cho tốt một chút được sao?

“Quốc khánh cậu muốn về sao?” Diệp Sơ hỏi lại.

Này lại chọc đúng chỗ đau của Vệ Bắc, nhớ tới một ngày nghỉ đáng thương kia, hắn không khỏi có chút phiền lòng: “Tôi cũng không biết trước được, cấp trên hình như có sắp xếp.”

“...” Diệp Sơ đáp lại: “Vậy cậu đừng về nữa.” Đành thôi, hắn học ở xa như vậy, lại mới vừa nhập học được mấy hôm, quay về để làm gì chứ?

Kết quả cô vừa thốt lên xong, Vệ Bắc liền nổi giận: “Cậu con mẹ nó đây là tiếng người sao?”

“Cái gì?” Diệp Sơ còn chưa phản ứng lại.

Vệ Bắc bị làm cho tức thiếu chút nữa quăng luôn di động: “Tôi lười nói với cậu quá, buổi tối phải huấn luyện, cúp đây.”

Chữ “được” còn chưa kịp nói, điện thoại đã bị cúp mất rồi.

Diệp Sơ cảm động sững sốt hồi lâu, nhớ tới trước kia đều là mình cúp điện thoại trước, hôm nay là lần đầu tiên bị hắn dập máy, quả thực có chút không quen.

Ngay lúc này, Trương Phương Phi bỗng nhiên ở đâu chạy ra sắp lại gần cô mà đoán già đoán non: “Diệp Tử, cái người mà ngày nào cũng gọi điện thoại cho cậu kia là bạn trai cậu sao?”

Bạn trai? Diệp Sơ bỗng chốc không biết nên định nghĩa mối quan hệ giữa cô và Vệ Bắc thế nào.

“Hắn đang học ở đâu? Có đẹp trai hay không a?” Trương Phương Phi truy hỏi.

Diệp Sơ nghĩ nghĩ: “Ừm, cũng được...”

Thấy Diệp Sơ trả lời cho có, Trương Phương Phi bị què, âm thầm suy xét Diệp Sơ này chắc là không ghê gớm như Trương Tiểu Giai kia, cũng không hỏi tiếp, mà quay sang hỏi Khương Từ quốc khách này làm gì.

“Tôi không có về nhà, ở lại đi chơi với mấy bạn học cũ vài ngày, các cậu thi sao?” Khương Từ hỏi.

“Tôi về nhà, sau đó cùng gia đình đến núi Bạch Đầu du lịch.” Trương Phương Phi đắc ý nói, lại hỏi Diệp Sơ: “Cậu thi thế nào?”

“Tôi sao?” Diệp Sơ nghĩ: “Chắc là ở nhà thôi.”

“Không phải chứ, nhầm chán như vậy sao?” Trương Phương Phi đang nói, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, Trương Tiểu Giai mặc một chiếc quần short cực ngắn đi vào, đôi chân vừa thon dài lại rất thẳng, đến đồng tính nhìn vào cũng phải xiêu lòng.

“Tiểu Giai, quốc khách này cậu tính làm gì?” Trương Phương Phi lẩm miệng hỏi một câu.

Nếu là Vệ Bắc, hẳn là sẽ đáp lại ‘liên quan đến cậu cái rắm đi, Diệp Sơ thầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, Trương Tiểu Giai liếc xéo Tiểu Phi một cái: “Liên quan đến cô cái rắm.”

Bầu không khí trong phòng như hạ xuống đến 0 độ C, Trương Phương Phi thề lười, mọi người rốt cục cũng kết thúc cuộc thảo luận vô nghĩa này, quay sang việc ai nấy làm.

Cứ như vậy lại qua một tuần nữa, đợt huấn luyện quân sự rốt cục cũng xong, kì nghỉ dài hạn mà mọi người mong đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

So với những người trong lớp vì được nghỉ dài hạn mà mừng rỡ như điên, Diệp Sơ lại như bình tĩnh hơn nhiều, không có việc gì liền nằm trong nhà đọc sách, lâu lâu lại đến tiệm may giúp đỡ mẹ, năm ngày nghỉ cứ trôi qua một cách bình thường như thế.

Đến giữa trưa ngày thứ sáu, cô bỗng nhiên nhận được điện thoại của Vệ Bắc.

Bởi vì trường học quản lí rất nghiêm khắc, Vệ Bắc rất ít khi gọi điện thoại cho Diệp Sơ vào giữa trưa, cho nên khi nhìn thấy trên màn hình di động hiện lên tên của Vệ Bắc, Diệp Sơ lại có chút buồn phiền, nhưng đến lúc cô nhận điện thoại xong, buồn phiền lập tức biến thành buồn bực.

Bởi vì Vệ Bắc ở đầu dãy bên kia rống lên với cô: “Diệp Phi, mau tới nhà ga đón tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit: Pingki Đến lúc Diệp Sơ chạy tới nhà ga thì đã qua hai giờ chiều. Vừa xuống xe, từ đằng xa đã thấy một người đứng trên bậc thềm của nhà ga, một thân đồng phục ngây trang, dáng người cao ngất, anh khí bức người, mấy cô gái đi ngang qua đều nhìn không được mà nhìn trộm hắn thêm một chút, giống như những người xung quanh đều trở thành vật làm nền cho hắn vậy.

Diệp Sơ xuống xe, bước chân đi về phía Vệ Bắc, giống như có thần giao cách cảm, Vệ Bắc xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống chạm vào ánh mắt của cô đang nhìn lên, trong đôi mắt lóe lên một tia vui sướng, trong giây lát lại bị che dấu mất.

“Diệp Phi, cậu là ốc sên sao? Có việc đến đây cũng chậm như vậy!” Hắn không chút khách khí gào lên với cô, hoàn toàn không có một chút gì gọi là lãng mạn sau những ngày xa cách đáng nói.

Diệp Sơ không nói gì, cô thực sự là chạy vội từ nhà tới đây, tiền xe cũng tốn mất năm mươi đồng, thái độ của cái người này không thể dễ chịu hơn một chút được sao? Kỳ thật cô đã quên mất chính mình vì cơ gì mà chỉ vì một cuộc điện thoại của hắn đã vội vã không quản cả chặng đường xa tới đây.

Ngay lúc này, Vệ Bắc đã bước từng bước xuống bậc thềm, trên vai hắn chỉ có duy nhất một túi đeo màu đen, trên người còn đang mặc đồng phục diễn tập, không có một chút dáng vẻ của người mới từ thành phố C xa xôi trở về.

Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: “Cậu chẳng phải đã nói chỉ được nghỉ có một ngày thôi sao?”

“Ban đầu là nói một ngày, kết quả nhiệm vụ hoàn thành trước thời hạn, tôi lại được nghỉ thêm một ngày nữa.” Về mặt Vệ Bắc thần nhiên.

Diệp Sơ lại nhủ mảy, mười mấy tiếng ngồi xe lửa, hơn một ngày cũng có thể kịp sao? Cô truy hỏi: “Ý của cậu nói là, ngày mai cậu đã phải trở về rồi sao?”

“Không phải ngày mai.” Vệ Bắc quơ quơ vé xe lửa mới vừa mua được trong tay: “Ngày mai không có vé, tôi đành phải mua vé vào tối nay.”

Diệp Sơ thật muốn toát mồ hôi, đi đi về về hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ, lại chỉ được ở lại nơi này có vài tiếng, rốt cuộc tên này quay về để làm gì không biết?

Đang nghĩ ngợi, Vệ Bắc giống như đã không còn chút kiên nhẫn nào mà thúc giục: “Đi thôi, tôi chỉ có nửa ngày thôi đó, cậu đừng có mà lè mề nữa.”

Cậu cũng biết chỉ có nửa ngày thôi sao? Diệp Sơ cảm thấy không còn gì để nói với hắn, haiz, nhưng mà biết làm sao được, cô yên lặng thờ dài trong lòng, nói: “Cậu đói bụng rồi phải không? Vậy đi ăn cơm trước đi.”

“Ăn cái đầu nhà cậu, trước đi tìm chỗ nào cho tôi tắm rửa cái đã, người thối muốn chết rồi.”

Hắn vừa nói, Diệp Sơ mới phát hiện ra trên người tên này hình như có mùi gì đó là lạ.

Vệ Bắc đen mặt: “Cậu nghĩ rằng tôi tình nguyện để người mình thối như vậy sao? Còn không phải là do cái nhiệm vụ chó má bắt buộc làm kia, hại tôi chưa kịp đổi bộ quần áo đã phải leo vọt lên xe về.”

Diệp Sơ muốn nói: Vậy cậu trở về gấp thế để làm gì chứ? Nhưng mà nhìn thấy bán mặt đen thui của Vệ Bắc, cuối cùng chỉ bủn môi một cái, không nói thêm gì.

Về nhà tắm rửa chắc không kịp, hơn nữa lần này Vệ Bắc trở về cũng không nói trước tiếng nào với người nhà hắn, mắt công ba hắn biết lại tức điên đến học máu. Mà hai người lại đang ở rất gần đại học F, ký túc xá nữ thì hắn vào trong cũng không tiện, nghĩ tới nghĩ lui Diệp Sơ quyết định dẫn hắn vào ở tạm trong một khách sạn nhỏ gần đây.

Một nam một nữ đi vào trong khách sạn gần trường học, lại đặt phòng có máy giờ, thế cho nên ông chủ ở quầy thu tiền cười một cách không thể mờ ám hơn. Một tay làm đăng ký, còn miệng thì cười ha hả nói: “Phòng ở chỗ chúng tôi vừa đẹp mà giá lại rẻ, phương tiện đầy đủ hết, đặc biệt cách âm hiệu quả, cam đoan cô cậu đến một lần còn muốn đến lần thứ hai.”

Khóe miệng Vệ Bắc ngoéo một cái, liếc mắt sang Diệp Sơ, thấy vẻ mặt cô ngơ ngác, tâm tình lập tức tốt hơn nhiều.

“Vậy lần sau ông phải giảm giá cho chúng tôi đấy.” Hắn cười xấu xa.

“Nhất định thế!” Ông chủ hào phóng vỗ ngực, cứ như đang mời chào lần sau đến làm ăn thật vậy.

Nếu Diệp Sơ biết hai người bọn họ đang nói to nói nhỏ với nhau điều gì, phỏng chừng sẽ không nói hai lời mà quay đầu đi khỏi chỗ này ngay lập tức, đáng tiếc là cô lại không biết.

Nhận được thẻ phòng, hai người liền lên lầu.

Diệp Sơ đi vào trong phòng, bỏ túi đeo xuống, Vệ Bắc thì đứng gõ đàng sau cô, nhìn chăm chăm vào bóng lưng đã xa cách hơn một tháng nay, khiến hắn ngày nhớ đêm mong, trong lòng bỗng nhiên dậy lên một cỗ xúc động. Hắn rất muốn cứ như vậy mà đem cô đặt dưới thân mình, nhưng mà trên người toàn là mùi thối, ngay cả hắn cũng nghĩ không nói gì cô.

“Tôi đi tắm cái đã.” Vệ Bắc nói một câu, rồi bước vào phòng tắm.

Từ trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Diệp Sơ ngoài này bắt đầu quan sát căn phòng này, cũng chỉ là một phòng đơn thực bình thường, trên tường đối diện kê một tủ TV, được lau dọn sạch sẽ, ga giường trắng tinh được trải ngay ngắn đầu vào đó.

Diệp Sơ đánh giá căn phòng xong, cảm thấy thực nhàm chán, liền ngồi lên giường cầm lấy điều khiển bật TV.

Trong TV đang chiếu một mục quảng cáo hàng hóa, người dẫn chương trình ba hoa chích choè giới thiệu sản phẩm của nhãn hiệu di động Shanzhai, Diệp Sơ xem mà ngáp dài một cái.

Sao giờ vẫn còn chưa tắm xong vậy? Cô mơ mơ màng màng nghĩ, tựa vào đầu giường ngủ lúc nào không hay biết.

Đến lúc Vệ Bắc tắm xong đi ra, cả người khoan khoái dễ chịu, đang muốn gọi Diệp Sơ, nháy mắt lại phát hiện cô đang tựa vào đầu giường mà ngủ, trong tay còn cầm điều khiển từ xa, quảng cáo điện thoại trên TV vẫn còn lặp đi lặp lại không ngừng.

“Cậu là heo đấy à, thế này mà cũng ngủ được...” Vệ Bắc lầu bầu, đi tắt TV, lại xoay người lại lấy điều khiển trong tay cô để ra chỗ khác. Nhưng khi ánh mắt hắn đến gần cô, lại bị vẻ ngủ say không hề phòng bị kia thu hút.

Chỉ thấy Diệp Sơ hai mắt khép hờ tựa vào đầu giường, lông mi thật dài mà lại rất dày, in bóng xuống làn da trắng nõn như hai cánh bướm, cái mũi tròn tròn, đôi môi non mềm hơi hé mở, gương mặt tuy vẫn còn bầu bĩnh, nhưng đôi lại lại mềm mại trắng nõn không một chút tỳ vết nào, làm người ta nhìn

không được muốn chạm vào mà âu yếm.

Ngay tại lúc Vệ Bắc đang tiến lại gần sát cô, Diệp Sơ bỗng nhiên bùng tỉnh, gương mặt hai người trong khoảnh khắc gần trong gang tấc, mắt nhìn mắt, cả hai đều bị làm cho giật mình.

Vệ Bắc không hổ danh là kẻ chuyên đi chiếm tiện nghi của người khác, lập tức phản ứng lại, thừa dịp Diệp Sơ còn đang kinh ngạc, liền hôn lên cánh môi của cô.

Nụ hôn này, tựa như hồng thủy tràn về, rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa.

Diệp Sơ muốn đẩy hắn ra, nhưng không kịp nữa, chỉ cảm thấy cánh môi tức khắc bị hắn đẩy ra, đầu lưỡi mềm mại kia tiến vào trong miệng mình, quán quýt lấy lưỡi của cô, nhẹ nhàng hút lấy, thân thể còn muốn giãy dụa chẳng mấy chốc trở nên yếu ớt, tay chân rã rời không còn chút sức lực.

Vệ Bắc vốn chỉ muốn hôn một chút để làm khuây khỏa nỗi khổ tương tư bấy lâu nay, nào có biết nụ hôn này chẳng qua chỉ là làm lung tung theo ý mình mà lại như có cảm giác như đã làm nhiều lần rồi, ấy vậy lại còn không tẻ chút nào, càng hôn càng sâu. Dần dần, hắn cảm thấy thân thể mình bắt đầu nóng lên, mà người dưới thân lại trở nên thật mềm mại, làn da lạnh lạnh, càng ôm vào trong ngực càng thấy thật là thoải mái.

Vì thế hắn rời khỏi môi của cô, bắt đầu hôn sang hai má, vành tai, rồi dùng đôi môi của mình hôn nhẹ lên cổ Diệp Sơ, bàn tay to dò xét đi vào trong áo T-shirt của cô.

Bỗng nhiên cảm thấy trên lưng mát lạnh, khiến thần trí của Diệp Sơ nháy mắt quay về, lúc này mới kinh hãi phát hiện ra áo của mình đã bị Vệ Bắc vén lên một nửa, một tay hắn đang dán chặt lên eo cô, tay kia thì đang trượt lên lưng, ý đồ muốn cởi nút áo lót của cô.

“Cậu làm gì vậy a?” Diệp Sơ kêu lên, muốn đẩy hắn ra.

Nhưng là sức lực của tên kia lại khỏe như trâu, thân hình to lớn đè cô lên giường, lại muốn che kín miệng cô một lần nữa.

“Vệ Bắc, cậu làm thế này tôi sẽ giận cậu đấy!” Trong lúc đang hoảng loạn, Diệp Sơ hô lên.

“Cậu gọi tôi là gì?” Vệ Bắc bỗng nhiên dừng lại, đã bao nhiêu năm rồi, hắn dường như chưa từng được nghe từ miệng cô gái này gọi tên mình.

Gương mặt Diệp Sơ đỏ lên, miệng còn đang thờ hờn hèn: “Vệ Bắc, cậu đừng làm như vậy, tôi không thích.”

“Gọi thêm một lần nữa được không?” Hắn bỗng nhiên giống như một đứa trẻ một mực đòi kẹo cho bằng được, “Gọi A Bắc một tiếng thử xem, tôi sẽ buông ra.”

Diệp Sơ như cảm thấy trái tim mình run rẩy, thật lâu sau mới cất tiếng gọi lí nhí: “A....Bắc....”

“Gọi một lần nữa.”

“....A Bắc.”

“Thêm một lần này nữa đi.”

“A...”

Còn chưa kịp nói xong, Vệ Bắc đã ôm chặt lấy cô.

“Diệp Từ, anh thích em.” Hắn ôm chặt cô vào lòng mình, tựa như đã kiếm tìm rất nhiều năm rốt cục cũng tìm được bảo bối vậy, nghe thế nào cũng thấy không đủ, ôm thế nào cũng thấy không thỏa mãn, dù thế nào cũng không bao giờ buông tay ra.....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Pingki

Buổi tối ngày hôm đó, Diệp Sơ tiễn Vệ Bắc đến nhà ga.

Lộ trình lần này của hắn quả thực là rất vội, hơn hai giờ chiều mới xuống tàu, đến tối tám giờ lên chuẩn bị lên, tính ra cũng chỉ ở lại chỗ này được hơn sáu

tiếng đồng hồ, đem so với ba mươi mấy tiếng ngồi xe lửa, thực đúng là được một mà mất mười.

Nhưng tên này một chút cũng không thấy mệt, ngược lại sắc mặt lại khoan khoái cực kì.

Còn không khoan khoái được sao, nói đi ra hẳn đã phải hơn một tháng trời ở trong trường cảnh sát mà đến cả không khí cũng tràn ngập mùi của bọn đàn ông, cuối cùng cũng có cơ hội trở về gặp mặt cô gái mà hắn tương tư ngày đêm, mà không chỉ có gặp, còn được hôn, được ôm, được sờ... Chuyện tốt như vậy, đương nhiên là chỉ được ở lại có sáu giờ, cho dù là có sáu phút, sáu giây hắn cũng cam tâm tình nguyện. :3

Diệp Sơ đưa Vệ Bắc đến sân ga, xe lửa từ từ chuyển động vào đường ray chờ, người đi tiễn đứng chặt cả sân ga, có người thì cầm tay người thân đi xa dặn dò này nọ, người thì ôm lấy người yêu sắp phải biệt ly mà khóc nức nở, duy chỉ có hai người bọn họ là đứng như trời trồng giữa đám đông, nhìn nhau không biết làm gì hết.

Vệ Bắc đợi thật lâu cũng không thấy Diệp Sơ bày tỏ điều gì, tựa như không chờ được nữa mà bước lên ôm chầm lấy cô.

Diệp Sơ nhớ tới chuyện hồi trưa nay, lập tức cảnh giác đẩy hắn ra: “Cậu muốn làm gì?”

Một chút lực còn con ấy Vệ Bắc căn bản không để vào mắt, hắn ôm cô càng chặt, miệng lại bắt đầu đùa giỡn vô lại: “Tôi sắp phải đi rồi, để tôi ôm thêm một tí mà cũng không được sao? Ôm cũng không mang thai được.”

Diệp Sơ không nói gì nữa, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng cuối cùng không còn đẩy hắn ra nữa.

Vì thế tên kia vừa nhận ra điều này lập tức được voi đòi tiên, không nói hai lời hôn chụt một cái lên môi Diệp Sơ.

Diệp Sơ bị dọa cho sợ ngây người, ở chỗ này cũng không phải là trong phòng của khách sạn, ở nơi đông người thế này mà tên này cũng dám làm sao?

“Cậu làm vậy là tôi giận thật đấy!” Cô nghiêm túc cảnh cáo.

Nhưng rõ ràng cảnh cáo kiểu này đối với một kẻ lưu manh không có đối thủ như hắn mà nói chẳng mấy may chút tác dụng nào. “Thế thì ôm xong rồi hãy tức giận.” Hắn nói xong lại mỗ nhẹ lên môi cô một cái nữa, mãi đến khi sắc mặt của cô gái trong lòng mình đã đỏ như gấc chín, lúc này mới lưu luyến buông tay ra.

Xe lửa cuối cùng cũng phải xuất phát, Vệ Bắc vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn cô, lúc lên rồi còn thò đầu ra để vẫy tay tạm biệt.

Diệp Sơ đứng nguyên tại chỗ, nhiệt độ trên gương mặt mới vừa lui đi, trong đầu lại nảy ra muôn vàn suy nghĩ, cô nhẹ nhàng đưa tay lên vẫy tay tạm biệt hắn, nhìn hắn đang dính chặt vào sau tấm kính chắn, càng lúc càng xa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ lưu luyến chưa từng có bao giờ.

Ban đêm nhà ga đèn đuốc sáng trưng, bên tai lại vang lên tiếng còi tàu đều đặn theo tiết tấu.

Có lẽ nên thử một lần xem thế nào, trong lòng Diệp Sơ tự nói với mình.

Vệ Bắc đi rồi, kì nghỉ quốc khánh dài hạn cũng dần kết thúc, chương trình học ở trường lại dần dần đi vào quỹ đạo.

Diệp Sơ phát hiện thiên văn so với trong tưởng tượng của cô quả thực là khó hơn rất nhiều, chương trình học của những môn nền tảng như toán học, vật lí và anh văn hầu như đã nuốt trọn toàn bộ thời gian của cô, chứ đừng nói là các môn chuyên ngành khác.

Bận bịu suốt như vậy, chớp mắt một cái đã đến tháng mười hai.

Trong trường bắt đầu chuẩn bị chương trình biểu diễn vào tết Dương lịch, người của khoa thiên văn tuy rằng ít đến đáng thương, nhưng bắt buộc phải dựng một tiết mục, Diệp Sơ là một trong số nữ ít ỏi của khoa, không thể không tham gia diễn xuất, lớp cô dần dựng một vở kịch nói “Người hái sao”, và cô tham gia với vai diễn... một ngôi sao.

Kết quả buổi diễn vừa kết thúc, lớp Diệp Sơ tuy không đạt được giải thưởng quan trọng gì, duy chỉ có duy nhất vai ngôi sao kia được nhận giải thưởng đạo cụ đẹp nhất, nghe nói là bởi vì trang phục của ngôi sao làm người ta ấn tượng rất sâu sắc không thôi.

Quay lại ký túc xá, Vệ Bắc theo thường lệ gọi điện thoại qua đây, hỏi chuyện diễn xuất thế nào, Diệp Sơ liền đem chuyện bộ trang phục diễn nói với hắn. Kết quả, tên kia ở đầu bên kia điện thoại vừa nghe liền hào hứng, nói gì cũng không chịu nhất định đòi Diệp Sơ phải gửi ảnh chụp của cô cho hắn ngay.

Diệp Sơ thật muốn 囧, đang buổi tối, làm thế nào mà chụp ảnh cho hắn xem được???

“Các cậu diễn kịch cũng không chụp hình lưu niệm tám nào sao?” Vệ Bắc mắt híp hỏi.

“Có chụp mà, nhưng gửi cho cậu xem thế nào đây?”

“Để ọt chứ gì đâu, cậu gửi tin nhắn hình cho tôi là được.”

Diệp Sơ cúi đầu nhìn nhìn chiếc di động rỗng rỗng trong tay: “Ảnh chụp ở trong thẻ nhớ máy ảnh, không gửi vào di động được.”

Vệ Bắc đầu chịu bỏ qua như vậy, lại hỏi tiếp: “Vậy trong phòng cậu không có máy tính sao?”

Máy tính? Diệp Sơ nhìn sang chỗ Trương Tiểu Giai đang chơi game, cô ấy đang học cùng khoa kĩ thuật điện tử, trong phòng chỉ có mình cô ấy là có máy tính, nhưng mà...

“Nhanh đi, tôi muốn xem!” Vệ Bắc giục như cháy nhà đến nơi.

Diệp Sơ khẽ cắn môi, đi qua chỗ bên cạnh gọi nhỏ Trương Tiểu Giai.

Trương Tiểu Giai quay đầu lại, nhìn Diệp Sơ một cái, lạnh nhạt hỏi: “Có việc gì?”

“Cái kia...cậu có thể gửi một tấm hình giúp tôi được không?” Đối với cô gái này, trong lòng Diệp Sơ vẫn là có chút ngán ngai.

Trương Tiểu Giai lầu bầu một tiếng, tắt cửa sổ trò chơi đi,rồi đưa tay ra trước mặt Diệp Sơ: “Đem ra đây.”

Diệp Sơ đem thẻ nhớ đưa cho cô ấy.

Mười ngón tay của Trương Tiểu Giai lướt như bay trên bàn phím, chẳng mấy chốc đã tìm được ảnh chụp, bấm gửi đến hộp thư của đối phương, trước khi gửi còn quay lại hỏi: “Cậu chắc chắn là muốn gửi tấm này hả?”

Diệp Sơ gật gật đầu, ảnh chụp diễn xuất nhiều như vậy, nhưng chỉ có tấm này là chụp cô đứng một mình, không gửi tấm này thì còn gửi tấm nào nữa chứ?

Trương Tiểu Giai giống như bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ấn nút gửi thư đi.

Vệ Bắc nhìn ảnh chụp trong hộp thư điện thoại, cười muốn phụt cả nước miếng.

Đây là hình tượng gì vậy? Người trong hình mặc một bộ trang phục ngôi sao bé bỏng trên người, để lộ ra một gương mặt tròn tròn, nhưng nhìn kĩ lại sẽ cảm thấy cực kì đáng yêu, đôi mắt to tròn cong cong như đang cười, lộ ra hai lúm đồng tiền trên má.

“Bác ca, đang xem 18+ hay sao mà vui vậy?” Tên Nhị Suất nhiều chuyện ở giường trên lại bắt đầu.

“Đi chết đi, là vợ của tôi đấy!”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ đám con trai trong phòng ngủ đều chen chúc lại chỗ này, thiếu chút nữa đập bẻ cả chiếc điện thoại di động mà Vệ Bắc mới mua.

Buổi tối hôm đó, Diệp Sơ không hiểu thế nào mà nhảy mũi liên tục không ngừng.

Trời lạnh rồi, phải về nhà mang thêm ít quần áo lạnh thôi, Diệp Sơ thầm nghĩ trong lòng.

Tết dương lịch qua đi, thời gian thấm thoát như trôi đưa, nhoáng một cái đã tới kì nghỉ đông rồi.

Diệp Kiến Quốc mới thi xong bằng lái, liền đắc ý dào dạt mà lái chiếc xe hơi trong nhà mới mua đến trường đón con gái về nhà, kết quả mới dừng ở dưới lầu ký túc xá của con được hai, không khỏi cảm thấy buồn bực.

“Sinh viên bây giờ ghê thật, có hẳn một chiếc xe tốt như vậy.” Diệp Kiến Quốc nhỏ giọng nói.

Diệp Sơ đứng ở bên cạnh xe nhìn qua, phát hiện có một chiếc xe thể thao mui trần màu bạc đỗ ngay cạnh xe của ba, đúng lúc này người ngồi sau tay lái bỗng quay đầu lại đây, hai người liên đối mặt nhau, người kia gật đầu chào hỏi với Diệp Sơ.

Diệp Sơ sững sốt một lúc cũng không nhớ ra được người kia là ai, đến lúc thấy Trương Tiểu Giai kéo hành lý xuống dưới này, chui vào trong xe ngồi, thúc giục: “Đi thôi, đừng lè mề nữa.”

“Được.” Trác Húc gật đầu, lại quay đầu sang vẫy tay với Diệp Sơ: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Diệp Sơ cuối cùng cũng nhớ ra, người kia chính là bạn trai của Trương Tiểu Giai.

“Anh xem Diệp Tử nhà ta sau này mà lấy được người có tiền thật tốt biết bao!” Luru Mĩ Lệ ở bên cạnh cảm thán.

“Thôi đi!” Diệp Kiến Quốc hừ một tiếng. “Đàn ông có tiền là bắt đầu hư hỏng, phụ nữ hư hỏng còn có tiền, anh thấy hai đứa hồi nãy cũng chẳng có gì tốt đẹp.”

“Anh cũng biết vậy cơ.” Luru Mĩ Lệ bĩu môi, bày ra vẻ mặt khinh thường.

Bởi vì trường học ở ngay trong thành phố, cho nên hầu như tuần nào Diệp Sơ cũng về nhà, nghỉ đông đối với cô mà nói chẳng qua là dài hơn kì nghỉ bình thường một chút mà thôi. Nhưng đối với những sinh viên ngoại tỉnh mà nói, nghỉ đông không hề tầm thường chút nào.

Diệp Sơ về đến nhà, liền nhận được hai cuộc gọi điện thoại, cuộc đầu tiên là của Lâm Mậu Mậu gọi tới, hưng phấn nói với cô là chỉ còn ba ngày nữa

là cô ấy thi xong, hẹn nhau về nhà cùng làm loạn một phen.

Điện thoại của cô vừa cúp xuống đã thấy Vệ Bắc gọi đến đây.

“Tiểu Tinh Tinh, về đến nhà chưa?” Hấn hỏi.

*Tiểu Tinh Tinh là ngôi sao nhỏ, vai diễn của Diệp Sơ đoạn vừarồi, ta để vậy cho dễ thương hihi.

Diệp Sơ thật muốn 囧, bắt đầu thấy hối hận vì lúc trước đã gửi tấm hình kia cho hấn xem, để cho tên này có cơ hội hết Diệp Phi giờ lại đến Tiểu Tinh Tinh!

Tiểu Tinh Tinh? Tiểu Tinh Tinh?

Thà gọi Diệp Phi nghe còn hay hơn! =,=

“Uhm, vừa về đến nhà!”

“Mẹ nó, tôi vẫn còn một tuần nữa đây!”

“Cậu đừng luôn miệng nói tục có được không.” Diệp Sơ nhin không được nói.

“Thế nào, không thích sao?”

“Uhm”

“Vậy được, sau này không nói nữa.” Đầu bên kia điện thoại đồng ý với cô.

Diệp Sơ còn chưa kịp mừng, chợt nghe thấy một tiếng rống muốn bẻ nóc nhà: “Cái tên Nhị Suất khốn kiếp này, con mẹ nhà cậu làm ơn đừng có mà nghe lén điện thoại của tôi nữa được không?”

Diệp Sơ đỏ mồm hôi hột ào ào.

Vệ Bắc xấu hổ cười gượng hai tiếng giải thích với cô: “Ý của tôi là, chỉ không nói với một mình cậu thôi, haha.”

Diệp Sơ: “...”

Buông điện thoại xuống, trên mặt Diệp Sơ còn đang dờ khóc dờ cười, đúng lúc này Lưu Mĩ Lệ đi vào, nhìn thấy biểu tình trên mặt con gái như vậy, không khỏi có chút kì quái.

“Vừa gọi điện thoại cho ai thế?” Cô hỏi.

Diệp Sơ lúng túng: “...là Mậu Mậu ạ.”

“Àh, con bé ấy khi nào mới về nhà cơ?” Lưu Mĩ Lệ cũng không phát hiện ta lờ nói dối vụng về của con gái.

Thôi xong, quên mất tiêu rồi! Diệp Sơ nghĩ một lát: “Chắc là một tuần nữa đó mẹ.”

“Suy cho cùng thì học ở gần nhà vẫn là tốt nhất, con xem đi một xíu là về đến nhà rồi.” Lưu Mĩ Lệ lại nhin không được mà đắc ý, “Đúng rồi, ngày mai mà không có việc gì làm thì đến tiệm phụ mẹ một tay đi, sắp đến tết rồi, bận muốn chết.”

“Vâng.” Diệp Sơ gật đầu đáp ứng.

Sáng ngày hôm sau, cô liền đến tiệm may giúp việc cho mẹ.

“Tiệm may Mĩ Lệ” của mẹ Diệp Sơ bây giờ khác hẳn ngày xưa, chẳng những mặt tiền của tiệm lớn hơn gấp vài lần trước, ngay cả tên của tiệm cũng được đổi thành “Cửa hiệu thời trang tự may Mĩ Lệ”, có thể dựa theo yêu cầu của khách hàng mà thiết kế ra từng loại quần áo rất thời trang một cách rất chuyên nghiệp, ngay cả đài truyền hình cũng từng đến phỏng vấn một lần, danh tiếng không hề nhỏ chút nào.

Kể từ sau khi mở lớn tiệm, mẹ cô luôn cười như hoa vì chuyện làm ăn quá tốt. Gần đây còn tiếp đón không ít khách hàng có tiền, vừa vung tay ra một cái là cả mấy ngàn, không hề keo kiệt chút nào. Chắc cũng vì chuyện tốt này mà mẹ già nhà cô dạo này hay nhắc tới ‘có tiền thật tốt’ đi?!!

Diệp Sơ bận rộn giúp tiệm may cả một ngày, chẳng mấy chốc đã đến lúc phải tính tiền hàng, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng thì thầm khe khẽ của mấy chị gái nhân viên trong tiệm.

“Cô xem cô xem kia, thực là đẹp trai quá đi a!”

“Anh ấy vào tiệm của chúng ta đấy, để tôi để tôi...”

Diệp Sơ lúc ấy đang giúp mẹ tính toán sổ sách, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mấy chị nhân viên trẻ tuổi của tiệm đang náo nhiệt như ong vỡ tổ mà đứng dàn thành hai hàng bên lối vào tiệm, đứng giữa đám bọn họ là một người đàn ông trẻ tuổi, vóc dáng cao lớn, mắt đeo một cặp kính gọng đen, trên người khoác một chiếc áo ba-dờ-xuy màu xám tro kết hợp với áo len cổ chữ V bên trong được cắt may vừa người, trên cổ còn quấn một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, vừa nho nhã lại không thiếu vẻ thời thượng, quả thật có thể khiến cả người trở nên sáng sủa hẳn.

Người kia từ lúc bước chân vào tiệm miệng vẫn luôn tươi cười, không hề cảm thấy chút phiền hà nào vì sự nhiệt tình thái quá của đám nhân viên nữ, nhân lúc mấy chị gái còn đang bị nụ cười như thiên thần của anh ta mê hoặc đến ngây ngất cả người thì anh ta đã dạo bước đến gần Diệp Sơ rồi.

“Tôi có thể giúp gì được cho anh không?” Diệp Sơ hỏi.

Người kia nhìn thẳng vào Diệp Sơ, diện mạo tuấn tú, trên người còn thoang thoảng mùi nước hoa nhàn nhạt. Anh ta đem túi đồ trong tay đặt lên trên bàn, nói: “Tôi có bộ tây trang này, muốn sửa nhỏ lại một chút.” Giọng nói kia vang lên tựa như một giai điệu mê hoặc người nghe.

“Bà chủ không có ở đây, anh để mấy người họ giúp anh lấy số đo trước đi đã.” Diệp Sơ chia chia sang mấy chị gái sắp phát cuồng bên cạnh, bên tai tức khắc vang lên vài tiếng mừng rỡ nho nhỏ.

“Em không thể lấy giúp tôi được sao?” Người kia lại hỏi.

Diệp Sơ ngượng ngùng: “Thật ngại quá, tôi chỉ tới đây giúp việc, không phải thợ chính.”

“Nhưng mà nhìn qua em rất giống bà chủ tiệm.”

“Cô ấy là bà chủ nhỏ của chúng tôi a.” Bỗng có một nhân viên nhiều chuyện chen miệng vào.

“Em thấy đó, quần áo của tôi rất đắt tiền, dù gì thì cũng không nên để thợ học nghề đo có đúng không?” Thanh âm của anh ta khi nói chuyện từ đầu đến cuối vẫn luôn ôn hòa, nghe thật thân thiết mà dịu dàng.

Diệp Sơ nghĩ, tôi còn không bằng thợ học nghề đâu, nhưng mà xét thấy đối phương vừa nhìn đã biết là kẻ có tiền, mà mẹ già lại còn dặn đi dặn lại là không được đắc tội với thượng đế nữa.

“Thôi được.” Diệp Sơ thỏa hiệp, “Có điều nếu đo mà bị hỏng thì anh đừng trách tôi đó nha.”

“OK.” Người kia cười rộ lên, mặt mày phấn khởi hẳn.

Cũng may là con gái nhà thợ may, chút kĩ thuật nghề này coi như không làm khó được cô, Diệp Sơ cầm thước dây đến bên người đàn ông vừa đo, tay kia thì ghi chép lại mấy số vừa đo được, đối phương đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, cúi đầu dịu dàng nhìn Diệp Sơ.

Mấy chị gái nhân viên đứng ở gần đó hâm mộ đến phát ghen tị, có mấy cặp mắt như mắt chồn xanh lè nhìn chằm chằm hai người không sót một cử chỉ nào.

“Em còn đi học sao?” Người kia hỏi.

“Vâng.” Diệp Sơ đang cúi đầu, chỉ lo làm chuyện của mình.

“Nhìn em chắc tuổi không lớn lắm, đang học trung học sao?”

“Không, tôi học đại học rồi.”

“Năm nhất sao? Trường em học là trường nào?”

“Anh hỏi điều này làm gì?” Diệp Sơ ngẩng đầu, cảnh giác nhìn anh ta một cái.

Khóe miệng người kia nhin không được ngoéo một cái, “Xin lỗi, tôi mới từ Mỹ về, có chút chuyện còn chưa quen với phong tục lễ nghi nước mình.”

Người nước ngoài không phải là ghét nhất bị hỏi đến chuyện riêng tư cá nhân sao? Diệp Sơ có chút quái lạ, nhưng mà cô cũng cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình hình như hơi thái quá, vì thế đành cười trừ xin thứ lỗi.

“Em cười lên trông rất xinh đẹp, có lẽ em nên cười nhiều một chút.” Người kia lại nói.

Diệp Sơ không quen nghe người khác khen ngợi, lập tức trầm mặc, không biết nên nói gì.

Qua một lát, người đàn ông đột nhiên hỏi: “Em rất thích ăn kem phải không?”

“Ah?” Diệp Sơ không hiểu anh ta đang nói gì.

“Vị dâu tây đúng không?” Người kia lại hỏi tiếp.

Về mặt Diệp Sơ càng mù mịt.

Rất cục, người kia thở dài, buồn bã nói: “Diệp Từ, em thật sự quên anh rồi sao?”

Tình huống quá ư là bất ngờ!

Tất cả nhân viên trong cửa tiệm đều nhìn chăm chăm vào hai người đang to nhỏ kia, mỗi lời nói đều cảm thấy ghen tị vạn phần, thực là muốn một phát xông lên đây phát Diệp Sơ ra, gật đầu lia lịa nhận người quen với anh chàng kia: Nhớ chứ nhớ chứ, anh chẳng phải là A Nguru ca, cháu nội của cậu hai của ông dậu của chú ba nhà lão Vương hàng xóm nhà em đó sao?

Giữa lúc mọi người đang mong chờ, Diệp Sơ vẫn thật thà lắc lắc đầu.

Trên gương mặt anh tuấn của người kia thoáng chút thất vọng: “Em thật sự không nhớ ra sao? Khi còn nhỏ chúng ta thường chơi đùa cùng nhau mà.” Anh ta thử nhắc nhở.

Diệp Sơ tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

Người kia rất cục nạnh không được nói luôn: “Diệp Từ, tôi là A Bảo đây!”

A Bảo chẳng phải là một con chó sao? Diệp Sơ thiếu chút nữa thốt ra, may mà cô nạnh xuống được: “Tôi thực sự không nhớ ra, xin hỏi anh là ai vậy?”

Rất cục người kia đành phải bỏ cuộc, thở dài một hơi mới nói tiếp: “Năm đó trước khi tôi đi đã tặng em một con chó lông vàng, em còn nhớ không?”

Nhắc đến chuyện A Bảo, lúc này Diệp Sơ mới tỉnh ngộ, thì ra người này là chủ nhân trước của A Bảo!

Nếu người kia mà biết phải nhắc đến một con chó thì Diệp Sơ mới nhớ ra được anh ta là ai, phỏng chừng xấu hổ quá mà đập đầu vào tường cho bở tức mất.

Nhìn thấy biểu tình như nhớ ra của Diệp Sơ, anh ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không đến hai giây, giọng điệu còn chưa nhẹ hẳn, đã bị Diệp Sơ bồi thêm một câu suýt nữa nghẹn chết.

Cô nói: “Àh, là anh sao! Anh tên là gì ấy nhỉ?”

Nụ cười trong ngày hôm nay của Thẩm Nam Thành đã bị làm cho cứng ngắc lần thứ N rồi, thật lâu sau, anh ta mới nghẹn ngào nặn ra ba chữ: “Thẩm Nam Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Edit: Pingki

Tuy rằng tình huống gặp lại có chút xấu hổ nhưng không hề ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện lúc sau của hai người, bạn từ thuở bé xa cách đã lâu, dù sao cũng sẽ có một vài kỉ ức không thể nào quên.

Hai người trò chuyện chuyện, dần dần trở nên thân thiết hơn, mãi tới khi Luru Mĩ Lệ mới đi ra ngoài về, trông thấy con gái đang nói chuyện thật vui vẻ cùng một người đàn ông trẻ tuổi, có chút kỳ quái. Đến lúc hỏi ra mới biết được đây là con trai của hàng xóm cũ trước đây, liền mừng rỡ vô cùng, nói gì mà nhất định phải mời bằng được anh ta về nhà ăn commột bữa.

“Con xin lỗi đi, hôm nay chỉ sợ không được, nếu không thì cuối tuần có được không ạ?” Thẩm Nam Thành chủ động đề xuất.

Thằng bé này không chỉ mặt mũi dễ nhìn, còn rất lễ phép nữa, thiện cảm của Luru Mĩ Lệ đối với người trẻ tuổi này lại tăng thêm không ít: “Cũng được, cuối tuần con qua đây, dì sẽ nấu thật nhiều đồ ăn ngon cho con ăn.”

“Nhất định vậy ạ.” Luru Mĩ Lệ cười ha hả, nhớ tới con gái mình hỏi còn bé hay chơi trò gia đình với thằng bé này, nhất thời tâm tư của người làm mẹ lại có chút trông mong.

Không chừng sau này lại trở thành người một nhà cũng nên, cô lại bắt đầu tưởng tượng xa vời.

Đến cuối tuần, Thẩm Nam Thành đúng hẹn mang theo quà cáp ghé thăm nhà họ Diệp.

Lúc ấy Diệp Sơ đang ở trong phòng nghe điện thoại của Vệ Bắc, thấy tiếng mẹ gọi cô ở ngoài phòng khách, đành phải nói với người bên kia: “Trong nhà tôi đang có khách, tôi ra ngoài trước đây.”

“Khách gì mà phải bắt cậu ra ngoài tiếp nữa.” Vệ Bắc hỏi.

“Một người hàng xóm cũ thôi.”

“Hàng xóm cũ của cậu ngoại trừ tôi ra còn có ai nữa à?” Vệ Bắc lăm lăm, bỗng nhiên lại sửa miệng: “Không đúng, hai ta không phải là hàng xóm cũ, phải là người tình lâu năm mới đúng.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật giật: “Cậu đừng nói lung tung, tôi cúp đây.”

“Cái gì mà nói lung tung chứ? Vốn dĩ là thế còn gì, này! Cậu đừng cúp a, tôi còn chưa kịp hỏi người kia làm nam hay nữ đâu!” Vệ Bắc rống một hồi xong điện thoại đã cúp từ hồi nào rồi.

“Đưa con gái này thật là!” Vệ Bắc nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, thò tay lấy tấm vé xe lửa mình vừa mua được ra nhìn một lúc, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Tranh thủ về sớm một chút, hừ chết cậu! Hắn đắc ý hừ một tiếng trong bụng.

Bên kia, Diệp Sơ chẳng hay biết gì đang cùng khách dùng cơm. Trên bàn cơm dường như không có cơ hội nào để cô chen miệng vào, chỉ mình mẹ già nhà cô huyền thuyên không ngừng, còn Thẩm Nam Thành tuy rằng không có thói quen nói chuyện phiếm khi đang ăn, nhưng người trước có câu nạp gia tùy tục, mẹ Diệp Sơ hỏi gì vẫn kiên trì đáp lại, vừa mỉm cười lễ phép.

Đang lúc nói về tình hình của ba mẹ anh ta, sắc mặt anh ta đột nhiên trở nên nặng nề. Thì ra ba của Thẩm Nam Thành một năm trước mới bị tai biến tắc nghẽn cơ tim, trong khi còn đang hôn mê liền mơ thấy người mẹ đã qua đời của ông ấy nước mắt giàn dụa cầm tay ông ấy, nói muốn ông ấy quay về, đến sau khi được cứu chữa khỏi, liền nghĩ muốn được quay về quê hương.

“Vậy ba mẹ con cũng đã về rồi sao?” Lưu Mi Lệ hỏi.

“Tạm thời thì chưa đi à, bây giờ làm thủ tục rất phiền toái, nhưng mà ba con đã quyết, nói muốn về nước mua một căn nhà ở đây luôn không đi nữa.”

“Nhưng mà giờ thì chưa được, lần này con về chủ yếu là cùng giáo sư của mình tham gia hội nghị nghiên cứu. Đúng rồi, bộ âu phục kia chính là bộ con sẽ mặc trong ngày báo cáo, sợ đến lúc đó không vừa người, nên lên mạng tra thử, kết quả lại phát hiện ra một tiệm thời trang nghe tên rất quen thuộc.” Thẩm Nam Thành nói đến nơi này, lại tươi cười trở lại.

Bữa cơm vừa ăn vừa tán gẫu như vậy, Diệp Sơ thì chỉ ngồi yên một bên lắng nghe, bỗng nhiên đúng lúc này di động của cô đổ chuông.

Lại là Vệ Bắc gọi tới.

“Con đi nghe điện thoại một chút.” Cô xin phép xong liền đi ra ban công.

“Điện thoại gì không biết, ngay cả cơm cũng không ăn mà chạy đi nghe.” Lưu Mi Lệ lầu bầu một tiếng.

“Nói không chừng lại là bạn trai của cô ấy gọi tới.” Thẩm Nam Thành nói.

“Con bé thì có bạn trai gì chứ? Mới lên năm nhất đại học thôi mà.” Lưu Mi Lệ đáp lời, bỗng nhiên quay sang hỏi: “Đúng rồi Thành Thành, di còn nhớ con lớn hơn Diệp Từ ba tuổi, chắc là có bạn gái rồi chứ nhỉ?”

Thẩm Nam Thành ngai ngừng cười cười: “Con gái ngoại quốc rất coi trọng, quả thực không hợp với con.”

“Đúng đúng, người Trung Quốc vẫn là nên tìm một người vợ Trung Quốc thì tốt hơn.” Lưu Mi Lệ có chút đăm chiêu mà gật đầu.

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Sơ tiếp điện thoại của Vệ Bắc.

“Tôi tự dưng nhớ ra, hình như quên mất hỏi cậu người hàng xóm kia là nam hay nữ.” Vệ Bắc ngồi trên xe lửa, đắc ý mà xoay xoay cuống vé trong tay. Thực ra thì hắn cũng không phải là muốn hỏi cò điều gì, chỉ là ngồi trên xe lửa thực nhàm chán, muốn được nghe giọng cô, nhân tiện tưởng tượng đến vẻ mặt kinh ngạc ngày mai của cô sẽ thế nào.

Chính là vì chuyện này sao? Diệp Sơ thật muốn 囧.

“Làm sao vậy? Em yêu có phải nhân lúc chồng em không ở nhà lên ra ngoài ngoại tình phải không?” Hắn được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Diệp Sơ tức điên đến độ nghiêng răng ken két, tôi còn chưa làm vợ cậu đâu, cậu dám bảo tôi đi ngoại tình, có biết xấu hổ không nữa!

Thấy Diệp Sơ không nói lời nào, Vệ Bắc nghĩ rằng cô đang tức giận, vội vã đổi giọng nói: “Không phải cậu đang tức giận đấy chứ? Tôi nói đùa thôi mà, Tiểu Tinh Tinh.”

Tình cái đầu nhà cậu! Diệp Sơ xì mặt nói: “Sau này cậu đừng gọi tôi thế nữa.”

“Không gọi thế thì gọi là gì?”

“Gọi gì cũng được.”

“Vậy thì gọi là vợ yêu đi.” Hấn lăm nhăm một mình.

Diệp Sơ hết chỗ nói, tên này còn có thể vô sỉ hơn thế này nữa không.

Ngay lúc cô đang không biết nói gì với tên lưu manh kia, Thẩm Nam Thành bỗng nhiên đi tới. Sơ Vệ Bắc nghe thấy lại nói lung tung, Diệp Sơ vội vàng nói: “Ba tôi tới, cúp trước đây!”

“Này, cậu dám cúp thử xem!” Vệ Bắc còn nói chưa xong, điện thoại đã bị dập lần thứ hai trong ngày.

Hấn còn đang trên xe lửa tức giận đến nghiêng răng kẽo kẹt, một đứa bé trai ngồi bên cạnh thấy vậy, liền hỏi bé gái ngồi bên: “Anh trai đó sao lại tức giận vậy a?”

Đứa bé gái bĩu môi: “Còn vì chuyện gì nữa, nhất định là vì bạn gái anh ta không cần anh ta nữa rồi.”

“Bạn gái mày mới không cần mày!” Vệ Bắc trừng mắt nhìn hai đứa nhóc một cái.

Đứa bé trai sùng sốt, nháy mắt nước mắt bắt đầu rung rung.

“Anh là người lớn mà đi ức hiếp một đứa trẻ con, bại hoại!” Cô bé khua khua nắm tay với hấn, vội vàng quay sang an ủi đứa bé trai bên cạnh: “Đừng khóc đừng khóc, tớ không cần cậu thì cần ai chứ?”

Vệ Bắc: “...”

“Từ khi nào tôi đã trở thành ba em vậy?” Thẩm Nam Thành nói đùa.

Diệp Sơ không nghĩ tới mình đã nói nhỏ như vậy vẫn bị anh ta nghe được, nhất thời có chút xấu hổ: “Xin lỗi, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

“Tôi có trách gì em sao?” Thẩm Nam Thành cười rộ lên.

Diệp Sơ lại càng thấy xấu hổ hơn.

“Là bạn trai à?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Diệp Sơ ngẩn ra, nhất thời không biết nên trả lời anh ta như thế nào.

Thấy cô không nói lời nào, Thẩm Nam Thành cũng không truy hỏi nữa, mà nói sang chuyện khác: “Ngày mai em có rảnh không? Tôi vừa đến nơi này, muốn tìm lại vài người quen, nhân tiện đi dạo xung quanh một lúc.”

“Ngày mai sao?” Diệp Sơ nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Mai tôi không bận gì, anh muốn đi thăm chỗ nào?”

“Tôi cũng không quen nơi này lắm, em có nơi nào hay thì giới thiệu tôi đi?”

“Trong thành phố có mấy địa điểm cũng không tồi, có thể đi uống trà bên bờ hồ, hay là đi leo núi hái Phật cũng được.”

“Được, vậy ngày mai tôi sẽ tới đón em.”

“Vâng!” Diệp Sơ gật đầu đồng ý.

Chỉ có một điều là cô không nghĩ tới, sáng sớm hôm sau, Thẩm Nam Thành lại đến đây đón cô bằng một chiếc BMWs X5, loại xe này vào những năm đó là loại sang nhất ở trong nước, đi trên đường quả thực rất oách.

Diệp Sơ từ trước tới giờ cũng không tìm tòi gì về vấn đề này, còn kỳ quái không biết tại sao người đi đường cứ ngoái đầu lại nhìn bọn họ, mãi đến khi hai người đỗ xe ở dưới chân núi, nghe thấy có người thì thầm khe khẽ, Diệp Sơ mới tò mò hỏi: “Xe này tốt lắm sao?”

Thẩm Nam Thành lắc đầu: “Cũng bình thường, đây là xe tôi mượn của một người bạn học cũ.”

“Vậy sao.” Diệp Sơ không để ý, đi theo Thẩm Nam Thành lên núi.

Ngon núi này là điểm du lịch nổi tiếng của thành phố A, trên núi có rất nhiều danh thắng cổ, đứng trên đỉnh núi còn có thể ngắm cảnh hoàng hôn, được rất nhiều du khách đến thăm.

Nhưng vì lúc này không phải là mùa du lịch nên lúc hai người đi lên đến nơi, du khách trên núi cũng không nhiều lắm, hai người vừa đi vừa ngắm cảnh,

đợi đến khi leo đến đỉnh núi rồi đã là cảnh hoàng hôn.

Mặt trời chiều ngả về tây, nhuộm khắp đỉnh núi một màu đỏ rực, cảnh tượng hùng vĩ khiến người xem phải rung động con tim.

Đứng trước bức tranh thiên nhiên hùng vĩ đẹp đến kì diệu này, khiến con người ta cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, Thẩm Nam Thành nhìn xuống những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau dưới chân núi kia, không khỏi cảm thán một câu: “Không ngờ rằng thời gian trôi qua nhanh như vậy, khi tôi đi thành phố này hoàn toàn khác với bây giờ.”

“Đúng vậy.” Trong lòng Diệp Sơ cũng không khỏi sinh ra cảm thán giống vậy, thời gian trôi quá nhanh, trong chớp mắt cô đã không còn là cô bé ngốc nghếch của năm đó, ít nhất bây giờ cô đã học được thế nào là nhớ nhưng một người.

Cô quay đầu lại, nhìn ánh tà dương chiếu vào gương mặt của Thẩm Nam Thành, không biết sao, cô dường như lại thấy được gương mặt của một người khác.

Thẩm Nam Thành vốn đang ngắm hoàng hôn, bỗng nhiên cảm nhận thấy ánh mắt của người kẻ bên đang nhìn mình, vì thế anh ta liền tự nhiên mà quay đầu lại.

Nhân sinh là vậy, bạn sẽ vì một người nào đó ở một nơi nào đó trong một khoảnh khắc kì lạ mà quên đi hô hấp của chính mình.

Một khắc kia, Thẩm Nam Thành cảm giác mình như ngừng thở, đợi đến khi anh ta nhìn rõ được thì Diệp Sơ đã dời ánh mắt mình khỏi gương mặt anh ta rồi.

Bị tà dương chiếu vào đến phát ngốcdĩ?

Diệp Sơ cúi đầu, tự giễu cười cười, tay lại vói vào trong túi áo, nhận được không vôn về chiếc di động của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Edit: Pingki

Vệ Bắc nắm chặt di động, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn về nhà lần này quả thực là hết cái xui này đến cái xui kia!

Đầu tiên là không mua được vé tàu tốc hành, buộc lòng phải mua vé của tuyến tàu chậm nhất, ngồi gần hai mươi mấy tiếng đồng hồ với vé được đến nhà ga gần nhà. Tới nhà ga rồi, lại phải đợi thêm nửa tiếng nữa mới gọi được một chiếc taxi, trong lòng mừng thầm cuối cùng cũng về được đến nhà, không ngờ rằng đi được một đoạn dính phải kẹt xe, lại phải ngồi chờ xe thông thêm vài giờ nữa.

Đứa nhỏ đáng thương, chờ đến lúc đặt chân đến nhà mình rồi thì trời cũng đã tối đen như mực.

Nhưng là trong lòng hắn lại vô cùng phẫn chấn, nhất là nghĩ đến chốc lát nữa có thể cho Diệp Sơ một điều bất ngờ, lại cảm thấy mấy chuyện xui xẻo trước đó chẳng đáng là gì.

Nhưng mà...

Người tính không bằng trời tính, ngay lúc hắn đang đắc ý vô cùng đứng dưới lầu nhà họ Diệp, móc lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Sơ, lại phát hiện đứa con gái ngốc nghếch kia thế nhưng đang tắt máy!

Sớm không tắt, muộn không tắt, cố tình tắt máy đúng lúc này, Diệp Phi, cậu không muốn sống nữa có phải hay không?!!

Vệ Bắc tức điên, thuận tay nhặt cục đá lên, ném phăng một cái lên cửa sổ phòng Diệp Sơ trên lầu.

Chỉ nghe “cốp” một tiếng, đúng lúc bị Lưu Mĩ Lệ đang dọn dẹp phòng cho con gái nghe được, thò đầu ra cửa sổ mắng: “Con cái nhà ai vậy? Ném lung tung lên cửa sổ nhà người khác, có giáo dục không thế?”

Nếu cô mà biết “đứa trẻ” ném đá lên nhà họ đã hơn hai mươi tuổi rồi, lại còn là “con rể” tương lai của nhà mình nữa, phỏng chừng lại vác đá nện chết người dưới kia luôn.

Đáng tiếc cô lại không có năng lực tiên đoán tương lai, mắng xong mấy câu, liền cầm giận đóng cửa cửa sổ rồi ra khỏi phòng.

Vệ Bắc hú hồn trốn sau thân cây, lúc sau mới dám thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng thầm vì mình may mắn vừa rồi trốn nhanh, nếu không để mẹ vợ tương lai thấy được, cũng quá xấu hổ đi.

Ngay lúc này, một chiếc BMWs màu đen chậm rãi chạy vào tiểu khu, tới khi chạy đến gần hẻm thì dừng lại.

Vệ Bắc đang muốn đi ra khỏi tầng cây, lại vô tình liếc mắt sang bên đó, một cái liếc mắt này làm cho bước chân hắn khựng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía bên kia, mặt mũi tức giận đỏ bừng như sắp phun lửa đến nơi.

Diệp Sơ cảm thấy sống lưng chợt lạnh ngắt, tựa như phản xạ có điều kiện ngoảnh cổ lại nhìn đằng sau.

“Sao vậy?” Thẩm Nam Thành hỏi.

“Tôi cảm thấy hình như có một cỗ sát khí gần đây.” Diệp Sơ thành thật trả lời.

Thẩm Nam Thành ngẩn ra, thiếu chút nữa phọt cười: “Không ngờ em lại hài hước như vậy.” Anh ta còn tưởng rằng cô là một cô gái cực kì nghiêm túc chứ.

Diệp Sơ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi nói thật đó.”

Thẩm Nam Thành lại càng cảm thấy cô gái trước mắt này đáng yêu chết được, đang muốn mở miệng nói gì đó, bỗng nhiên, anh ta cũng cảm nhận được sống lưng lạnh lạnh, anh ta liền mỉm cười: “Bị em nói thế làm tôi lại cảm giác như có sát khí thật ấy.” Lời còn chưa dứt, đã thấy một bóng người ở đằng trước, đang đẳng sát khí đi về phía hai người.

Diệp Sơ thấy anh ta bỗng nhiên cứ nhìn chăm chăm về phía sau lưng mình, có chút kỳ quái, hỏi: “Làm sao vậy?” Liền quay đầu lại nhìn.

Mới nhìn một cái, cô cũng ngây ngẩn cả người.

Sao lại là hắn chứ?

Cô cảm thấy thực không tin nổi vào mắt mình, đến lúc dụi dụi hai mắt để nhìn rõ một chút thì Vệ Bắc đã bước tới bên cạnh cô, tay đưa ra, ôm lấy eo cô, sau đó hơi dùng sức một chút, cả người Diệp Sơ đã bị hắn kéo vào trong lòng mình.

Toàn thân trong nháy mắt bị một cỗ hơi thở quen thuộc vây quanh, Diệp Sơ mới biết, không phải mình đang nằm mơ: “Cậu...sao lại về rồi?”

“Thế nào, tôi không nên về sao?” Vệ Bắc đen mặt hỏi lại.

Diệp Sơ ngẩn ra, không biết nên trả lời như thế nào.

Vệ Bắc cười khẩy: “Hay là nói tôi tới không đúng lúc?” Hắn nói xong, ánh mắt liền ngênh ngang nhìn về phía Thẩm Nam Thành đang đứng đối diện, đầy vẻ khiêu khích.

Thẩm Nam Thành đang kinh ngạc rốt cục cũng lấy lại được tinh thần, cảm thấy sống lưng có chút lạnh lẽo, trong lòng nhất thời hiểu được vài phần, về mặt anh ta không biến sắc hơi mỉm cười, đưa tay ra nói: “Xin chào, tôi là Thẩm Nam Thành, bạn của Diệp Từ.”

Diệp Từ là tên để cho anh gọi sao? Vệ Bắc hừ một tiếng: “Tôi lại không hỏi anh, anh chen miệng vào làm gì?”

Cánh tay đưa ra giữa không trung của Thẩm Nam Thành nhất thời khựng lại.

“Vệ Bắc, cậu ăn nhầm thuốc nổ hay sao vậy? Nói chuyện khó nghe thế làm gì!” Diệp Sơ nhin không được nói với hắn.

Vệ Bắc tức giận đến độ mặt đen thành than: Ông đây giống ăn phải thuốc nổ sao? Rõ ràng là đang ghen, con mẹ nó lại còn là cả thùng giấm to đùng! Tôi chạy vội hai mươi mấy tiếng đồng hồ trở về, cậu lại không biết xấu hổ mà tiếp đón như thế này đây?

Hắn còn chưa nói ra, nhưng nhìn nét mặt hắn thế này, ngốc nghếch như Diệp Sơ cũng hiểu ra được chút ít. Nhưng mà tên này có cần phải trông gà hoá cuốc như vậy không? Diệp Sơ quay sang cười cười thay hắn nói xin lỗi với Thẩm Nam Thành: “Thật ngại quá, cậu ấy không có ý như vậy.”

“Diệp Phi, cậu muốn chết có phải không?” Vệ Bắc nhất thời nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cậu mà còn như vậy thì quay về ngay cho tôi!” Diệp Sơ cũng không chịu yếu thế, không biết vì sao, ở cùng với tên xấu xa này càng lâu, năng lực kháng cự lại áp bức của hắn, bạo lực của hắn, công kích của hắn càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

“Cậu!” Vệ Bắc tức giận đến mức nắm tay kêu răng rắc, thế nhưng hắn thà đánh mình cũng không nỡ lòng nào mà đánh cô gái trước mặt này, vì thế chỉ biết nghẹn họng không nói được gì, hai mắt chăm chăm đợi cô nói tiếp.

Diệp Sơ không chút sợ hãi, hai mắt thẳng tắp nghênh đón ánh mắt hắn.

Hai người cứ tôi trừng cậu, cậu trừng tôi như vậy, không ai nhường ai. Thật lâu sau, Thẩm Nam Thành đứng ở một bên không nhìn được nữa, anh ta nhẹ nhàng hắng giọng một cái, nhắc nhở: “Diệp Từ, mẹ em còn đang chờ em về nhà đó.”

Vệ Bắc cố hết sức áp chế lửa giận đang nổi lên lần nữa, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Diệp Sơ thấy tình hình không ổn, vội vã đétay hẳn lại: “Tôi biết rồi, tôi về ngay đây, anh trên đường về cũng cẩn thận.” Cô mỉm cười với Thẩm Nam Thành.

Thẩm Nam Thành hơi hơi cau mày: “Một mình em đi lên, không sao chứ?” Anh ta nói xong, lại cố ý liếc sang bên cạnh cô một cái.

Diệp Sơ quỳnh đến độ muốn khóc, nhiều năm như vậy cô còn không biết Vệ Bắc là người thế nào sao? Nếu Thẩm Nam Thành còn nói thêm câu nào nữa, chỉ sợ hai người họ sẽ nhảy vào quần một trận dưới nhà cô luôn mất.

Để không rước lấy phiền toái, Diệp Sơ vội vàng gạt đầu: “Không sao, anh mau về trước đi.”

Cô đã nói đến như vậy, Thẩm Nam Thành đương nhiên cũng hiểu, anh ta tháo kính mắt xuống, khôi phục lại nụ cười trên mặt: “Được, vậy em cẩn thận một chút, có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.”

“Vâng.” Diệp Sơ nở nụ cười gượng gạo, cầm lấy tay Vệ Bắc, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng cũng đi!

Nhìn xe anh ta chậm rãi rời khỏi tầm mắt, Diệp Sơ nhẹ nhõm thở ra, cánh tay đang giữ lấy tay Vệ Bắc muốn thả ra, lại bị hắn cầm ngược lại.

“Sao thế? Không nỡ để hắn đi sao?” Ngực khí của hắn đậm mùi gây sự.

“Cậu không thể nói chuyện có lý chút được sao?”

“Tôi không có lý chỗ nào? Tôi phải ngồi hai mươi mấy tiếng trên xe lửa mới về đến nhà, lại phải đứng dưới lầu đợi cậu lâu như vậy, ai mới phải nói rõ ràng với tôi?”

“Vậy sao cậu lại không nói trước cho tôi biết?”

“Con mẹ nó tôi chẳng phải là muốn cho cậu một bất ngờ thôi sao?”

Bất ngờ cái đầu cậu a! Diệp Sơ thật muốn ằm ỉ với hắn một trận, nhưng sau khi nghe những lời này, không biết vì sao, cô lại không thể mở miệng được. Cô thở dài: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Khẩu khí của hắn vẫn còn khó chịu.

“Đi ra bờ sông một chút.”

“Trời lạnh muốn chết lại chạy ra bờ sông, cậu có bệnh sao?”

“Cậu mới có bệnh!” Diệp Sơ rốt cục không nhìn được nữa: “Cậu cứ ở đây ằm ỉ với tôi, sợ người khác không biết quan hệ giữa tôi với cậu phải không?”

“Biết thì thế nào...” Vệ Bắc đột nhiên dừng lại, mới vừa rồi còn đùng đùng nổi giận giờ đã chuyển sang mừng rỡ, truy hỏi: “Tôi với cậu quan hệ gì?”

Diệp Sơ gạt tay hắn ra không thèm trả lời: “Bớt nói nhảm đi, có đi hay không?”

“Đi!” Vệ Bắc cười tươi như hoa, đừng nói là đi ra bờ sông, dù là lên núi đao xuống biển lửa hắn cũng muốn đi!

Buổi tối mùa đông ở thành phố A quả thực rất lạnh, Diệp Sơ mới đi dọc theo con đê được một lát đã không chịu nổi bắt đầu hà hơi xoa xoa bàn tay. Bỗng nhiên, một chiếc áo khoác phủ lên người cô, mang theo một chút nhiệt độ cơ thể còn vương lại, ấm áp bao lấy cô.

Cô dừng bước chân, xoay người lại nhìn vào gương mặt Vệ Bắc.

Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên cô thật sự nhìn hắn, da ngăm, tóc cắt ngắn ngắn, ánh mắt vẫn chính trực không thay đổi, giống hệt lần đầu tiên gặp nhau của hai người mười mấy năm trước.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, xuân qua thu lại đến, thành phố này không ngừng phát triển, mọi thứ xung quanh đều đã thay đổi, từng tốp bạn học cũng đổi từ người này thành người kia, nhưng duy chỉ có người này——hắn tuy rằng hơi xấu xa một chút, ăn nói thô lỗ một chút, cử chỉ cũng hơi lỗ mãng một chút, nhưng hắn vẫn luôn đứng ở nơi này, chỉ cần cô ngoảnh đầu lại là có thể nhìn thấy.

“Vệ Bắc.” Diệp Sơ nhẹ nhàng gọi tên hắn.

“Làm sao?” Hắn giả bộ không thèm quan tâm, nhưng trái tim lại đang đập loạn liên hồi.

“Tôi nghĩ...” Cô ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác, ngón tay căng thẳng xoắn xít vào nhau, “Bọn mình thử bên nhau xem thế nào...”

“Mẹ nói!” Vệ Bắc mắng một tiếng: “Chúng ta không bên nhau hồi nào?” Hấn nói xong, không chút do dự nâng lấy gương mặt của cô, hôn lên đôi môi mềm mại đó.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Pingki

Sau khi Vệ Bắc về nhà không lâu, bọn Lâm Mậu Mậu cũng được thả về nghỉ đông.

Một học kỳ không gặp mặt, Lâm Mậu Mậu chủ động khởi xướng buổi họp lớp gọi mấy bạn học cũ ra ngoài tụ họp, Diệp Sơ thấy chuyện này cũng không hề gì, đồng ý luôn. Rất cục đội đến ngày họp lớp đó mới biết, người đến dự không chỉ có bạn học cũ thôi, còn có người nhà của bạn học, rồi bạn học của người nhà bạn học nữa, tóm lại đếm cho đủ thì cũng phải hơn mười mấy người.

Cô vốn không phải tuýp người thích đông vui, thấy có nhiều người lạ, lại càng thêm ít nói.

Lâm Mậu Mậu thì ngược lại, tính tình của cô ấy luôn hoạt bát vui vẻ, hơn nữa lại học được nửa năm đại học ở thành phố B xa xôi, bề ngoài thay đổi hẳn. Trước kia vốn là bộ dạng nửa nữ nửa nam nay biến thành mỹ nữ hàng thật giá thật, đứng bên cạnh một Triệu Anh Tuấn mang đậm phong thái của kẻ tri thức nữa, vô cùng xứng đôi. Ánh mắt của tất cả mọi người hầu như đều dán lên hai người họ, đến lúc đi hát Karaoke còn bắt hai người lên hát song ca.

Lâm Mậu Mậu từ đầu đến giờ đã hát không ít bài, sau lại bị mọi người lôi kéo không tha liền đẩy Diệp Sơ ra thế mạng: “Nè nè, các cậu đừng để bọn tôi hát suốt vậy chứ, ở đây có đôi có cặp lại không phải chỉ có mình chúng tôi nha.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều im re, không phải là vì sợ Diệp Sơ mà là vì cái tên bình phong chắn bên cạnh cô hồi trung học thật sự rất đáng sợ, không ai dám đến chọc hấn.

Bỗng nhiên im lặng đến vậy làm cho người không quen đứng trước đám đông như Diệp Sơ có chút xấu hổ, đành phải lên tiếng từ chối: “Có lẽ không được đâu, giọng của tôi không được hay lắm.”

Lâm Mậu Mậu lại nói: “Hát karaoke thôi mà, lại không bắt cậu lên sân khấu lớn, hát bài rồi thôi.”

“Đúng vậy, hát một bài thôi.” Triệu Anh Tuấn ở một bên dục dăng động viên cô.

“Hát thử đi, hiếm khi nào có dịp thế này mà.” Cuối cùng cũng có người lên tiếng.

Diệp Sơ vẫn là cảm thấy không được tự nhiên, đang muốn chối từ, đột nhiên nhìn thấy mic trong tay Lâm Mậu Mậu bị người ta giật lấy.

“Được, muốn hát bài nào?” Vệ Bắc thân nhiên nói.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn hấn một cái kì quái, phải biết rằng hồi học trung học trước kia, đừng nói là bảo cái tên quái gở này hát, ngay cả nói chuyện với hấn còn phải đem hết can đảm ra mới nói được nữa là.

“Bài ‘Nóc nhà’ đi, hát hay chút nha.” Lâm Mậu Mậu cười hi ha nói.

*‘Nóc nhà’ của Châu Kiệt Luân.

Lại còn muốn hát hay nữa? Diệp Sơ xấu hổ, đang muốn nói xin đổi bài thì Vệ Bắc đã gạt đầu đồng ý rồi. Ngay sau đó khúc nhạc dạo của bài hát cũng vang lên.

“Nửa đêm không ngủ yên đem tâm tình khẽ hát thành bài ca / đành phải lên nóc nhà tìm người trong mộng...” Vệ Bắc vừa mở miệng hát, ai nấy đều ngây ngẩn cả người, không ngờ tên này hát lại hay như vậy.

“Đến lượt cậu kìa.” Lâm Mậu Mậu nhắc nhở cho cô.

Diệp Sơ lấy lại tinh thần, vội vàng hát tiếp câu sau, giọng hát bình thường không cao không thấp, chả có gì đặc sắc.

Vệ Bắc lại tiếp lời: “Người đó không phải là người trong giấc mộng của anh / Hai ta cùng chung hẹn ước...” Giọng hát của hấn rất ổn, mang theo chút mê

hoặc lòng người, mặc dù song ca cùng một giọng không thể tầm thường hơn như của Diệp Sơ, nhưng vẫn làm người nghe say mê không thôi.

Một bài vừa xong, mọi người vỗ tay rào rào: “Thêm bài nữa đi! Thêm bài nữa đi!”

“Hát nữa không?” Vệ Bắc quay sang hỏi Diệp Sơ.

“Ừm” Diệp Sơ gật đầu.

Thế là hai người lại song ca thêm một bài nữa, hẳn hát bài này còn hay hơn bài đầu gấp mấy lần.

Dần dần, đám người ngồi dưới mới đầu còn sợ sệt Vệ Bắc sau lại coi mờ hơn nhiều, có người còn đánh bạo bảo hẳn đơn ca, hẳn cũng không nhãn nhỏ, lại chọn thêm bài nữa, tiếp tục giành được tràng reo hò khen ngợi của mọi người.

“Tôi đi toilet một chút.” Diệp Sơ cúi đầu nói, xong liền đi ra ngoài.

Không lâu sau, Lâm Mậu Mậu cũng đi theo, vừa hay trên đường đụng phải Diệp Sơ đang chuẩn bị quay lại phòng.

“Không ngờ Vệ Bắc nhà cậu hát lại hay như vậy, trước kia còn tưởng rằng tên này chỉ biết mỗi đánh nhau thôi chứ.” Cô cười ha hả sáp lại gần Diệp Sơ.

Diệp Sơ không nói lời nào, chỉ ừ một tiếng.

“Diệp Tử, hôm nay cậu có chuyện gì không vui sao?” Lâm Mậu Mậu nhìn cô cả buổi cuối cùng cũng nhìn ra chút manh mối.

Ánh mắt Diệp Sơ trốn tránh: “Nào có.”

“Vậy sao không thấy cậu nói chuyện câu nào?”

“Toàn là người không quen, biết mở miệng nói gì bây giờ.” Cô vừa nói vừa rửa tay, ánh mắt lướt qua tấm gương trong toilet, nhìn thấy mái tóc mới uốn quăn cùng gương mặt trang điểm xinh đẹp của Lâm Mậu Mậu, bỗng nhiên cảm thấy có chút xa lạ.

“Mậu Mậu.” Cô không khỏi tò mò hỏi, “Cậu bắt đầu mặc đồ trang điểm như con gái từ hồi nào vậy?”

Lâm Mậu Mậu nhin không được cười rộ lên: “Cậu nghĩ rằng tôi vẫn là đứa con gái nửa nam nửa nữ như trước kia sao? Ai cũng đã thay đổi, cậu xem Vệ Bắc nhà cậu kia, bây giờ cũng vui vẻ dễ gần hơn ngày trước nhiều lắm rồi nha.”

Diệp Sơ có chút mờ mịt, miệng lẩm nhẩm khe khẽ: “Giống trước kia cũng rất tốt mà...”

*Mình cảm thấy hình như Diệp Sơ đang ghen

Lâm Mậu Mậu không nghe thấy cô đang nói gì, đi ra khỏi toilet quay lại ngoắc tay với Diệp Sơ: “Đi thôi, mọi người còn đang đợi chúng ta đấy!”

“Uhm” Diệp Sơ gật đầu, trên gương mặt thoáng qua nét cô đơn.

Sau lần tụ họp đó, Vệ Bắc dường như được hoan nghênh hơn hồi trung học rất nhiều, có mấy người bạn học còn rủ bọn họ đi chơi. Diệp Sơ đi được lần một lần hai, dần dần bắt đầu tìm lý do không đi theo nữa.

Kì nghỉ trôi qua được phân nửa, bạn cùng lớp trước kia của Vệ Bắc cũng muốn tụ họp gặp mặt nhau, hoan nghênh thành viên lớp mang theo người nhà đến dự cùng.

Vệ Bắc gọi điện thoại hỏi Diệp Sơ có đi hay không, Diệp Sơ nói có việc không đi được, vừa nói xong, Vệ Bắc liền tỏ ra buồn bực: “Chuyện gì mà quan trọng như vậy?”

“Đi dự một buổi tọa đàm.”

“Tọa đàm? Cũng không phải là học bài, cậu hăng hái thế để làm gì chứ?”

“Nhưng mà buổi tọa đàm này rất thú vị.” Diệp Sơ giải thích.

“Được rồi được rồi! Cậu không muốn đi thì thôi, tự tôi đi được rồi!” Hắn nói xong, cúp điện thoại luôn.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút liên hồi, Diệp Sơ có chút thất thần, trong trí nhớ của cô hai người hình như rất ít khi chia tay không vui thế này, trong ngực cảm thấy thực ngột ngạt. Ngay lúc này, ánh mắt của cô rơi vào tờ quảng cáo trên bàn, nhất thời chút không vui trong lòng vơi đi không ít.

So với buổi tụ họp toàn người lạ nhàm chán, một buổi tọa đàm thú vị ngàn năm có một về thiên văn đương nhiên có ý nghĩa hơn nhiều. Cô nghĩ như vậy, trong lòng nhảy nhót không thôi.

Diệp Sơ muốn đi dự buổi tọa đàm, kỳ thật viện thiên văn của tỉnh tổ chức một buổi giao lưu nho nhỏ cho những học giả yêu thích môn thiên văn trao đổi với nhau, còn mời thêm một vài vị học giả nổi tiếng trong nước đến diễn thuyết, cơ hội cực kì hiếm thấy.

Diệp Sơ nhìn chăm chú tờ quảng cáo buổi tọa đàm này không rời mắt, tiếc là không có vé vào cửa, đúng lúc này, Thẩm Nam Thành biết được nguyện vọng của cô, liền nhờ vài mối quan hệ để xin được hai tấm vé vào, mời cô đi cùng.

Cơ hội khó có được như thế, Diệp Sơ sao có thể cự tuyệt cho được? Hôm sau, Thẩm Nam Thành tới đón cô đến viện thiên văn từ sáng sớm.

Quả nhiên là buổi tọa đàm của các chuyên gia, thú vị hơn rất nhiều so với bài giảng của các giáo sư trên giảng đường, cô vừa nghe, vừa cùng Thẩm Nam Thành thì thầm trao đổi, phát hiện anh ta hình như cũng có chút hiểu biết về chuyên ngành thiên văn này.

“Anh cũng học thiên văn sao?” Diệp Sơ kinh ngạc hỏi.

“Không thể xem là học, chẳng qua là lúc tôi học về vật lý cũng có đề cập đến một chút kiến thức về thiên thể, cảm thấy rất có hứng thú nên tự mình cũng đi tìm hiểu một thời gian.”

Khó có được người có cùng hứng thú với mình, Diệp Sơ đương nhiên không thể bỏ qua, vì thế hai người lại bắt đầu hàn huyên suốt cả buổi còn lại.

Cứ như vậy cho tới khi kết thúc, điện thoại của Diệp Sơ bỗng nhiên đổ chuông. Vừa thấy người gọi đến là Vệ Bắc, cô vội vàng chuẩn ra ngoài nghe máy.

“Buổi tọa đàm của cậu xong chưa? Bên này của tôi kết thúc rồi, cậu ở đâu, tôi qua đón.” Vệ Bắc nói.

“Không cần đâu, tôi đang ở nơi này xa lắm, cậu chơi xong rồi thì về sớm một chút còn nghỉ ngơi.”

“Bớt nói thừa đi, rốt cuộc cậu đang ở đâu? Cho dù là trên cung trăng tôi cũng phải trèo lên khiêng cậu về a!”

Diệp Sơ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nhớ tới mình đang ở cùng với Thẩm Nam Thành, sợ Vệ Bắc hiểu lầm, nói luôn: “Cậu không cần đến đây đâu, tôi ở bên này còn đi cùng một người bạn nữa.”

“Bạn bè gì chứ?” Vệ Bắc lập tức cảnh giác, “Không phải là cái tên họ Thẩm kia đi?”

Không nghĩ tới mới có xú đã bị hấn đoán trúng, Diệp Sơ chột dạ: “Cậu đừng đoán lung tung, tự tôi về nhà là được rồi.”

Hay cho cái đồ phi nhà cậu! Vệ Bắc ở bên kia điện thoại tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, hấn còn không biết Diệp Sơ đang nghĩ gì sao? Dứa con gái này chỉ cần hỏi mà đánh trống lảng là y như rằng đang cam chịu.

“Cậu đang ở đâu, tôi qua đó làm thịt tên kia! Để xem hấn có còn dám quấy lấy cậu nữa không!” Hấn rống lên.

Diệp Sơ bỗng nhiên có chút không vui: “Cậu đủ rồi đó! Tôi chỉ cùng anh ta đi dự một buổi tọa đàm, có làm gì đâu chứ?”

“Được lắm, cuối cùng cũng chịu thừa nhận!” Vệ Bắc nhất thời lại lên cơn giận dữ: “Hai người rốt cuộc đang ở chỗ nào?”

“Tôi ở đâu thì liên quan gì tới cậu chứ?” Diệp Sơ nói theo quán tính.

“Cậu là vợ tương lai của tôi, tôi không quản cậu còn quản người nào?”

“Ai là vợ của cậu chứ?”

“Cậu con mẹ nó chính mình nói muốn thử một lần xem thế nào, bây giờ là còn không thừa nhận?”

“Tôi thử không được có được không?” Diệp Sơ nói xong câu này liền thấy hối hận, nhưng dường như đã không kịp nữa rồi.

Ở đầu kia điện thoại, sắc mặt Vệ Bắc đột ngột thay đổi, nếu nói trước kia hai người chỉ là cãi nhau bình thường, thì những lời vừa rồi, đã không còn đơn giản như vậy nữa.

Ngồi nỏ một khi đã bị châm lửa, muốn dập tắt e rằng không dễ dàng như ban đầu.

Vệ Bắc cười lạnh một tiếng: “Vậy sao? Tôi cũng thấy không được.”

Diệp Sơ giật mình, tựa như có một con dao nhỏ vừa khoét đi một lỗ trong trái tim cô vậy, cô còn muốn nói thêm gì nhưng Vệ Bắc đã cúp điện thoại trước, bên tai chỉ còn tiếng tút tút báo hiệu, cô bỗng nhiên cảm thấy trong đầu mình thực trống rỗng.

“Sao vậy?” Thẩm Nam Thành thấy hình như có chuyện nên đi ra theo.

Diệp Sơ ngơ ngác đứng nguyên một chỗ, không đáp lời anh ta.

Thẩm Nam Thành do dự một chút: “Hai người... cãi nhau sao?”

“Không liên quan tới anh!” Diệp Sơ lạnh lùng đáp trả một câu, đi thẳng ra về.

Vài ngày sau, Vệ Bắc quay về trường học, khi đi cũng không báo trước cho bất cứ người nào biết, kể cả Diệp Sơ.

Lại qua vài ngày nữa, Thẩm Nam Thành cũng quay về Mỹ, trước khi đi còn gửi cho Diệp Sơ một tin nhắn, không hề nhắc tới chuyện phát sinh ngày đó.

Tiếp sau đó, trường học của Diệp Sơ cũng bắt đầu học kì mới.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Chuyển ngữ: Pingki

Lễ tình nhân đã đến.

Ngày đó vừa vặn vào thứ tư, giờ học ít, đến thời gian buổi chiều, đám con gái ở ký túc xá gần như đã đi hẹn hò hết không còn người nào.

Phòng Diệp Sơ cũng không ngoại lệ, Trương Tiểu Giai từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu, phòng chừng đã đi chơi cùng Trác Húc rồi. Còn về phần Khương Từ, cô ấy bị một nam sinh học khoa khác theo đuổi cực kì ráo riết, cuối cùng cũng bị anh ta cưa đổ, hai người hôn ha hôn hờ đi hẹn hò ngày lễ tình nhân.

Đến buổi tối trong phòng chỉ còn duy nhất hai người là Diệp Sơ và Trương Phương Phi.

Trương Phương Phi luôn miệng tám chuyện trên trời dưới đất, thấy Diệp Sơ cả ngày không nói tiếng nào, nhin không được hỏi: “Diệp Từ, bạn trai cậu không nói sẽ đến đây đi chơi với cậu sao?”

Diệp Sơ lúc này đang lên mạng, qua dịp tết vừa rồi ba cô mua cho cô một chiếc notebook, để cho cô tiện việc tra tài liệu, nghe thấy Trương Phương Phi hỏi, bàn tay đang rê chuột tạm ngừng một chút.

“Uhm.” Cô khẽ đáp lại một tiếng.

Trương Phương Phi còn chưa thấy thỏa mãn, tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, hai người ở cách xa nhau như vậy, mà anh ta đến đây cũng không tiện lắm, hôm nay là lễ tình nhân, anh ta hẳn là gửi quà đến tặng cậu chứ? Cậu xem Khương Từ ban nãy mới ôm một bó hoa hồng to tướng đi ra ngoài đấy... Còn người yêu cậu tặng cậu gì vậy?”

Diệp Sơ lắc lắc đầu: “Không có gì.”

“Gi?” Trương Phương Phi nhất thời kinh ngạc, “Lễ tình nhân mà anh ta không tặng cậu món quà gì sao? Không hay...” Cô ấy nói đến chỗ này, có lẽ cũng thấy mình nói sai, lập tức xấu hổ cười cười, nói ngược lại: “Có khi nào anh ta đang chuẩn bị cho cậu một điều bất ngờ gì đó chăng?”

Bất ngờ sao? Trong lòng Diệp Sơ cười khở, từ ngày đó đến giờ, ngay cả một cú điện thoại cũng không thấy hân gọi tới cho cô.

Ngay lúc này, điện thoại trong phòng hai người bỗng nhiên vang lên.

Trương Phương Phi chạy tới nghe máy, nhất thời trở nên vui mừng phấn chấn: “Ai nói không có bất ngờ? Mau xuống lầu mau lên a!”

Diệp Sơ ở ngoài mặt thì không tỏ vẻ gì, nhưng trái tim lại bất giác đập mạnh liên hồi, cô vội vàng xuống lầu cùng Trương Phương Phi. Đi đến đại sảnh dưới lầu ký túc xá, liền nhìn thấy trên bàn trực đặt một bó hoa hồng thật to, nói là tặng cho cô.

Diệp Sơ ngẩn ra, bản năng nghĩ rằng là của Vệ Bắc, nhưng lại cảm thấy nửa tháng nay chưa gọi cho cô một cú điện thoại nào, thì sao có thể làm ra loại chuyện như thế này. Ngay lúc này, di động của Diệp Sơ đột nhiên báo có tin nhắn đến, cô vừa mở ra, đọc xong không nhịn được cau mày.

Trương Phương Phi có chút kỳ quái, không hiểu sao Diệp Sơ vừa rồi còn đang bình thường, vừa mới đọc tin nhắn xong ngay cả hoa cũng không cần, bỏ luôn lên lầu đấy? Vì thế cô vội vã đuổi theo lên hỏi nguyên do thế nào.

Diệp Sơ không nói nhiều lời, chỉ lạnh nhạt đáp lại: “Tôi không cần.”

Trương Phương Phi càng kỳ quái hơn, lại truy hỏi: “Cậu sao vậy? Không phải do bạn trai của cậu tặng sao?”

Diệp Sơ quay đầu lại, hậm hực nói: “Là Lục Lượng.”

Tiếng nói vừa dứt, ngay cả Trương Phương Phi cũng phải nhú mào, vẻ mặt vô cùng chán ghét.

Nói đến cái tên Lục Lượng này, thật đúng là một kẻ có một không hai!

Tên này lớn hơn bọn cô hai khóa, là chủ nhiệm văn phòng hội sinh viên của trường cô, thành tích bình thường, năng lực làm việc cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ có một sở trường duy nhất chính là võ môn ngựa bốn bước (nhìn nọt rất ghê gớm), được rất nhiều giáo sư và trợ giảng thích.

Sở dĩ tên này nổi tiếng ở trong trường không phải là vì cái miệng nhìn nọt thầy cô của hắn, mà là bởi vì trước kia hắn thích một em gái năm nhất. Đòn đả khắp cả khoa, năm ngoái hắn lại theo đuổi hết em gái này đến em gái khác đến độ sành sỏi, thế nên được đặt biệt danh là “Sát thủ nữ sinh.”

Càng chơi càng ham, sinh viên nào chỉ cần hơi xinh đẹp một chút liền bị hắn dòm ngó, lần này Diệp Sơ “vinh hạnh” được “sát thủ nữ sinh” này để mắt tới. Đầu học kì này, cô dường như mỗi lần đi họp hội nghị thường kỳ các lớp trưởng đều bị hắn làm phiền chp phải trốn về. Lục Lượng này thấy Diệp Sơ không để ý đến hắn, liền thay đổi chiến lược bắt đầu gọi điện rồi nhắn tin cho cô, đỉnh điểm có ngày nhận được mấy chục tin nhắn, mấy cú điện thoại, làm Diệp Sơ sợ tới mức phải đổi cả số điện thoại, cuối cùng mới được yên tĩnh.

Có điều Diệp Sơ rõ ràng đã quá xem thường ý chí của tên Lục Lượng này. Bó hoa hồng vừa rồi là của hắn đưa, tin nhắn cũng là của hắn mới gửi, nội dung buồn nôn đến độ ngay cả Quỳnh Dao cũng phải xấu hổ vì sến không bằng một phần của hắn.

Xem xong tin nhắn kia, Trương Phương Phi thở dài một hơi thật sâu: “Diệp Từ, cậu bị hắn quấy rầy đến lúc này mà còn chưa bị nao núng quả thật là kỳ tích đó.”

Diệp Sơ không có ý kiến: “Có lẽ do năng lực chống chọi của tôi khá mạnh mẽ.”

“Ôi chào, Diệp Từ, cậu bị hắn đã kích đến mức kể được chuyện cười rồi kìa!” Trương Phương Phi giả bộ làm bộ mặt kinh ngạc.

Diệp Sơ không nói gì, ngay lúc này, di động của cô lại vang lên lần nữa, nhìn lên tên người gọi tới, lại là tên Lục Lượng kia. Diệp Sơ hít sâu một hơi, ấn nút nghe máy.

“Em à, em nhận được hoa của anh chưa? Sao không thấy nhắn tin trả lời tin nhắn của anh?” Điện thoại vừa thông đã thấy một giọng nhiệt tình niềm nở như pháo liên thanh bắn sang đây.

“Không biết xấu hổ, mời anh mang hoa của mình về đi!” Diệp Sơ lạnh lùng nói.

“Tại sao chứ? Không thích hoa hồng sao? Vậy em thích hoa gì nào? Ah, anh biết rồi, anh nên mua hoa bách hợp tặng em mới phải, chỉ bách hợp mới xứng với em à, em trong sáng tựa như một đóa bách hợp...”

“...” Diệp Sơ không nói không rằng cúp điện thoại cái rụp, tắt luôn nguồn.

Nhưng tên Lục Lượng kia cũng không có ý định buông tha cho cô, thấy di động gọi không được, hắn lại tiếp tục kiên trì gọi đến điện thoại trong phòng ngủ của các cô.

Reng reng reng, reng reng reng...

Rất cục Diệp Sơ cũng nổi giận.

“Anh mẹ nó đúng là phiền phức!” Cô mắng xong, hung hăng đập máy.

Trương Phương Phi ở bên cạnh giật mình suýt nữa rơi cả cằm xuống đất: “Diệp...Diệp Từ, cậu cậu hình như mới vừa mắng người...” Ở chung hơn một học kì, cô chưa thấy Diệp Sơ giận quá như vậy bao giờ.

“Ghê thật.” Trương Phương Phi nháy mắt mấy cái với cô. “Mắng thiệt là sảng khoái, loại như vậy phải mắng hơn thế nữa!”

Vừa nói xong, điện thoại lại reo. Lúc này, đến cả Trương Phương Phi cũng phải nổi cáu: “Bà nó chứ, tên này không muốn để mình yên sao? Cậu ngồi im đó, để tôi!” Nói xong, xắn tay áo chuẩn bị tác chiến.

Cùng lúc đó, ở thành phố C xa xôi, Vệ Bắc vì gọi vào di động cho Diệp Sơ không được, đành phải gọi vào máy trong phòng ký túc, điện thoại vang lên tiếng con gái, rất cục cũng gọi được.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp nói gì đã phải hứng một trận mắng xối xả từ bên kia.

“Anh để chúng tôi yên được không? Diệp Từ không thèm để ý đến anh, anh còn đi quấy rầy cô ấy! Trên đời này tôi chưa thấy ai mặt dày như anh, tôi nói cho anh biết, anh còn dám thế nữa là tôi thẳng tay lột da mặt anh đem đi trải đường sát đấy! Không tự mình lấy gương ra soi xem mặt mũi mình là cái dạng gì, xấu như gấu mà đòi theo đuổi Diệp Từ nhà chúng tôi! Đừng có nằm mơ, đi tắm rồi mà ngủ đi cho yên chuyện!”

Nói xong, cúp! Điện thoại treo.

Vệ Bắc cầm di động, cả người thành hóa thạch.

Nhị Suất lại bò đến gần hỏi hân: “Bác ca, anh làm sao vậy?”

Vệ Bắc lấy lại tinh thần, mặt còn đen hơn cả Bao công, túm lấy vai tên Nhị Suất hỏi: “Tôi hỏi cậu, tôi có đẹp trai không?”

Nhị Suất muốn 囧: “Ách...”

“Nói, tôi có đẹp trai không? Mặt mũi có dễ nhìn hay không?”

Nhị Suất lau mồ hôi hột: “Bác ca, anh vừa phải chịu kích thích gì phải không? Cho dù bạn gái có chán anh, anh cũng đừng như vậy a... Em... em không có cái loại ham muốn này...”

“...Cút!” Vệ Bắc đập hân một phát.

Nhị Suất ngã chổng vó rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa la làng: “Bác ca anh đẹp trai nhất trên đời! Thật đấy Bác ca, hơn cả phẫu thuật thẩm mỹ a!”

Để lại trong phòng một mình Vệ Bắc đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: Được lắm cái đồ Diệp Phi nhà cậu, cậu không để ý đến tôi phải không? Được, tôi cũng không thèm ngó đến cậu, xem ai để ý đến ai trước!

Lúc này cả hai bên đều đang vô cùng bức bối.

Lễ tình nhân qua đi, mọi chuyện lại trở lại yên ả như thường.

Diệp Sơ mỗi ngày đều quanh quẩn qua lại hết giảng đường lại là phòng ngủ, hôm nào không phải lên lớp thì cô cấp sách lên thư viện, cảm thấy mỗi ngày làm cô phát ngốc, nói ra thì chán, không nói cũng chán.

Thẳng đến tháng năm, vào một buổi tan học, chủ nhiệm lớp bỗng nhiên tìm cô nói chuyện.

Chuyện này thực kỳ quái, bởi vì đại học không giống trung học ngày xưa, chủ nhiệm lớp hiếm khi nào xuất hiện ở lớp. Giống như giảng viên Vương Phương chủ nhiệm lớp họ, cả học kì gặp lớp được ba lần. Đầu kì một lần, giữa kì, cuối kì thêm hai lần nữa. Cả ba lần đều đến được hai tiếng là hết. Cho nên giống như hôm nay, chủ động tìm Diệp Sơ nói chuyện, thật là làm người ta phải kinh ngạc.

Wương Phương tìm Diệp Sơ mới đầu cũng không nói nhiều, chỉ hỏi cô vài chuyện liên quan đến tình hình lớp, còn hỏi cô dạo này làm việc thế nào. Nhưng khi hỏi xong đáp xong, cô ấy bỗng nhiên chuyển đề tài: “Dạo này tôi có nghe người khác phản ánh, nói có vài cán bộ trong lớp rất vô trách nhiệm...”

“Sao ạ?” Diệp Sơ mờ mịt, không hiểu lời của cô ấy đang ám chỉ điều gì.

Wương phương không nói gì thêm về đề tài này nữa, lại hàn huyên sang mấy chuyện khác, rồi bảo Diệp Sơ trở về.

Lại qua vài ngày nữa, đoàn bí thư chi bộ bỗng nhiên ra thông báo cho cán bộ từng lớp, nói là chủ nhiệm lớp có chuyện muốn tuyên bố, Diệp Sơ không nghe được gì, ngây ngốc đến chỗ họp, mới phát hiện vấn đề rất nghiêm trọng.

Wương Phương nghiêm mặt mắng cả ban cán bộ một lượt, điểm danh phê bình lớp trưởng làm việc tắc trách, nói giảng viên rất không vừa lòng tình hình của lớp, muốn mọi người trở về nghỉ ngơi lại cho kĩ, nếu vấn đề như vậy xuất hiện, cô sẽ cách chức toàn bộ ban cán sự bây giờ.

Diệp Sơ nằm trong tâm điểm chỉ trích, hoàn toàn không biết là thế nào, mãi đến khi có người nói với Khương Tử nói với cô: “Diệp Tử, cậu phải cẩn thận cái tên Lục Lượng kia.”

Diệp Sơ lúc này mới tỉnh ngộ ra, thì ra tên Lục Lượng mấy tháng này không đến làm phiền cô, là vì kết thù với cô rồi.

Khương Tử khuyên cô làm gì cũng nên cẩn thận, nói đại học như một xã hội thu nhỏ, không đơn giản như mình nghĩ, Diệp Sơ lặng lẽ gật đầu, trong lòng cũng rất khó chịu. Không phải là vì Lục Lượng hãm hại cô, mà là bởi vì hôm nay có nhiều người như vậy, thế nhưng không một ai chịu đứng ra nói lẽ phải, mọi người đều cúi đầu, cô mắng thế nào thì chịu thế đó, còn cô muốn đứng lên nói vài câu, nhưng đều bị khí thế của Vương Phương làm cho tắt ngúm.

Đây là môi trường đại học mà cô mong muốn sao? Diệp Sơ bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Pingki

Sự kiện Lục Lượng trôi qua chưa được bao lâu, trong lớp lại xảy ra một chuyện khác, phòng ký túc của Diệp Sơ bị mất cắp.

Vốn dĩ chuyện này cũng không phải lớn lao gì, mọi người cũng xem như là chuyện xui xẻo, nhưng không may lại xảy ra với Trương Phương Phi là thủ quỹ của lớp, trong ngăn kéo hôm qua vừa bỏ vào ba nghìn đồng phí mua tài liệu mới thu, kẻ trộm vào thăm đã mất hết không còn một đồng.

Chuyện vừa xảy ra, sinh viên trong lớp xôn xao như ong vỡ tổ.

Phải biết rằng đại học không hề giống với trung học trước kia, sinh viên trong một lớp đều là người tứ phương, gia cảnh khác biệt rất lớn, tính cách cũng không ai giống ai, gặp phải chuyện như thế này, khó tránh khỏi lời ra tiếng vào.

Chuyện là buổi sáng Trương Phương Phi phát hiện phòng bị mất trộm, đến tối quay về phòng khóc um sùm. Diệp Sơ và Khương Tử xúm lại hỏi thăm cô ấy một hồi, nài mới hỏi ra được, nói là có người ở sau lưng nói cô ấy tham ô món tiền công quỹ ấy.

Lời này dù là ai nghe xong cũng không dễ chịu gì, huống chi là một người được nuôi dạy tốt từ nhỏ như Trương Phương Phi. Trong lòng Diệp Sơ rất thông cảm với cô ấy, nhưng biết làm sao được, dù sao ba nghìn đồng không phải là một số tiền nhỏ, nếu bảo cả lớp gom góp lại một lần nữa, nhất định sẽ không có ai chịu.

Chuyện này kéo dài thêm vài ngày, vụ mất tiền này vẫn không giải quyết xong, lời đồn đãi trong lớp càng ngày càng quá đáng, Trương Phương Phi mỗi ngày đều tỏ ra suy sụp, khiến mọi người xung quanh cũng áp lực theo. Mãi đến buổi chiều ngày thứ tư sau khi chuyện xảy ra, cô ấy có chút ngượng ngùng gọi Diệp Sơ và Khương Tử cùng vào.

Ba người tụm lại một chỗ, Trương Phương Phi nói chuyện lí nha lí nhí, nhưng Diệp Sơ nghe cũng hiểu được cô ấy muốn nói gì.

Cô ấy nói vẫn chưa tìm được món tiền kia, nhưng tiền in tài liệu phải trả gấp, cho nên muốn ba người phòng này góp vào mỗi người một ngàn đồng, nộp trước cho người bên kia.

Lời vừa nói xong, Diệp Sơ còn chưa nói gì, Khương Tử đã lên tiếng phản đối lập tức, nhưng cô ấy không trở mặt ngay, chỉ dùng giọng điệu nghi vấn nói: “Gìơ góp vào cũng không thành vấn đề, nhưng nếu số tiền kia không tìm lại được, thế chẳng phải chúng ta là người chịu thiệt sao?”

Cô ấy vừa nói xong, sắc mặt Trương Phương Phi có chút không bình thường: “Thế chẳng lẽ bắt tôi phải chịu hết sao? Cả phòng này mấy người ở, hơn nửa buổi tối ngày đó cũng không phải là tôi quay về cuối cùng, ai quên đóng cửa, trong lòng tự biết!”

“Cũng không phải tôi!” Khương Tử lắc đầu.

Diệp Sơ ngăn ra, chẳng lẽ là cô sao?

Vì thế cô cố gắng nhớ lại một chút, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, chỉ nhớ khi cô về phòng Trương Tiểu Giai quay sang nói với cô mạng máy tính của cô ấy bị hỏng, muốn mượn máy tính của cô dùng tạm. Nói cách khác, Trương Tiểu Giai cũng không phải là người trở về cuối cùng, vậy người cuối cùng thật là cô sao? Diệp Sơ nhất thời giật mình.

Ngay lúc này, ánh mắt của Khương Tử và Trương Phương Phi cùng lúc đổ dồn lên trên người cô.

“Tôi không nhớ rõ tôi có phải là người quay về phòng cuối cùng hay không nữa...” Diệp Sơ nói thật.

Sắc mặt Trương Phương Phi dễ chịu hơn một chút, chân thành nói: “Diệp Tử, chuyện đã xảy ra như thế rồi, tôi cũng không phải có ý muốn trách ai, nhưng một mình tôi quả thực không biết lấy đâu ra một lúc nhiều tiền như vậy.”

Cô ấy đã nói vậy, Diệp Sơ liền cảm thấy áy náy: “Nếu thật sự là do tôi quên đóng cửa thì tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này.”

Diệp Sơ đã nói đến nước này, Khương Tử cũng chỉ ừ một tiếng không vui rồi bỏ qua, nhưng trong mắt vẫn hàm chứa chút quái dị.

Đến buổi tối, Diệp Sơ đem chuyện này kể lại với mẹ mình.

Lưu Mi Lệ cũng không trách móc con gái lời nào, dù sao con mình từ bé đến giờ đều rất ngoan ngoãn, đôi khi phạm sai lầm cũng khó tránh được, chỉ dặn con vài lời sau này cẩn thận hơn, còn nói ngày mai sẽ gửi tiền lên cho con.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Mi Lệ quả nhiên đã gửi hai ngàn đồng cho Diệp Sơ, Diệp Sơ rút hết đưa cho Trương Phương Phi, nhưng Trương Phương Phi thì nói thế nào cũng không chịu nhận hết số tiền đó, hai người đẩy qua đẩy lại một hồi, cuối cùng cô ấy đành lấy của Diệp Sơ một ngàn rưỡi, còn mình thì bù vào một ngàn rưỡi, vừa đủ ba ngàn đến cho lớp. Về phần Khương Tử, từ đầu đến cuối vẫn không chịu bỏ tiền.

Chuyện mất tiền in tài liệu cuối cùng cũng trôi qua, nhưng quan hệ trong phòng họ lại thay đổi lớn.

Vốn dĩ trong phòng có bốn người, trừ Trương Tiểu Giai ra thì quan hệ của ba người còn lại đều rất tốt, đi học, ăn cơm đều đi cùng nhau. Nhưng từ sau chuyện vừa rồi, liền không còn như trước, Trương Phương Phi vẫn cười nói vui vẻ với Diệp Sơ, nhưng với Khương Tử lại không còn được nhiệt tình như trước kia nữa.

Khương Tử ngoài miệng không nói, trong lòng cũng hiểu được, ngày nào cũng dính lấy bạn trai, dần dần tách ra khỏi tập thể.

Trong lòng Diệp Sơ không dễ chịu chút nào, cảm thấy chuyện kia dù đã qua đi, không cần thiết phải canh cánh trong lòng mãi làm mình khó chịu, nhưng có mấy lần cô ở trước mặt Trương Phương Phi nhắc tới nhắc tới chuyện đó đều bị cô ấy pha trò, đành phải bỏ qua.

Những ngày như vậy lại trôi qua thêm vài tuần nữa, đến một ngày, chỉ còn một mình Diệp Sơ ở trong phòng, bỗng nhiên Trương Tiểu Giai quay về, hai người chào hỏi nhau một tiếng rồi cô ấy bắt đầu chơi điện tử trên máy tính của mình.

Tính tình của cô ấy vẫn lãnh đạm như vậy, Diệp Sơ cũng đã quen, hai người lại quay về làm việc của mình, bỗng nhiên Trương Tiểu Giai quay đầu lại nói với cô một câu: “Ngu ngốc.”

Ah? Diệp Sơ ngẩn ra, không hiểu cô ấy có ý gì.

Trương Tiểu Giai lại mắng một tiếng nữa: “Ngu ngốc.”

Diệp Sơ 囧, lí nhí hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trương Tiểu Giai bắt đầu đi lắc đầu: “Tôi nói sao lại có người ngu ngốc như cậu được nhỉ? Người khác nói gì cậu cũng xem là thật, có ngày bị người ta bán đi, không chừng lại vội vàng giúp người ta đếm tiền nữa mất.”

Diệp Sơ bỗng chốc cảm thấy mờ mịt không hiểu thế nào, cô ấy nói lời này là có ý gì, sao cô nghĩ mãi mà cũng không hiểu được đây?

Thấy sắc mặt Diệp Sơ còn đang đờ đẫn, Trương Tiểu Giai cuối cùng nhịn không được mà nói thẳng ra luôn: “Ngày hôm đó sau khi cậu về phòng, Trương Phương Phi có ra ngoài một lần nữa, sau khi trở về hôm sau trong phòng liền bị mất trộm, cậu hiểu ý tôi là gì rồi chứ?”

Lời của cô ấy đã chỉ rõ đến thế rồi, nói xong liền quay người lại tiếp tục chơi trò chơi của mình, còn Diệp Sơ thì lại sững sờ đứng tại chỗ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, dần dần, trong lòng cô dâng lên một loại tư vị không nói nên lời.

Cô... bị người ta lừa sao?

Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy thực bị ai, bởi vì từ sau khi Trương Phương Phi nói cô ra vào quên đóng cửa để bị mất trộm, trong lòng cô vẫn áy náy không thôi, nhất là khi Trương Phương Phi nhất quyết muốn trả lại cho cô năm trăm đồng, khiến cô lại càng cảm giác mình làm tội người ta, còn âm thầm cho rằng Trương Phương Phi này thật tốt, so với Khương Tự còn sống tình cảm hơn rất nhiều.

Nhưng giờ nghe Trương Tiểu Giai nói vậy, cô mới ý thức được mối tình cảm mà mình đặt nhiều tin tưởng vào này tất cả đều là đồ bỏ đi, cô mới là kẻ bị mắc mưu người.

Một lần bị người ta lừa gạt này, Diệp Sơ nghĩ mãi đến mất ngủ.

Buổi tối hôm đó, cô nằm trên giường mình dán mắt nhìn lên trần nhà thật lâu thật lâu, làm thế nào cũng không ngủ được, cô bỗng nhiên cảm thấy tính tình của mình thật thất bại, sống hơn hai mươi năm, thế nhưng ngay cả chút suy nghĩ oán trách người đã lừa gạt mình cũng không có.

Sau đó, cô lại nghĩ tới Vệ Bắc.

Nếu hai người không cãi nhau thì lúc này có lẽ cô đã có thể tâm sự cùng hắn. Với tính tình của hắn, phỏng chừng ở đầu dây bên kia sẽ hung hăng mắng vài câu thô tục, hoặc là mắng cô ngốc nghếch, chớ nên tin tưởng người khác như vậy. Đương nhiên nếu cô tức giận, hắn sẽ lập tức dỗ cho cô vui về...

Tưởng tượng đến bộ dáng kỳ cục này của hắn, Diệp Sơ liền nhịn không được mà nhếch miệng cười ngốc nghếch, cười cười xong, nước mắt liền tuôn rơi.

Suốt bốn tháng, tưởng chừng như đã bốn năm rồi vậy.

Trương Tiểu Giai đang làm tổ trong chăn nhắn tin với Trác Húc, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Diệp Sơ, ấn mở tin, trên màn hình hiện lên một dòng chữ.

“Có phải tôi ngốc lắm hay không?”

Trương Tiểu Giai nhìn khinh bỉ một cái, rồi nhắn lại: “Ngu ngốc đến đau lòng...”

Diệp Sơ nhìn chằm chằm màn hình thật lâu, cuối cùng nhắn lại một chữ: “uhm”

Qua một lúc lâu sau, di động của cô lại báo có tin nhắn đến, vẫn là của Trương Tiểu Giai, nhưng nội dung bây giờ dài hơn nhiều.

Cô ấy nói: “Cậu cũng đừng thất vọng quá, trên đời này ngoại trừ ba mẹ cậu ra, không có người nào mãi mãi ở bên cạnh cậu, cam tâm tình nguyện vì cậu mà trả giá. Không ai phải có trách nhiệm đối tốt với ai, nếu có người bằng lòng chờ đợi cậu, ở bên cậu mà không một lời oán thán, vậy thì người đó nếu không phải là muốn lợi dụng cậu thì nhất định là rất yêu cậu.”

Đọc xong ba chữ cuối của tin nhắn này, Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy như có thứ gì đó đang ần náu trong ngực mình, âm ý muốn được vụn ra ngoài, cô rút cuộc không kiềm chế được mình, lập tức trào xuống giường, mặc thêm áo chạy vội ra ban công.

Đêm khuya thanh vắng, ánh đèn yếu ớt mờ ảo trong màn đêm.

Bàn tay nắm chặt di động của cô có chút run rẩy, ấn từng số từng số của dãy số quen thuộc kia, rồi ấn phím gọi đi.

Điện thoại đổ chuông thật lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy, không đợi Vệ Bắc lên tiếng, Diệp Sơ đã mở miệng trước: “Tôi rất nhớ cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Pingki

Suốt bốn tháng chiến tranh lạnh, cuối cùng sau một câu nhớ nhung kia mà tan biến hết, thấy người ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc không nói câu nào, trái tim cô lại đập thình thịch liên hồi, không biết tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì. Đúng lúc này, tiếng nói chuyện the thé của Nhị Suất vang lên: “Chị dâu. . .Chị gọi điện thoại có thể ‘Alo’ một tiếng trước được không, em sợ Bắc ca nện em. . .”

Diệp Sơ giật thót, lúc này mới phát hiện người nghe máy không phải là Vệ Bắc, nhất thời có chút quẩn bách, vội vã cúp máy.

Cúp chưa được bao lâu, Vệ Bắc đã gọi lại ngay tức khắc, điện thoại chưa gì đã truyền sang một trận rống của tên kia: “Diệp Phi, cậu có bệnh a, nửa đêm nửa hôm lại đi gọi điện thoại!”

Rõ ràng là bị hấn rống, thế nhưng khi nghe được giọng nói quen thuộc này, khóe miệng Diệp Sơ vẫn không nhịn được mà cong cong.

Thấy đối phương không trả lời, Vệ Bắc có vẻ như cũng cảm thấy thái độ của mình hơi có vấn đề, liền vội vàng thả giọng cho nhẹ nhàng hơn, nói: “Tôi không phải là hung dữ với cậu, là vì cậu ngủ muộn không tốt.”

Không biết tại sao, tâm tình thực tốt, Diệp Sơ ở đầu bên kia điện thoại che miệng vụng trộm cười.

Thấy Diệp Sơ vẫn không nói tiếng nào, Vệ Bắc rốt cục nóng nảy, quay sang gào lên với Nhị Suất: “Con mẹ nhà cậu có phải đã nói gì dọa đến vợ tôi rồi không?”

Nhị Suất ủy khuất lui lại từ từ, vẻ mặt cầu xin nói: “Bác ca, anh đừng nói oan cho em, em còn chưa hé miệng nói gì hết mà. . .”

“Vậy chứ sao vợ tôi đây không chịu để ý tới tôi hả?”

“Em làm sao mà biết được a?” Nhị Suất dưới ách áp bức của Vệ Bắc khóc không ra nước mắt, miệng lẩm bẩm: “Chị dâu vừa rồi rõ ràng mới nói là nhớ anh. . .”

Cái gì? Vệ Bắc chấn động, một phát đá văng Nhị Suất, cầm lấy điện thoại chạy một mạch ra ngoài.

Diệp Sơ chỉ nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến một loạt tiếng bước chân bịch bịch bịch, chờ đến khi tiếng bước chân dừng hẳn, giọng nói của Vệ Bắc mới vang lên: “Tôi đến hành lang.”

“Ah?” Diệp Sơ không biết hấn đến đó làm gì.

“Bên cạnh không có ai.” Vệ Bắc lại nói thêm.

“Uhm”

Vệ Bắc nóng nảy: “Cậu mẹ nó nhắc lại câu nhớ tôi lần nữa sẽ chết sao?”

Diệp Sơ sơ thiếu chút nữa phụt cười ra tiếng, ghen cười giả bộ nghiêm túc nói: “Khuya rồi, để mai nói đi.”

“Không được!” Vệ Bắc đâu chịu bỏ qua, “Nếu giờ mà cậu không chịu nói, cậu không yên với tôi đâu!”

“Cậu không để yên như thế nào a?”

“Diệp Phi, cậu cho là hai ta cách xa nhau như vậy thì tôi không cho cậu một trận được có phải không?”

Diệp Sơ nghĩ nghĩ, lại còn đáp lại như thật: “Uhm” Cô nghĩ cô nói thế này, cái tên bên kia nhất định sẽ tức đến giậm chân, nhưng đợi thật lâu, vẫn không thấy hân hân lên sang bên này.

Lại một lát sau, cô nghe thấy một tiếng thở dài, Vệ Bắc nói: “Nhưng mà tôi rất nhớ cậu. . .”

Trái tim trong nháy mắt như bị chạm mạnh, Diệp Sơ cảm thấy cái mũi hơi chua, suốt bốn tháng, nói không nhớ là gạt người, cô quả thực đã nhớ hân đến sắp phát điên lên rồi.

Cô hé miệng, muốn nói ‘kỳ thật tôi cũng rất nhớ cậu’, nhưng chưa kịp nói gì điện thoại đã bị cắt đứt.

Gọi lại, lại bị tắt máy.

Chẳng lẽ là hết pin sao? Diệp Sơ nghĩ muốn [lẽ](#), ngay lúc này, điện thoại cô được tin nhắn từ một số điện thoại lạ gửi đến: “Báo cáo chị dâu, Bắc ca nói điện thoại của anh ấy mới bị huấn luyện viên tịch thu!”

Diệp Sơ: “...”

Nửa đêm chạy tới ban công gọi điện thoại, kết quả Diệp Sơ vinh quang ngã bệnh. Đầu tiên là ho khan vài ngày chưa dứt, chờ đến khi phát hiện nặng rồi thì người đã đến mức đứng không nổi nữa.

“Gọi điện thoại cho ba mẹ em đến đón em về đi.” Trác Húc rút ống nghe khám bệnh về, quả quyết nói.

“Đã nghiêm trọng như vậy sao?” Diệp Sơ uể oải nói.

Trác Húc cười rộ lên: “Em nói xem? Cũng định để em nằm ở trong phòng ký túc vài ngày, dù sao Tiểu Giai có thể ở lại chỗ tôi, không ảnh hưởng được đến cô ấy.”

Trương Tiểu Giai ngồi bên cạnh hung hăng trừng mắt anh ta một cái.

Diệp Sơ có chút bất đắc dĩ, tháng sau phải thi cuối kỳ, bây giờ tất cả mọi người đều đang chìm trong bầu khí thể ôn tập ngút trời, mà ngày nào cũng ho khan giống cô thế này, quả thật rất ảnh hưởng đến người khác.

Còn nữa, từ sau lần biết Trương Phương Phi cố ý hãm hại mình, cô vẫn tận lực duy trì khoảng cách với cô ta, tiếc rằng đối phương lại không hề phát hiện, ngày nào cũng quần quít lấy cô cùng lên lớp, cùng đi ăn cơm.

Cô không phải kiểu người có chuyện gì cũng nói thẳng thừng ra, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không để ý, ít nhất thì không phải bây giờ.

Diệp Sơ nghĩ như vậy, gật đầu: “Để em về nhà vậy.”

“Những ngày này nhớ bổ sung thêm dinh dưỡng, chú ý nghỉ ngơi, ngoài ra cũng đừng quên uống thuốc.” Trác Húc vừa kê đơn, vừa luôn miệng dặn dò.

“Nói vớ vẩn.” Trương Tiểu Giai ngồi bên cạnh lườm bầu một tiếng.

Trác Húc nghe xong cũng không tức giận, cười tủm tỉm lại dặn dò thêm Diệp Sơ vài câu, vô cùng kiên nhẫn.

Từ phòng y tế đi ra, Diệp Sơ nhìn không được nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy Trác Húc đối với cậu rất tốt. . .”

“Tốt cái rắm!” Trương Tiểu Giai mắng một câu: “Cậu không biết từ nhỏ đến lớn anh ta đã ức hiếp tôi thế nào đâu!”

“Hai người từ nhỏ đã quen biết nhau sao?”

“Khi tôi học tiểu học đã biết anh ta.”

“Hai người quen nhau thế nào?”

Trương Tiểu Giai bình tĩnh nhìn Diệp Sơ, nói: “Mẹ anh ta và ba tôi yêu nhau, thế nên chúng tôi biết nhau!” Nói xong, không đợi Diệp Sơ lấy lại tinh thần, cô ấy đã bước đi xa rồi.

Lưu Mi Lệ nhận được điện thoại của con gái liền vội vàng vàng tới trường học, thấy bộ dạng ốm yếu của Diệp Sơ liền đau lòng không thôi, cả đường về lái nhái không ngừng.

Bệnh của Diệp Sơ vốn không nhẹ, mấy ngày gần đây lại càng thấy đau đầu khó chịu hơn. Về đến nhà liền mơ mơ màng màng nằm ngủ.

Tới khi tỉnh dậy thì trời đã về đêm, trong phòng tối đen như mực, chiếc di động nằm bên gối chợt nhấp nháy.

“Alo?” Diệp Sơ yếu ớt nhận điện thoại.

“Cậu về đến nhà chưa?” Vệ Bắc hỏi.

“Uhm, vừa ngủ dậy, đầu đau quá...”

“Vậy nghỉ ngơi cho tốt đi, qua vài ngày nữa tôi có lẽ cũng phải về nhà một chuyến.”

“Ah.” Diệp Sơ lúng ta lúng túng đáp lời, thật lâu sau mới phản ứng lại được, hỏi: “Cậu trở về làm gì?”

“Không có gì, trong nhà có chút chuyện.” Hần trả lời thật bình tĩnh.

Diệp Sơ không muốn nghĩ nhiều, hai người lại hàn huyên thêm vài câu, Diệp Sơ bệnh đến ngốc đầu, nói chuyện câu được câu không, Vệ Bắc cũng không trách cô, bảo cô chú ý thân thể, liền cúp máy.

Điện thoại cúp xong, Diệp Sơ nằm trên giường phát ngốc một hồi, cảm thấy cuộc điện thoại kia có gì đó là lạ. Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào đây? Cô cố gắng suy nghĩ trong chốc lát, lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, còn về chuyện Vệ Bắc nói gì trong điện thoại, đều bị cô quăng tới tận đâu rồi.

Dù sao có ba mẹ chăm sóc, Diệp Sơ ở trong trường bệnh liên miên tới mấy ngày, về nhà được một ngày đã khỏe lên không ít.

Lưu Mi Lệ thấy con gái bình phục nhanh, trong lòng vui mừng không thôi, bữa cơm chiều còn cố ý làm thêm vài món ăn ngon, một nhà ba người quây quần bên nhau, vừa ăn cơm vừa tán gẫu những chuyện trên trời dưới đất.

Trò chuyện được một lúc, Diệp Kiến Quốc đột nhiên hỏi vợ: “Chuyện lão Vệ lần này em có nghe nói gì không?”

Lão Vệ trong miệng hẳn chính là Vệ Đông Hải, ba ba của Vệ Bắc, tuy rằng biết con gái mình không có quan hệ gì với con nhà người ta, nhưng thân là người mẹ, Lưu Mi Lệ vẫn thoáng cảnh giác, đánh mất một cái cho chồng: “Gi mà lão Vệ với tiểu Vệ, ăn cơm ăn cơm.” Sau đó vội vàng chuyển sang đề tài khác.

Diệp Sơ không biết hai người đang nói về ba của Vệ Bắc, cơm nước xong xuôi liền quay về phòng. Cô ở nhà căn bản không có hoạt động giải trí nào, không có chuyện gì thì lên mạng, xem phim, nhưng ham mê làm một việc gì thì thời gian trôi lại càng nhanh, nháoáng một cái đã đến chín giờ tối từ lúc nào không hay.

Chín giờ, Diệp Sơ như thường lệ lấy đi động ra nhìn.

Mấy ngày nay tên Vệ Bắc kia bị huấn luyện viên phạt cấm thông tin, sợi dây liên lạc giữa hai người bị ngắt quãng rất nhiều, toàn bộ đều là nhờ vào chiếc đi động mà hẳn chiếm dụng được của Nhị Suất, hai người lâu lâu mới gọi điện được cho nhau. Có điều từ ngày cô xin nghỉ phép về nhà, điện thoại của hẳn dường như càng ngày càng ít đi, hôm nay ngay cả một tin nhắn cũng chưa thấy gửi tới.

Diệp Sơ nghĩ rằng là do hẳn không có điện thoại để liên lạc, cũng không để bụng nhiều, đứng dậy đi ra phòng ngoài rót nước.

Đến khi đi qua phòng ba mẹ, bỗng nhiên nghe được tiếng hai người đang thì thầm, cô vốn dĩ chỉ vô tình đi qua, nhưng khi thoáng thấy có nhắc đến tên mình, liền không tự chủ được đứng nghe thêm vài câu, đến khi nghe xong cả mặt liền trắng bệch.

Lưu Mi Lệ trách cứ chồng: “Anh sao lại nói chuyện không suy nghĩ như vậy được chứ? Em đã nói với anh bao nhiêu lần là đừng nhắc đến thằng nhóc nhà họ Vệ kia trước mặt Diệp Từ, thế mà anh còn nói được.”

“Có liên quan gì đâu? Đều là chuyện trước kia, lại nói bây giờ con cũng lớn rồi, nếu nó tìm được người mình thích thực sự thì em cũng không xen vào được.”

“Sao em lại không xen vào? Em chính là mẹ của con bé! Hơn nữa, bây giờ Vệ Đông Hải xảy ra chuyện như vậy rồi, người nào còn liên quan đến gia đình họ thì còn xui xẻo nữa.”

“Nói cũng không thể nói như vậy được, đều là người ta đồn đại, ai biết được lão Vệ trong sạch cũng không chừng.”

“Trong sạch ở chỗ nào a, thời buổi bây giờ được mấy kẻ có chức có quyền không ai không nhận hối lộ làm truyện trái pháp luật, hôm nay em còn mới nhìn thấy đứa con trai nhà họ về nhà nữa đây...”

Mấy lời tiếp sau, Diệp Sơ không nghe vào được từ nào, cô lui về phía sau từng bước, đến khi đứng yên lại được, đem ly nước trong tay nhẹ nhàng đặt lại trên bàn, hai hàm răng cắn chặt.

Sau đó, cô đẩy cửa ra, vội vàng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Edit: Pingki

Tần Dao vô lực buông điện thoại trong tay xuống, trên mặt lại càng tiêu tụy thêm vài phần. Bà không nhớ mình đã gọi biết bao nhiêu cuộc điện vì chuyện của chồng, từ tháng trước, Vệ Đông Hải chẳng biết tại sao lại bị người ta tố cáo nhận hối lộ, rơi vào tình thế này, cuối cùng bà cũng được nhìn thấu cái gọi là nhân tình thế thái. Những kẻ trước kia chỉ chăm chăm đi theo nịnh bợ, bây giờ thấy bà liền tránh cho nhanh chân, đừng nói là ra mặt giúp một tay.

Người ta vẫn nói quan trường như chiến trường, năm đó chồng bà được thăng lên chức phó khu này, bà đã thấy bất an, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là không sai chút nào, ai nói quyền cao chức trọng là tốt? Bây giờ trong lòng bà thầm mong chồng mình vẫn là một trợ lý nhỏ nhoi không có tiếng tăm gì, ít nhất một nhà ba người họ còn có thể vui vẻ mà ngồi xuống cùng dùng bữa cơm gia đình.

Tuy nói là nói vậy, nhưng bà từ đầu đến giờ đều không tin chồng mình sẽ làm ra chuyện như vậy, hai vợ chồng đầu ấp gối hơn hai mươi năm, Vệ Đông Hải là người như thế nào, chẳng lẽ bà còn không biết sao? Chuyện này nhất định sẽ có một ngày điều tra ra được chân tướng, đây là câu nói đầu tiên của con trai nói với bà, cũng là sự kiên trì mà bà đang cố gắng.

‘Cốc cốc cốc’

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nho nhỏ, từ ngày chồng bà gặp chuyện đến nay, nhà họ đã lâu không có khách tới thăm, giờ lại là buổi tối, không biết là ai ngoài đó nữa?

“Ai vậy?” Tần Dao đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đi ra mở cửa.

Nhà Vệ Bắc và nhà cô cách nhau không xa, cho nên không khó tìm là mấy, chỉ là Diệp Sơ không nghĩ tới mình không hiểu sao lại trở nên xúc động như vậy mà chạy tới đây, thế nên khi thấy Tần Dao mở cửa, kinh ngạc nhìn cô, cô liền cảm thấy có chút lúng túng.

“Con chào dì.” Cô khẽ giọng gọi.

Tần Dao lấy lại tinh thần, có chút bất ngờ: “Diệp Từ, đã trở thế này, con là...”

“Dì, Vệ Bắc có nhà không ạ?” Diệp Sơ hỏi luôn.

Tần Dao cuối cùng cũng hiểu ra được chút ít: “Có, có! Con vào trong nhà ngồi trước đã, Tiểu Bắc mới về, dì vừa bảo nó đi tắm một cái.”

Hắn quả nhiên đã về, nếu vậy thì cũng có nghĩa những lời ba mẹ cô nói chuyện với nhau là thật sao? Không hiểu sao, trong lòng Diệp Sơ đột nhiên trở nên nặng nề: “Vâng.” Cô gật đầu, bước theo vào nhà.

Nếu nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai cô đến nhà hắn, lần đầu tiên là ở nhà cũ, hắn bốc bùn ném vào váy áo của cô, cô bị mẹ già nhà mình kéo sang bên này mách tội, nhaoáng một cái đã mười mấy năm trôi qua, không nghĩ tới cô sẽ có lần thứ hai tới nơi này, cũng cùng một tình huống như thế.

Tần Dao bảo Diệp Sơ vào nhà, trong lòng đại khái cũng đoán được Bắc quan của cô gái này và Vệ Bắc, nhưng bà lại vui mừng không nổi, với tình hình của gia đình họ lúc này, cho dù Diệp Sơ không ý kiến gì, nhưng chỉ sợ ba mẹ con bé không đời nào chịu để con gái nhà mình đến với con trai nhà quan mang tiếng tham ô đầu.

Bà nghĩ vậy, trong lòng không khỏi thở dài thườn thượt, có rất nhiều chuyện cô không làm được gì, có lẽ nên để bọn trẻ tự mình giải quyết chuyện của chúng đi.

“Diệp Từ, Tiểu Bắc vẫn còn chưa xong, hay là con vào phòng của thằng bé chờ được không?” Tần Dao nói.

“Vâng.” Diệp Sơ lại gật đầu rồi đi vào phòng Vệ Bắc.

Một gian phòng mang phong cách đặc trưng của con trai, trên giá sách bày đầy những mô hình, trên tường dán áp-phích bóng đá, trên bàn học còn đặt mình khung hình chụp gia đình. Diệp Sơ nhìn quanh đánh giá một hồi, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra một điều mang vẻ nữ tính duy nhất trong phòng, đó là trên đầu giường treo một con búp bê heo xấu xí vô cùng.

Con búp bê này cô vẫn còn nhớ, hồi trung học hai người cùng đi ăn KFC được tặng kèm theo món ăn, chỉ là không nghĩ tới hắn vẫn còn giữ nó tới bây giờ.

Trong lòng Diệp Sơ dâng lên chút xúc động, đi qua nâng niu nó trên lòng bàn tay.

“Diệp Từ, trong phòng có hơi bừa bộn, con đừng để ý nha.” Tần Dao đứng ở cửa nói.

Diệp Sơ đang định đáp lời, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng của Vệ Bắc: “Mẹ, thế nào lại...”

Cô quay đầu lại về phía tiếng nói, vừa lúc chạm phải ánh mắt Vệ Bắc. Hắn mới vừa tắm xong, trên người mặc một áo thun trắng và quần thể dục, tóc ướt sũng, về mặt kinh ngạc nhìn cô: “Diệp Từ?”

“Hai đứa nói chuyện đi, mẹ ra ngoài rót nước.” Tần Dao xem như thức thời, nhanh chân rời khỏi phòng.

Bà ấy vừa ra ngoài, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người, Vệ Bắc vẫn không tin được vào mắt mình, mãi tới khi Diệp Sơ cầm con búp bê heo quơ quơ trước mặt hắn, lúc này hắn mới hồi thần, tin rằng đây thật là cô.

“Vật này, sao còn ở đây?” Diệp Sơ hỏi, muốn làm giảm bớt hồi hộp trong lòng, nói thật đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào phòng của con trai.

Vệ Bắc đi qua ngồi xuống cạnh cô, một phen đoạt lấy con búp bê trong tay Diệp Sơ: “Cái gì mà vật này? Nó có tên a, gọi là nhóc Phil!”

Diệp Sơ phì cười thành tiếng: “Tên này thật khó nghe.”

Vệ Bắc cũng cười: “Đúng vậy, rất khó nghe, nhưng mà tôi thích.”

Lúc hắn nói câu này, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô, Diệp Sơ liền cảm thấy hai má mình nóng bừng lên, cố ý liếc mắt sang bên cạnh để tránh né ánh mắt hắn. Một lát sau, trước mắt bỗng nhiên bay đến một tấm khăn bông.

“Lau tóc giúp tôi.” Nhiều năm như vậy rồi nhưng hắn vẫn như thế, nói gì cũng dùng một loại câu sai khiến.

Diệp Sơ gật đầu, nhận lấy khăn, để hắn ngồi xuống quay lưng lại với mình, sau đó chậm rãi giúp hắn lau khô những hạt nước còn đọng trên tóc, hai người tựa vào nhau thật gần, cô có thể ngửi được hương xả bông gội đầu nhẹ nhàng khoan khoái từ tóc hắn, toát ra một loại ma lực thần kỳ có thể khiến tâm hồn con người phẳng lặng trở lại.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, trong lòng hai người đều có lời muốn nói với người kia, nhưng lại không có ai muốn mở lời trước, trái lại lựa chọn im lặng để tận hưởng chút yên bình khó có được này.

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ rất ít khi nào ở cùng một chỗ mà được như thế này.

Một lát sau, Vệ Bắc bỗng nhiên tựa đầu vào lòng Diệp Sơ: “Diệp Từ.” Hắn gọi cô một tiếng, giọng nói như thì thầm: “Tôi cảm thấy tôi rất không hiểu chuyện.”

Diệp Sơ không nói lời nào, tiếp tục giúp hắn lau tóc.

“Từ trước tới giờ, tôi chỉ biết gây phiền phức cho gia đình, kéo về cả đống tai họa, lúc nào cũng oán giận ba đã đánh tôi, còn mắng ông ấy là lão già, bảo thù đến mức vô lý. Mãi đến khi mẹ gọi điện cho tôi, nói ông ấy đã xảy ra chuyện nhưng lại không muốn để tôi biết, sợ ảnh hưởng đến việc học tập, tôi mới phát hiện bản thân mình đã làm sai rất nhiều, nhưng bây giờ ngay cả việc đến trước mặt ông ấy để nói với ông ấy một câu ‘xin lỗi’ tôi cũng làm không được...”

Diệp Sơ ngừng tay động tác trong tay lại, trong lòng cô có chút xúc động.

Nhiều năm qua như vậy, ấn tượng của cô về tên con trai này chỉ có kiêu ngạo, bá đạo, ngang ngược, không biết điều phải trái, nhưng chưa từng thấy hắn giống như ngày hôm nay, tựa đầu vào lòng cô bọc bọc, đem tất cả những mặt yếu đuối của mình, từng chút từng chút một phơi bày trước mặt cô.

Loại cảm giác này thực kỳ diệu.

Tựa như một người mà ta quen biết bỗng nhiên không còn là họ, hắn kiêu ngạo là vì che giấu sự yếu ớt của mình, hắn bá đạo là vì muốn âm thầm cất giấu sự ôn nhu, có khi ngang ngược lại vô lý, nhưng chưa bao giờ bức cô đến đường cùng. Có lẽ theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hai người họ hóa ra cũng chỉ là cùng một kiểu người mà thôi.

Cô đơn rồi lại khát vọng có người bầu bạn.

Một khắc kia, trong lòng bỗng nhiên dâng lên xúc động, cô đưa tay ra mà ôm lấy hắn: “Đừng buồn, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi, tôi tin cậu mà.”

Tâm tình nặng trĩu vài ngày qua, vì cái ôm dịu dàng này mà tìm lại được chút an ủi, Vệ Bắc đứng thẳng dậy, quay lại đưa tay kéo Diệp Sơ vào lòng mình: “Lúc trước là tôi không tốt, tôi không nên không tin cậu, xin lỗi...”

Ít nhất ở trong mắt Diệp Sơ, một câu xin lỗi này đã khiến bốn tháng lạnh nhạt giữa hai người vừa qua đều tan thành mây khói.

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết, bốn tháng này tôi đã nhớ cậu biết chừng nào, Diệp Sơ dụi đầu vào lòng Vệ Bắc, bên tai nghe rõ từng nhịp đập của trái tim hắn, giọng khe khẽ vang lên: “Tôi cũng vậy...”

“Hai đứa...!” Tần Dao đẩy cửa đi vào liền chứng kiến hai đứa nhỏ đang ôm nhau, nhất thời có chút xấu hổ: “Hình như mẹ vào không đúng lúc, hai đứa cứ tiếp tục, tiếp tục...” Bà nói xong, liền muốn đóng cửa ra ngoài, nhưng cánh cửa mới bị đóng vào lại bị đẩy mạnh ra: “Không hay rồi, Diệp Từ, mẹ con hình như đang đi tìm con.”

Cái gì? Diệp Sơ giật mình, lúc này mới nghe thấy từ dưới lầu xa xa truyền tới tiếng của mẹ đang hô tên mình, giọng Lưu Mi Lệ lâu nay luôn lớn như vậy, bây giờ không thấy con gái ở đâu, thế nên đang đi khắp tiểu khu này gọi người đây.

Cô lập tức có chút bối rối: “Dì à, con xin phép về trước.”

“Tôi đi cùng cậu!” Vệ Bắc vội vàng đứng lên muốn đi cùng, lại bị Tần Dao kéo lại.

Bà lắc lắc đầu với con: “Chờ chuyện của ba con giải quyết xong rồi nói sau, bây giờ không phải thời điểm thích hợp.” Đối diện với sự thật, tình yêu còn trẻ yếu ớt mong manh biết bao nhiêu, là một người từng trải tuổi cũng đã quá nửa trăm, trong lòng bà rõ ràng hơn bao giờ hết.

Vệ Bắc hiểu được ý tứ của mẹ, chân bước được một nửa từ từ ngừng lại.

Mặc dù trong lòng có ngàn không muốn vạn không muốn, nhưng hắn cũng giống như cô tin tưởng vào mối tình cảm của hai người, cho dù gặp phải khó khăn thế nào đi nữa, cuối cùng sẽ đến lúc mọi thứ trở nên tốt đẹp, có thể nhìn thấy ánh cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Edit: Pingki

Tối gần cuối kỳ, bạn học chung quanh cô gần như ai nấy đều bắt đầu liều mạng gặm sách, ngay cả chuyên gia cúp học như Trương Tiểu Giai cũng không ngoại lệ, không khí trong thư viện căng thẳng giống như có thể nghe thấy được mùi thuốc súng vậy.

Duy chỉ có Diệp Sơ là không chuyên tâm.

Này cũng khó trách, gia đình Vệ Bắc xảy ra chuyện lớn như vậy, cô sao có thể yên lòng đây? Nhưng lo lắng thì có ích lợi gì đâu? Vụ việc vẫn còn nguyên đó, tin tức lại càng truyền càng lan xa, cuối cùng đến cả Lâm Mậu Mậu đang học ở nơi đất khách quê người xa xôi cũng biết, gọi về cho Diệp Sơ hỏi bóng nói gió để chứng thực.

Diệp Sơ đương nhiên sẽ không nói, nhưng lo lắng trong lòng lại càng nhiều hơn.

Kiều ngạo như Vệ Bắc, sao có thể nghe lọt tai mấy lời đồn thổi này? E rằng trong lòng hắn còn khó chịu hơn nhiều so với người khác, về điểm này thì trong vài cuộc điện thoại gần đây của hai người đều có thể cảm giác được.

Hắn nói ít hơn, một thiếu niên từng kiêu căng ngạo mạn rốt cục đã không còn như trước, càng trở nên trầm mặc kiệm lời.

Có lẽ đây là sự thật, dù cứng đầu như đá cũng không thể trải qua chuyện này dễ dàng.

Có khi nào một ngày nào đó sau này, tình cảm giữa hai người cũng sẽ bị năm tháng vô tình làm phai mờ đi không? Diệp Sơ chợt cảm thấy bàng hoàng. Giữa lúc còn đang chìm đắm trong cảm giác lo lắng, kỳ thi cuối kỳ cũng đã xong.

Hiệu suất làm việc của trường cao đến kinh người, môn thi cuối cùng còn chưa kết thúc, vài môn thi trước đã có kết quả công bố ra rồi, Diệp Sơ thân là lớp trưởng, tin tức đương nhiên so với những bạn học khác lại càng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã biết kết quả của mình như thế nào.

Thành tích rất không lý tưởng, tuy rằng không đến mức rớt môn, nhưng đem so với những bạn học thi cùng thì lại kém hơn rất nhiều. Ngược lại có Trương Phương Phi cùng phòng cô, trước khi thi cô ta đang đứng ở mấy vị trí cuối cùng trong lớp, nhưng thi xong rồi thì có mấy môn lại tiến bộ vượt bậc mà nhảy lên dẫn đầu.

Diệp Sơ không phải loại người hay ghen tị, nhưng nhìn thấy một người đã từng lừa gạt mình, kết quả thi lại tốt hơn mình rất nhiều, trong lòng không khỏi cảm thấy chút tư vị không biết nói thế nào.

Vừa chuyện của Vệ Bắc, lại thêm kết quả thi không tốt, hai cái cộng lại khiến Diệp Sơ sau khi về nhà nghỉ phép, tâm tình càng sa sút hơn.

Thân là người làm mẹ, Lưu Mĩ Lệ xinh đẹp không mấy khó khăn để nhận ra con gái nhà mình có chút khác thường, trong lòng bà mơ hồ cũng đoán được chuyện gì, nhưng tâm tư người trẻ tuổi sao có thể hiểu hết được, nghĩ tới nghĩ lui, bà liền nảy ra một ý tưởng vô cùng kinh khủng.

Ý tưởng này trực tiếp khiến cho tâm tình Diệp Sơ vốn đã không tốt lại càng sa sút hơn, bởi vì mẹ già nhà cô đề nghị muốn cả nhà đi ra bên ngoài du lịch một chuyến.

Du lịch vốn là một chuyện không tồi, nhưng khi hai từ này từ miệng Lưu Mĩ Lệ xinh đẹp nói ra, lại trở thành tai họa, bởi vì bà ấy thật sự là rất có khả năng làm người khác phải khổ sở theo. Ví dụ như va li đồ đi du lịch không thấy, làm mất vé xe, nướng thịt thiếu chút nữa đốt trụi cả khu rừng, vân vân... rất nhiều tình huống nữa, gặp riết rồi cũng quen.

Tóm lại, mặc kệ là đi du lịch đến chỗ nào, chỉ cần có mẹ già nhà cô ở đó, thế nào cũng có chuyện không hay.

Hai cha con đặt cho bà một mỹ danh: Sát thủ du lịch.

Cho nên sau khi mẹ cô đưa ra ý định muốn cả nhà cùng đi du lịch, bình thường Diệp Sơ sẽ là người đầu tiên đứng lên phản đối, lý do rất vớ vẩn, khi thì thời tiết quá nóng, sợ cháy nắng.

“Mùa hè thì phải đi ra bờ biển phơi nắng mới gọi là thoải mái chứ, Diệp Từ, không phải là con không muốn đi lịch với mẹ đấy chứ?”

Diệp Sơ không nói gì, trong lòng âm thầm trả lời ‘Vâng’ một tiếng.

Lưu Mĩ Lệ thấy con gái không đã động được gì, vội vã quay sang ra hiệu mắt với chồng: “Ba nó à, ông thấy có phải hay không a?”

Diệp Kiến Quốc nhìn trần trời, một lúc sau mới trả lời yếu ớt: “Thực ra thì trời mấy hôm nay rất nóng, thật đúng là không...”

“Trời đã nóng như vậy, em cũng không muốn rửa chén nữa, chi bằng tháng này anh rửa hết đi nha?”

Diệp Kiến Quốc đường đường là nam tử hán đại trượng phu, bởi vì đau khổ trốn tránh một tháng phải rửa chén, đành phải thỏa hiệp, vội vàng đổi giọng: “...thật đúng là không còn tâm trạng nào mà ru rú trong nhà, có lẽ nên đi ra ngoài, ra ngoài cho tốt.”

Diệp Sơ: “...”

Nơi được chọn đi du lịch là thành phố Tam Á, biển xanh mây trắng, ánh mặt trời chói chang, sóng biển nhấp nhô, bờ cát óng vàng, tất cả đều là những thành phần không thể thiếu của mùa hè. Chỉ có điều Diệp Sơ không còn lòng dạ nào mà đi thưởng thức nó, trên đường ra sân bay tỏ ra buồn bực không vui rõ ràng.

*Tam Á là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc.

Trên xe, Vệ Bắc gửi đến cho cô một tin nhắn, bảo cô đừng suy nghĩ nhiều, cứ vui vẻ đi chơi đi.

Nếu là trước kia, tên kia e là đã quậy tung trời, chỉ là lúc này hẳn lại không nói dài dòng bất cứ điều gì hết. Con người quả là một sinh vật rắc rối, trước đây khi người ta đối nghịch với bạn cả ngày, bạn luôn cảm thấy người đó thật là phiền, bỗng nhiên có một ngày người đó lại quay sang nghe mình rầm rập, bạn lại cảm thấy như thiếu thiếu gì đó, tóm lại Diệp Sơ lúc này đang chết ghen với cảm giác kỳ quặc này.

Mang theo tâm trạng kì quặc, Diệp Sơ bước vào sân bay, lúc đang ở trong phòng chờ, bỗng nhiên cô nhìn thấy một người mà mình không ngờ tới.

Thẩm Nam Thành!

Không, không chỉ có một mình anh ta, đi theo còn có ba mẹ anh ta, một nhà ba người đều mang theo hành lý đang đợi chuyến bay.

Diệp Sơ nhất thời có chút quần bách, phải biết rằng lần chia tay trước của hai người cũng không phải vui vẻ gì, giờ gặp lại, không khỏi có chút xấu hổ, nhưng chuyện xấu hổ hơn còn ở lúc sau.

Thẩm Nam Thành tiến lên từng bước, chủ động đón lấy hành lý trong tay cô.

Diệp Sơ giật mình, lại liếc mắt nhìn sang mẹ mình một cái, từ biểu hiện mặt mày hờ hờ kia, cô biết chính mình bị lừa nữa rồi.

Mẹ cô áy vạy mà mồi cả gia đình họ Thẩm mới về nước cùng đi du lịch, càng khiến người ta không thể tin được là, gia đình họ thế nhưng lại đồng ý đi cùng. Diệp Sơ bóp trán, mấy người chưa biết gì về “sát thủ du lịch” này rồi, không đến ba ngày, các không phải khóc chết mất thôi.

Kết quả không đến ngày thứ ba, mọi người mới gặp mặt chưa được ba mươi phút, Lưu Mĩ Lệ bỗng nhiên vỗ đùi: “Ai nha, hình như thiếu vé máy bay mất rồi!”

Diệp Sơ xấu hổ, cô và ba trước khi ra khỏi cửa đã nhắc nhở đủ chuyện này nọ, mẹ cô thế nhưng lại còn có thứ quên được, nhưng lại đúng lý hợp tình không chê vào đâu được.

“Đề tôi về nhà lấy!” Lưu Mĩ Lệ xung phong nhận việc.

“Còn hai mươi phút nữa là máy bay cất cánh rồi, em có chắc là quay về lấy kịp không?” Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh nói.

“Vậy phải làm sai bây giờ a?” Lưu Mĩ Lệ sốt ruột.

“Đi, đi đừng lo lắng, bây giờ mua vé máy bay đều phải trình ID, chỉ cần mang ID theo là có thể làm thủ tục rồi.” Thẩm Nam Thành vừa nhìn qua là biết ngay kiểu người thường xuyên dùng đến loại phương tiện giao thông xa xỉ loại này, đối với trình tự thủ tục làm việc của sân bay vô cùng rành rọt, chẳng bao lâu đã giải quyết được vấn đề thủ tục này.

Hai nhà cuối cùng cũng đăng ký xong, Lưu Mĩ Lệ khen anh ta không dứt miệng.

Già mà học thức uyên bác, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ sáng lạn, có thể nói được gì hay là bà nói tắt, không thể nói được bà cũng nói cho bằng được, Diệp Sơ ở một bên lau mồ hôi không ngừng, chỉ là một vé máy bay thôi mà, đến mức như vậy sao? =,=

Trái lại Thẩm Nam Thành cũng không hề bực bội nhiều, mặc kệ Lưu Mi Lệ nói cái gì đều mỉm cười gật đầu, không hề đặc ý cũng không hề ngượng ngùng, khí chất lồi lạc, khó trách vài cô tiếp viên hàng không nhìn thấy anh ta đều cười đến ngọt chết người.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài có muốn uống chút gì hay không?” Một tiếp viên hàng không đáng người cao gầy mỉm cười hỏi Thẩm Nam Thành.

Trầm thành quay đầu lại hỏi Diệp Sơ: “Em muốn uống gì không?”

Diệp Sơ cảm thấy xấu hổ vô cùng, lúc trước khi anh ta đi cô còn nể anh ta, bây giờ anh ta lại không hề để bụng, khiến cô cảm giác mình thật có lỗi với người ta.

Cô nghĩ nghĩ: “Nước lọc được rồi.”

“Vậy cho chúng tôi hai chai nước.” Thẩm Nam Thành nói cảm ơn, trên gương mặt từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười.

Mặc dù hẳn không hề nhắc tới chuyện ngày hôm đó, nhưng trực giác nói cho Diệp Sơ biết, nhất định lần này sẽ xảy ra chuyện gì. Xét thấy như vậy, cô không khỏi cảnh giác hơn, mỗi khi ở chung với anh ta đều cố ý giữ khoảng cách.

Như vậy mãi cho đến khi hạ cánh, Thẩm Nam Thành giống như không phát hiện ra điều gì khác thường từ Diệp Sơ, vẫn giúp cô xách hành lý, nhiệt tình vô cùng.

Lưu Mi Lệ nhìn thấy cảnh như vậy, vui như mở cờ trong bụng.

Tâm tư của bà rất đơn giản, Thẩm Nam Thành tài đức vẹn toàn, dịu dàng lại đẹp trai, gia cảnh còn chưa nói, một anh con rể tuyệt vời như vậy đang đứng ngay trước mặt mình, người làm mẹ như bà sao có thể bỏ qua không tác hợp cho con mình được chứ? Tóm lại, thừa dịp đi du lịch lần này, nói gì cũng phải làm cho con gái tình ngộ mới thôi, không thể ngốc nghếch như trước nữa.

Trong lòng Lưu Mi Lệ nghĩ đến nở hoa, nhưng ông trời lại không ủng hộ, ngày đầu tiên tới thế nhưng lại gặp phải Tam Á đang mưa, mưa to từ đêm hôm trước tới ngày hôm sau vẫn không thấy dấu hiệu muốn ngừng.

Hai nhà đều phải nằm chờ phát mồi meo trong khách sạn, rảnh rỗi không có việc gì làm nên tán gẫu cùng nhau, rồi ngẫu hứng luyện tay nghề——vây quanh bàn chơi mạt chược, nếu để người khác biết được mấy người này gần dăm xa xôi chạy tới Tam Á chỉ để chơi mạt chược chắc người ta cười vỡ bụng mất.

Diệp Sơ ở trong phòng, cách nghe được tiếng những thanh mạt chược va vào nhau, dờ khóc dờ cười, quả nhiên đi du lịch với mẹ già nhà mình liền không chuyện tốt lành gì, phỏng chừng vài ngày sau còn phải chịu như thế này nữa.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa phòng, Diệp Sơ đi tới mở cửa, phát hiện người đứng ngoài cửa là Thẩm Nam Thành, trong tay anh ta còn đang xách một chiếc notebook.

“Mạng trong phòng tôi hình như có vấn đề, em có thể cho tôi mượn mạng trong phòng em dùng tạm chút được không?”

Người ta đã nói đến như vậy, Diệp Sơ cũng không tiện cự tuyệt, đành phải mở cửa cho anh ta đi vào.

Thẩm Nam Thành mỉm cười nói cảm ơn, xách notebook đi vào phòng, cắm dây cáp, bắt đầu lướt mạng. Anh ta hầu như chỉ xem vài trang web tiếng nước ngoài, Diệp Sơ cũng không đi qua, một mình ngồi đăm chiêu suy nghĩ bên giường.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thẩm Nam Thành bỗng nhiên quay đầu lại, nói: “Em và bạn trai em hòa thuận chứ?”

Anh ta quả nhiên còn nhớ rõ! Diệp Sơ có chút xấu hổ mà gật đầu.

“Ha ha, hôm tôi đi hai người hình như đang cãi nhau dữ dội lắm.” Thẩm Nam Thành lại nói.

Diệp Sơ lại càng xấu hổ hơn: “Thực ra thì cũng không có gì to tát...”

“Người nhà em không biết em có bạn trai phải không?” Anh ta bỗng nhiên chuyển đề tài, hỏi sang vấn đề này.

Diệp Sơ hơi giật mình, bỗng nhiên có một loại cảm như bị người ta tóm gáy, im lặng không trả lời.

Thẩm Nam Thành tiếp tục độc thoại: “Tôi cũng đoán như vậy, nếu không mẹ em sẽ không ra sức tác hợp cho chúng ta, em nói có phải không?” Lúc anh ta nói đến điều này, vẻ tươi cười càng thêm vài phần hàm ý, Diệp Sơ lập tức trở nên cảnh giác.

Anh ta nói như vậy là có ý gì?

Không đợi cô nghĩ ra, nụ cười mang theo chút hàm ý kia của Thẩm Nam Thành đã biến mất, anh ta xoay mặt lại tiếp tục lướt mạng, hồi sau cũng không nói thêm một câu nào nữa với Diệp Sơ.

Cuối cùng thì đến lúc gần chạng vạng mưa cũng chịu ngừng, hành trình năm ngày ở Tam Á mới chính thức bắt đầu.

Bởi vì là lần đầu tiên đến Tam Á, cho nên nơi mọi người chọn đi thăm đều là những danh thắng nổi tiếng của Tam Á, từ Thiên Nhai Hải Giác đến đảo Ngô Chi Châu (Wuzhizhou), từ vịnh Á Long đến vịnh Hoàng Hậu, rốt cục ở Tam Á có những địa điểm nổi tiếng nào đều đã đi thăm qua hết.

*Thiên Nhai Hải Giác (Chân Trời Góc Bề), đảo Ngô Chi Châu, vịnh Á Long, vịnh Hoàng Hậu... đều là những danh thắng trên đảo Tam Á. (Nguồn: http://vi.wikivoyage.org/wiki/Tam_%C3%81)

Lần đi du lịch này, Lưu Mi Lệ cũng không gây nhiều phiền toái lắm, ngoại trừ một lần làm mất ví tiền, hai lần ngồi nhầm xe, còn xem chút nữa lạc ở ngoài biển không về được thì cơ bản không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên Diệp Sơ coi như được chơi thoải mái hơn. Có điều nghĩ lại những lời nói kỳ quái của Thẩm Nam Thành ở trong phòng cô hôm đầu tiên tới đây, vài ngày sau này cô không khỏi trở nên cảnh giác hơn, hết sức không đến gần anh ta.

Hành trình du lịch cuối cùng chỉ còn một ngày, địa điểm được chọn lần này là đi tắm suối nước nóng Châu Giang, đến Tam Á thì không thể thiếu được tiết mục này.

Diệp Sơ đang đem chuyện đi tắm suối nước nóng này nói với Vệ Bắc, tên đó rốt cục đã chịu không nổi.

“Cậu đi tắm nước nóng cùng với tên kia?” Tên kia đương nhiên là chỉ Thẩm Nam Thành.

Diệp Sơ 囧: “Không phải là đi cùng anh ta, mọi người cũng đi mà.”

“Còn không phải tắm chung trong một ao nước sao? Hơn nữa cậu còn muốn mặc đồ bơi trước mặt hắn? Tôi nói cho cậu biết, nghĩ cũng đừng hòng!” Ngừ khí hắn thực kiên quyết.

“Đồ bơi của tôi rất kín đáo mà.” Diệp Sơ biện giải.

“Kín đáo? Có loại đồ bơi nào kín đáo sao?”

Diệp Sơ: “...”

Mặc dù hắn ở bên kia điện thoại đang không ngừng khủng bố, nhưng là từ sau khi ba hắn xảy ra chuyện, đã rất lâu rồi chưa thấy hắn có tinh thần như ngày hôm nay, nếu có thể làm hắn vui hơn thì hy sinh một chút có đáng là gì đâu.

Vì thế Diệp Sơ thỏa hiệp nói: “Được rồi, ngày mai tôi sẽ tìm có không đi tắm cùng mọi người.”

Thấy Diệp Sơ đồng ý nhanh vậy, Vệ Bắc ngược lại ngây ngẩn cả người, bên nhau cũng đã nhiều năm, cô gái này tuy rằng nói không nhiều lắm, nhìn qua cũng bất nạt rất dễ, nhưng khi cô đã quyết định thì chín trâu cũng kéo không lại, mà hắn lại chưa từng thấy cô như thế này bao giờ, như hắn chỉ cần nói mấy câu nữa là sẽ chuyển ý ngay.

Không biết làm sao, trong lòng bỗng mềm nhũn.

“Diệp Từ.”

“Uhm?”

“Tôi đang nghĩ, chờ một một thời gian nữa, chuyện của ba tôi chuyển biến tốt, tôi muốn sang nhà cậu một chuyến được không?” Hắn nói ra, trong giọng điệu có thể thấy được cẩn thận, lo lắng rõ ràng.

Diệp Sơ dừng một chút, gật đầu trả lời, trên gương mặt xuất hiện nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Pingki

Tùy tiện viện cớ này nọ, Diệp Sơ liền thuận lợi tránh được một kiếp phải đi tắm nước nóng, một mình ở lại khách sạn nghỉ ngơi. Quả thật cô không hề thấy tức giận chút nào, bởi vì mùa này ở Tam Á ánh nắng mặt trời như thiêu như đốt, du khách lại rất đông, tóm lại chẳng bằng nằm lại trong phòng để điều hòa thổi mát mẻ, hưởng thụ một buổi sáng dễ chịu còn hơn.

Đáng tiếc, còn chưa thoải mái được bao lâu, điều hòa thế nhưng lại dám bãi công.

Diệp Sơ ần ần cái điều khiển một hồi, cảm thấy nhiệt độ trong phòng càng ngày càng nóng hơn, không còn cách nào đành phải gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ, phía bên họ đáp ứng rất nhanh, điện thoại mới vừa đặt xuống, đã thấy có người gõ cửa phòng mình.

Hiệu suất công việc đúng là cao thật, Diệp Sơ nghĩ như vậy, vội vàng đứng dậy chạy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt là thân ảnh cao ngất của Thẩm Nam Thành đang đứng ngoài đó, trên gương mặt tuấn tú vẫn là nụ cười như thiên thần như trước.

Diệp Sơ ngăn ra, đang muốn hỏi ‘sao anh lại quay về rồi, thì đối phương lại mở miệng trước cô: “Không phải đã nói là em bị đau bụng sao? Thế nào rồi?”

Cô hiển nhiên không phải là loại người hay nói dối, bị Thẩm Nam Thành hỏi như vậy, lập tức ngượng ngùng, mãi lâu sau mới lí nhí trả lời: “Uhm, đỡ hơn một chút rồi...”

“Chúng tôi vừa đi, em đã đỡ liền rồi sao?” Rõ ràng là cười hỏi, nhưng không biết thế nào, người này luôn khiến người đối diện cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Trong nháy mắt Diệp Sơ nhớ lại những lời anh ta từng nói ở phòng mình mấy ngày trước, nhất thời cảm thấy nụ cười kia không hề đơn giản chút nào, cô không đáp lời anh ta, mà hỏi ngược lại: “Mọi người không phải là đi tắm nước nóng sao? Anh quay về làm gì?”

“Tôi bị cảm nắng.” Miệng nói dối mà mặt không đỏ, tim không loạn, so với Diệp Sơ còn thông dong hơn mấy chục lần.

“Thế nào lại bỗng nhiên bị cảm nắng vậy?”

“Em chẳng phải cũng bỗng nhiên đau bụng đó sao?”

“...” Diệp Sơ không còn gì để nói, lại có chút xấu hổ.

“Đứng lâu mệt thật, em không định mời tôi vào phòng ngồi một chút sao?” Thẩm Nam Thành chủ động mở miệng.

Diệp Sơ không cự tuyệt, nhưng cũng không đồng ý, đứng chắn ở ngay cửa, chân không hề nhúc nhích chút nào, lạnh nhạt nói: “Phòng tôi điều hòa hỏng rồi, nóng muốn chết.”

“Phải không?” Nụ cười của Thẩm Nam Thành càng sâu xa thêm mấy phần.

Ánh mắt kia tuy chỉ chột lóe lên một chút, nhưng cũng không lọt khỏi mắt Diệp Sơ, giống như phản xạ có điều kiện mà lui lại đằng sau, chân mới bước được nửa bước, cổ tay đã bị người kia bắt được.

“Em là đang trốn tránh tôi đó sao?” Thẩm Nam Thành hỏi.

Diệp Sơ giật mình, bản năng muốn hất cánh tay anh ta ra.

“Em đang sợ tôi?” Anh ta lại hỏi, gương mặt càng lúc càng đến gần cô.

Diệp Sơ nhất thời trở nên hoảng hốt: “Anh đang nói gì vậy? Anh buông tay tôi ra trước đã!”

“Không quan trọng bằng việc em trả lời vấn đề của tôi trước, thế nào?” Cách anh ta nói chuyện không hề giống với Vệ Bắc, tên kia nói gì cũng quen miệng ra lệnh cho người khác, nhưng so với người này, ngược lại vẫn là Thẩm Nam Thành này hỏi những câu khiến người khác có cảm giác áp bách không thoải mái hơn.

Loại cảm giác này, thực khó chịu.

Diệp Sơ khẽ cắn môi, nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Đúng, là tôi đang trốn tránh anh.”

Hai hàng lông mày của Thẩm Nam Thành hơi nhíu lại: “Tại sao chứ?”

“Bởi vì tôi không thích anh!” Đã thẳng thắn đến mức như vậy, nhưng vì cô trả lời rõ ràng quá, Thẩm Nam Thành lại hiểu sai ý.

Không thích? Nụ cười của anh ta nháy mắt lạnh đi vài phần, giọng lạnh lùng hỏi: “Vậy người em thích là ai? Chẳng lẽ là thằng nhóc thối chưa đủ lông đủ cánh kia sao?”

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta cười kiểu này, Diệp Sơ có chút không ngờ, miệng há hốc, lại không biết phải nói gì bây giờ.

Ngay lúc này, Thẩm Nam Thành lại khôi phục dáng vẻ bình thường, bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười mang theo mấy phần khinh thường: “Cho dù em thích tên đó, em tin tưởng sẽ thuyết phục gia đình em chấp nhận tên đó sao? Tôi nghe nói gia đình cậu ta hiện giờ đang gặp chuyện...”

Một câu này khiến trái tim Diệp Sơ trở nên thấp thỏm không yên.

Đúng vậy, điều này quả thật là cửa ải khó khăn lớn nhất đang chắn trước mặt cô và Vệ Bắc, đến tận bây giờ cô vẫn không quên những lời mà mẹ đã bắt cô phải hứa khi còn đang học trung học.

Bà ấy nói: Hai đứa không cùng một loại người.

Thấy Diệp Sơ thất thần, Thẩm Nam Thành bỗng nhiên có một loại khoái cảm đạt được thành tựu, gương mặt anh ta lại tiến đến gần hơn, nhẹ giọng nói: “So với việc ở bên với một người không thích hợp với mình, chi bằng tìm một người thích hợp hơn? Tỷ như...” Anh ta bỏ lửng không nói tiếp. Anh mắt nhìn chăm chú vào vào đôi môi cô, càng lúc càng gần hơn.

Diệp Sơ còn đang vì một câu nói kia mà lặng người đi, anh ta nghĩ mình sắp thực hiện được ý đồ rồi, nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt này, một tiếng gọi nhỏ đã cắt ngang giữa hai người.

Một cậu em với đồ nghề sửa chữa điều hòa trong tay, kinh ngạc nhìn hai người.

“Đến đúng lúc thật...” Thẩm Nam Thành cười khế, buông tay ra, anh ta nghĩ vậy.

Ngay tại lúc hai người bị cắt ngang, Diệp Sơ cũng bị làm cho giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Thẩm Nam Thành giống như đang định hôn mình, cả kinh không thôi, không nghĩ ngợi nhiều liền quăng cho anh ta một cái tát.

Một cái tát này có thể nói là làm chấn động lòng người, đừng nói là Thẩm Nam Thành và cậu em đi sửa chữa đứng ở bên, ngay cả Diệp Sơ cũng giật mình.

Cô sao lại có thể ra tay mà đánh người như vậy?

Thế nhưng là do anh ta chọc vào chỗ đau giữa cô và Vệ Bắc, còn muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, việc này thật sự đáng bị đánh! Diệp Sơ cắn răng, không yếu thế trừng mắt nhìn Thẩm Nam Thành một cái, một mạch đóng sầm cửa phòng.

Cánh cửa phòng kêu ‘rầm’ một tiếng, Thẩm Nam Thành sờ sờ lên má bị đánh sưng đỏ, bắt đầu đi lắc lắc đầu, cũng lập tức quay về phòng đối diện.

Cuối cùng, ở chỗ cũ chỉ còn lại một mình cậu em sửa chữa điều hòa, giờ cái tua vít trong tay, buồn bực cực độ mà lẩm bẩm.

“Tôi chỉ tới để sửa điều hòa thôi mà...”

“Cuộc hành trình đến Tam Á lần này, từ lúc bắt đầu đã không hay ho gì, đến khi kết thúc cũng vội vàng vàng, từ lúc hai nhà bước lên máy bay thì Diệp Sơ vẫn luôn giữ trầm mặc không nói lời nào.

Thẩm Nam Thành thì ngược lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, vẫn tới tới lui lui nói chuyện cùng cô, bình tĩnh vô cùng, khiến Diệp Sơ còn tưởng là những chuyện lúc trước chỉ là một giấc mơ mình cô vậy.

Mãi đến khi máy bay hạ cánh, người nhà hai bên nói lời tạm biệt nhau, Thẩm Nam Thành bỗng nhiên nói khe khẽ bên tai Diệp Sơ: “Những điều tôi nói đều là thật lòng, em không ngại thì cân nhắc thử xem”

Lúc Diệp Sơ quay đầu lại thì anh ta đã kéo hành lý đi một đoạn xa rồi, khi vẫy tay tạm biệt cô, khóe miệng còn vung lên nụ cười đầy tự tin, tựa như chắc chắn mười phần Vệ Bắc sẽ không được ba mẹ cô chấp nhận vậy.

Diệp Sơ tức nghẹn cả bụng, buồn bực đến khó chịu, trên đường về gửi cho Vệ Bắc một tin nhắn: “Tôi về rồi.”

Một lát sau, cô cũng nhận được tin nhắn của Vệ Bắc hồi âm: “Diệp Từ, kỳ nghỉ hè này tôi ra ngoài làm thêm”

“Làm việc gì thế?”

“Chuyển phát nhanh.”

Tưởng tượng đến việc hần vừa bày ra bản mặt thối chuyển thư nhanh cho người ta, Diệp Sơ liền nhin không được mỉm cười: “Sao lại muốn đi làm thêm vậy?”

“Trước kia đều là được ba mẹ chu cấp, thiếu cái gì cũng phải ngửa tay xin, bây giờ tôi mới biết được họ để có được như vậy không dễ dàng chút nào, cho nên muốn thử rèn luyện bản thân một chút.”

Hần rất ít khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy tên con trai thích làm phiền cô mười mấy năm qua quả thực đã trưởng thành rồi, còn cô thì sao? Có phải cũng nên thay đổi rồi hay không?

Cô ngừng đầu nói với mẹ già đang ngồi bên cạnh: “Mẹ, kỳ nghỉ hè còn dài, con muốn đi tìm một công việc gì đó để làm thêm”

Lưu Mi Lệ lúc ấy còn đang mệt mỏi lại buồn ngủ vì mới đi một chặng đường dài xong, nghe con gái nói vậy, không nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý luôn,

thể cho nên ý tưởng đi làm thêm của Diệp Sơ đã không bị bóp chết từ lúc còn trong trứng nước. Chờ đến khi bà muốn lên tiếng ngăn cản thì con gái đã sớm đem ý tưởng biến thành thực tiễn rồi.

Diệp Sơ tìm một công việc bình thường nhất trong những việc bình thường——làm gia sư.

Học trò của Diệp Sơ là một thằng nhóc mới học lớp ba tiểu học, thành tích cực kì kém cỏi, lại bướng bỉnh không nói nể, nghe nói đã làm cho mấy vị gia sư trước giận quá mà bỏ đi, ba mẹ thằng bé sắp hết hy vọng với đứa con trai này rồi. *nghe hơi giống với bạn Vệ Bắc hồi nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Edit: Pingki

Kỳ nghỉ hè của năm nhất kết thúc, Diệp Sơ và Vệ Bắc đều suôn sẻ bước lên năm hai đại học.

Cùng lúc đó, vụ án của Vệ Đông Hải cuối cùng cũng tra ra được manh mối, kẻ viết thư nặc danh bị lật tẩy, thì ra kẻ đó là chủ thầu công trình lúc trước muốn hối lộ ông, bởi vì đấu thầu thất bại mà đem lòng ghi hận Vệ Đông Hải là người phụ trách cuộc đấu thầu này, cho nên mới bày ra mấy trò này để trả thù. Đấu sao thì “thanh giả tự thanh”, trái lại còn rước vào thân thêm cái tội phi báng người khác.

*Thanh giả tự thanh: Cây ngay không sợ chết đứng.

Bên này, chân tướng của vụ án được làm rõ ràng, bên kia tình cảm giữa Vệ Bắc và Diệp Sơ trải qua biết bao nhiêu năm anh truy tôi trốn, rốt cục cũng vì một câu nói của Diệp Sơ mà bước sang một bước ngoặt mới.

Hết thấy những điều này có thể nói là ai cũng vui mừng, nhưng mà hai bạn trẻ mới nếm thử hương vị ngọt ngào của tình yêu, lần đầu tiên cảm thấy yêu nhau mà mỗi người một nơi quả thật là bất tiện đến chừng nào.

Lúc trước hai người còn chưa biết rõ tình cảm của mình, Diệp Sơ luôn cảm thấy hai người có ở chung một thành phố với nhau hay không cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng bây giờ lại không như vậy, từ sau khi cô phát hiện ra tình cảm của mình đối với Vệ Bắc, rốt cục cô cũng biết được mùi vị tương tư là như thế nào.

Nhớ hần, nhớ đến từng hơi thở, từng nhịp đập của trái tim hần khi cô ghé vào lòng hần... Tất cả những điều này quả thật không phải dựa vào mấy cuộc điện thoại, mấy tin nhắn là có thể thỏa mãn được.

Thì ra tình yêu cũng không đơn giản như cô hằng trong tưởng tượng, rất nhiều điều cần phải từ từ mới thích ứng được.

Ngọt ngào pha lẫn cảm giác nhớ mong, giữa lúc chìm trong biển cảm xúc này, một học kì của năm hai rốt cục cũng kết thúc.

Tháng mười hai, thời gian ban ngày trôi qua thực vội vã, nhanh chân nhường chỗ cho màn đêm.

Diệp Sơ năm trước đã hoàn thành xong tiếng anh cấp bốn với số điểm cao, năm nay đến lượt thi tiếng Anh cấp sáu, tuy rằng thành tích của cô không đến mức tệ lắm, nhưng dù sao ai cũng muốn bảng điểm của mình đẹp mắt một chút, cho nên dạo này hầu như ngày nào cô cũng chạy đến thư viện học bài, gặm sách làm đề thi, bận bịu vô cùng.

Còn tên Vệ Bắc kia bình thường rất hay nói vô lý, nhưng khi gặp phải tình huống như thế này cũng rất sắc sảo, không chỉ không trách Diệp Sơ bận bịu học hành bỏ rơi hần, mà còn chủ động khuyên bảo cô học bài cho tốt, đừng làm hần mất mặt. =.=

Nghe xong lời hần nói, Diệp Sơ cười thật vui vẻ, nếu thành tích kém mà mất mặt, thế chẳng phải mặt mũi tên này từ hồi học tiểu học đã sớm bị quăng đến tận bên kia Thái Bình Dương rồi sao.

Lời tuy là nói thế, nhưng đối mặt với một kỳ thi căng thẳng như vậy vì những lời nói vui đùa thế này mà thả lỏng không ít.

Đến cuối tháng mười hai, kỳ thi cuối cùng cũng xong.

Diệp Sơ cảm giác mình thi không đến nỗi nào, bởi vì chuẩn bị cho kỳ thi vừa qua, cô đã gần một tháng không về thăm nhà, lần này về, người trong nhà như đang chuẩn bị đón tết, Lưu Mi Lệ còn chuẩn bị một bàn đồ ăn rất phong phú.

Chỉ có điều Diệp Sơ không nghĩ tới, mẹ già nhà cô không chỉ chuẩn bị đồ ăn, mà còn chuẩn bị người cho cô nữa.

Đến khi nhìn thấy Thẩm Nam Thành tươi cười với mình thì Diệp Sơ liền biết, mẹ già có lẽ đang quyết tâm tác hợp bằng được cho hai người. Chỉ tiếc, trái tim cô đã sớm bị tên con trai Vệ Bắc kia chiếm giữ, còn những người khác, dù tốt cách mấy cũng chẳng liên quan.

Một bữa cơm, nhạt nhẽo không có chút mùi vị nào.

Diệp Sơ buông chén đũa, trở về phòng, lúc này ngoài trời đã tối đen như mực, cách cửa sổ, cô nhìn thấy trong trời đêm lóe lên mấy ngọn pháo hoa nho nhỏ.

Đêm nay thực yên bình, những người của thế hệ trước rất ít coi trọng tết dương lịch, phỏng chừng đây là trò lăng mạn của tên nhóc nào đó, đồ vui cho bạn gái mình.

Không biết thế nào, trong đầu bỗng nhiên vang lên bài hát “Giáng sinh gần rồi” của Trần Dịch Tấn.

‘Ai vừa cười xe lộc bay qua

Lại quên thả quà cho tôi

Chỉ lo nhìn những ngọn đèn trang trí

Chỉ có đêm nay mới sáng lung linh được vậy

Chiếu sáng cả nỗi tịch mịch của tôi’

...

“Đang nghĩ gì thế?” Thẩm Nam Thành không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cô.

Từ sau khi xảy ra chuyện kia ở Tam Á, anh ta dường như đã biết được giới hạn của Diệp Sơ, từ đó về sau không dám vượt qua lấy nửa phần. Vì thế quan hệ giữa hai người đã không còn đối địch như vậy, Diệp Sơ vốn là người không hay mang thù.

Diệp Sơ thu hồi suy nghĩ, lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Thấy Diệp Sơ cố ý lảng tránh, Thẩm Nam Thành cũng không hỏi, mà bỗng nhiên nói: “Có nghĩ đến chuyện ra nước ngoài học tập không?”

Diệp Sơ ngăn ra, không biết anh ta sao lại hỏi đến chuyện này.

Thẩm Nam Thành cũng không vội, chậm rãi nói: “Ngành thiên văn học trong nước chỉ vừa có khởi sắc, rất nhiều lĩnh vực còn đang nằm trong giai đoạn tìm tòi, em học được ngành này cũng không dễ dàng gì, nếu không được đào tạo chuyên sâu quả thực rất đáng tiếc.”

Tim Diệp Sơ nhảy mạnh.

Cô thừa nhận, lúc trước chọn ngành này, nguyên nhân chủ yếu là vì xúc động. Nhưng trải qua được ba học kì vừa rồi, cô có thể cảm giác được mình có một niềm yêu thích đam mê ở chuyên ngành này, nhưng đúng như lời Thẩm Nam Thành vừa nói, môi trường thiên văn học trong nước quả thật không tốt, rất nhiều tài liệu học tập của bọn họ đều được phiên dịch từ nước ngoài, có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp sâu xa, thậm chí ngay cả những giáo sư chuyên ngành cũng không hiểu rõ hết.

Nếu là ở nước ngoài, hẳn là sẽ tốt hơn nhiều đi?

Diệp Sơ bị ý tưởng của anh ta làm cho kinh ngạc, lúc này cô và Vệ Bắc mới cách nhau hơn mười tiếng đồng hồ ngồi xe lửa đã quá nhớ nhung rồi, nếu đổi thành giờ máy bay, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cô lắc lắc đầu, đang định nói gì, bầu trời ngoài cửa sổ lại lóe lên một ngọn pháo hoa, bên tai truyền đến tiếng hoan hô của nam lẫn nữ.

“Merry Christmas!” Thẩm Nam Thành cầm một hộp quà đưa tới trước mặt cô.

Diệp Sơ nhìn chằm chằm món quà, trong lòng không khỏi cười khổ, đến cả Thẩm Nam Thành còn tặng quà cho cô, vậy mà Vệ Bắc kia một chút bày tỏ cũng không có.

Nên nói hẳn như thế nào đây? Vệ Bắc này, có đôi khi cảm thấy hắn thực si tình, có đôi khi lại cảm thấy hắn quá hững hờ.

Thực ra, yêu đương cũng như chuyện làm ăn vậy, cho dù là tiết thanh minh cũng phải tìm thứ sinh động nhất mới có thể hấp dẫn khách hàng. Nhưng Vệ Bắc thì sao? Hắn luôn một lòng một dạ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều đối tốt với bạn, không nóng không lạnh, ngược lại khiến mỗi ngày trở nên vô vị nhạt nhẽo hơn.

Có lẽ hai người thiếu chút gì kích thích chăng?

Trong khoảnh khắc Diệp Sơ nhận món quà, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ thực điên cuồng: còn vài ngày nữa là đến tết Dương lịch, trường học cho nghỉ lễ ba ngày, cô có nên đi mua một tấm vé tàu, chạy tới thành phố C thăm hắn hay không?

Ý nghĩ này một khi đã xuất hiện trong đầu thì sẽ bắt đầu điên cuồng nảy sinh, sau đó cô âm thầm lên mạng đặt vé, tìm lấy có tết tây này không về nhà,

cuối cùng một mình một người bước lên tàu đến thành phố C xa xôi.

Mãi cho đến khi bên tai truyền đến tiếng còi tàu tu tu chói tai, lúc này Diệp Sơ mới tỉnh ngộ hoàn toàn, mình đã làm xong hết tất cả, duy chỉ còn việc kia là quên mất chưa làm.

Cô đã quên nói cho Vệ Bắc biết mình muốn đến chỗ hắn.

Lúc đó, Vệ Bắc mới đi đá bóng về, một thân đầy mồ hôi rình đang quay về phòng ngủ chuẩn bị tắm rửa, đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Sơ, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đang là buổi tối, cô gái kia chẳng lẽ lại nhớ mình sao? Trong lòng có chút đắc ý, mở miệng liền hỏi: “Thế nào, nhớ anh sao?”

Diệp Sơ không trả lời, hỏi lại: “Tết dương lịch anh có được nghỉ không?”

“Nghỉ chứ, hình như được ba ngày.”

“...Có bận chuyện gì không?”

“Đi đá bóng, rồi về ngủ.” Không đúng, cô gái kia giống như đang nói ý khác, Vệ Bắc lập tức ý thức được chuyện gì, hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Nếu không ngày mai anh về ngay?”

“Không cần.” Diệp Sơ bình tĩnh nói: “Ngày mai anh đến nhà ga đón em đi.”

Vệ Bắc, điên rồi.

Là vui mừng đến phát điên.

Bình thường thì nặng mặt đùa giỡn tàn bạo, hôm nay thấy ai cũng cười ngây ngô, nếu không nhờ Nhị Suất cản lại, chắc hắn đã chạy một mạch đến nhà ga ngay lúc nửa đêm này rồi.

“Bác ca, anh phải bình tĩnh! Bình tĩnh!” Nhị Suất liên miêng nói mấy lần bình tĩnh.

Vệ Bắc trừng mắt rồi liếc cậu ta một cái: “Bình tĩnh cái rắm, vợ cậu tới đây, cậu bình tĩnh nổi không?”

Nhị Suất nghĩ nghĩ: “Tuy rằng em còn chưa có vợ, nhưng mà nếu đến thật thì...” Cậu ta cười xấu xa, lại nghiêm mặt nói: “Cho dù không bình tĩnh thì anh cũng không nên quýnh lên như con khỉ vậy được a, việc gì cũng phải từ từ.”

Thấy cậu ta cười đến bi ối, Vệ Bắc có chút cảnh giác: “Cậu có ý gì?”

“Còn có thể có ý gì nha?” Nhị Suất lôi từ trong túi đồ của mình ra một cái hộp nhỏ đưa cho Vệ Bắc: “Anh em có chút lòng thành, anh cầm lấy đi, ngày mai dùng nó là được rồi.”

Vệ Bắc vừa thấy, bọn này ghê thật, là một hộp “áo mưa”.

Đồ chơi này, bọn con trai chỉ cần có chút kiến thức sơ sơ là biết nó dùng làm gì, trong lòng Vệ Bắc nhìn không được có chút nhộn nhạo, hỏi: “Cậu lấy đâu ra vậy?”

“Tháng trước chẳng phải vợ của Đại Quân tới đây thăm cậu ấy sao?” Đại Quân là bạn bên phòng ngủ bên cạnh rất thân thiết với Nhị Suất, “Mấy người ở phòng bên đó góp tiền mua cho cậu ấy, cậu ấy dùng không hết liền cho em một hộp.”

Vệ Bắc 囧, thì ra thứ đồ chơi này chẳng những có thể góp mua để dùng mà dùng không hết còn có thể đem tặng người khác được.

“Bác ca, anh đừng làm em thất vọng đấy, những lời chân tình này dành cho anh này chính là rặn ra từ kẽ răng em đó.” Nhị Suất cười đến híp cả hai mắt.

“Cút!” Vệ Bắc đá cậu ta một phát, nhìn nhìn thứ đồ trong tay mình, do dự một lát, cuối cùng vẫn là nhét vào trong túi quần mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Pingki

Đến giữa trưa ngày hôm sau Diệp Sơ đã đến nơi, mùa đông ở thành phố C này so với trong tưởng tượng của cô còn lạnh hơn mấy lần, tuy rằng đã nghe người ta nói trước, cô cũng đã cố ý mặc thêm nhiều quần áo mới đến, nhưng khi chui từ trong xe ấm áp ra, vẫn không tránh được bị gió lạnh thổi làm lạnh run.

Ngay lúc này, bất giác cô nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng giữa đám người lui tới trên sân ga.

Không thể không thừa nhận, tên con trai này tính cách tuy rằng có hơi tồi tệ một chút, nhưng trời sinh đã có một loại thể chất thu hút ánh mắt của người xung quanh, vóc dáng cao cao, ngũ quan thâm thúy, hơn nữa là ánh mắt cương nghị, trong khoảnh khắc hắn đứng đó, đám đông qua lại như biến thành vật làm nền cho riêng hắn vậy.

Bình thường tình tiết kiểu này trong mấy bộ phim điện ảnh, nhân vật chính nhiều năm không gặp, ở giữa đám đông trong sân ga, như có thần giao cách cảm chỉ cần liếc mắt qua là thấy được người kia, sau đó giai điệu tươi đẹp vang lên, hai người nhìn nhau đắm đuối, một giây sau đó sẽ chạy nhào tới nhau, chẳng thêm để ý đến xung quanh bắt đầu ôm hôn đắm thiết. Nếu vui thêm chút nữa, nói không chừng bên cạnh còn có người qua đường Giáp, người qua đường Ất, Bính, Đinh... vỗ tay chúc mừng cũng nên.

Ai ai cũng hướng mắt về cảnh tượng lãng mạn này a!

Chỉ tiếc, đời chẳng như phim, rất nhiều chuyện cũng không thể theo ý mình, đặc biệt là ở nhà ga đông đúc người qua người lại thế này, muốn có một tình huống gặp lại thật lãng mạn đúng là khó quá đi.

Nói ra chỗ này rất đông người, Diệp Sơ lại mặc một chiếc áo lông rất nặng, xách theo hành lý, bị người ta huych phải giống như quả bóng va hét chỗ này chỗ kia, vất vả lắm mới đến được chỗ mà khi này Vệ Bắc đứng, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện tên kia không biết đã chạy mất dạng đi nơi nào. Cô không khỏi có chút bối rối, tuy nói mấy ngày trước là do xúc động mới chạy tới đây, nhưng dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên từ thuở bé đến giờ cô xa nhà một mình, xung quanh lại toàn là người lạ, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, bắt đầu rướn cổ ra nhìn đảo mắt xung quanh, muốn tìm ra thân ảnh kia.

Tại một góc phòng cách đó không xa, Vệ Bắc thật sự là không còn kiên nhẫn được nữa.

Hắn vốn không muốn chọc cô, nhưng bạn không thể tưởng tượng được đâu, khi nhìn thấy cô gái kia đem mình mặc thành hình dạng tròn vo từ nhà ga đi ra, thực là khiến người ta muốn khi dễ cô đến chừng nào.

Có điều nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng lúc làm thật rồi lại thấy không đành lòng.

Vệ Bắc ung dung xuyên qua đám người, đi đến đến phía sau cô, không một tiếng động đứng im đó.

Mặc dù không nghe thấy gì, nhưng Diệp Sơ vẫn cảm nhận được một cảm giác thực quen thuộc đến từ sau lưng, cô quay đầu lại, lập tức cùng Vệ Bắc bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đứng cách nhau rất gần, cô có thể cảm giác được hơi thở của hắn, không biết làm sao, mặt lại hơi nóng lên, đang muốn mở miệng nói cái gì, từ phía cửa ra vào bỗng nhiên tràn ra một đám người, cô không chú ý liền bị người nào đó sau lưng đụng mạnh một cái, cả người mất thăng bằng ngã nhào vào lòng Vệ Bắc.

Có người đẹp yêu thương nhưng nhớ, Vệ Bắc đương nhiên cao hứng vô cùng, vui vẻ ôm chặt lấy cô, ngoài miệng còn không quên khoe mẽ: “Diệp Phi, em nhớ anh đến thế cơ à?”

Nhớ cái đầu nhà anh, Diệp Sơ còn chưa kịp âm thầm khinh bỉ hắn một cái thì lại có một đám người nữa đi ra, cô theo bản năng tránh về phía trước, làm hai cánh tay đang ôm lấy cô kia càng chặt thêm.

“Anh còn chưa nóng lòng, em không cần gấp vậy đâu a.” Đứng xem ngoài miệng hắn nói một cách ngây thơ vô tội là thế, nhưng hành động lại chẳng đứng đắn chút nào, không chỉ có đưa tay ôm chặt hơn, còn nhân cơ hội sờ soạng da mặt cô một phen.

Bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve hai má, mặt Diệp Sơ mới vừa rồi chỉ hơi nóng thôi thì bây giờ đã bị làm cho nóng bừng, dây thần kinh thô nó là vậy, lúc trước hắn đùa giỡn đủ loại với cô đều không đòi lại được ánh mắt ngưng ngưng nào, bây giờ mới ăn một tí đậu hủ thôi mà mặt mũi đã đỏ như gấc!

Vệ Bắc cảm thấy thực mới mẻ, nhìn không được muốn ăn thêm nhiều chút nữa, nhưng mà đang ở giữa chốn công cộng, người ta nói làm vậy sẽ ảnh hưởng đến sự hài hòa của xã hội, vì tương lai sẽ là một cảnh sát mẫu mực, hắn đành cắn môi, tiếc rề thu tay về.

“Đi thôi, đến khách sạn thu xếp hành lý trước đã.” Vệ Bắc nói xong, đưa tay đón lấy hành lý trong tay Diệp Sơ.

Nhiệt độ trên mặt Diệp Sơ lui được một ít, gật đầu đi theo phía sau hắn, bỗng nhiên chú ý tới hắn chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng, nhìn không được hỏi: “Sao anh mặc ít thế này, không lạnh sao?”

“Lạnh gì chứ? Bọn anh mấy hôm trước phải chạy ba ngàn mét, anh còn mặc áo ngắn tay nữa cơ.”

Áo ngắn tay? Diệp Sơ rừng mình một cái, trong lòng âm thầm nghĩ nghĩ: “Anh đúng là tên biến thái!” Nào có biết, trời lạnh quá đầu óc cũng đông cứng theo, trong lòng nghĩ gì là nói luôn ra ngoài miệng.

“Em nói cái gì?” Vệ Bắc đang đi bỗng dừng lại, xoay người nhìn chăm chăm cô.

Diệp Sơ ngẩn ra, không biết trả lời hần thế nào.

“Em nói anh biến thái?” Vệ Bắc hí hóp mắt hỏi.

Diệp Sơ có chút chột dạ, miệng i i a a: “Hình như... nói là...”

“Biến thái phải không?” Vệ Bắc làm bầm lẫu bầu một tiếng, bỗng nhiên thả hết hành lý trong tay xuống đất, nói: “Còn biến thái hơn nữa đấy, em chưa biết hết đâu.” Nói xong, tiến lên từng bước, một phen ôm lấy cổ Diệp Sơ, liền hôn xuống.

Xã hội hài hòa mẹ nó biến hết đi, ông đây hài hòa với vợ yêu trước rồi nói!

Kết quả là màn hôn môi đang diễn ra trước mắt quần chúng, tên Vệ Bắc kia làm càn như sói hoang không thể kiềm chế, từ nhà ga về đến khách sạn, dọc đường đi ăn không biết bao nhiêu đậu hũ của Diệp Sơ.

Cả mặt Diệp Sơ căng ra như quả cà chua chín, đến cả tài xế taxi nhìn thấy cũng nhin không được mà trêu ghẹo hỏi: “Vợ chồng son bao lâu rồi chưa gặp mặt?”

“Bốn tháng.”

“Mới có bốn tháng mà đã như vậy? Thanh niên bây giờ đúng là tràn trề sinh lực thật...” Ông chú tài xế hăm mộ lẩm nhẩm tự nói một mình.

Diệp Sơ cảm thấy ngượng ngùng chết mất, đẩy người Vệ Bắc ra: “Anh đừng thế nữa đi.”

Nói còn chưa dứt lời, Vệ Bắc lại hôn chụt lên môi cô một cái: “Chẳng phải em nói anh biến thái sao? Anh chỉ muốn chứng minh một chút là anh có thể làm được hơn thế nữa cơ.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Edit: Pingki

Diệp Sơ chưa từng nghĩ mình là một người thích bát quái, nhưng khi đối tượng bàn tán là Vệ Bắc thì lại là chuyện khác. Phải biết rằng tên này từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào dám nói xấu hần sau lưng, thế mà bây giờ lại có một người dám ngang nhiên đứng trước mặt hần nói hần như vậy, vinh dự được nhìn hần thẹn quá thành giận, quả là một chuyện rất thú vị.

Bát quái càng nghe càng nhập thần, bất giác đồng hồ trên tường đã chỉ đến con số chín giờ.

Cơm chiều ăn mãi rồi thành bữa khuya, thế mà có người vẫn thấy chưa đủ, Diệp Sơ thiếu chút nữa đã kéo Tư Đồ Duyệt quay về khách sạn cùng, may là Vệ Bắc kịp thời phát giác, đúng lúc ngăn cản không cho thực hiện ý đồ này.

Nhìn vẻ mặt hưng trí dạt dào của cô, Vệ Bắc quả thực là dở khóc dở cười.

Trước kia hần luôn cảm thấy tính tình Diệp Sơ rất lạnh nhạt, chuyện gì cũng không để trong lòng, bây giờ mới phát hiện hóa ra không phải chuyện gì cô cũng hồ hững, ít ra với những chuyện về hần, cô vẫn thấy rất hứng thú.

Có điều, Tư Đồ Duyệt nói mấy chuyện này cũng thực là tổn hại tự tôn nam tính của hần quá đi.

Vì tránh cho cô ta nói năng lung tung, Vệ Bắc chặn một chiếc taxi, không lưu tình chút nào nhét hai người kia vào bên trong.

“Vệ Bắc, cậu không thể vong ân phụ nghĩa như vậy a, chẳng phải tôi đang giúp vợ cậu hiểu cậu hơn sao, đúng không, Diệp Tử?” Tư Đồ Duyệt từ trong xe nói với ra.

Diệp Sơ vừa muốn gạt đầu, đã bị Vệ Bắc liếc mắt cho một cái đành phải nhin xuống.

“Hiểu biết cái đầu cô! Còn không đi mau!” Vệ Bắc hung hăng đóng cửa xe lại.

Vệ Bắc làm như mình là thành phần nguy hiểm, chỉ tội cho tài xế taxi đáng thương vội vội vàng vàng phóng xe như bay chạy khỏi chỗ này, xa xa nhìn lại, Tư Đồ Duyệt giống như còn đang nói gì đó, tiếc là không còn nghe được nữa rồi.

Diệp Sơ có chút thất vọng, cúi đầu than thở: “Kỳ thật con người Duyệt tỷ cũng rất tốt...”

“Tốt cái đầu cô ta, chỉ biết chọc khoáy người ta thôi!” Vệ Bắc có chút căm giận.

“Nhưng ít nhất tình cảm giữa hai người cũng rất tốt.” Diệp Sơ lẩm bẩm một mình.

Vệ Bắc ngăn ra, còn đang tưởng rằng Diệp Sơ đang ghen, vội vã sửa lời: “Diệp Phi, em đừng xem những lời của cô ta là sự thật. Đúng vậy, Tư Đồ Duyệt quả thật là từng rất có hảo cảm với anh, nhưng anh đã nói rõ cho cô ta hiểu rồi.”

“Không phải thế!” Diệp Sơ vội vàng lắc đầu, “Ý của em là, tình cảm giữa anh với bạn học của mình rất tốt, không giống em...”

“Em làm sao?” Vệ Bắc truy hỏi.

Diệp Sơ do dự một chút, cuối cùng vẫn là đem hết chuyện Tương Phụng Phi kia ra nói cho Vệ Bắc.

Từ lúc xảy ra chuyện kia tới nay, cô vẫn kìm nén để trong lòng không kể với bất cứ người nào, ngay cả Tương Phụng Phi cô cũng không tỏ ra biểu hiện gì là đang xa lánh. Nhưng lúc này thấy Vệ Bắc có một đám bạn bè hòa hợp với nhau như vậy, không biết thế nào, cô liền nhận không được cảm thấy thực hâm mộ.

Nghe xong lời Diệp Sơ kể, thực bất ngờ là Vệ Bắc lại không hề nổi giận, mà chỉ thờ dài, hỏi lại Diệp Sơ: “Em còn nhớ Lưu Hàn không? Hồi còn học trung học, quan hệ giữa bọn anh rất tốt.”

Diệp Sơ nhớ lại một chút, gật gật đầu.

“Nhưng anh và anh ta đã lâu rồi không còn liên lạc với nhau.”

“Tại sao?” Diệp Sơ khó hiểu hỏi.

“Khi đó quan hệ bọn anh tốt lắm, anh ta thấy anh không có bạn bè gì, liền thường xuyên giới thiệu mấy người bạn bè của anh ta cho anh quen. Có lần, cả đám đi bar, ở lại chơi rất muộn, cũng uống rất nhiều rượu...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, anh ta bỗng nhiên nói gì đó với đám bạn kia, liền có người lấy một gói thuốc ra, anh ta đưa cho anh một viên, chắc em cũng biết đó là gì chứ?”

Diệp Sơ gật đầu, không nói gì.

“Anh nhớ lúc ấy nhạc mở âm ỉ, anh lại uống nhiều, đầu óc quay cuồng nhìn viên thuốc trong tay, thiếu chút nữa đã bỏ vào miệng nuốt, sau đó bỗng nhiên đầu anh như bị chấn động, thanh tỉnh ngay lúc đó. Sau đó anh cảm thấy sợ hãi, Lưu Hàn đến hỏi anh làm sao vậy, anh một câu cũng không đáp lại được liền đem thuốc trả lại cho anh ta, rồi chạy ra ngoài. Chờ tới khi chạy ra được bên ngoài quán bar rồi, bị gió lạnh thổi qua, anh mới biết trên trán mình ướt đầm mồ hôi. Đến tận bây giờ, mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, anh vẫn còn cảm thấy nếu anh không chạy ra ngoài kịp, có lẽ đời này anh không còn gì nữa rồi.”

Nghe xong những lời này của Vệ Bắc, Diệp Sơ hoàn toàn ngây dại, cô chưa từng nghĩ tới Vệ Bắc đã từng trải qua những chuyện như vậy, càng không nghĩ rằng sẽ có lúc hấn thổ lộ bí mật như thế này với cô.

Một khắc kia, dường như cô có thể cảm nhận được cảm giác bất lực khi ấy của hấn, bàn tay bất giác nắm chặt lấy tay Vệ Bắc.

Hơi ấm trên thân thể truyền tới tay, Vệ Bắc từ trong kí ức lấy lại tinh thần, trở bàn tay lại, nắm chặt lấy tay cô: “Diệp Tử, chuyện này anh chưa từng kể với một ai, bây giờ mới nói cho em, là muốn để em biết, tình bạn đương nhiên rất quý giá, nhưng nếu đối phương không quý trọng thì nó cũng không đáng để chúng ta canh cánh trong lòng.”

Một câu nói khiến Diệp Sơ hiểu ra.

Chúng ta đều không có quyền để người khác phải thay mình làm việc gì, nhưng ít nhất lựa chọn một phương hướng đúng đắn cho cuộc đời, vĩnh viễn không được để người khác tác động sai lầm, cho là đúng thì kiên định bước tiếp, sẽ có một ngày có thể nhìn thấy ánh sáng hy vọng.

Nghĩ thông hết thấy những chuyện đã qua, cuối cùng Diệp Sơ ngẩng đầu, mỉm cười với Vệ Bắc: “Đi thôi, đưa em về đi.”

Đưa? Vệ Bắc bỗng cười gian: “Vợ à, em sẽ không nghĩ rằng anh đã đưa em về khách sạn rồi còn quay về kí túc nữa đấy chứ?”

Khi nào thì cô thành vợ hấn vậy? Mặt Diệp Sơ đỏ bừng: “Thế nhưng trong phòng khách sạn chỉ có một chiếc giường thôi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vệ Bắc vươn tay ôm cô vào ngực mình: “Đi thôi, xem đến lúc đó em có đành lòng để anh ngủ dưới sàn nhà hay không?”

Vệ Bắc quả thật vẫn còn xem nhẹ Diệp Sơ. Ngủ dưới sàn nhà thôi mà, có gì mà nhấn tâm, chẳng lẽ một tên con trai cao to khỏe mạnh thể này mà sợ ngủ bị rối loạn nội tiết tố được sao?

Vệ Bắc đáng thương, phải nằm trên sàn nhà ngủ, tức đến độ thiếu chút nữa thôi là học máu.

“Anh nói Diệp Phi này, trời thì lạnh lắm, em thật đúng là không biết xấu hổ mà để anh nằm dưới này sao?”

Diệp Sơ nằm trong chăn ấm trên giường chỉ thò ra mỗi nửa cái đầu, chớp mắt một cái, hỏi: “Trong phòng chẳng phải đã có hệ thống sưởi ấm à?”

“Ấm cái đầu em! Không tin em xuống này ngủ mà xem?”

Diệp Sơ lắc lắc đầu: “Thôi quên đi.”

“Em!” Vệ Bắc cắn cắn môi, lầm bầm một tiếng: “Mẹ nó, hệ thống sưởi ở đây sao lại tồi tệ thế chứ...” Còn chưa nói dứt lời, trong phòng bỗng nhiên soạt soạt mấy tiếng, lập tức đèn phòng tắt ngúm.

Hai người đều giật mình, hồi lâu sau, Vệ Bắc mới phun ra một câu: “Hình như... cúp điện...”

Diệp Sơ trầm mặc, xoay người nhắm mắt ngủ.

Trong phòng càng ngày càng lạnh, Vệ Bắc nhìn không được chột chột Diệp Sơ đang trên giường: “Diệp Phi.”

“...”

“Diệp Phi?”

“...”

“Diệp Phi! Mẹ nó em lại dám giả ngủ với anh!” Rốt cục hán cũng nổi giận, không nói hai lời một phát nhảy lên giường.

Diệp Sơ chỉ kịp cảm thấy chăn bị xốc mạnh lên, sau đó người kia chui vào, ôm lấy cô chặt cứng.

“Này thì không để ý đến anh!” Thanh âm hung hăng của hán vang lên bên tai cô, sau đó cổ liền bị cắn mạnh một cái.

Đúng vậy, hán cắn! Thật sự là cắn!

Cả người Diệp Sơ cứng đờ, ngây ra như phỗng. Y như Vệ Bắc đã xem nhẹ độ ‘nhẫn tâm’ của cô vậy, quả nhiên cô cũng đã quá xem nhẹ trình độ vô sỉ của hán rồi, còn đang mừng thầm vì khoảng thời gian vừa qua hai người bên nhau rất hòa hợp, thế cho nên đã quên mất tên này vốn dĩ bản tính xấu xa, nhiều năm như vậy chưa hề thay đổi, làm sao có thể chịu nằm dưới sàn nhà?

“Cốc cốc cốc.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ của ai đó.

Diệp Sơ giây dựa muốn đứng lên đi ra mở cửa, lại bị Vệ Bắc áp chặt ở trên giường: “Em cứ ngo nguẩy nữa xem, anh không dám cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Hán thì thầm bên tai cô, cực kỳ giống mấy lời thoại cầu huyết trong phim thần tượng, nhưng lần này đem ra áp dụng lại rất chuẩn.

Diệp Sơ không dám động dậy gì nữa, lí nhí với ra một câu: “Ai vậy?”

“Chào cô, vừa rồi đường dây điện của khách sạn chúng tôi mới xảy ra trục trặc, trước mắt thì chúng tôi đã mời thợ điện sửa gấp, theo dự tính cũng phải hai tiếng sau mới có thể cung cấp điện lại, phải làm phiền đến quý khách chúng tôi vô cùng xin lỗi.” Thì ra là nhân viên của khách sạn đến giải thích tình hình.

“Biết rồi!” Vệ Bắc không kiên nhẫn hô một tiếng, càng ôm chặt người trong lòng mình hơn.

Phải ngưng hai tiếng đồng hồ sao? Thực ra nếu được ôm cô ấy như thế này, ngưng cả đời cũng được nữa là, hán đang nghĩ trong bụng như vậy.

Tuy rằng trên giường có thêm một tên vô lại, nhưng đêm nay Diệp Sơ thế nhưng lại ngủ rất ngon, đến sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy, Vệ Bắc vẫn còn chưa tỉnh, một gương mặt vô lại nằm sát ngay bên gối của cô, gần như vậy, thế cho nên cô có thể thu hết vào mắt mình từng động tác rất nhỏ của hán khi đang ngủ.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô được nhìn thấy hán ngủ say, không có ánh mắt cương nghị kia, giờ phút này hán chỉ có duy nhất một loại khí chất tĩnh lặng, tựa như cùng với hình tượng kiều ngạo ương ngạnh kia là hai người khác nhau vậy.

Thì ra hán còn một vẻ này, Diệp Sơ cảm thấy rất thú vị, nhìn không được nhìn thêm một chút, không ngờ đúng lúc này, Vệ Bắc bỗng nhiên tỉnh lại.

Ngay giữa tình huống bốn mắt nhìn nhau đầy xấu hổ này, Diệp Sơ bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác tưng quẫn vô cùng, không đợi Vệ Bắc mở miệng, liền theo phản xạ đập hán một cái.

Cái đập này không tính là mạnh, nhưng là vì Vệ Bắc mới vừa tỉnh, lại đang nằm ở rìa, không để ý một cái đã bị đá văng xuống giường.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng nặng nề, mông của tên kia tiếp đất một cách đau đớn, tất cả buồn ngủ trong đầu biến mất sạch, nghiêng răng nghiêng lợi từ trên

mặt đất đứng lên, mắng: “Diệp Phi, mới sáng ra em đã muốn mưu sát chồng hả!”

Diệp Sơ vốn đang cảm thấy vô cùng có lỗi với hắn, bị hắn mắng như vậy, áy náy liền đi đâu chẳng còn, nói: “Đáng đời!”

Vệ Bắc tức giận đến nghiêng răng ken két, chịu đựng cơn đau ở hông mà leo lên giường, đem cô đặt dưới thân mình: “Em nhắc lại một lần nữa xem?”

Diệp Sơ lúc này tiếc hận sao mình lại không phải là con trai, chẳng cần mấy sức đã đá hắn xuống nữa, có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu cô mà là con trai, thế Tư Đồ Duyệt kia chẳng phải sẽ tức đến chết sao? Nghĩ như vậy, cô bỗng nhiên cười khúc khích thành tiếng.

“Em TMD còn dám cười anh nữa!” Vệ Bắc càng giận, cúi người liền hôn xuống.

Diệp Sơ chưa kịp phản ứng đã bị môi hắn ngăn lại, đầu lưỡi như một con rắn nhẹ nhàng lách mình trượt vào.

Nụ hôn mãnh liệt chào buổi sáng, mãi tới khi điện thoại của Vệ Bắc vang lên mới chính thức chấm dứt, hắn nhú nhú lông mày, rất không tình nguyện mà buông người trong lòng ra, đứng lên tiếp điện thoại.

Là Nhị Suất kia gọi tới, nói chị dâu hiếm khi nào tới thành phố C chơi, muốn làm ‘chủ xị’ mời hai người đi ăn đồ nướng.

Cú điện thoại này đối với Diệp Sơ mà nói giống như phao cứu mạng vậy, phải biết rằng dù ở nơi xa lại chưa từng đất chân đến này, lại ở giữa một đám người không quen không biết, nhưng vẫn còn tốt hơn là ở nhà để cho tên này ăn sạch sành sanh.

Vệ Bắc cho dù có một vạn cái không muốn, nhưng Diệp Sơ khẳng định đòi đi, hắn cũng hết cách, đành phải chiều ý đưa cô đi.

Địa điểm đi ăn là một nhà hàng đồ nướng, bởi vì nhà hàng này là tự phục vụ, cho nên bên trong dường như đã chật ních người ngồi, khi Diệp Sơ theo Vệ Bắc đến thì đã thấy Nhị Suất dẫn theo một đám người cùng chào hỏi hai người, Tư Đồ Duyệt cũng đã có mặt trong đó.

Đều là học viên trường cảnh sát, nhìn qua là biết tới để nhìn mặt Diệp Sơ, xem cô gái này đến tốt cùng là mạnh mẽ cỡ nào mà lại có thể thu phục được tên cầm thú là Vệ Bắc vậy.

Nào biết người đến là một cô nàng điềm đạm ít nói, còn nghe nói cô ấy đang học ở một trường đại học trọng điểm, học về thiên văn, nhất thời một đám đàn ông con trai cao lớn thô kệch mất hết cả trấn định, liên tục than ngắn thở dài, nói cái gì mà ‘người đẹp cùng dã thú’, gì mà ‘bông hoa nhài cắm bãi phân trâu’ linh tinh tổn hại tiếng người. Hết thầy đều bị Vệ Bắc âm thầm ghi tạc trong bụng, chờ Diệp Sơ về, mới tính sổ từng đứa một sau.

Diệp Sơ đương nhiên không biết tâm tư này của Vệ Bắc, chỉ cảm thấy bạn của của hắn thực nhiệt tình, mới đầu còn căng thẳng nhưng nghe mọi người đùa giỡn một hồi cũng tiêu tan, dần dần, cô cũng học được cách hòa nhập vào cuộc nói chuyện của bọn họ. Bỗng nhiên cảm thấy giao lưu như thế này thực thú vị, cũng không hề khó khăn như cô vẫn tưởng.

Bất giác, cô cũng bắt đầu học được cách thích ứng và thay đổi.

Bởi vì ngày tết dương lịch chỉ nghỉ được ba ngày ngắn ngủi, cho nên thời gian Diệp Sơ được ở lại nơi này cũng không còn bao nhiêu nữa.

Sau lần tụ họp ngày đó, hai người cùng đi thăm thú mấy cảnh đẹp ở thành phố C một lượt, cứ như thế, đến ngày thứ ba, sáng sớm Diệp Sơ đã phải lên đường trở về.

Vệ Bắc đưa cô đến nhà ga, mua vé vào sân tiền, mang theo hành lý đưa cô lên tận xe lửa.

Bên trong nhà ga chật ních những người tiễn đưa, cực kỳ giống với cảnh tượng cô đi tiễn hắn ở nhà ga thành phố A lúc trước, nhưng người đi tiễn khi đó, lại trở thành người phải rời đi bây giờ, vị trí đổi cho nhau, chỉ có nỗi nhớ nhung xa cách là không hề thay đổi.

Diệp Sơ phát tay bảo Vệ Bắc về đi.

Vệ Bắc cũng vẫy tay với cô, bước chân lại không hề nhúc nhích, thế nhưng khi xe lửa bắt đầu chuyển bánh, hắn bỗng nhiên lại bắt đầu chạy theo đoàn tàu như điên.

Cách cửa kính xe, Diệp Sơ không nghe thấy được miệng hắn đang nói gì, nhưng tại một khắc này, trong lòng cô lại sinh ra một loại ưu thương nói không nên lời.

Có một bà cụ ngồi đối diện cô cười tủm tỉm hỏi cô bạn trai sao, Diệp Sơ gật đầu thừa nhận, bà cụ lại đáp lại một câu đầy hàm hồ: “Tuổi trẻ thật là tốt a!”

Khi còn trẻ, hai người còn chưa xa nhau đã mong đến ngày được gặp lại.

Nếu vậy sau này khi chúng ta không còn trẻ tuổi nữa, chúng ta có còn nhớ đến ngày gặp lại hôm nay hay không?

Diệp Sơ cúi đầu, ở trong lòng âm thầm cho chính mình một đáp án chắc chắn.

Chương 45

Edit: Pingki

Ngay sau khi Diệp Sơ trở lại trường thì cũng là lúc phải nghênh đón kỳ thi cuối kỳ.

So với mấy học kì trước thành tích học tập thất thường thì tới học kỳ này cuối cùng cô cũng tìm lại được phong độ, mấy bài thi đều làm rất tốt. Và cũng như thường lệ, môn thi cuối cùng còn chưa xong, kết quả của mấy môn trước đã được công bố, đúng như dự liệu, kết quả không làm cô thất vọng, thành tích của cô phải nói là vô cùng tốt.

Còn người đứng đầu học kì vừa rồi Trương Phương Phi thì ngược lại, kì này không biết vì nguyên nhân gì mà cô ta thi rớt mất vài môn. Cô ta lại không giống với Diệp Sơ có chuyện gì cũng kìm nén trong lòng, thành tích vừa giảm một chút là cả phòng ngủ đều tràn ngập tiếng than ngán thở dài của cô ta.

“Aiz, xem ra học kỳ này học bổng đánh phải ngâm nước nóng* rồi...” Sau lần cảm thán thứ N thế này, Trương Phương Phi bỗng nhiên quay đầu lại nói chuyện với Diệp Sơ: “Diệp Tử, hình như kì này cậu thi không tới nha?”

*Ngâm nước nóng: Bị bỏ lỡ

“Cũng bình thường thôi.” Diệp Sơ trả lời cho có.

Trương Phương Phi còn chưa chịu buông tha cho cô, nói tiếp: “Cậu cũng đừng đả kích cái người mới thi rớt là tôi này chứ, môn cơ sở vật lí ánh sáng này cậu cũng phải cao hơn tôi đến mười điểm, tôi nói này, có phải cậu có bí quyết gì đó không? Nói nghe một chút xem”

Diệp Sơ lắc đầu: “Có gì được chứ? Gặp may thôi.”

“Sao số tôi nó lại không may mắn được như vậy nhỉ?” Trương Phương Phi thờ dãi, bỗng nhiên như nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “Đúng rồi Diệp Tử, mấy ngày hôm trước tôi có thấy cậu tới văn phòng vật lý, sẽ không phải cậu nghe được tin tức gì mà không nói cho chúng tôi biết cùng đây chứ? Nếu thật là như vậy thì cậu rất không nghĩa khí nha...”

Cô ta thốt ra lời này, Diệp Sơ vừa nghe đã thấy không vui.

Đúng vậy, mấy ngày hôm trước cô có đến văn phòng vật lý, nhưng đó là bởi vì đại diện môn vật lý sinh bệnh, cô là lớp trưởng đành phải thay anh ta lấy tư liệu mà thôi, tại sao chuyện đơn giản như vậy lọt vào trong mắt cô ta lại biến thành cô đi nịnh bợ giảng viên để lấy tin tức vậy?

“Tôi cái gì cũng không làm, thật có lỗi, để cậu phải thất vọng rồi.” Diệp Sơ lạnh lùng nói.

Chưa từng gặp qua Diệp Sơ tỏ thái độ như thế này, Trương Phương Phi cũng ngây ngẩn cả người, thật lâu sau từ miệng cô ta mới lẩm bầm một câu: “Đùa chút thôi mà, có cần phải tin là thật như vậy không...”

“Vậy mời cậu từ nay đừng vui đùa cái kiểu này nữa, tôi sẽ nghĩ đó là lời thật của cậu đấy.” Diệp Sơ nghiêm nghị.

Cuối cùng Trương Phương Phi không nói gì thêm nữa, nhưng sắc mặt đã thay đổi rõ ràng, trong phòng ngủ trầm mặc hơn mười phút sau, cô ta phẫn nộ thu dọn ít đồ đạc của mình rồi đóng cửa đi ra ngoài, tiếng bước chân cũng không như ngày thường.

Cô ta không một lời tạm biệt mà bỏ đi, Diệp Sơ tự nhiên cũng mặc kệ, tiếp tục ôn tập cho môn thi cuối cùng vào ngày mai của mình.

Một lát sau, Trương Tiểu Giai bỗng nhiên từ trên giường trên thò đầu xuống, nhìn Diệp Sơ một cái, cười như không cười mà nói: “Yô, gái ngoan cũng biết nổi giận sao?”

Diệp Sơ biết cô ấy nghe được cuộc nói chuyện ban nãy của hai người, mặt hơi hơi đỏ lên: “Tôi chỉ cảm thấy cô ta nói chuyện rất quá đáng.”

“Cậu không sợ cô ta quay sang ghét cậu à?”

Diệp Sơ im lặng, rồi đột nhiên phun ra một câu: “Không cùng chí hướng nên không nói chuyện hợp nhau được.”

Một câu, khiến một người ít khi vui đùa với người khác như Trương Tiểu Giai thấy vui vẻ: “Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Cậu ấy vậy mà cũng nói ra lời này?”

Diệp Sơ khẽ cắn môi, không nói lời nào.

“Có điều những lời này của cậu trái lại rất hợp với phong cách của tôi, chỉ bằng mời cậu ăn Ma lạt năng, xem như chúc mừng cậu tốt cực cũng rời khỏi con đường lệch lạc?”

*Ma lạt năng

Tuy rằng quan hệ giữa cô và Trương Tiểu Giai đã không còn xa lạ như hồi mới học, nhưng nghe cô ấy nói muốn mời cô ăn cơm thì đây vẫn là lần đầu tiên.

“Không phải cậu lại định nói, “Không cùng chí hướng nên không nói chuyện hợp nhau được” đấy chứ?” Trương Tiểu Giai cười rộ lên, gương mặt tươi cười phấn chấn, đẹp đến chói mắt.

“Tôi đi.” Diệp Sơ quyết đoán nhận lời mời.

Bên cạnh trường các cô có một tiệm Ma lạt năng, giữa cái rét lạnh mùa này, chuyện buôn bán của tiệm nhộn nhịp hơn trông thấy.

Diệp Sơ nhìn thấy Trương Tiểu Giai bỏ rất nhiều ớt cay, nhin không được hỏi: “Cậu thích ăn cay sao?”

“Uhm”

“Tôi dù chỉ một chút cũng ăn không được.” Diệp Sơ nói thật.

“Trước kia tôi cũng như cậu vậy.” Trương Tiểu Giai thuận miệng tiếp lời.

Lời này vừa nói ra liền gọi nên hứng thú trong lòng Diệp Sơ: “Thế sao bây giờ cậu lại ăn cay như thế này?”

“Vì một người kia thôi.”

“Là Trác Húc sao?”

“Tôi phát hiện cậu cũng nhiều chuyện lắm nha!” Trương Tiểu Giai dường như có chút không kiên nhẫn, có điều hình như hôm nay tâm tình của cô ấy rất tốt, cho nên vẫn là gật gật đầu.

“Đúng là nhìn không ra, Trác Húc lại thích ăn cay.”

“Anh ta có thể ăn cay?” Trương Tiểu Giai cười ra tiếng, “Anh ta mà ăn cay được thì mấy cây ớt khắp thiên hạ cũng phải bật cười.”

“...” Diệp Sơ 囧, “Chẳng phải cậu là vì anh ta mới ăn cay sao?”

“Tôi mới không vì đại như cậu đang nghĩ đâu! Tôi chỉ là muốn xem anh ta bị ớt làm cay cho phải làm trò hề nên mới đi học ăn cay đó.” Lúc cô ấy nói điều này, khuôn mặt tỏ ra rất đắc ý.

Nhưng Diệp Sơ lại bị làm cho không còn gì để nói: “...Tôi cảm thấy bạn trai của cậu đúng là rất thâm.”

“Nói chính xác ra thì, anh ta không tính là bạn trai tôi.”

Không tính? Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ tới Trương Tiểu Giai đã từng nói với cô, Trác Húc là anh trai khác cha khác mẹ của cô ấy, trong lúc nhất thời lòng hiếu kỳ chiến thắng lý trí: “Trác Húc...thật là anh trai cậu sao?”

“Cậu đừng nói mấy từ kinh khủng vậy được không, tôi và anh ta không phải vậy.”

“Ý tôi không phải thế, tôi chỉ thấy lạ, ba mẹ hai người không phản đối hai người ở bên nhau sao?”

“Phản đối? Thế phải nói họ trước mới đúng.” Trương Tiểu Giai lơ đãng.

Diệp Sơ lại kinh ngạc: “Hai người chẳng lẽ cũng đang gạt ba mẹ mình sao?” Một chữ “cũng” thôi, đã làm lộ ra suy nghĩ trong lòng cô.

Trương Tiểu Giai nheo mắt lại: “Em gái này, em có vấn đề nha.” Cô ấy học lại một năm, so với Diệp Sơ thì lớn hơn một tuổi, đương nhiên là sõi đời hơn rồi.

Diệp Sơ thề lười, không nói nữa.

Cô không nói, Trương Tiểu Giai dĩ nhiên cũng không phải người thích đào xới bối móc hỏi thêm, cho nên đề tài này liền chấm dứt tại đó, hai người lại tiếp tục hàn huyên mấy đề tài lung tung, bất giác bữa cơm này đã đến lúc kết thúc.

Từ trong tiệm ma lạt năng đi ra, đã thấy Trác Húc lái xe đến đón Trương Tiểu Giai, chiếc xe thể thao màu bạc này đỗ trên con đường nhỏ bán toàn đồ ăn vặt này có vẻ chói mắt cực kì.

“Hay em cùng đi hóng gió với chúng tôi đi?” Lời này nếu từ miệng của một tên hoa hoa công tử nói ra, có vẻ chỉ là lời tùy tiện, nhưng đây là do Trác Húc

ngó lơ, khiến người ta không khỏi cảm giác là một lời mời rất nhã nhặn.

Diệp Sơ không có sở thích làm bóng đèn, ngượng ngùng mà lắc đầu: “Chắc không được, em định quay về phòng ôn bài một chút.”

Cô đã cự tuyệt như vậy, Trác Húc đành thôi, nói hàn huyên vài câu rồi anh ta cũng lái xe rời đi, nháy mắt, xe hai người họ đã biến mất nơi cuối phố.

Nhìn xe rời đi, trong lòng Diệp Sơ bỗng nhiên sinh ra chút cảm thán, kỳ thật không có đoạn tình yêu kia thì có lẽ đã thuận buồm xuôi gió rồi. Hy vọng con đường của Trương Tiểu Giai và Trác Húc không quá gian nan.

Cuối cùng ngày thi cuối rốt cục cũng xong.

Vì là người địa phương, cho nên Diệp Sơ cũng không định nán lại ở trường thêm bao lâu, buổi thi vừa kết thúc, cô liền thu dọn đồ đạc hết, chuẩn bị chờ người nhà tới đón về.

Trương Phuong Phi vì chuyện hôm trước nên vẫn còn đang chiến tranh lạnh với cô, Khương Tử giúp cô ta kiêng hành lý xuống lầu. Xuống đó rồi, không đợi Diệp Sơ tìm được chiếc xe Nissan của ba cô trong dòng xe đang đậu ngoài kia thì Khương Tử từng bước đến gần cô khẽ nói.

“Diệp Tử, kia chẳng phải là mẹ cậu sao? Oh, người đang đứng bên cạnh chẳng lẽ là bạn trai cậu? Đẹp trai nha!”

Trong lòng Diệp Sơ như có gì đó rơi lộp bộp, có một loại dự cảm rất xấu, quả nhiên, khi cô nhìn theo hướng ngón tay Khương Tử chỉ, liền nhìn thấy mẹ sắc mặt hồng hào, còn người đang đứng bên cạnh, mặt mày tươi cười — Thẩm Nam Thành.

Aiz, mẹ cô sao vẫn còn chưa chịu buông tha cho chuyện này đây?

Diệp Sơ thở dài, đành phải đi qua đó, tận lực tránh né cánh tay của Thẩm Nam Thành đang đưa ra đón lấy hành lý của cô, hỏi: “Mẹ, ba đâu rồi mà lại không đến đón con vậy?”

“Ba con tạm thời đang phải tăng ca, không rảnh đến đây, cũng mau có Tiểu Nam ở đây, bằng không mẹ còn không biết phải làm sao bây giờ. Lại nói con phải nói cảm ơn Tiểu Nam đó, mẹ vừa nói, thằng bé đã đến đây ngay...” Thao thao bất tuyệt, đơn giản đều là những lời ca ngợi Thẩm Nam Thành, Diệp Sơ cũng quen rồi nên chẳng để tâm.

Ngược lại là Khương Tử thấy trai đẹp là bắt đầu nhộn nhạo, càng không ngừng dùng ánh mắt hỏi Diệp Sơ: Là bạn trai cậu hả? Há? Há? Phải không hả?

Diệp Sơ muốn giải thích, lại thấy bộ dạng hăng hái dăng trào của mẹ già nhà mình, cảm thấy mình mà giải thích chỉ như càng bôi càng đen, thế nên không lên tiếng, một mình chui vào ghế sau xe ngồi.

“Diệp Tử, sao con không đến phía trước này mà ngồi này?” Lưu Mi Lệ ở bên cạnh ra sức nháy mắt với cô.

Diệp Sơ thờ ơ, quyết định không thay đổi ý định ngồi ở ghế sau, cuối cùng Lưu Mi Lệ đành phải từ bỏ, nhưng biểu tình nhìn vào thì sẽ thấy không dễ dàng bỏ cuộc việc mai mối này.

Quả nhiên, chờ tới khi về đến nhà, mẹ cô lập tức lấy lý do cảm ơn, mời Thẩm Nam Thành ở lại cùng ăn cơm.

Trong ấn tượng thì Thẩm Nam Thành này có vẻ như đã trở thành khách quen trên bàn cơm nhà họ Diệp rồi, Diệp Sơ không nói gì, suốt buổi vẫn tỏ ra thái độ rất ôn hòa, không nóng không lạnh.

Thẩm Nam Thành cũng không tức giận, nói chuyện, làm việc, tất cả vẫn như bình thường.

Gần đây cứ như vậy, Diệp Sơ càng cảm thấy buồn bực, không rõ trong lòng anh ta rốt cuộc đang suy tính điều gì, cô nghĩ lúc trước mình đã biểu đạt rõ ràng đến thế rồi, hai người tuyệt đối không có khả năng, nhưng vì sao Thẩm Nam Thành lại tỏ ra bộ dạng không thêm quan tâm như thế này chứ?

Anh ta rốt cục là đã bỏ qua, nghĩ muốn để quan hệ giữa hai người trở thành bạn bè lẫn nữa, hay đang có ý đồ gì?

Diệp Sơ cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu được người này, cuối cùng cô đành phải tự an ủi mình thế này: Có lẽ là do khác biệt nhau, văn hóa phương Đông khác phương Tây, nhân dân lao động cần cù dũng cảm với chủ nghĩa cường quyền để quốc không thể xóa bỏ mâu thuẫn này... Ôi lạy Chúa!

Diệp Sơ về nhà được mấy ngày thì Vệ Bắc cũng được về.

Bởi vì bị lỡ vé xe lửa, cho nên hẳn đành mua vé máy bay trở về, dù sao cũng là bay trên trời, so với hơn mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên xe lửa thì nhanh hơn rất nhiều, buổi sáng mới vừa gọi điện thoại nói trở về, buổi chiều người đã về tới sân bay rồi.

So sánh với con nhà người khác về nhà được cả gia đình hưng phấn chào đón, Vệ Bắc ngược lại một chút cũng không thấy giống người ta.

Tần Dao ở trường có giờ dạy đi không được, còn Vệ Đông Hải thì đang đi công tác, ông đành phải để con trai mình một mình ngồi xe bus về nhà, dù sao hành lý cũng không nhiều, gia sản toàn thân chỉ có mỗi một túi hành lý ít đến đáng thương, thế cho nên khi Diệp Sơ ra sân bay đón hân, cũng phải nghi ngờ có phải tên này ngại phiền, đem hành lý quăng vào thùng rác hết rồi hay không đây.

“Đồ đặc của anh sao ít thế này?” Cô nhện không được hỏi.

“Anh cũng không phải em, đến cái chậu rửa mặt cũng phải mang theo.”

Diệp Sơ không nói được gì, cái này còn không phải do mẹ cô sao, nói gì mà chậu rửa mặt để lại trong trường sẽ bị bụi bám bám đầy, bảo cô mang cả nó về luôn. Thật buồn bực, cô chẳng qua chỉ than phiền trước mặt Vệ Bắc một câu, vậy mà lại bị hắt đem ra cười nhạo mất mấy ngày, còn nói cô là ‘em gái chậu rửa mặt’!

Anh có thể ngừng cái việc đặt biệt danh cho tôi có được không? Diệp Sơ hết chỗ nói rồi.

Từ nhỏ đến lớn, hắt đặt cho cô không biết bao nhiêu cái biệt danh, đếm hoài không hết, thế cho nên bây giờ mỗi lần gặp mặt bạn học cũ, bọn họ đều nhớ tất tần tật biệt danh mà Vệ Bắc từng đặt cho cô, nào là Diệp Phi, Diệp trư trư, Diệp lệ trư (con heo đẹp),... Xin đi, cô có tên có họ đầy đủ cơ mà...

“Sao anh không gọi tên em mà toàn gọi gì không vậy?” Từ xe bus về nhà, Diệp Sơ nhện không được oán giận.

“Em còn không biết xấu hổ mà nói anh được sao?” Vệ Bắc nhắc tới chuyện này, liền nghiêng răng nghiêng lợi, “Chính em đó, mất bao nhiêu năm mới nhớ được tên anh?”

“...Thế nhưng có bao giờ em đặt biệt danh cho anh đâu.” Diệp Sơ ngụy biện.

“Em dám hả!” Vệ Bắc giả vờ trừng mắt cô một cái.

Diệp Sơ nhún vai.

“Mẹ nó đến giờ anh vẫn không quên được, khi đó em đoán đến lần thứ ba vẫn không gọi đúng được tên anh, anh nói Diệp Phi này, tên của anh nhiều nét lắm hả? Vậy mà em cũng quên được, anh phục em rồi!”

“Đó là bởi vì rất khó nhớ thôi...” Diệp Sơ bày ra vẻ mặt vô tội.

“Cấp hai còn chưa tính, lên đến Trung học rồi, em vẫn còn gọi anh là ‘Này’, anh đã nói cho em tên của anh biết bao nhiêu lần, khi đó sao em không nghe vào tai thế hả?”

“Đó là bởi vì thói quen...” Diệp Sơ giải thích yếu ớt.

“Em đừng giải thích nữa đi, dù sao bây giờ anh cũng không gọi tên em, chính là vì bồi thường những gì trước kia em nợ anh.” Vệ Bắc nghĩ, hắt nói như vậy, Diệp Sơ phỏng chừng sẽ phải buồn bực thôi, kết quả lại không giống như hắt dự đoán.

Diệp Sơ chẳng những không buồn bực, một lát sau lại còn mỉm cười.

“Sao thế? Phát ngốc hả?”

“Anh mới phát ngốc!” Diệp Sơ liếc hắt một cái, bỗng nhiên dụi đầu vào lòng hắt: “Em chỉ bỗng nhiên phát hiện, thì ra chúng ta có kí ức chung như vậy.”

Ánh mặt trời ngày đông bên ngoài cửa kính xe, chiếu lên trên người bọn họ, rọi vào khiến trái tim cũng phải tan chảy.

Vệ Bắc đưa tay giữ đầu Diệp Sơ, hung hăng hôn một cái thật mạnh lên trán cô: “Nếu không nhờ vậy, sao anh có thể thích em được?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Pingki

Nghỉ đông không thể so với nghỉ hè, không chỉ ngày nghỉ ít hơn, mà còn phải xã giao nhiều hơn nữa.

Diệp Sơ mới ở nhà được vài ngày, thân thích của gia đình cô đã tới hết nhóm này đến tốp kia, thật vất vả mới đợi được nhóm người này đi thì lại có bà nội ở quê gọi điện lên trên này, nói là nhớ cháu gái, muốn đưa cháu về quê ở với bà vài ngày.

Bà nội cô năm nay cũng gần tám mươi, đi lại không tốt, hiện giờ gọi điện thoại nói nhớ cháu gái cưng, Diệp Sơ đương nhiên không thể từ chối, thế nên cứ

như vậy, cô và Vệ Bắc vốn đã chẳng có được bao nhiêu thời gian bên nhau, bây giờ lại càng không được nữa.

Mặc dù chuyện này đã mở lời xin lỗi hẳn, nhưng Vệ Bắc vẫn hơi cáu kỉnh với cô.

Chuyện tên Vệ Bắc này tính tình không tốt thì không ai là không biết, có điều khi chính thức quen với Diệp Sơ thì cũng có giảm bớt đi một chút, nhưng giảm bớt cũng không có nghĩa là bớt hẳn, thế nên mới có câu “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, mỗi khi mà chọc hấn nóng nảy lên, tên kia vẫn cứ oanh tạc như thường.

Chỉ là, hai người đã lâu không được bên nhau, thật vất vả mới có được vài ngày để ở cùng với nhau, Diệp Sơ lại nói phải về quê mấy ngày!

“Vài ngày là bao nhiêu ngày?” Đầu bên kia điện thoại, Vệ Bắc không vui mà hỏi.

“Cũng không rõ lắm, chắc là khoảng một tuần.”

“Một tuần?” Vệ Bắc hiển nhiên nổi giận, “Em có biết nghỉ đông này được mấy ngày không? Em chưa nói gì đã đi nơi khác mất một tuần, nhờ đâu bà nội em muốn em ở thêm mấy ngày, không phải em định chờ anh phải về trường rồi mới quay về đây đấy chứ?”

Không nghĩ tới hấn lại tức giận như vậy, Diệp Sơ buồn bực: “Nào có khoa trương như anh nói đâu, em chỉ đi vài ngày thôi, thăm bà nội thôi mà, đã rất lâu rồi em không gặp bà rồi.”

“Thế sao em không tính xem đã bao lâu chúng ta không gặp mặt rồi? Dù sao, anh cũng không cho em đi.” Vệ Bắc kiên định nói.

Tên này, mới dịu dàng mềm mỏng được vài ngày, thế nào lại bắt đầu bắt đầu vô lí rồi? Diệp Sơ không khỏi có chút tức giận: “Dù sao em cũng đã quyết định rồi, anh có nói gì thì em vẫn sẽ đi!” Tính cách của cô từ nhỏ đã là kiểu ăn mềm không ăn cứng, Vệ Bắc nói như vậy, ngược lại lại trở thành kích thích với cô.

Hiển nhiên, Vệ Bắc cũng ý thức được vừa rồi mình cư xử hình như có vấn đề, nhưng hấn cũng đang nổi nóng đây, nếu giờ mà thỏa hiệp thì hấn thấy thực mất mặt, vì thế hai người liền ầm ĩ nhau, đang nói chuyện vui vẻ lại phải chia tay trong không vui như vậy, Diệp Sơ cầm giận treo điện thoại.

“Diệp Phi, anh đã nói với em bao nhiêu lần không được đập điện thoại của anh rồi hả!” Nghe thấy tiếng tút tút đầu bên kia truyền sang, Vệ Bắc tức giận thiếu chút nữa đã đập bẻ cả di động, cũng may Tần Dao ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền đi vào, mới ngăn cản được chiếc di động khỏi bị kịch tan tành.

“Làm sao vậy? Con lại cãi nhau với ai đấy à?” Tần Dao vội vàng hỏi.

“Không có gì.” Vệ Bắc quăng di động sang một bên, mở máy tính lên.

Tần Dao nào chịu bỏ qua nhanh như vậy, đến gần con trai hỏi: “Cãi nhau với Diệp Từ hả?”

“Mẹ đi mà hỏi...” Vệ Bắc lườm bầu một tiếng, rê chuột trên bàn chơi trò chơi.

Tần Dao lại sốt ruột, một phen đoạt lấy con chuột trong tay con trai: “Cãi nhau mà còn lòng dạ ở đây chơi game, thằng nhóc con sao có thể không lo lắng gì hết vậy à?”

“Mẹ!” Vệ Bắc rõ ràng đã có chút mất kiên nhẫn, “Cãi thì cãi, cũng không phải không cãi nhau bao giờ, mẹ lo lắng mà làm gì chứ?”

“Đó là con dâu tương lai của mẹ đấy, mẹ đương nhiên phải lo lắng rồi, nói mau, hai đứa rút cuộc sao lại cãi nhau? Hôm nay con không nói thì mẹ sẽ không đi khỏi chỗ này!” Tần Dao nghiêm mặt.

Thấy mẹ già giống như đụng phải chuyện rất hệ trọng, Vệ Bắc không còn cách nào, đành phải đem chuyện vừa rồi kể lại một lần nữa.

Vừa mới kể xong, Tần Dao liền hung hăng vỗ một cái bốp lên ót con trai: “Con bị dở hơi đấy à!”

Vệ Bắc xoa xoa cái ót bị đau, tức giận nói: “Mẹ, mẹ mắng con là được rồi, làm gì phải động chân động tay như vậy?”

“Động cái đầu nhà anh!” Tần Dao mắng lớn: “Mẹ nói sao con có thể ngu ngốc thế được chứ? Tính tình Diệp Từ thế nào? Đến lúc đó con gọi thêm vài cuộc điện thoại, quấy rầy vài lần, dễ dàng vài câu thì con bé quay về ngay chứ gì? Bây giờ con lại ầm ĩ với nó thế, nhờ đâu nó giận cả đời, không quay về nữa thì làm sao bây giờ?”

Vệ Bắc ngẩn ra, rõ ràng đã không TMD nghĩ đến xa như vậy, ngăn người một lúc xong, lúng ta lúng túng nói: “Không thể nào...”

“Đến lúc đó rồi con chờ mà khóc đi!” Tần Dao liếc mắt con trai một cái.

Cái này, Vệ Bắc thật là bắt đầu có một chút hối hận, nhưng mà lại nghĩ đến sĩ diện của một người đàn ông, hấn đương nhiên sẽ không biểu hiện ra trước mặt mẹ già nhà mình.

Bầu môi một cái, Vệ Bắc giả vờ nói: “Cãi cũng cãi rồi, làm gì được nữa? Cô ấy không quay về thì thôi...”

“Con!” Tần Dao cảm thấy mình sắp bị đứa con trai này làm tức đến hộc máu rồi, “Được, mẹ không quản con nữa, chơi gì thì cứ chơi đi! Đến lúc con đầu đi mất rồi thì đừng tìm mẹ khóc lóc!” Nói xong, nổi giận dùng dưng rời đi.

Tần Dao vừa đi, Vệ Bắc liền mất bình tĩnh.

Đưa con trỏ chuột rê loạn vài vòng trên màn hình máy tính, cuối cùng hắn không chơi game tiếp nữa, mà là mở QQ lên.

Trên QQ, hình đại diện của Diệp Sơ đang sáng.

Vệ Bắc do dự một chút, mở một cửa sổ trò chuyện, trong bảng biểu tượng cảm xúc chọn một biểu tượng, muốn gửi nó qua, lại sợ Diệp Sơ không để ý tới mình, bồi hồi nửa ngày, cuối cùng đành cắn răng, không gửi nữa, mà gửi sang một biểu tượng cửa sổ run run. (ta chưa xài QQ, nhưng chắc nó giống Buzz! trong Y!M)

Diệp Sơ đang xem phim, bỗng nhiên máy tính của cô thu nhỏ cửa sổ xem phim lại, nhảy ra một cửa sổ trò chuyện với Vệ Bắc.

Hệ thống hiển thị: Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Mẹ Bảo: ???

Cực Bắc: Ân nhầm...

Mẹ Bảo: =.=

Qua năm phút đồng hồ...

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Mẹ Bảo: ???

Cực Bắc: Lại nhầm...

Mẹ Bảo: ...

Cực Bắc: Đang làm gì thế?

Mẹ Bảo: Xem phim.

Cực Bắc: Xem phim gì?

Mẹ Bảo: 《Những cô gái nổi loạn》*là một bộ phim hài do Nhật bản sản xuất.

Cực Bắc: Của Nhật hả?

Mẹ Bảo: Uhm...

Lại qua năm phút đồng hồ.

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Mẹ Bảo: ???

Cực Bắc: Lỡ tay bấm lộn...

Mẹ Bảo: [thôi đi]

Cực Bắc: Phim xem có hay không?

Mẹ Bảo: Cũng được.

Hai người trò chuyện câu được câu không, bởi vì biểu tượng cửa sổ rung rung vẫn nhảy ra liên tục, Diệp Sơ xem phim toàn bị ngắt quãng, đúng là làm người ta rất không thoải mái.

Mẹ Bảo: Có chuyện gì không? Nếu không thì để em xem phim.

Cực Bắc: Chờ một chút!

Mẹ Bảo: ???

Cực Bắc: Em không thể vừa xem vừa gõ chữ được à?

Mẹ Bảo: Không...

Cực Bắc: ...

Diệp Sơ mặc kệ hần nổi điên, không thèm để ý đến hần, tiếp tục xem phim hay của mình, lại qua hơn mười phút nữa, phim cuối cùng cũng đến đoạn cao trào: Kyoko Fukada phóng mô-tô đến cứu Anna Tsuchiya, gió tạt thẳng vào mặt, lá cờ thêu chữ Hán bay phấp phới, sau đó bỗng có một chiếc xe tải từ đâu lao tới, đụng trúng khiến cô ấy bay lên không trung...

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Diệp Sơ rốt cục không nhịn được nữa.

Mẹ Bảo: Anh có thể đừng ấn nhầm nữa đi có được không???

Cực Bắc: Lần này không phải ấn nhầm.

Mẹ Bảo: ...

Cực Bắc: Khi nào thì về quê thăm bà?

Mẹ Bảo: Sáng mai.

Bên kia dừng một chút.

Một lát sau...

Cực Bắc: Tám giờ tối nay, anh chờ em dưới lầu.

Diệp Sơ ngẩn ra, hồi âm lại.

Mẹ Bảo: Có việc gì à?

Đợi thật lâu, người bên kia vẫn chưa trả lời cô, chờ đến khi cô nghĩ, muốn gửi một biểu tượng nhắc nhở sang đó, hệ thống lại có thông báo, đối phương đã logout rồi.

Làm gì không biết? Diệp Sơ chẳng hiểu ra làm sao cả, nhìn lại máy tính, bộ phim đã chiếu hết từ lúc nào rồi. Cô hạ mắt xuống đồng hồ nơi góc màn hình. Lúc này đã là 19 giờ 46 phút.

Chẳng còn lòng dạ nào mà kéo chuột xem lại đoạn bị bỏ lỡ, Diệp Sơ đóng máy tính, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa ngoài, Lưu Mi Lệ đang xem TV trong phòng mình hỏi với ra: “Con đi đâu vậy?”

“Con đi đổ rác.”

“Chẳng phải hôm qua đã đổ rồi sao?”

“Con đổ thêm lần nữa vậy.”

“Con bé này...” Lưu Mi Lệ quay sang oán trách với chồng: “Không phải nó mắc phải hội chứng bắt buộc chứ? Sao mà cứ tối ngày nhắm nhe cái thùng rác đi đổ hoài vậy không biết?”

“Con gái đi đổ rác em cũng quản, bớt lo vớ vẩn mà xem TV của em đi.” Diệp Kiến Quốc nói một câu, lại phóng mắt ra ngoài phòng khác, trong mắt lóe lên một tia sâu xa không dễ phát hiện được.

Thân là người làm ba, có chuyện gì mà qua được mắt ông chứ? Nhưng là, bọn trẻ cũng đã lớn hết rồi, để mặc chúng đi... Ông âm thầm thở dài một hơi trong lòng, khoe miệng giương lên một tia cười bất đắc dĩ.

Lúc Diệp Sơ xuống lầu, Vệ Bắc không biết đã đứng ở đó từ bao giờ.

Hần mặc một chiếc áo gió màu đen đứng bất động giữa cái lạnh giá của đêm đông, mắt kia mờ mờ, thế nhưng lại mang theo chút phong vị của những hiệp khách trong phim của Từ Khắc.

*Từ Khắc: một đạo diễn điện ảnh Hồng Kông.

Diệp Sơ kéo mũ lông lên rồi từng bước đi qua, có vài tia gió lạnh luồn vào trong cổ, lạnh buốt khiến toàn thân cô phát run.

Vệ Bắc thấy thế, bước lên vài bước, ôm lấy eo cô: “Đi tìm chỗ nào ấm áp đã.” Hấn nói.

Lúc này, nơi ấm áp nhất mà hai người có thể tìm được, hẳn chỉ có tiệm đồ ngọt trước mặt kia thôi.

Một ly trà sữa chocolate nóng hôi hổi, xua tan hết cái lạnh trong người, cũng làm cho tinh thần người ta dần dần thư thái hơn. Diệp Sơ mới vừa rồi còn cảm thấy Vệ Bắc thực là chẳng hiểu nổi, nhưng bây giờ lại cảm thấy không có gì, chỉ là chút mâu thuẫn mà thôi, kỳ thật cô không nên để trong lòng.

“Không giận sao?” Vệ Bắc hỏi.

Diệp Sơ muốn gạt đầu, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy trong tủ kính đằng kia bày bánh pudding, vươn tay ra chỉ chỉ: “Cái kia.”

“Ăn rồi sẽ hết giận chứ?”

“Uhm.” Cô chớp mắt một cái rồi gạt gạt đầu.

“Diệp Phi, em sớm muộn gì cũng bị phi chết thôi.” Miệng hấn tuy rằng không cam lòng mà lâu bầu như vậy, nhưng tay cũng chỉ về phía tủ kính, nói với phục vụ: “Lấy cái kia, cái kia, còn có cái kia nữa.”

Diệp Sơ kéo kéo góc áo hấn: “Em sẽ phi chết thật đấy.”

“Ai mua cho em? Anh mua cho anh đấy chứ!” Vệ Bắc liếc cô một cái.

Diệp Sơ nhú nhú mày: “Anh sẽ phi chết cho mà xem.”

“Nói đùa.” Vệ Bắc túm lấy tay cô, thực tự nhiên mà kéo đặt lên eo mình: “Em xem xem chỗ nào có thịt? Nơi này? Nơi này? Hay là ở đây...”

Diệp Sơ vội vàng rút tay về, hai má bị làm cho đỏ bừng.

Không đợi cô thẹn thùng xong, Vệ Bắc lại thò tay qua sờ vào eo cô: “Ngược lại là em, chỗ nào cũng toàn thịt, nơi này, nơi này, còn có nơi này...”

Nhân viên phục vụ khe khẽ nở nụ cười.

Diệp Sơ lúc này thực chỉ muốn vùi mặt vào trong ly nước cho xong.

“Anh đủ rồi nha!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hấn một cái.

Vệ Bắc nhún nhún vai, cuối cùng sau một phen ăn đậu hủ, lúc này mới chịu đem cái tay heo của hấn ra, thân nhiên nhận lấy bánh ngọt từ tay nhân viên phục vụ.

“Hai người tình cảm tốt quá a.” Nhân viên phục vụ trẻ tuổi hăm mộ nói.

“Tốt cái gì chứ? Cô ấy còn đang chuẩn bị vứt bỏ tôi để về nhà mẹ đẻ đây này.” Vệ Bắc trêu chọc.

Nhân viên phục vụ tưởng là thật, kinh ngạc nhìn Diệp Sơ: “Không thể nào? Bạn trai của cô tốt với cô vậy mà!”

Diệp Sơ thực muốn đá cho tên Vệ Bắc này một cái thật đau ngay lúc này, có điều xét thấy hấn nhất định sẽ né được, thế nên cô đành phải buông tha cho hấn, khẽ cắn môi, một phen đoạt lấy bánh ngọt trong tay hấn, sau đó tìm một chỗ gần vị trí cửa sổ rồi ngồi xuống.

Vệ Bắc cũng đi qua ngồi xuống, khóe miệng vẫn còn vương ý cười: “Lại tức giận à?”

Vô nghĩa, có người quang minh chính đại ăn đậu hủ của anh như vậy, anh có thể không tức giận được không? Diệp Sơ trừng mắt hấn một cái, đưa tay cầm lấy cái thìa và đĩa bánh pudding, hung hăng chọc chọc. Thực hiển nhiên, cái bánh pudding đáng thương phải trở thành đối tượng phát tiết của cô.

“Không ăn thì đừng lãng phí!” Vệ Bắc đoạt lấy đĩa bánh pudding trong tay cô.

“Ai nói em không ăn a?” Diệp Sơ muốn cướp về, lại bị hấn ôm lấy cánh tay, hai mắt chăm chăm nhìn cô không rời.

Diệp Sơ cảm thấy thực xấu hổ, nhưng thể lực hai người lại quá chênh lệch, khiến cô căn bản không thể nào giãy dụa, ánh mắt cô phục vụ đã nhìn theo hai người thật lâu, vẻ mặt như vừa hiểu ra liền nở nụ cười xấu xa.

Diệp Sơ càng cảm thấy bối rối kinh khủng, mắt thấy ngoài cửa tiệm có vài người khách lục tục đi vào, cuối cùng đành phải đầu hàng: “Em không tức giận nữa, anh mau bỏ cái tay anh ra đi.” Thật không hiểu bắt đầu từ khi nào, cô thể nhưng lại phải chủ động làm lành với tên xấu xa này, nếu là trước kia, người đi cầu hòa trước phải là hấn mới đúng.

Cũng không phải là phong thủy chuyển dời, phạm là người bình thường động tình, ai cũng không dám cam đoan giây tiếp theo mình sẽ vì người ta thay đổi những gì.

“Phải về sớm một chút đấy.” Vệ Bắc bắt đầu đòi quyền lợi.

Diệp Sơ lúc này không cự tuyệt nữa, yên lặng gật gật đầu.

Bạn xem, kỳ thật rất nhiều mâu thuẫn không nhất định phải cãi nhau mới giải quyết được, ít ra đối với bọn họ mà nói, chỉ bằng im lặng ngồi lại với nhau, hẳn giờ trò lưu manh đùa giỡn vài câu, còn cô có gì đó lấp vào bụng xem ra còn hiệu quả hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Edit: Pingki

Diệp Sơ về nhà bà nội, ở dưới quê này ăn uống thoải mái, thoáng một cái chỉ còn mấy ngày nữa là tới tết âm lịch.

Bà nội Diệp Sơ yêu thương không nỡ để cháu gái đi, muốn cô ở lại cùng bà thêm mấy ngày, Diệp Sơ nhớ tới chuyện đã đồng ý với Vệ Bắc, liền ra sức khuyên nhủ bà nội về ăn tết cùng gia đình cô trên thành phố, khuyên vài ngày, cuối cùng bà cự cũng đã đồng ý.

Diệp Kiến Quốc vui mừng khôn xiết, người mẹ già này của ông cái gì cũng tốt, chỉ có một điều là không thích phụ thuộc vào con cháu, năm nay bà cũng đã gần tám mươi, vẫn một mực muốn ở lại quê, mấy người con năm lần bảy lượt về khuyên bà cùng lên thành phố hưởng thụ với con với cháu, nhưng bà vẫn không chịu. Nào biết để Diệp Sơ lơ mơ đi thuyết phục bà lại được, phận làm con như ông sao có thể không vui mừng?

Một ngày trước Tết âm lịch, ông cố ý lái xe đến đây đón mẹ về nhà, trên xe, mẹ ông bỗng nhiên thốt lên một câu: “Kiến Quốc, Diệp Từ nhà ta năm nay đã là nhiều tuổi rồi nhỉ?”

“Qua năm nay cũng được hai mươi mốt rồi thưa mẹ.” Diệp Kiến Quốc lễ phép đáp lời.

“Hai mươi mốt rồi sao? Năm ta hai mươi mốt đã có hai đứa rồi đấy...” Bà nội nhắc tới chuyện này, đột nhiên hỏi Diệp Kiến Quốc tiếp: “Thế đã có người yêu gì hay chưa?”

Diệp Sơ đang ngồi ở ghế sau giật cả mình.

“Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại nhắc tới chuyện này?” Diệp Kiến Quốc hỏi.

“Cũng không có gì, ta chỉ là bỗng nhiên nhớ ra con trai lão Vương nhà bên cạnh năm nay hình như cũng hai mươi mốt rồi, nếu Diệp Từ chưa có ai, ta liền giới thiệu cho con bé...”

Diệp Sơ lúc ấy đang ngồi nhắn tin với Vệ Bắc, tay run lên, thiếu chút nữa đánh rơi cả di động xuống đất.

“Bà nội em nói muốn giới thiệu bạn trai cho em.” Cô vội vàng gửi tin nhắn sang cho Vệ Bắc.

Một lát sau, tin nhắn của Vệ Bắc đã gửi sang đây, chỉ vồn vện hai chữ: “Em dám?”

Tên này thật là, không thấy lo lắng chút nào sao? Vì thế, Diệp Sơ lại bấm chữ gửi qua cho hắn: “Có gì mà không dám?”

Vệ Bắc đương nhiên không cam lòng yếu thế, vì thế suốt dọc đường về nhà, hai người liên nói qua nói lại quanh chuyện bà nội giới thiệu bạn trai cho Diệp Sơ, gửi cho nhau đến N cái tin nhắn, bất tri bất giác, mấy tiếng đồng hồ ngồi xe cứ như vậy mà trôi qua.

“Vẫn ngồi đó nhắn tin nữa hả? Còn không mau xuống xe lấy hành lý về nhà.” Diệp Kiến Quốc thúc giục con gái.

Diệp Sơ lúc này mới lấy lại tinh thần, đem di động nhét vào trong túi áo, lục tục xuống xe lấy hành lý.

Nhìn theo bóng dáng vội vàng của con gái, trong lòng Diệp Kiến Quốc thở dài, hai đứa này cũng thật là... đừng quá lộ liễu vậy chứ? Nếu để cho mẹ con bé biết, không biết lại xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa đâu, ngấm lại lại cảm thấy thực là đau đầu mà.

Xem ra phải tìm cơ hội mà nhắc nhở con gái một chút mới được, ông âm thầm nghĩ trong lòng.

Bà nội đến ở cùng gia đình cô được ba ngày thì đến giao thừa. Sau giao thừa là tháng Giêng, từ mồng một đến mồng bảy, khách khứa đến nhà chúc tết nườm nượp không dứt.

Nhưng so với nhà Diệp Sơ thì nhà Vệ Bắc náo nhiệt hơn rất nhiều.

Vệ Đông Hải sau vụ án oan vừa rồi, cấp trên cảm thấy thực có lỗi vì hãm oan cho ông, không chỉ để ông quay lại chức vụ cũ, mà còn giành không ít nhiệm vụ quan trọng để ông làm. Tháng trước, ông vinh dự được trưởng khu cử đi dự hội nghị trên tỉnh, ý định muốn bồi dưỡng ông thành người kế nhiệm của mình.

Những người lúc trước sợ liên lụy, luôn tỏ ra xa lánh, bây giờ lại tự biến mình thành cái bánh bao không nhân, rủ nhau đến nhà Vệ Đông Hải nịnh nọt vuốt mông ngựa, nhiều đến mức có thể xếp thành cả một hàng dài.

Có được bài học từ lần trước, gia đình Vệ Đông Hải đều tỏ ra tránh né những người này càng xa càng tốt, chỉ là có vài người càng đuổi càng không đi, mấy lần không cho vào nhà nhưng vẫn mặt dày mày dạn mà sấn lại.

Nếu là trước kia, Vệ Bắc nói không chừng đã sớm giờ nắm đầm lên nên cho mấy cái rồi, có điều hán bây giờ dù sao cũng không còn là tên thiếu niên hay xúc động như trước nữa, đã biết nhiều chuyện không phải vùng nắm đầm là giải quyết được, chỉ là thật sự không quen nhìn mấy bộ mặt ghê tởm này, vì thế liền dứt khoát chạy ra ngoài tránh, một mực nhắm mắt làm ngơ.

Lánh nạn thôi, đương nhiên là phải kéo Diệp Sơ theo cùng rồi.

Diệp Sơ đáng thương, ngày nào cũng phải tìm cách đi lánh nạn với hán, trốn đi được vài lần, Lưu Mi Lệ bắt đầu oán giận: “Lâm Mậu Mậu cũng buông thả quá rồi, thế nào mà ngày nào cũng gọi con ra ngoài chơi vậy?”

“Cô ấy chỉ là thích đi chơi thôi mà mẹ!” Diệp Sơ nói cho có lệ, xong liền ra khỏi cửa.

Hai người cùng ra ngoài, Vệ Bắc liền kéo Diệp Sơ đi xem phim.

Phim hai người cùng xem là 《Siêu khuyến thần thông》, đây là bộ phim đang hot thời đó, có Tinh gia (Châu Tinh Trì) tham gia nữa, bộ phim này hài thì khỏi nói. Chỉ là năm tháng quá thật không buông tha cho một ai, Châu Tinh Trì năm đó vẫn thường hay đóng vai con trai của Ngô Mạnh Đạt, vậy mà bây giờ lại đổi thành đóng vai ba người khác, ngay cả phong cách phim cũng bắt đầu sâu sắc hơn xưa.

Tới phần cuối, có một màn Châu Tinh Trì chết, đã khiến không ít người phải rơi lệ.

Diệp Sơ thế nhưng cũng không nhận được hai mắt hồng hồng, không phải vì nội dung của phim, mà là bởi vì nhìn diễn viên hài kịch đã gắn liền với tuổi thơ của mình, bây giờ bỗng nhiên diễn một vai bi thương, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác nói không nên lời.

Một ngày nào đó, cô cũng sẽ trưởng thành, bước ra khỏi cánh cửa đại học, tìm việc làm, kết hôn, sinh lão bệnh tử. Đến ngày đó, cô không còn trẻ tuổi nữa, người ngồi bên cạnh cùng cô đi xem phim thế nào liệu có còn là hán nữa hay không?

“Đang nghĩ gì thế?” Vệ Bắc quay sang thấy cô đang thất thần, liền hỏi.

“Nghĩ về những chuyện sau này.”

“Chuyện sau này là những chuyện gì?”

“Thì như tốt nghiệp, đi làm, kết hôn chứ gì nữa...”

Vệ Bắc ngẩn ra, bỗng nhiên cười rộ lên: “Bà xã, em đang ám chỉ muốn anh lấy em đó sao?”

Đối với năng lực nắm bắt trọng điểm câu chuyện của hán Diệp Sơ quả là bội phục sát đất, có điều nếu đã nói về đề tài này, chỉ bằng cứ để nó thuận theo tự nhiên, vì thế Diệp Sơ nói: “Vậy anh đồng ý lấy em chứ?”

“Nói thừa! Em không gả cho anh thì còn gả cho ai?”

Hán vừa nói hết lời, hai người đều cảm thấy bồi hồi, bởi vì trong lòng cả hai đều đã rõ, đây không phải là lời nói vui đùa, hứa hẹn một khi đã nói ra miệng, thì đó chính là chuyện cả đời này.

Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng lòng này mãi chẳng đổi thay.

“Diệp Tử.” Vệ Bắc ôm Diệp Sơ vào lòng mình, thanh âm bỗng nhiên trở nên mềm mại: “Em có biết, lời anh vừa nói không phải vui đùa, anh thật lòng muốn được ở bên cạnh em cả đời này.”

“Em cũng vậy...” Diệp Sơ dụi đầu vào lòng hán, khẽ giọng nói: “Thế nhưng nếu có một ngày, chúng ta bỗng nhiên chán ghét người kia, vậy phải làm sao bây giờ?” Con gái trời sinh đã rất thích giả thiết tương lai.

“Làm sao có thể như vậy được?” Vệ Bắc bỗng kích động.

“Chuyện tương lai, ai có thể biết trước được đây?”

“Cho dù thực sự có ngày như vậy.” Vệ Bắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, đưa tay lên trước mặt cô, kiên định nói: “Anh tuyệt đối sẽ không buông tay em trước.”

Diệp Sơ sùng sốt, bỗng cười rộ lên.

“Em cũng sẽ không.” Cô nói xong, nâng tay lên đặt vào tay hắn.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, bọn họ đã ước định, sẽ không ai buông tay ra trước, Diệp Sơ cảm thấy, như thế này đã quá đủ rồi.

Lại qua vài ngày nữa, các trường học bắt đầu tắt bật chuẩn bị cho học kì mới.

Trường cảnh sát khai giảng rất sớm, thời gian nghỉ của Diệp Sơ vẫn còn hơn một tuần nữa, nhưng Vệ Bắc đã phải quay về trường học rồi. Ngày đó hắn đi, mưa suốt một ngày, thế nên hắn được người nhà mình lái xe đưa đi, Diệp Sơ không đi tiễn được, đành phải đứng bên cửa sổ, nhìn theo bóng xe của ba hắn chậm rãi biến mất.

Từng hạt mưa lẻ loi rơi lên ô kính cửa sổ, càng làm tăng thêm nỗi buồn ly biệt trong cô.

Gặp nhau, chia xa, lại gặp nhau, lại chia xa... Tình yêu của hai người tựa như đi vào trong một vòng tròn luẩn quẩn, có đôi khi tràn ngập hy vọng, có đôi khi lại tràn đầy ưu thương, nhiều lúc cô cảm thấy thực bất đắc dĩ như bây giờ, luôn chờ đợi đến ngày được gặp lại nhau, không còn phải chia lìa nữa.

“Con gái, ăn cơm thôi!” Lưu Mĩ Lệ ở bên ngoài gọi vào.

“Con đến đây!” Diệp Sơ thu hồi suy nghĩ, đi ra khỏi phòng.

Bữa cơm hôm nay là bữa cơm tết cuối cùng mà bà nội ăn cùng gia đình cô, bởi vì ngày mai bà cụ sẽ về quê nhà, bà nói không khí ở thành phố không tốt, xe cộ qua lại nhiều, đường đi phức tạp, chẳng bằng về quê sống yên ổn hơn.

Trong vòng một ngày phải chứng kiến cảnh ly biệt tới hai lần, tâm tình Diệp Sơ hiển nhiên vô cùng không tốt.

“Diệp Từ, dù sao cháu cũng còn gần một tuần nữa mới khai giảng, chi bằng về quê ở cùng bà nội thêm vài ngày được không?” Bà cụ vẫn là yêu thương đứa cháu gái này nhất, hôm nay đã thuyết phục cháu gái cùng bà về không dưới một lần đâu.

Diệp Kiến Quốc ở một bên cười nói: “Mẹ, mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định giới thiệu bạn trai cho Diệp Từ nữa ă?”

Bà cụ lại lắc đầu: “Con nghĩ ta lớn tuổi nên không biết gì ă? Diệp Từ có bạn trai rồi, ta mắt kém nhưng cũng nhìn ra được đấy!”

Trong lòng Diệp Sơ run rẩy, đôi đứa cô đang cảm thiếu chút nữa đã tuột khỏi tay.

“Mẹ, mẹ nói gì ă?” Lưu Mĩ Lệ cảnh giác nghe được.

Diệp Kiến Quốc vừa thấy không thích hợp, lập tức cắt ngang câu chuyện: “Không có gì, không có gì, chắc mẹ lại đang tưởng Tiểu Nam là bạn trai của Diệp Từ đấy mà! Mẹ, con đã nói với mẹ rồi mà, người kia không phải là bạn trai của Diệp Từ đâu ă.”

“Đó không phải là cậu thanh niên đến nhà chúng ta!” Bà cụ nóng nảy: “Ta là nói đến cậu thanh niên đứng nắm tay Diệp Từ dưới lầu kia kia, thằng bé đó mặt mũi trông cũng khá lắm.”

Diệp Sơ lập tức trở nên căng thẳng, mấy ngày hôm trước quả thật cô và Vệ Bắc có chạm mặt nhau ở dưới lầu, nhưng vì lúc đó là ban ngày, cô sợ bị người ta thấy, cho nên hai người mới chạm nhẹ chút rồi đi, không ngờ chỉ có vậy lại bị bà nội cô nhìn thấy.

Trách không được mấy ngày nay bà cụ không thấy nhắc lại chuyện giới thiệu bạn trai cho cô nữa.

Trách không được mới sáng ngày bà cụ đã huyền thuyên là sắp được ôm cháu nội.

Diệp Sơ nhìn không được nhìn trộm mẹ mình một cái, sắc mặt Lưu Mĩ Lệ lúc này còn đen hơn Bao công, kìm nén cơn giận muốn phát tác, hỏi: “Có chuyện này thật sao?”

Cứ việc vì Vệ Bắc mà cô đã nói dối trước mặt mẹ không biết bao nhiêu lần, nhưng đến chuyện này, cô lại không có cách nào khác lắc đầu bác bỏ. Trong lòng như có một giọng nói đang nói với cô, dù sao cũng phải đến lúc ra mắt mẹ, chi bằng nhân cơ hội này thừa nhận với mẹ luôn đi.

Bữa cơm vốn đang cười nói vui vẻ, bỗng nhiên trở nên im phăng phắc.

Tìm Diệp Sơ đập gia tốc, không biết mẹ cô sẽ phản ứng thế nào nữa.

Ngay lúc này, có tiếng đôi đứa bị đập lên mặt bàn, phát ra một tiếng “Cạch” thật vang.

“Làm sao vậy?” Bà nội bị làm cho giật mình, hỏi con dâu.

“Dạ không có gì đâu mẹ, con bị trượt tay thôi, mẹ đừng để bụng.” Lưu Mĩ Lệ mỉm cười xin lỗi mẹ chồng, nhưng trong lúc đang cười vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Sơ một cái.

Ánh mắt kia giống như đang nói, chuyện này—tính sổ sau!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Edit: Pingki

Diệp Sơ lớn từng này rồi, có lẽ chưa bao giờ thấy căng thẳng như bây giờ, từ tối hôm qua chuyện bị bại lộ cho tới bữa cơm sáng ngày hôm nay, Luru Mĩ Lệ tỏ ra vô cùng bình tĩnh y như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Chính là, người đi trước có câu ‘sự yên bình trước cơn giông bão’, Diệp Sơ cảm thấy gia đình cô đang ở trong tình trạng này, có lẽ sau buổi sáng tiền chân bà nội về xong, đến chiều thôi, trong nhà sẽ nổi lên một bầu không khí chết chóc cực kì đáng sợ. =.=

Chỉ cần nghĩ đến biểu tình tối hôm qua của mẹ, Diệp Sơ lại cảm thấy tình hình này thực nghiêm trọng.

Cô có chút sợ hãi, thực muốn gọi điện nói cho Vệ Bắc, nhưng rồi lại nghĩ đến hần đang ở cách nơi này cả ngàn dặm, nếu biết thì chỉ càng thêm không yên lòng, còn cô nơi này một thân một mình, lại không dám đối mặt.

Ngay tại lúc cô đang nghĩ trước lo sau, không biết nên giải quyết như thế nào thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn của ba ba gửi đến.

Diệp Kiến Quốc chỉ nhắn duy nhất một chữ: “Chạy!”

Một chữ này lập tức thức tỉnh Diệp Sơ, tính tình của mẹ cô vẫn luôn cương quyết như vậy, muốn bà ấy thay đổi thái độ e rằng không phải là chuyện tức thì, chỉ bằng ba mươi sáu kế “tẩu vi thượng sách”, chạy thoát trước rồi nói sau.

Nghĩ kĩ như vậy, Diệp Sơ vội vàng thu dọn hành lý, gấp gấp chạy trốn về trường.

Lại nói, Luru Mĩ Lệ thật vất vả mới tiễn mẹ chồng về xong, đang tính toán quay về nhà nói chuyện cho rõ với con gái, lại không nghĩ tới chân trước mới sai bước vào nhà, chân sau liền phát hiện không thấy con gái đâu, chỉ có duy nhất một tờ giấy để lại trên bàn, nói là trường học có việc, phải đi trước.

Lấy cái cơ rách nát gì thế này? Con lừa giận của bà nhìn suốt một đêm rồi cực cũng bùng nổ, cầm tờ giấy vò thành cục ném lên trên bàn, chỉ thẳng vào ông xã mà mắng: “Ông xem xem, đều là do ông nuông chiều quá làm nó sinh hư!”

Về mặt Diệp Kiến Quốc vô tội: “Chuyện này sao lại bảo tôi chiều con?”

“Không phải ông thì còn ai vào đây nữa? Tôi đã nói Diệp Từ sao đạo này kì quái như vậy, không có việc gì là lại chạy ra ngoài, là ông bảo tôi đừng quản nhiều như thế. Bây giờ thì hay chưa? Chạy theo con người ta rồi!”

“Gi mà chạy chứ? Con nó đến trường đi học mà.”

“Ông bớt đòi khái niệm đi cho tôi! Trường nó còn chưa khai giảng đâu, nó đến trường mà làm gì? Còn không phải là muốn tránh tôi sao... Không đúng!” Bà như nghĩ tới điều gì, lại nói: “Diệp Từ từ nhỏ đã ngoan ngoãn, không bao giờ biết giờ mấy trò này, không phải là ông dạy hư con nó chứ?”

Diệp Kiến Quốc lúc ấy đang châm trà, bị bà xã nói như vậy làm cho chấn động, thiếu chút nữa là rót cả nước nóng lên tay mình.

“Chuyện này sao lại bảo là tôi dạy? Bà cũng suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, có khi trong trường con nó có việc thật thì sao.”

“Hừ! Ông cứ gạt tôi đi, dù sao chuyện này tôi cũng nhất định phải hỏi cho rõ ràng, hòa thượng chạy thoát nhưng vẫn còn miếu, cùng lắm thì tôi sẽ đến trường tìm nó!” Luru Mĩ Lệ vừa nói xong, liền ra ngoài thật.

Diệp Kiến Quốc thấy tình hình không ổn, vội vàng ra ngăn bà xã lại: “Bà trước hết đừng làm căng như vậy a.”

“Tôi sao có thể không làm căng được? Diệp Từ ở bên ngoài lừa gạt chúng ta có bạn trai, con bé còn nhỏ như vậy, nhờ đâu bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?”

“Bà cũng đừng nói khoa trương thế, con gái chúng ta cũng đã lớn thế rồi, chẳng lẽ chút năng lực phán đoán còn con ấy cũng không có được hay sao?”

Luru Mĩ Lệ cười khẩy một tiếng: “Không chắc được! Nếu nó đã bằng lòng người ta sao còn lén lút như vậy, không dám mang đến ra mắt ba mẹ? Tôi thấy con bé này chính là đang chột dạ, không chừng lại quen với tên không ra gì... Không đúng!” Luru Mĩ Lệ bỗng nhiên nhớ ra điều gì, lập tức kêu lên

sợ hãi: “Mẹ chồng nói mặt mũi tên nhóc kia trông rất anh tuấn, sẽ không phải là tên nhóc nhà họ Vệ đấy chứ?”

Lưu Mi Lệ bị giấu diếm nhiều năm như vậy, thoáng cái như được thức tỉnh, tất cả những khúc mắc trước đây tựa như đều được giải đáp ngay tại lúc này vậy.

Nếu người kia thực là Vệ Bắc, Diệp Sơ, con chết chắc rồi!

Hai mắt Lưu Mi Lệ nhất thời bắn ra tia lửa giận hừng hực.

Thấy bà xã mình sắp không ngăn lại được nữa, Diệp Kiến Quốc chợt nảy ra cách để đối phó, nói: “Cho dù bà muốn đi thật, vậy bà có nghĩ sẽ nói chuyện với con gái thế nào cho phải hay không?”

Lời này ấy vậy mà lại khiến Lưu Mi Lệ lưỡng lự, chuyện xảy ra quá mức đột ngột, bà rất tức giận, nhưng quả thật chưa nghĩ ra nên nói thế nào với con cho phải lẽ.

Thấy bà xã hơi mềm lòng, Diệp Kiến Quốc bắt đầu tiến lên từng bước: “Bà nghĩ đi, hai chúng ta đều đã từng trải qua tuổi của con bây giờ, năm đó tôi với bà yêu nhau, nếu mẹ bà mà phản đối, bà sẽ làm thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào? Với tính tình này của ông, nếu mẹ tôi mà không đồng ý, tôi sẽ không gả cho ông đâu!”

“Bà chắc chứ?” Diệp Kiến Quốc cười rộ lên, trong ánh mắt như ẩn như hiện nét phong phạm năm đó.

“Đương nhiên...” Miệng bà tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng nhiều ít đã có chút dao động.

Khi đó hai người đều còn trẻ, lão già bụng bia trước mắt này vẫn còn là một chàng thanh niên tri thức khôi ngô tuấn tú, mặc một thân âu phục Tôn Trung Sơn được ủi thẳng tắp, đứng dưới tàng cây mím cười với bà, hình ảnh nụ cười dưới ánh mặt trời rực rỡ, làm trái tim của bà thổn thức không thôi.

Bà rời ánh mắt mình khỏi ông già đang cười ngây ngô bên cạnh mình, trong lòng có chút có chút, nói: “Quên đi...”

Diệp Kiến Quốc mừng rỡ vô cùng: “Quên đi thật sao?”

“Đừng tưởng bở!” Lưu Mi Lệ trừng mắt nhìn ông một cái, “Qua được hôm nay, dẫu sao con bé này cũng không có gan trốn cả đời ở trường học được đúng không? Chờ nó về, tôi sẽ tìm tính sổ sau!”

Trong lòng Diệp Kiến Quốc thở dài: Aiz, làm ba thật khó a!

Lưu Mi Lệ thực hiện nhiên đã quá xem nhẹ khả năng trốn tránh của Diệp Sơ, cùng với kỹ xảo mật báo của ông chồng nhà mình.

Vốn dĩ cứ được nghỉ là Diệp Sơ lại về nhà, thế nhưng lần này một mình lại ở lại trường tới hôm khai giảng luôn. Cái này cũng chưa tính, khai giảng xong, đến cuối tuần cô lại tham gia hoạt động cùng Chi đoàn khoa, liên tiếp mấy tuần như vậy đều ở lại trong trường không hề về nhà.

Kể từ đó, đừng nói là bạn cùng phòng với Diệp Sơ, ngay cả Vệ Bắc đang học ở thành phố C xa xôi cũng bắt đầu cảm thấy không bình thường, vài lần gọi điện thoại qua cho cô hỏi nguyên nhân, đều bị cô đánh trống lảng cho qua.

Hôm nay là cuối tuần, Diệp Sơ lại không về nhà, một mình trốn trong phòng kí túc lên mạng chơi trò chơi.

Bỗng nhiên, trên màn hình máy tính nhảy ra một cửa sổ trò chuyện trên QQ.

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Mẹ Bảo: ?

Cực Bắc: Đang ở nhà hả?

Mẹ Bảo: Không, em đang ở trường.

Cực Bắc: ... Em lại không về nhà nữa?

Mẹ Bảo: Uhm

Cực Bắc: Trong trường có hoạt động gì à?

Mẹ Bảo: Không.

Cực Bắc: Không có chuyện gì vậy sao em còn không về nhà?

Mẹ Bảo: Trong trường có hoạt động phải tham gia.

Cực Bắc: ...

Vệ Bắc bị cô làm cho tức điên, cô nhóc này rõ ràng đang có chuyện giấu mình mà.

Cực Bắc: Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải em cãi nhau với người nhà đấy chứ?

Mẹ Bảo: Không.

Cực Bắc: Không cãi nhau thì sao em không về nhà đi?

Mẹ Bảo: Uhm.

Cực Bắc: Ừm gì mà ừm a! Tóm lại là xảy ra chuyện gì?

Mẹ Bảo: Không có việc gì.

Cực Bắc: ...

Cực Bắc: Diệp Phi, anh nói cho em biết, đừng hòng gạt được anh!

Cực Bắc: Diệp Phi, em trả lời anh đi a!

Cực Bắc: Diệp Phi, em chết ở đâu rồi!

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Chào bạn, “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một biểu tượng nhắc nhở.

Cực Bắc: ...

Nhìn ô trò chuyện chỉ toàn thấy lời nhắc nhở của hệ thống, Vệ Bắc phẫn nộ, không biết phải làm sao, phải nói thế nào nữa.

Cực Bắc: Diệp Tử, em định ngay cả anh cũng không muốn nói cho biết nữa sao?

Một lát sau, cuối cùng trong ô trò chuyện cũng thấy xuất hiện câu trả lời của Diệp Sơ.

Mẹ Bảo: Mẹ em biết chuyện của chúng ta rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit: Pingki

Vệ Bắc cảm thấy chính mình sắp bị Diệp Sơ làm cho tức chết rồi, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cô gái kia thế nhưng lại có thể giấu diếm hẩn đến tận bây giờ. Nhưng nghĩ lại, trong lòng hắn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dù sao hai người đã định sẽ bên nhau cả đời, đây cũng xem là chuyện tất nhiên, không thể nào lén lút lút cả đời như kẻ trộm được.

Chính là tình hình trước mắt lúc này, quả thực không lạc quan cho lắm.

Vệ Bắc thuận tay lấy chiếc gương trên giường trên của Nhị Suất, soi qua soi lại, soi ngang soi dọc. Vẫn cảm thấy cái tên trong gương này, có mắt có mũi, diện mạo rất anh tuấn, bộ dáng người trụ cột của tương lai, thế nào lại có thể không vừa mắt mẹ vợ đây?

“Bác ca, đừng soi nữa, đẹp trai lắm rồi!” Nhị Suất ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

Vệ Bắc ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi cậu ta: “Cậu cảm thấy tôi đáng ghét lắm phải không?”

Nhị Suất sùng sốt, cười gượng hai tiếng: “Lời này thì liên quan gì tới em...”

“Nói thật!” Vệ Bắc trừng mắt nhìn cậu ta một cái.

Nhị Suất ho khan hai tiếng: “Hình như, có một chút thì phải...”

Vệ Bắc: “...”

Vừa thấy sắc mặt Vệ Bắc thay đổi, Nhị Suất vội vàng giải thích: “Lúc trước mới quen anh, quả thực là cảm thấy anh rất đáng ghét, nhưng mà quen nhau lâu rồi cũng thành quen... Ak, ý em là, kỳ thật anh rất tốt, ngay thẳng, có tình có nghĩa, chỉ có điều tính tình hơi... Ai u, em cái gì cũng chưa nói, em bị mất trí nhớ, mất trí nhớ a!”

Vệ Bắc không còn gì để nói.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn bắt đầu nghĩ về chính mình, thực sự hung dữ như vậy sao? Thực ra thì cũng tạm được, chỉ là không quá thích cười, thỉnh thoảng lại hay trừng mắt người ta, nói chuyện thì hơi lớn tiếng một chút... Được rồi, hắn thừa nhận mình quả thật có chút đáng ghét.

Xem ra, muốn thay đổi hình tượng của mình trong mắt mẹ vợ tương lai, thật đúng là chuyện không dễ dàng gì a!

Vệ Bắc khép hờ hai mắt, trong lòng bắt đầu tự hỏi phải giải quyết vấn đề nan giải này thế nào.

Chuyện cứ kéo dài như vậy, đảo mất một cái đã tới tháng tư rồi.

Trước tháng tư đó, cuối cùng Diệp Sơ cũng về nhà được hai lần, lần thứ nhất về, đúng lúc có dự tiệc và cô đến nhà họ chơi, ngại có khách ở đây, Lưu Mĩ Lệ không làm khó con gái. Lần thứ hai lại càng khéo hơn, Lưu Mĩ Lệ vừa khéo phải về nhà mẹ đẻ có việc, khi trở về thì con gái đã đi về trường trước một bước rồi.

Liên tiếp hai lần vừa khéo như vậy, Lưu Mĩ Lệ cũng nhìn ra được manh mối.

“Là ông đi mật báo có phải không?” Bà hỏi chồng.

Diệp Kiến Quốc vội vàng lắc đầu: “Làm gì có, sao lại như thế được?”

“Bớt xàm đi, trong bụng ông có mấy khúc ruột tôi còn không biết sao? Chính là do ông nuông chiều con bé quá, mới khiến nó không ngoan như bây giờ đó.”

“Kỳ thật tôi cảm thấy con gái chúng ta vẫn rất ngoan mà.” Diệp Kiến Quốc nói.

“Ng ngoan? Ng ngoan cái rắm! Ng ngoan mà nó lại gạt tôi đi tìm bạn trai sao? Ng ngoan mà nó lại đi trêu chọc đến con trai nhà họ Vệ kia? Tôi nghĩ mãi rồi, con bé kia không biết nó nghĩ thế nào? Tên nhóc kia cũng chỉ là một tên côn đồ, từ nhỏ đến lớn chỉ biết gây chuyện thị phi, nó còn chê mình bị thằng nhóc kia ức hiếp chưa đủ nữa sao?”

“Đó đều là chuyện trước kia, bà nhắc lại đó để làm gì nha?”

“Có thể không nhắc lại sao? Thằng nhóc Vệ Bắc đó từ nhỏ đã thích ăn hiếp Diệp Tử nhà ta, nhờ đâu sau này lấy về nó bạo lực con mình thì làm sao bây giờ? Diệp Tử sẽ phải ăn khổ thôi! Tôi không hiểu được con gái mình rốt cục vừa ý tên nhóc kia ở điểm nào nữa!”

Diệp Kiến Quốc cẩn thận nghĩ nghĩ: “Chỉ ít vẫn còn được cái diện mạo để nhìn đi.”

“Diện mạo đẹp cái rắm, mặt đẹp thế có thể lấy ra ăn được không?”

“Bà còn nói nữa, tôi trước kia diện mạo cũng được lắm nha.” Diệp Kiến Quốc hắc hắc cười hai tiếng.

Lưu Mĩ Lệ hết chỗ nói rồi.

Thấy bà xã nổi giận, Diệp Kiến Quốc vội vàng đi dỗ bà ấy: “Kỳ thật không phải tôi thiên vị thằng nhóc kia, nhưng mà cảm thấy con gái mình cũng lớn rồi, nên có chính kiến của mình, cho dù bà không đồng ý, nhưng ít ra cũng cho hai đứa nó một cơ hội, có đúng không?”

Cơ hội? Lưu Mĩ Lệ liếc ông xã mình một cái: “Được lắm, ông cũng muốn đổi nghịch với tôi luôn rồi! Cho cơ hội phải không? Tôi cho là được chứ gì!” Nói xong, bà cầm điện thoại gọi cho con gái.

Diệp Sơ đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ, cảm thấy thực hoảng sợ, còn tưởng rằng mẹ chuẩn bị tới đây tính sổ với cô. Lại không nghĩ rằng, mẹ chẳng những không mắng cô, còn nói muốn cô đưa Vệ Bắc về nhà một lần.

Tình hình chuyển biến bất ngờ, khiến Diệp Sơ nhất thời có chút cảm giác không kịp thích ứng, ngoài miệng tuy rằng đã đồng ý với mẹ rồi, nhưng trong lòng lại đang nghĩ xem nên nói với Vệ Bắc thế nào đây.

Với tính tình của hắn, nếu đến gặp mặt mẹ cô, e rằng chuyện lại càng hỏng bét hơn mất thôi.

Ngay tại lúc cô đang cầm di động, không biết nên làm thế nào, Khương Tử cũng đang trong phòng lên mạng bỗng nhiên kêu to “Ah” một tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Sơ hỏi.

Khương Tử vội vàng kéo cô qua, chỉ chỉ vào màn hình máy tính: “Cậu xem đi này!”

Diệp Sơ tò mò liếc qua màn hình máy tính một cái, lập tức nhìn thấy một dòng tiêu đề cực kì bắt mắt trên diễn đàn của trường —— 《【 Tin hot】 Một người “tì tiện” đến mức không ai sánh bằng, người đẹp mà như vậy bạn dám lấy không? 》

Đây là...

Mang theo tính tò mò, Diệp Sơ tiếp tục kéo xuống dưới, vừa nhìn thấy, cô đã bị nội dung của bài viết này làm cho kinh hãi.

ID của chủ bài viết này là “Kẻ biết tuốt”, còn người được nhắc đến đúng là Trương Tiểu Giai, bạn cùng phòng của các cô, kẻ đó nói mình và Trương Tiểu Giai từng học chung trường trung học, chỉ thẳng ra rằng hồi còn học trung học, Trương Tiểu Giai đã vô cùng tồi tệ, thường xuyên trốn học, còn liên tục vi phạm nội quy nhà trường, nhưng tất cả những chuyện đó đều được ba của mình dùng tiền dẹp yên, thậm chí cả chuyện cô ấy đến học trường này cũng là nhờ ba mình thông qua quan hệ mới vào được.

Đó vẫn còn đang nhẹ, kéo xuống dưới nữa “Kẻ biết tuốt” kia còn độc ác hơn. Hắn nói Trương Tiểu Giai trời sinh đã dâm dăng, từng phá thai vài lần, giờ thủ đoạn cướp bạn trai của người khác, khiến cô gái kia phải nhảy lầu tự sát.

Lời lẽ bài viết này rất độc địa, trong diễn đàn trường cô bình thường chẳng mấy người vào, thế nhưng cả đêm qua phải có cả trăm bài viết đưa lên. Bởi vì kẻ rêu rao kia chỉ nói ra họ, nhưng dường như tất cả mọi người đều nhảy vào mắng Trương Tiểu Giai, lời nói sau so với lời nói trước còn độc ác hơn, Diệp Sơ xem mà chết lặng người.

“Tôi nói này, đây sẽ không phải là sự thật đó chứ?” Khương Tử liu lười.

Diệp Sơ vẫn còn đang trong nỗi khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần, cô không tin vào kẻ đi rêu rao này, chỉ cảm thấy Trương Tiểu Giai tuy rằng tính tình lạnh đậm, nhân duyên cũng không tốt lắm, nhưng cũng không quá đáng đến mức như bài viết này nói, ít nhất bọn họ cũng ở chung gần hai năm nay, cô tin cô ấy tuyệt đối không phải là người như thế.

Đến tận cùng là ai lại muốn hãm hại một cô gái như thế này? Không biết Trương Tiểu Giai sẽ phải đối mặt với chuyện này như thế nào đây? Nghĩ vậy, Diệp Sơ không khỏi thấy lo thay cho cô ấy.

Chuyện Diệp Sơ lo lắng rất nhanh đã thành sự thật.

Ngay ngày hôm sau khi chuyện xảy ra, bài viết kia được lan truyền trong trường, bởi vì là bạn cùng phòng, có vài người ngồi lê đôi mách thậm chí còn tìm đến bọn họ hỏi chuyện về Trương Tiểu Giai.

Diệp Sơ thấy Trương Phương Phi đang cùng một nữ sinh khoa khác hào hứng bàn về chuyện bài viết trên diễn đàn, bỗng nhiên cảm thấy trong người dâng lên một trận ghê tởm, vừa hết giờ học liền chạy một mạch về phòng.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Trương Tiểu Giai vốn dĩ giờ này phải đang ngồi trên giảng đường, đang ngồi một mình trong phòng, trên tay còn đang kẹp điều thuốc cháy dở.

Dường như ngoại trừ lần khai giảng năm nhất kia, Diệp Sơ đã rất lâu rồi không thấy Trương Tiểu Giai hút thuốc lại, ngay lúc này một mình cô ấy đứng trên ban công, bên cạnh là màn hình máy tính đang mở trang diễn đàn quen thuộc mấy hôm nay, trong lòng Diệp Sơ hiểu, cô ấy đã biết bài viết kia rồi.

Tình cảnh này, Diệp Sơ bỗng cảm thấy có chút do dự, không biết có nên đi vào trong đó hay không, nếu vào rồi lại không biết nên an ủi cô ấy như thế nào.

Đang do dự, Trương Tiểu Giai đã biết cô về, cô ấy xoay người, điều thuốc trong tay cháy được phân nửa, qua làn khói chấp chờn, Diệp Sơ mơ hồ nhìn thấy hốc mắt cô ấy đỏ lên.

Không biết làm sao, Diệp Sơ bỗng nhiên cũng cảm thấy thực khổ sở theo.

Thấy Diệp Sơ như vậy, Trương Tiểu Giai lại nhú mày, “Cậu làm gì thế?” Cô ấy hỏi, một tia yếu ớt vừa rồi trong mắt, trong tích tắc đã bị khí thế mạnh mẽ của cô ấy che lấp.

Diệp Sơ không biết nên trả lời như thế nào, vẫn đứng nguyên tại chỗ, mở miệng hỏi: “Cậu, vẫn ổn chứ?”

Trương Tiểu Giai tự giễu cười cười, dập tắt điều thuốc trong tay, khi lộn khói cuối cùng bay lên, dường như cô ấy tự thi thãm một câu: “Một điều cuối cùng, từ nay về sau không hút nữa...”

Đáp án chẳng ăn nhập gì với câu hỏi khiến Diệp Sơ có chút không hiểu thế nào, đứng một chỗ ngẩn người.

“Tôi nói.” Trương Tiểu Giai cầm mẫu thuốc vừa dập ném vào sọt rác, ngẩng đầu hỏi Diệp Sơ: “Cậu có thích ai đó không?”

Tuy rằng không biết cô ấy vì cái gì lại hỏi chuyện này, Diệp Sơ vẫn là gật đầu nhẹ một cái.

“Cậu thích anh ta lắm sao?”

“Uhm” Diệp Sơ lại gật đầu.

“Thích được bao lâu rồi?”

Diệp Sơ nghĩ nghĩ hồi lâu, từ khi hai người quen biết nhau đến bây giờ, chắc cũng được hơn mười ba năm rồi, có điều nếu nói về động tâm, tính ra cũng không lâu lắm.

Ngay tại lúc Diệp Sơ còn đang chìm trong hồi ức, Trương Tiểu Giai lại đột nhiên mở miệng: “Tôi từng thích một nam sinh, suốt sáu năm ròng.”

Diệp Sơ kinh ngạc, cô ấy nói vậy chẳng lẽ người kia không phải Trác Húc?

Trương Tiểu Giai ngẩng đầu, tiếp tục chậm rãi kể: “Năm ấy tôi mười ba tuổi đã quen anh ta, thành tích của anh ta rất tốt, nhưng bản chất lại một chút cũng không ngoan, anh ta rủ tôi trốn học, dạy tôi hút thuốc, tôi còn nhớ rõ khi đó trời mưa, bọn tôi cùng trú dưới mái hiên rồi cùng hút thuốc, sau đó anh ta đề tôi xuống hôn, anh ta là tên con trai đầu tiên hôn tôi, thiếu chút nữa còn trở thành người đàn ông đầu tiên của tôi nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó có một ngày, vị hôn thê của anh ta tới tìm tôi, mắng tôi là hồ ly tinh, tôi mới biết được thì ra anh ta vẫn mang hôn ước trên người, ở bên tôi chẳng qua chỉ là muốn chơi đùa mà thôi. Gì mà thiên trường địa cửu, thế non hẹn biển, toàn bộ mẹ nó đều là chó má!” Nói đến chỗ này, cô ấy bỗng nhiên tự giễu: “Kỳ thật tôi cũng chẳng muốn để ý người ta nói tôi thế nào, chỉ là...”

Chỉ là nhớ tới đoạn tình cảm thất bại kia sao? Diệp Sơ nhìn cô gái xem chuyện này như chẳng có gì, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình thực may mắn, tuy rằng cô và Vệ Bắc trải qua vô số lần chia chia hợp hợp, nhưng ít ra mười mấy năm trời qua, người con trai từng nói thích cô kia, vẫn luôn thủy chung, chưa từng thay lòng đổi dạ.

Trên thế giới này, có những mối tình thật nồng nhiệt nhưng không dài lâu được, lại có những mối tình thực nhẹ nhàng nhưng lại kéo dài được mãi mãi.

Cô thực may mắn có được một tình yêu êm đềm.

Vài ngày sau, chuyện kia vẫn không ngừng lại, thế cho nên đã mang đến không ít phiền toái cho cuộc sống riêng của Trương Tiểu Giai.

Đầu tiên là đi trên đường có vài người chỉ trích, sau đó đi động lại nhận được vài tin nhắn nặc danh mắng nhiếc, cuối cùng mấy kẻ phiền hà còn tìm đến tận nơi, điện thoại trong phòng kí túc cũng không buông tha. Không biết là ai, cứ tới đến là bắt đầu gọi điện đến quấy rầy, làm hại cả mấy người trong phòng buổi tối cũng không được ngủ ngon.

Trương Phương Phi tuy rằng chưa nói trước mặt, nhưng sau lưng lại không ngừng oán giận, Khương Từ thì có vẻ rất không vui, duy chỉ có Diệp Sơ là vì biết cô ấy bị oan, cho nên đặc biệt quan tâm đến cô ấy, quan hệ giữa hai người cũng nhờ vậy mà gần gũi hơn một chút.

Cứ như vậy qua hai ba ngày tiếp, ngày mừng một tháng năm đã tới rồi.

Lúc gần tối, Diệp Sơ phải đến văn phòng đoàn ủy giao tài liệu, lúc đang đi nhanh, bỗng nhiên nghe thấy từ văn phòng giảng viên bên cạnh truyền ra tiếng ồn ào, thanh âm chói tai của vị giảng viên truyền ra từ khe cửa khép hờ.

“Em đừng nghĩ trong nhà có tiền là có thể muốn làm gì thì làm, trường chúng tôi mở ra, không phải để giáo dục những người như thế!”

Giữa tiếng la mắng bỗng nhiên vang lên một tiếng ‘rầm’ thật lớn, ngay sau đó cánh cửa bị xô mạnh, một người lao ra. Diệp Sơ nhìn kĩ lại, chẳng phải là Trương Tiểu Giai sao? Xem ra là mới cãi nhau với giảng viên xong.

Cô ấy đang tức giận, không để ý đến Diệp Sơ, xoay người bước đi.

Diệp Sơ nhìn theo xem cô ấy muốn đi đâu, nên vội vàng đuổi theo, một đường hơn nửa cái vườn trường, đợi đến khi Trương Tiểu Giai dừng chân thì Diệp Sơ cũng dừng theo.

“Có ai nói với cậu là cậu thích đi lo chuyện bao đồng hay không?” Trương Tiểu Giai xoay người lại, không kiên nhẫn nhìn cô.

Có sao? Diệp Sơ nghĩ nghĩ, kỳ thật từ nhỏ đến lớn, chuyện cô không thích quan nhất chính là chuyện của người khác không liên quan đến mình, chỉ có lần này là ngoại lệ. Có lẽ là vì cảm thấy tính tình của Trương Tiểu Giai rất giống cái người nào kia, thế nên bất tri bất giác mới quan tâm đến thôi.

Thấy Diệp Sơ sững sờ chỗ không nói được lời nào, cuối cùng vẫn là Trương Tiểu Giai thỏa hiệp, đi đến gần cô nói: “Đi thôi.”

Diệp Sơ chưa kịp thở hết hơi, hỏi: “Đi đâu chứ?”

“Không phải cậu thích đi theo tôi lắm sao? Cho cậu thỏa mãn!” Cô ấy nói xong, không đến hai lời liền kéo Diệp Sơ đi.

Diệp Sơ hồi hận.

Cô lúc ấy đi theo Trương Tiểu Giai chỉ là vì sợ cô ấy mới cãi nhau với giảng viên, trong lòng nghĩ quần đi làm chuyện đại đột, ai mà biết cô gái này chẳng những không bị ảnh hưởng tâm trạng gì, ngược lại tính lực càng thêm tràn đầy, thế nhưng lại kéo cả Diệp Sơ đi dạo phố! Không, này không còn dùng từ ‘đi dạo phố’ để hình dung nữa, mà phải gọi là ‘điên cuồng mua sắm’ mới đúng a!

Diệp Sơ bị cô ấy kéo đi, từ mấy sạp hàng nhỏ lẻ gần cổng trường cho tới những shop hàng hiệu đắt tiền ở trung tâm thành phố, mua cả một đồng hồ này kia, quần áo, giày dép chưa nói, khoa trương nhất là chuyện cô ấy thiếu chút nữa đã mua luôn cả cái tủ bằng gỗ thô trong tiệm trang sức đẳng kia.

Nhìn đồng hồ này nọ vừa mua được, Diệp Sơ khóc không ra nước mắt, cô hoài nghi bản thân mình bị hoa mắt mới cảm thấy Trương Tiểu Giai giống tên Vệ Bắc kia, bây giờ thì xem ra hai người này không giống nhau chút nào, chỉ ít mỗi lần cô và Vệ Bắc ra ngoài, cũng chưa bao giờ phải lo hần sẽ khiêng cả một cái tủ gỗ thô về nhà.

Cả một buổi tối lẫn qua lẫn lại như vậy, Trương Tiểu Giai cuối cùng cũng bị mệt lử, gọi điện thoại cho Trác Húc, chẳng mấy chốc đã thấy Trác Húc lái xe tới đây.

Trương Tiểu Giai cũng không chào hỏi với anh ta, đem đồ vừa mua được nhét lung tung vào ghế sau xe, sau đó cả người cũng chui vào luôn, người mặc váy ngắn, thực không chút hình tượng mà nằm úp sấp trên băng ghế ngủ, bởi vì tư thế không có một tí gì là lịch sự này, lại để cho Diệp Sơ vô tình nhìn thấy thứ không nên thấy. Băng son mỹ nhân thể nhưng lại mặc quần lót màu phấn hồng có in hình Hello Kitty!

Diệp Sơ còn chưa kịp xấu hổ, chợt nghe Trác Húc giải thích nói: “Em đừng để bụng, cô ấy từ nhỏ đã như vậy.”

“Từ nhỏ đã thích ngủ trên xe thế này?” Diệp Sơ hỏi.

Trác Húc bình tĩnh trả lời: “Không, từ nhỏ cô ấy đã thích Hello Kitty.”

Diệp Sơ: “...”

Xét thấy băng ghế sau đã bị Trương Tiểu Giai cùng với đồ của cô ấy mua chiếm trọn, Diệp Sơ đành phải chuyển lên ngồi ở ghế trên cạnh người lái. Suốt dọc đường đi, Trác Húc tỏ ra rất điềm đạm, vừa lái xe vừa tán gẫu vài chuyện thường ngày với cô.

Lúc xe chạy đến ngã tư đường, vừa vặn chạm phải đèn đỏ, Trác Húc dừng xe lại, bỗng nhiên nói: “Cảm ơn em.”

“Ah?” Diệp Sơ không hiểu nên nhìn anh ta.

“Tiểu Giai cô ấy không có bạn bè thân thiết nào.” Trác Húc giải thích nói: “Em là cô gái đầu tiên, có thể thân thiết với cô ấy như vậy.”

Diệp Sơ hiểu ra, trầm mặc một chút mới cất tiếng nói: “Thực ra cô ấy là người rất tốt.”

“Cô ấy sao?” Trác Húc đáp, tựa như thói quen nhìn ra phía sau, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng: “Cô ấy chỉ là hay nói năng chua ngoa nhưng bên trong lại thực yếu ớt, ngoại trừ tính tình thất, thích cật mạnh, lạnh nhạt với người xung quanh, tính cách quật cường ra thì cũng không còn khuyết điểm nào khác.”

Diệp Sơ nghĩ, khuyết điểm này chẳng khác chút nào so với Vệ Bắc kia.

“Bài viết kia...” Diệp Sơ nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là nên đem chuyện kia ra nói cho Trác Húc biết một chút.

Chỉ không ngờ là còn chưa kịp nói hết câu, Trác Húc đã gạt đầu: “Tôi đã biết rồi.”

“Anh cũng biết rồi sao?” Diệp Sơ có chút kinh ngạc.

“Chỉ là trò đùa dai của mấy kẻ tiểu nhân mà thôi, tôi sẽ giải quyết.” Anh ta quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ xe, trong ánh mắt mơ hồ mang theo chút lạnh lẽo.

Không biết như thế nào, Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ tới một câu Trương Tiểu Giai hình dung về Trác Húc: “Anh ta tốt cái rắm! Anh ta chính là một tên cầm thú đội lốt cừu non!”

Không phải là thật chứ? Diệp Sơ có chút xấu hổ, vội vàng đổi đề tài: “Anh và Tiểu Giai quen biết nhau rất lâu rồi phải không?”

Nói đến Trương Tiểu Giai, ánh mắt Trác Húc lại bắt đầu trở nên dịu dàng: “Cũng gần mười năm rồi, khi đó tôi đi theo mẹ đến nhà cô ấy, cô ấy mới học lớp năm, vừa nhỏ lại vừa gầy, nhiều năm như vậy qua đi, ngoại trừ ánh mắt kia thì dường như mọi thứ đều đã thay đổi.”

Những lời này quả thật đã khiến Diệp Sơ có chút cảm động theo, nhiều năm như vậy rồi, đến bây giờ cô vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp Vệ Bắc, ánh mắt hân khi đó thực cuồng vọng không ai bằng.

Mặc dù năm tháng qua đi, cảnh xuân tươi đẹp cũng chẳng còn như cũ, nhưng rất nhiều người, chỉ vì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nhau, như đã định trước sẽ day dưa với nhau cả đời.

“Anh tại sao lại thích cô ấy?” Lúc Diệp Sơ đột nhiên hỏi đến vấn đề này, đèn ở ngã tư đường đã nhảy sang màu xanh, xe khởi động, lại bỗng nhiên dừng

lại.

Trác Húc quay sang, chậm rãi nói với cô: “Kỳ thật cũng không có gì, tôi chỉ nhìn cô ấy lớn lên, nhìn cô ấy bị phản bội, nhìn cô ấy quật cường che đậy sự yếu ớt sau lưng, sau đó có một ngày bỗng nhiên tôi nhận ra, cô ấy cần tôi che chở.”

Trong giây phút anh ta nói, xe cũng đã khởi động lại, ban đêm đèn hai bên đường xếp thành một hàng dài đều đặn, từ cửa kính xe xẹt qua những luồng sáng liên tục. Còn Diệp Sơ thì đang nghĩ: Có lẽ đó chính là tình yêu, không cần đi tìm hiểu nó bắt đầu như thế nào, cũng không muốn tính xem khi nào sẽ kết thúc, bởi vì tình cảm con người là do trời sinh, không phải do chúng ta hề muốn là được.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Pingki

Buổi tối, Diệp Sơ gọi điện thoại cho Vệ Bắc, nói mẹ cô muốn gặp hần.

Vệ Bắc ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, nói: “Thực ra, em không nói, anh cũng đã mua xong vé máy bay, định mừng một tháng năm về luôn.”

Diệp Sơ ngẩn ra, hỏi lại: “Anh đã tính sẽ gặp mẹ em sao?”

Vệ Bắc nở nụ cười: “Chẳng lẽ lại muốn trốn tránh cả đời sao? Con rể xấu thì cũng phải ra mắt bố vợ, huống chi anh còn cảm thấy anh rất đẹp trai nha, không có vấn đề gì, em đừng lo.”

Hần nói giống như đã có tính toán hết rồi, Diệp Sơ lại một đầu hắc tuyến, tên này cũng tự tin quá mức đi.

Lời tuy như thế, nhưng thấy bộ dạng hần như đã chuẩn bị chu toàn tất cả rồi, trái tim đang treo lơ lửng trên cao của Diệp Sơ mới dễ chịu hạ xuống được một chút, có lẽ không có vấn đề gì đâu, trong lòng cô âm thầm tự an ủi mình.

Kỳ thật cô không biết, vấn đề thực ra là rất rất lớn.

Mặc dù không biết đến cuối cùng Lưu Mi Lệ có chấp nhận Vệ Bắc hay không, tuy hần đã nói như thế, kỳ thật trong lòng hần cũng không chắc được mấy phần. Sở dĩ hần tự tin như vậy trước mặt Diệp Sơ hoàn toàn là vì sợ cô lo lắng mà thôi, phải biết rằng từ nhỏ tên này đã kiêu ngạo thành thói quen rồi, chưa một lần nào hạ mình đi lấy lòng ai bao giờ, đừng nói là người, ngay cả mấy con chó trong tiểu khu này nhìn thấy hần cũng phải đi đường vòng mà tránh nữa là.

Vệ Bắc đang nghĩ tới đó, Nhị Suất bỗng vỗ vai hần: “Bác ca, anh đừng căng thẳng quá!”

“Tôi căng thẳng cái rắm!” Hần vẫn còn cứng miệng.

“Anh xem, lại không kiểm chế được rồi phải không? Anh phải nhớ kỹ, lấy đức thu phục lòng người! Nào, cười một cái em xem.”

Lấy đức thu phục lòng người? Khóe miệng Vệ Bắc giật giật, cười mà trông còn khó coi hơn cả khóc.

Cứ như vậy qua vài ngày, mừng một tháng năm rốt cục cũng tới.

Thu dọn hành lý xong xuôi, Vệ Bắc liền vội vàng chạy đến sân bay, trước đây mỗi lần về nhà hần đều ngồi xe lửa, nhưng vì lần này về là tình huống đặc biệt, đề cập thận không có sơ suất gì, vì mục tiêu lấy lòng được mẹ vợ tương lai, hơn nữa là lấy đức thu phục lòng người, hần quyết định lựa chọn ngồi máy bay.

Nào có biết ông trời cũng thật oái oăm, ngày đó lúc vừa mới tới sân bay thì gặp phải một trận bão cát dữ dội, sân bay ngừng hoạt động, toàn bộ chuyến bay ngày hôm đó đều phải hủy bỏ.

Với loại thời tiết này, e rằng phía sân bay không còn cách nào khôi phục lại hoạt động ngay được, bên tai không ngừng nghe thấy tiếng oán hận của hành khách, Vệ Bắc khê cần mồi, dứt khoát quyết định chuyển sang đi xe lửa.

Thế nhưng đi xe lửa cũng không tốt hơn được là mấy.

Dịp nghỉ lễ mừng một tháng năm tuy rằng chỉ có vốn vẹn ba ngày thôi nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến lượng hành khách đi xe lửa, lúc Vệ Bắc đón xe đến sân ga, thì những tuyến chờ khách về thành phố A đã bán hết vé, chỉ còn duy nhất một tuyến tàu chậm đang còn dư mười mấy chỗ ngồi ghế cứng,

nghe nói là phải đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến nơi.

Vệ Bắc do dự hồi lâu, trong lòng suy tính, tuy rằng hành trình hơi trễ một chút, nhưng ít ra vẫn có thể chạy đến chỗ hẹn kịp giờ, chắc không có vấn đề gì đâu. Mà điểm mấu chốt đó là, hắn cũng không còn đường nào để lựa chọn, lòng đã quyết, đi mua vé lên tàu.

Giữa lúc tiếng còi tàu tu tu nhức tai, Vệ Bắc lấy điện thoại ra bấm gửi tin nhắn cho Diệp Sơ.

“Tất cả đều suôn sẻ, anh chuẩn bị xuất phát!”

Nhận được tin nhắn của hắn, Diệp Sơ cuối cùng cũng an tâm mà thở phào được một chút.

Mọi chuyện đều suôn sẻ, cô lặng lẽ ghi tạc trong lòng.

“Hất xì!” Vệ Bắc hất xì một cái thật to, liền dịch dịch người lại gần phía cửa sổ, tránh xa cái chân đang bốc mùi của người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

Qua nửa đêm, xe lửa cũng đã chạy được mười mấy tiếng đồng hồ, trong toa tàu nhỏ hẹp này chật ních người, từ người bên cạnh lại bốc ra đủ loại mùi, cùng với tiếng ngủ ngáy khò khè của anh ta, khiến hắn không thể nào ngủ yên được.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đột nhiên đổi tư thế ngủ, đầu tựa vào bả vai Vệ Bắc, còn có một bàn tay kia của anh ta bắt đầu không an phận lợ mọ trước ngực hắn.

Vệ Bắc đen mặt, dường như muốn nổi bão, nhưng đột nhiên lại nhớ tới lời của Nhị Suất nói trước khi đi: “Lấy đức thu phục lòng người” nên đành nhin xuống, hắn đưa tay vỗ vỗ lên vai người đàn ông kia: “Này, dậy đi, dậy đi!”

“Cái gì?” Người kia thức giấc, mơ màng nhìn hết bên này sang bên kia.

“Tay của anh!” Vệ Bắc nói.

“Ah, ngại quá!” Người đàn ông thu tay về, cười ngốc nghếch với Vệ Bắc: “Đang ngủ, còn tưởng đang nằm bên cạnh bà xã nữa chứ!”

Khóe miệng Vệ Bắc co rút.

Thấy Vệ Bắc như sắp nổi giận, người đàn ông kia lại nói tiếp: “Hèn chi, tôi còn định nói sao hôm nay ngực bà xã lại bằng phẳng như thế.”

Biểu tình trên mặt Vệ Bắc cứng đờ ra rồi, đáng tiếc người đàn ông kia chẳng những không phát hiện ra mà lại còn lấy lại tinh táo hỏi tiếp: “Người anh em này cũng về nhà sao?”

“Ừ.” Vệ Bắc buồn bực ừ một tiếng.

“Về cưới vợ à?”

“...Không.”

“Vậy có bạn gái rồi chứ?”

“Lấy đức thu phục lòng người.” Vệ Bắc hít một hơi thật sâu.

“Cái gì?”

“Không có gì.” Về mặt Vệ Bắc không chút thay đổi trả lời.

“Không phải, tôi hỏi cậu có bạn gái hay chưa cậu trả lời cái gì ấy nha! Có điều nhìn tuổi của cậu chắc là có rồi nhỉ, thế nào, diện mạo có xinh đẹp không?”

Liên quan đến anh cái rắm! Vệ Bắc thiếu chút nữa là nói tục, nhưng lại cắn răng nhin xuống.

Thấy Vệ Bắc không trả lời, người kia bắt đầu lăm bắm một mình: “Cậu xem tôi cũng thật là, trông mặt mũi cậu khôì ngô tuấn tú thế này là biết ngay người yêu chắc chắn cũng rất xinh đẹp phải không? Lại nói tiếp, vợ tôi cũng rất xinh đẹp đấy...”

Vệ Bắc liếc anh ta một cái.

Nhìn thấy vẻ không thể tin trong mắt Vệ Bắc, người kia bỗng trở nên nghiêm túc: “Cậu đừng nghi ngờ thế a! Vợ tôi là hoa khôi của thôn đấy, diện mạo cô ấy rất xinh đẹp, nhưng mẹ cô ấy lại chê tôi không xứng với cô ấy...”

“Trong nhà không đồng ý sao?” Vệ Bắc cuối cùng cũng tìm ra được chút hứng thú nói với anh ta.

“Cũng không có gì, chỉ nói tôi bộ dạng khó coi, chê tôi không xứng với con gái nhà họ.”

“Vậy anh làm sao để cưới được vợ về vậy?”

“Làm sao để cưới ấy hả, mặt dày mày dạn chứ gì, họ chê tôi xấu xí tôi liền chạy qua chạy lại giữa hai nhà liên tục cho họ xem, nhìn mãi rồi cũng thành quen, chứ thực ra mặt mũi tôi cũng không đến nỗi nào phải không? Vợ tôi còn nói mặt tôi trông giống như diễn viên điện ảnh, nhất là Vương gì kia ấy nhỉ? Ah, là Vương Bảo Cường!”

*Vương Bảo Cường: Xuất thân từ công nhân xây dựng, không có vẻ ngoài bắt mắt cũng như không được đào tạo về kỹ năng diễn xuất, Vương Bảo Cường đã vươn lên hàng ngũ những nam diễn viên hàng đầu Trung Quốc nhờ những nỗ lực không mệt mỏi của mình. Nguồn: Google.

Vệ Bắc sùng sốt, thiếu chút nữa cười phun nước miếng.

Thật đúng là TMD giống diễn viên điện ảnh!

Hành khách trên tàu bắt đầu trình diễn tiết mục văn nghệ giữa đêm mong cho thời gian trôi qua nhanh một chút, người đàn ông ngồi cạnh Vệ Bắc kia dường như nói nhiều quá nên mệt, lật người một cái lại ngủ tiếp, tiếng ngáy như sấm dậy, mùi chân thối lại từ từ bốc lên.

Lại một lát sau, Vệ Bắc cũng cảm thấy hơi mệt, toa xe lắc lư qua lại, hần nằm đó mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xe lửa bỗng nhiên ngừng lại, Vệ Bắc lúc đó đang ngủ bị làm cho giật mình dậy, nghĩ là đến nơi rồi.

Nào có biết bên tai lại vang lên tiếng thông báo qua radio, nói rằng đoàn tàu trên đường đi xảy ra chút trục trặc, cần phải sửa chữa mới có thể đi tiếp được.

Cái gì? Vệ Bắc lập tức nóng nảy.

Chuyến tàu này đã chậm sẵn rồi, giờ lại còn bị thế này không biết đến lúc nào mới có thể về tới nơi đây. Ngừng mất mấy tiếng vậy buổi tiệc Hồng Môn Yến của mẹ vợ tương lai chẳng phải bị trễ rồi sao?

Nếu vào lúc này mà hần biết được, năm sau có một bộ phim 《 Về quê ăn tết 》 mà nam chính trong phim (do Vương Bảo Cường thủ vai) còn thảm hơn hần cả ngàn lần thì có lẽ trong lòng hần lúc này sẽ cảm thấy được an ủi chút chút.

*Tên tiếng trung của phim là 人再囧途. mọi người có thể gõ GG để tìm hiểu thêm nha, phim này là phim hài.

“Xe lửa có chút trục trặc, chắc tối nay mới về đến nơi được.”

Nhận được tin nhắn của Vệ Bắc, trái tim vừa mới bớt lo lắng được một lúc lại trở nên căng thẳng.

“Có thể về trước năm giờ chiều được không?” Cô hỏi.

“Có thể, hần là không vấn đề gì.” Hần trả lời.

Thấy hần nói như vậy, Diệp Sơ cảm thấy hơi an tâm.

Ngay tại lúc cảm xúc cứ hết lên rồi lại xuống như thế, đồng hồ âm thầm quay từng vòng, từng chút một, hai giờ, ba giờ... Đến khi kim giờ chỉ đến số năm, vẫn không thấy Vệ Bắc xuất hiện.

“Chẳng phải đã nói năm giờ đến sao?” Lưu Mĩ Lệ đen mặt hỏi Diệp Sơ.

“Anh ấy xuống tàu rồi, đang bắt xe đến đây, có lẽ trên đường đi bị kẹt xe.” miệng Diệp Sơ thì giải thích với mẹ như vậy, nhưng trong lòng cô còn sốt ruột hơn mẹ gấp mấy lần.

Không phải hần đã nói là không có vấn đề gì sao? Làm sao lại đến muộn thế này?

Lại qua một tiếng nữa, hần vẫn chưa thấy tới, Lưu Mĩ Lệ than phiền bắt đầu đứng lên ngồi xuống nhiều lần: “Người đang còn trẻ như vậy mà một chút khái niệm về thời gian cũng không có! Không nhìn xem giờ đã mấy giờ, đồ ăn gì cũng nguội ngắt hết rồi!”

Về mặt Diệp Sơ xấu hổ, cúi đầu không dám nói gì, cũng may có ba ba bên cạnh giúp cô giải vây: “Bà bớt âm ỉ đi, kẹt xe đành phải chịu thôi chứ làm gì được.”

“Giờ này sao lại không kẹt xe được, biết sẽ kẹt xe sao không lo đi sớm một chút, đàn ông con trai mà làm việc lười thôi thế không biết.” Bà tiếp tục lải nhải, khiến Diệp Sơ nghe thấy mà đỏ mặt tía tai, trong lòng dâng lên không biết bao nhiêu là mùi vị.

Lại qua một tiếng nữa, cuối cùng thì cũng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Lưu Mĩ Lệ ngăn con gái mình lại, đích thân ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, bà không khỏi nhíu mày.

Ngoài cửa là một tên mặt mày lem luốc toàn thân đầy mùi mồ hôi, nó là bạn trai của con gái mình sao? Nay đúng là không còn gì để nói. Cho dù không có trang phục đẳng hoàng để mặc thì cũng nên giữ cho bản thân mình sạch sẽ một chút chứ?

Chưa nói đến cách ăn mặc, ánh mắt Lưu Mĩ Lệ nhìn tới túi hành lí xếp lếp thì càng không ưa.

Nhà chúng tôi tuy không nghèo đến mức tham lam cả chút quà cáp của học trò, nhưng lần đầu tiên gặp trường bối, ngay cả chút quà ra mắt cũng không có, này còn nói gì được nữa, đúng là không có chút giáo dục gì mà!

Ngay tại lúc Lưu Mĩ Lệ đang buồn bực, Vệ Bắc cũng buồn bực không kém.

Hắn ngậy ngậy ngồi trên xe lửa ba mươi mấy tiếng đồng hồ, lại gấp rút chạy trên đường cao tốc thêm hai tiếng, tâm tình vốn đã rất bực bội rồi, bây giờ vất vả lắm mới tới được nơi, cả nhà mình cũng chưa kịp về, vội chạy tới nhà vợ trước, thế nào mà mẹ vợ tương lai lại quăng cho hắn ánh mắt soi xét, không cho hắn vào nhà đây?

Này là loại đạo lý gì, đang tuyên bố ra là không vừa mắt hắn, cô ý gây khó dễ sao?

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt này giờ lập tức trở nên mất tự nhiên, miệng lưỡi cứng ngắt gọi một tiếng: “Con chào dì.”

“Giờ này mới thấy đến...” Lưu Mĩ Lệ lầm bầm một câu.

Tiếng nói tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ để khiến Vệ Bắc nghe được, tươi cười trên mặt hắn sắp giữ không nổi nữa, cũng may có Diệp Kiến Quốc kịp thời thấy tình hình không hay lắm vội tới cứu nguy: “Tiểu Bắc đến rồi sao? Còn đứng đó làm gì? Mau vào nhà đi.”

“Con cảm ơn chú.” Hắn kiềm chế cảm xúc của mình bước vào nhà, liền nhìn thấy Diệp Sơ đang đứng sau lưng ba mình.

Cô gái kia xem ra đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, tóc cắt theo kiểu mới, trên người lại mặc một chiếc áo váy màu vàng nhạt, chân váy vừa qua khỏi đầu gối, để lộ ra đôi chân trắng nõn trơn nhẵn.

Ba mươi mấy tiếng ngồi lắc lư trên toa xe chật chội, giờ được nhìn thấy cô như thế này quả thật không uống phí chút nào.

Nhưng mà, Vệ Bắc còn chưa kịp tán thưởng xong thì chợt thấy Diệp Sơ nhú mày nhìn mình.

“Diệp Từ.” Hắn đi đến gần cô.

Diệp Sơ tránh người đi, ngồi xuống bàn ăn, “Ăn cơm thôi, đồ ăn đã nguội cả rồi.” Cô lãnh đạm nói.

Mặt nóng mà dãn móng lạnh, với tính tình của Vệ Bắc, quả nhiên liền nổi giận.

*Mặt nóng mà dãn móng lạnh: Ý nói mình thì nhiệt tình với người ta nhưng người ta lại tỏ ra lạnh nhạt.

Mặc dù lúc ấy không phát tác ra được, nhưng cũng đủ để phá tan bầu không khí bữa cơm ý nghĩa của cả hai người này không còn chút hứng thú nào nữa.

Nói ‘phá tan’ e rằng còn nhẹ, bữa cơm này thậm chí có thể nói là bữa cơm không vui nhất mà hai người cùng ăn kể từ khi quen nhau tới nay, rất nhiều năm về sau, mỗi khi Vệ Bắc nhớ lại chuyện này, vẫn cảm thấy nếu khi ấy mình mà tông cửa bỏ về thì có khi duyên phận của hai người đành phải chấm hết ngay tại đó.

Bữa cơm này tuy rằng rất xấu hổ, nhưng cũng may Lưu Mĩ Lệ dù không vừa mắt Vệ Bắc nhưng chí ít thân là trường bối, bà cũng không biểu hiện ra ngoài quá rõ ràng, ngẫu nhiên thì hỏi hắn vài câu tình hình trong nhà, bầu không khí nói chung cũng không cứng nhắc lắm.

Thật ra Diệp Sơ và Vệ Bắc không có được mấy cơ hội nói với nhau câu nào, vừa gặp nhau đã thế kia phỏng chừng đợi lát nữa lại âm ỉ một trận cũng nên.

Quả nhiên, cơm nước xong, Diệp Sơ tiễn Vệ Bắc xuống lầu, hai người liền âm ỉ.

Đầu tiên là Vệ Bắc tiến lên trước một phen giữ lấy Diệp Sơ hỏi: “Em TMD tốt cực sao lại thế này? Anh làm gì chọc phải em sao?”

Nói lời vô nghĩa làm gì không biết. Diệp Sơ liếc hắn một cái, khẽ cắn môi: “Không có.”

Không có mới lạ! Vệ Bắc thiếu chút nữa là rống lên: “Em không biết sao? Anh chán ghét nhất chính là loại tính tình này, có chuyện gì thì em cứ nói thẳng ra, cứ một mình khó chịu nhân nhó như đồ đàn bà ấy.”

“Em vốn dĩ là con gái, nếu anh chán ghét như vậy thì anh cứ việc đi tìm đám đàn ông đi.”

Biết mình vừa kích động nên lờ lờ, có điều cô gái kia cũng thật là quá đáng, vì thế hắn vừa giận lại vừa điên nói một lèo: “Biết em thế này anh thà đi tìm đàn ông cho xong!”

Bởi vì lời này nói ra rất kích động, chẳng may bị bảo vệ ở tiểu khu này nghe được, nhất thời khiếp sợ nhìn hai người.

Cãi nhau lại bị người ta nghe được quả thực xấu hổ chết được, gương mặt Diệp Sơ đỏ bừng, trừng mắt nhìn Vệ Bắc một cái: “Anh thích thì đi tìm đi, tôi

về trước!” Nói xong, chạy bịch bịch lên lầu.

Đề lại Vệ Bắc một mình đứng dưới lầu, một bụng tức giận muốn cãi nhau với cô đành phải cắn răng nuốt xuống.

Em ở lại âm ỉ với anh một lúc sẽ chết sao!

Hắn buồn bực nhắc chân hung hăng đá văng cục đá nằm dưới chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Edit: Pingki

Khi Tần Dao biết chuyện con trai mình và Diệp Sơ lại cãi nhau thì đã là buổi tối hôm đó.

Bà vốn dĩ không biết Vệ Bắc về dịp này là để ra mắt trường bối bên nhà Diệp Sơ, chỉ nghe con trai nói là mừng một tháng năm sẽ về nhà, trong lòng còn đang cảm thấy thực kì quái, đứa con trai này từ nhỏ đã không biết nghe lời từ khi nào thì nhớ nên quyến luyến gia đình như vậy, được nghỉ có ba ngày thôi cũng chạy về được.

Có điều bà nghĩ tới nghĩ lui, thằng nhóc dư hơi thừa sức này, ngàn dặm xa xôi lặn lội trở về đây chắc chắn sẽ không phải là về thăm mẹ nó, càng không thể nói là về thăm ba, chỉ có duy nhất một điều có thể, đó chính là vì bạn gái mới quay về.

Nghĩ như vậy, Tần Dao liền hiểu được, không cần hỏi nhiều cũng biết con trai mới về nhà đã trưng ra bộ mặt thôi hoắc, không hé một tiếng đã chạy luôn vào phòng mình, bộ dạng cứ như có ai đó thiếu nó mấy trăm vạn vậy.

Chẳng lẽ lại cãi nhau?

Trong lòng Tần Dao có chút lo lắng, liền đi vào hỏi Vệ Bắc, hỏi đến mấy lần mà Vệ Bắc cũng chưa chịu nói, cuối cùng Tần Dao phát hỏa: “Con có còn xem mẹ là mẹ của con nữa không hả? Không muốn nói phải không? Không nói thì mẹ gọi điện hỏi Diệp Từ!”

Một đòn sát thủ này vừa xuất ra, Vệ Bắc lập tức bị đánh bại, có chút không cam lòng nhưng vẫn phải đem toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối kể lại cho mẹ nghe.

Vệ Bắc còn chưa kể xong, Tần Dao đã muốn nổi điên, đưa tay ra gõ cốc một cái lên đầu con trai: “Thằng nhóc thối này, con bị thiếu não hả?”

Vệ Bắc không ngờ lại bị mẹ già nhà mình mắng, càng thêm nổi giận: “Mẹ, mẹ làm gì thế, con có làm sai chuyện gì đâu.”

“Con không làm sai chuyện gì? Con lặp lại lần nữa cho mẹ nghe xem, mẹ cóc chết con luôn đấy!” Tần Dao tức giận bắt đầu mắng: “Mẹ hỏi con, con đến nhà Diệp Từ là chuyện lớn như vậy, sao con không hé răng nói với mẹ tiếng nào hả?”

“Là con đi, cũng không phải mẹ đi, nói cho mẹ mà làm gì chứ...”

Vệ Bắc lâu bầu một tiếng khiến Tần Dao nghe được tức đến độ suýt nữa thì hộc máu: “Tôi sao lại sinh ra đứa con không có đầu óc thế này a? Mẹ hỏi con, con lấy thân phận gì để ra mắt ba mẹ Diệp Sơ?”

“Đương nhiên là bạn trai a!”

“Trai cái đầu nhà anh! Là đối tượng, đối tượng kết hôn có biết không hả?” Tần Dao nói.

Vệ Bắc bị lời mẹ làm cho ngây ngốc, sững sờ một lúc sau mới hỏi lại: “Này thì có gì khác nhau sao?”

“Dĩ nhiên là khác nhau rất nhiều rồi! Bạn trai là để nói chuyện yêu đương, đối tượng mới là người tương lai muốn kết hôn, con đến nhà họ, có nghĩa là mẹ con bé đã muốn cân nhắc xem có nên để con làm con rể nhà họ không, mà khi con làm con rể nhà họ rồi, Diệp Từ chính là con dâu nhà ta, con nói xem có khác nhau hay không?”

Một câu hỏi này, thật đúng là khiến Vệ Bắc hoang mang.

Hắn quả thật không nghĩ đến nhiều như vậy, chỉ một lòng thăm mong có thể khiến cho mẹ của Diệp Sơ đồng ý với mối quan hệ của hai người, hoàn toàn không ý thức được là lần gặp mặt này kỳ thật là để chuẩn bị nói về dự định kết hôn sau này.

Mao chủ tịch từng nói, yêu đương mà không lấy hôn nhân là điều kiện tiên quyết thì đều là hạng đùa giỡn lưu manh.

Vệ Bắc thừa nhận rằng đôi khi hắn có giờ trò lưu manh đùa giỡn với Diệp Sơ một chút nhưng chỉ là trêu chọc cô cho vui mà thôi, hắn đã kiên trì canh giữ ở bên người cô gái này nhiều năm như vậy cũng đủ để chứng minh hắn đã sớm có ý định được đi cùng cô đến hết đời này rồi.

Mà cô, hắn là cũng có ý định như vậy.

Nghĩ như thế, hắn mới ý thức được bản thân mình đối với chuyện này dường như còn rất ngây thơ không hiểu gì.

Nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra rồi, còn giải quyết được gì nữa chứ? “Chẳng lẽ con còn phải đi một chuyến nữa sao?” Vệ Bắc hỏi.

“Đi gì nữa? Tuy rằng cô con dâu Diệp Tử này mẹ rất thích, nhưng mà nhà chúng ta cũng không kém cỏi đến mức như thế, con mặt dày chạy theo con nhà người ta, sau này có kết hôn thì chắc chắn con chẳng có chút địa vị gì.”

Vệ Bắc càng lúc càng chẳng hiểu gì: “Vậy giờ con phải làm gì đây?”

“Đương nhiên là phải làm! Nhưng mà không phải con làm, ngày mai con cứ việc quay về trường trước đi, án binh bất động tất thành công, còn lại cứ để mẹ của con ra tay...” Tần Dao làm ra vẻ sâu xa bí hiểm mà cười ha ha: “Để mẹ đích thân đối phó với Hoàng Thái Hậu.”

Ôm một bụng nửa tin nửa ngờ, ngày hôm sau Vệ Bắc ngồi máy bay quay về thành phố C.

Hôm đó về nhà mình kỳ thật hắn đã nghĩ đến việc làm hòa với Diệp Sơ, nhưng nhớ tới lời căn dặn của mẹ già, hắn đành cắn răng nhịn xuống, sau khi quay về trường vẫn tiếp tục án binh bất động, chịu đựng tương tư mà không liên lạc gì với Diệp Sơ.

Cứ nhẫn nhịn như thế, thoáng một cái đã tới tháng sáu.

Giữa tháng sáu, ngay tại lúc Vệ Bắc sắp không nhịn được nữa thì bỗng nhiên hắn nhận được tin nhắn của Diệp Sơ: “Chùng nào anh được nghỉ?”

Đây chính là lần liên lạc với nhau đầu tiên kể từ khi hai người cãi nhau suốt một tháng qua, kiềm chế nổi hưng phấn trong lòng, Vệ Bắc trả lời lại: “Có lẽ phải đến tháng bảy.”

“Đến lúc đó anh có thể về gặp được không?” Diệp Sơ lại hỏi.

Cô ấy đã mở lời như vậy, đừng nói là gặp, dù bất hãm bay về ngay hãm cũng bay, nhưng mà Vệ Bắc vẫn cố ý nói: “Phải xem thế nào đã, chỉ sợ lúc đó trong trường có hoạt động Kiến quân.”

Bên kia giống như trầm mặc một hồi, lát sau, tin nhắn của Diệp Sơ lại đến, chỉ có ba chữ: “Thôi quên đi.”

Vệ Bắc nóng nảy, án binh bất động con mẹ nó biến hết đi, chẳng thà chủ động xuất kích còn hơn! Vì thế hắn vội vàng nhắn lại trả lời: “Nếu có chuyện quan trọng anh có thể xin huấn luyện viên nghỉ mấy ngày cũng không sao.”

Bên kia rất nhanh nhắn tin qua: “Uhm, mừng sáu tháng bảy anh họ của em kết hôn, mẹ nói muốn anh đi cùng gia đình em đến dự lễ.”

Vậy cũng được sao? Vệ Bắc lớn từng này tuổi lần đầu tiên cảm thấy mẹ hắn đúng là một người bậc anh tài, thế nhưng có thể làm cho Hoàng Thái hậu mở miệng hạ chỉ, quả thật rất thần kì.

“Đi, đến lúc đó nhất định anh sẽ về!”

Nhận được tin nhắn trả lời của Vệ Bắc, Diệp Sơ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Mấy ngày vừa qua, cô đã nghĩ lại rất nhiều, kỳ thật cô cảm thấy mình lúc trước đúng là có chỗ không đúng.

Vệ Bắc có thể vì một lời nói của cô mà từ phương bắc xa xôi chạy về phía nam này, thực sự đã là chuyện không dễ dàng gì. Mà cô lại vì mấy lời oán trách của mẹ mà giận cá chém thớt, thậm chí còn âm ỉ với Vệ Bắc nữa.

Thực ra Vệ Bắc nói không sai, tính tình cô đúng là kiêu có việc gì cũng giấu hết trong lòng, có đôi khi trong lòng không phải nghĩ thế, nhưng ngoài miệng lại muốn cậy mạnh, có lúc cũng biết mình đã sai, nhưng vì thể diện nên không dám thừa nhận.

Cô biết tính tình mình không tốt, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính cách nói dối là có thể đổi trong một sớm một chiều được sao? Đã hơn một tháng trôi qua, có mấy lần cô định nhắc điện thoại lên gọi cho Vệ Bắc, nhưng khi nhìn thấy cuộc gọi sắp được kết nối lại vội vàng ngắt đi, cô sợ Vệ Bắc vẫn còn đang giận cô.

Cũng may sắp tới có chuyện kia, khiến mẹ cô không thể không gọi Vệ Bắc trở về đi cùng.

Lại nói tiếp, chuyện này cũng thực kì quái, từ hôm Vệ Bắc đến nhà cô tới này, cũng không biết hàng xóm xung quanh làm thế nào biết được, một truyền mười, mười truyền một trăm, không đến nửa tháng, hàng xóm xa gần trong khu đều biết con gái nhà tiệm may đang quen nhau với con trai của Vệ phó khu, hơn nữa đã đi đến bước gặp mặt cha mẹ hai nhà, bàn đến chuyện kết hôn sau này.

Mọi người xung quanh đều là hàng xóm lâu năm, cô bày di tám đầu đầu cũng có, vừa nghe thấy hai đứa nhỏ đang quen nhau thì ai nấy bắt đầu trở nên vô cùng kích động, giống như muốn chộp ngay những tin nóng tức thì ra bàn tán vậy.

Đây chẳng phải là ba người nói dối thì thành sự thật sao?

Lưu Mi Lệ vốn dĩ đã tính bỏ qua đứa con rề này, nào có biết hàng xóm láng giềng ai ai cũng đã biết hết, có hôm nọ còn có người còn đến hỏi đông hỏi tây, thậm chí còn hỏi thẳng luôn là bà định để hai đứa nhỏ tốt nghiệp xong xuôi là kết hôn sao?!

Cũng đến thế là cùng! Diệp Sơ dù sao cũng là con gái, lại bị nói đến như thế, dù là giả rồi cũng có lúc thành thật, chứ đừng nói chuyện này vốn là thật rồi, lúc này e rằng không thể giả một chút nào được nữa.

Chuyện mà Lưu Mi Lệ lo lắng, chẳng mấy chốc đã xảy ra thật.

Bởi vì hàng xóm xung quanh đều đang bàn tán về chuyện của Diệp Sơ và Vệ Bắc, khiến cô hai của Diệp Sơ tưởng chuyện đó là thật, nhân dịp con trai lớn của mình kết hôn, bà viết thiệp mời cho nhà họ Diệp, ấy vậy mà bên cạnh tên của Diệp Sơ lại còn có thêm tên của Vệ Bắc đứng cùng.

Lưu Mi Lệ muốn giải thích, nhưng nghĩ lại càng bối càng đen, có khi người ta lại còn ở sau lưng nói bà nói dối, rõ ràng con gái đã đến mức đó rồi còn làm cao không chịu thừa nhận này kia, vân vân và mây mây...

Cứ như vậy vì lời của người xung quanh, Lưu Mi Lệ đành phải thỏa hiệp, bảo Diệp Sơ gọi Vệ Bắc về.

Nhưng bà nào có biết được, cô hai của Diệp Sơ còn có một đứa con trai nữa, đang học ở trường trung học trọng điểm A, mà giáo viên môn Văn trong lớp lại chính là Tần Dao.

Giữa cuộc giao đầu ngầm giữa mẹ vợ đại nhân và mẹ chồng đại nhân này, Tần Dao thực hiển nhiên đã thắng một hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Pingki

Bởi vì có bài học lần về trước nên lần này Vệ Bắc về có vẻ suôn sẻ hơn nhiều.

Về đến nhà, Tần Dao đã chuẩn bị xong xuôi quần áo tham dự hôn lễ cho con trai, một chiếc áo somi thời thượng trắng tinh, trên cổ thắt một chiếc cà vạt mảnh màu đen, phối cùng quần tây đen. Cả người nhìn qua đẹp trai đến chói mắt, lại không mất đi sự trang trọng, so với hình tượng lần đầu tiên đến nhà Diệp Sơ quả là một trời một vực khác nhau.

Dường như là duyên phận vậy, bữa tiệc hôn lễ ngày đó, Diệp Sơ cũng vừa khéo mặc một chiếc đầm cánh bằng lụa màu đen, trên cổ thắt một chiếc khăn lụa mỏng màu trắng, hai người đứng chung một chỗ, một đen một trắng, ấy vậy mà lại xứng đôi vô cùng.

Trong lòng Lưu Mi Lệ hối hận muốn chết, sớm biết thế này đã không để con gái mặc thành thế kia, nhưng lại không nhìn được mà suy nghĩ, thằng nhóc này giả mà trước kia ngoan ngoãn một chút, không lăm tội trạng thì giờ này thật đúng là làm cho người ta sượng mặt đẹp lòng mà.

Tuy là nói không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng chuyện từ xưa đến nay, phàm là người có diện mạo đẹp đẽ là ắt sẽ nổi tiếng.

Tên nhóc Vệ Bắc này vừa hay lại có ưu thế ở điểm đó, bình thường không ăn diện đã đẹp trai ngất trời rồi, bây giờ có cơ hội được chải chuốt một lần, đến cả mẹ vợ tương lai vốn không vừa mắt hẳn cũng không nhìn được mà âm thầm cảm thán một phen: Diện mạo thật là đẹp trai a!

Chính vì đã được đầy đủ chu đáo từ đầu tới cuối, lần gặp mặt này hiển nhiên đã được lòng hơn hẳn so với lần đầu tiên.

Vì đây là buổi tiệc hôn lễ của anh họ, nên khách khứa đến mừng đa phần là bạn bè thân thích, tụ họp lại một chỗ thì đều là người quen, vừa thấy Diệp Sơ từ nhỏ vốn đã ngoan ngoãn thế nhưng hôm nay lại dẫn theo bạn trai tới cùng, nhóm người kia bỗng nhiên trở nên nhiệt tình thì khỏi phải nói.

Cô bày di tám túm lại một chỗ, một hồi thì nói hai người xứng đôi, lát sau lại hỏi khi nào hai người mới cho họ uống rượu mừng, khiến Diệp Sơ nghe xong đỏ mặt tía tai, còn Vệ Bắc thì ngược lại, vô cùng thản nhiên, làm vẻ mặt “Cô gái này về sau nhất định là vợ của tôi, mấy người cứ chờ uống rượu mừng đi!” khiến những người xung quanh hâm mộ không thôi.

“Nghe nói ba cậu ta làm cán bộ trong khu.”

“Phải không? Diện mạo cũng thật là đẹp trai a!”

“Chẳng phải đã nói là học trường cảnh sát sao? Sau này ra trường làm cảnh sát, tiền đồ đúng là thênh thang mà.”

“Thấy bảo là hai người họ quen biết nhau từ nhỏ, tình cảm thâm thiết vô cùng.”

“Mì Lệ, nửa đời sau của cô không phải lo nữa, con gái giỏi giang như vậy, con rể lại danh giá, tha hồ hưởng phúc đi thôi!”

...

Giữa những tiếng khen tặng tầng bốc, trong lòng Luru Mì Lệ bắt đầu trở nên mâu thuẫn, thầm nói với mình: “Chỉ là bạn trai thôi, con gái tôi cũng chưa chắc là sẽ gả cho nhà họ.” Nhưng bà lại không nhìn được mà nghĩ, thật ra điều kiện của tên nhóc này không hề thua kém gì với con rể lý tưởng của bà, chỉ có điều là không hiểu chuyện, có lẽ sau này có thể từ từ sửa được chăng?

Con người ấy mà, ý nghĩ một khi có lỗ hổng rồi thì rất dễ bị dao động.

Luru Mì Lệ càng nghĩ càng rối rắm, cuối cùng là dứt khoát không nghĩ đến nữa, dù sao con gái cũng đang còn học chưa xong, ngày sau còn dài, kết quả thế nào chẳng ai đoán trước được.

Thôi thì mắt nhắm mắt mở, thuận theo tự nhiên đi.

Bà nghĩ như vậy, cuối cùng cũng chịu đem lực chú ý của mình rời khỏi hai đứa nhỏ, chuyên tâm cùng nhóm bạn tốt của mình đi kính rượu.

“Mẹ em hôm nay hình như rất vui.” Thừa dịp Luru Mì Lệ đi sang bàn bên cạnh kính rượu, Vệ Bắc liền ghé sát vào bên tai Diệp Sơ mà nói.

“Uhm.” Diệp Sơ gật gật đầu.

“Sao thế, vẫn còn giận anh sao?” Vệ Bắc hỏi.

Nói là giận thì không đúng, chỉ là có chút buồn bực mà thôi.

“Đừng giận nữa, hôm đó anh chỉ nói giỡn thôi, em đừng để bụng.”

Ai thêm giận mấy câu đó của anh a? Trong lòng Diệp Sơ nghĩ, hơn một tháng qua, nếu em không đi tìm anh, anh định bụng không thêm để ý đến em nữa phải không? Đúng vậy, cô vẫn còn đang buồn bực chuyện này đây.

Vệ Bắc thấy cô không trả lời liền ôm lấy eo cô mà dỗ dành: “Vậy em cứ xem như lúc đó anh bị thần kinh đi, quên đi nha.”

Quên từ lâu rồi, Diệp Sơ rầu rĩ nghĩ.

Hôn lễ kéo dài đến chín giờ tối thì kết thúc, bởi vì không khí rất vui nên mấy ông uống không ít rượu, trong đó có cả Diệp Kiến Quốc.

Ông lái xe đưa cả gia đình đến đây nhưng giờ say khướt như vậy nên không thể lái về được.

Cũng may Tần Dao đã dặn trước Vệ Bắc là phải cố gắng để lại ấn tượng tốt nên hẳn không dám uống rượu, thế cho nên được gánh trọng trách lái xe đưa cả nhà Diệp Sơ về nhà.

Xe chạy đến dưới lầu, Vệ Bắc nói: “Con phải đi đậu xe, mọi người cứ lên trước đi ạ.”

Diệp Sơ vừa nghe, liền ngoan ngoãn đứng dậy muốn ra ngoài, liền bị Vệ Bắc một phen kéo lại, nháy mắt ra hiệu cho cô một cái, trong lòng cô lập tức hiểu ngay, nói với ba mẹ ngoài xe: “Mẹ, mẹ đưa ba lên nhà trước đi, bọn con đi đậu xe.”

Luru Mì Lệ đang ra sức kéo ông xã say khướt đi, nào còn lòng dạ đâu mà đi quản hai đứa nhỏ, không nghĩ ngợi nhiều liền đỡ ông xã đi lên.

Vệ Bắc chậm rãi đưa xe vào gara dưới lầu, Diệp Sơ thì ngồi ở vị trí phó lái, trong bụng đang nghĩ, chắc hẳn có gì muốn nói với mình đây, vì thế quay đầu sang hỏi: “Anh có chuyện...”

Lời còn chưa nói xong đã bị chặn lại trong cổ họng.

Bờ vai bị giữ lại, một trận hương vị quen thuộc xông tới, nháy mắt liền hóa thành một nụ hôn mãnh liệt.

Trong đầu Diệp Sơ nhất thời trống rỗng, chỉ cảm thấy thân mình bị đè mạnh lên ghế xe, hàm răng chốc chốc đã bị Vệ Bắc nạy mở, đầu lưỡi của hắn không ngừng khuấy động trong miệng cô, tay cũng không hề nhàn rỗi, một tay hắn giữ lấy cổ của cô, còn tay kia dò xét bên hông, không ngừng vuốt ve lưng eo của cô.

Suốt một tháng ghen khuấy cùng với bao buồn bực rốt cục ở tại một khắc này đã bùng nổ mãnh liệt, toàn bộ thiêu rụi trong vòng triền miên, tựa như muốn từng chút một nuốt cô vào bụng mình.

Điều này khiến Diệp Sơ không còn sức lực nào nữa, thân thể cô trước sự trêu chọc của hắn trở nên mềm mại yếu ớt, nếu hắn không giữ lại, e rằng cô ngay cả ngồi cũng ngồi không nổi nữa.

Vệ Bắc rất nhanh đã nhận ra, đưa tay nâng eo của cô lên, nhẹ nhàng dùng một chút lực kéo cô từ ghế bên kia ngồi lên đùi mình, tiếp tục đắm chìm vào nụ hôn.

Dần dần, Diệp Sơ cảm thấy được dưới thân mình có vật gì đó cứng rắn nhô lên, khiến cô khó chịu khẽ dịch chuyển mình một chút.

Khẽ động một cái, Vệ Bắc giống như bị điện giật mà nhất thời ngừng lại, đôi mắt đen như hùm như sói nhìn cô chằm chằm không rời mắt.

Trong nháy mắt Diệp Sơ hiểu được đó là gì thì nhất thời cả mặt đỏ bừng, lại nhìn đến tư thế của hai người lúc này, trong đầu như có tiếng nổ rầm rầm, cô thể nhưng lại quần áo không chỉnh tề ngồi trên đùi hắn, còn hắn thì cũng không hơn là mấy, áo sơ mi bị cởi hai nút trên cùng làm lộ ra vòm ngực trắng trẻo bên trong.

Tư thế kì quái này, chẳng trách lại khó chịu như vậy, gương mặt Diệp Sơ đỏ bừng, đầu hơi cúi xuống muốn thoát khỏi người hắn, nhưng rốt cục lại bị một đôi tay cứng rắn giữ chặt lấy eo, không thể nào động đậy được gì nữa.

“Em TMD đừng nhúc nhích!” Vệ Bắc mắng một tiếng, sắc mặt nhìn qua có chút mất tự nhiên.

Diệp Sơ hiểu ra ý hắn, sợ tới mức không dám ngo ngoáy lung tung, thế nên hai người vẫn tiếp tục giằng co với loại tư thế ái muội này, ánh đèn đường ảm đạm từ ngoài gara hắt vào trong, chiếu lên trên người bọn họ, trong không khí tràn ngập hương vị kích thích.

“Còn như vậy lần nào nữa, sớm muộn gì anh cũng bệnh mất thôi.” Vệ Bắc cắn giận lắm bầm một câu.

Diệp Sơ muốn nói gì đó, lại sợ kích thích đến hắn nên đành tiếp tục bất động chờ đợi.

Cứ như vậy qua một hồi lâu, bỗng nghe thấy tiếng Lưu Mi Lệ ở trên lầu gọi xuống: “Chưa xong hay sao mà còn chưa lên?”

Diệp Sơ vội vàng đáp lại: “Xong rồi, con lên ngay đây!” Nói xong, vô tội nhìn sang Vệ Bắc chớp mắt một cái: “Bọn mình lên trước rồi nói sau được không?”

Vệ Bắc khóc không ra nước mắt, con mẹ nó từ đầu tới cuối anh có nói với em câu nào sao? Chúng ta đang “làm”, là đang “làm” đó! Chẳng lẽ em muốn anh lên đó rồi lại làm tiếp sao?!

Thấy Vệ Bắc không có phản ứng gì, Diệp Sơ đành phải thật cẩn thận mà nói: “Để mẹ em sốt ruột chờ, không hay lắm.”

“Vậy em để anh thành như vậy mới hay đúng không?” Vệ Bắc hỏi lại.

Diệp Sơ 囧, lí nhí nói: “Nhưng anh vẫn còn trẻ mà.”

Vệ Bắc: “...”

“Nếu không, tự anh giải quyết trước một chút được không?”

“Giải cái đầu em ấy!” Vệ Bắc bị chọc cho nổi khùng, hung hăng cốc nhẹ một cái lên trán Diệp Sơ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho nợ trước! Sau này phải trả cả vốn lẫn lãi nghe chưa!”

Nợ?!!!

Diệp Sơ xoa xoa cái trán, bỗng nhiên có một loại ảo giác tương lai mình sau này.... nhất định sẽ rất thảm.

Tuy rằng quá trình có hơi gập ghềnh, kết quả sau cùng cũng không thỏa lòng người cho lắm. Nhưng mối quan hệ của Diệp Sơ và Vệ Bắc cuối cùng từ vụng trộm cũng chính thức được chuyển thành công khai.

Trước giờ quen yêu trộm rồi, bỗng nhiên giờ được công khai, Diệp Sơ và Vệ Bắc lại có chút không quen.

Đặc biệt là Diệp Sơ, suốt kì nghỉ hè bị mẹ cô tra khảo không ngừng, lúc nào cũng nói: “Hai đứa bắt đầu khi nào, con khai thật cho mẹ, từ đầu tới cuối, một chút cũng không được giấu diếm!”

Diệp Sơ sắp bị mẹ ép đến phát điên rồi, bởi vì ngay cả cô cũng không biết hai người bắt đầu từ khi nào, từ chán ghét dần biến thành thói quen, từ ý lại thành thích, đến tận cùng là vì sao, cô cũng không biết nói thế nào cho đúng chứ đừng nói là giải thích rõ ràng cho mẹ biết.

Thật may là đúng dịp này, hoạt động của hội thiện văn của trường cô bắt đầu rồi.

Mượn lý do này, Diệp Sơ mừng rỡ vì rốt cục cũng thoát khỏi ma chướng của mẹ già, chạy như bay tới trường tham gia hoạt động.

Hoạt động lần này của hội thiện văn kéo dài trong ba ngày, chủ yếu là đi thăm trạm khí tượng ở tỉnh, nhân tiện tổ chức thêm vài hoạt động giải trí làm

phong phú thêm cuộc sống những ngày nghỉ hè.

Bởi vì nội dung rất hấp dẫn, bên trường lại đứng ra chi trả toàn bộ chi phí, cho nên trừ những thành viên trong hội thiên văn ra còn có thêm mấy người ở hội khác “đi cửa sau” cũng được tham gia cùng.

Lúc Diệp Sơ chạy tới đây liền nhìn thấy một kẻ mà cô cực kì không muốn thấy, chính là người đã từng theo đuổi cô ráo riết, còn ở trước mặt giảng viên nói xấu cô——— Lục Lượng.

Một kẻ phải nói là đề tiện đến vô cùng, từng hăm hại Diệp Sơ sau lưng, thế mà bây giờ lại làm bộ mặt như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười toe toét đến chào hỏi với cô.

“Đàn em, lâu rồi chưa gặp a.”

Bộ mặt giả dối của hắn khiến Diệp Sơ cảm thấy trong người dâng lên một trận ghê tởm, hoạt động vài ngày tiếp theo, cô đều xem tên này như người vô hình, gắng hết sức cách hắn càng xa càng tốt.

Cũng may lúc này Lục Lượng đã có mục tiêu mới, đối tượng xui xẻo kia là một em gái năm nhất, tên là Trương Vi, một cô gái có lá gan phải nói là vô cùng bé, lúc nói chuyện chỉ dám nói nhỏ nhẹ. Lục Lượng quần quít lấy cô ấy, cô ấy cũng tức giận nhưng không dám nói gì, có mấy lần Diệp Sơ nhìn thấy tên Lục Lượng kia tìm cơ ẩn dụ hủ của người ta, cô gái kia giận đến đỏ cả mặt, nhưng không dám tố cáo với mọi người.

Diệp Sơ dù sao cũng là người từng trải, vô cùng đồng cảm với những gì Trương Vi gặp phải, vì thế mỗi lần tham gia hoạt động, cô đều cố ý gọi Trương Vi vào cùng một đội với mình, đội của họ có hai giảng viên ở cùng nên Lục Lượng kia cũng không dám làm càn quá đáng.

Cứ thế cho tới ngày thứ ba.

Ngày thứ ba hoạt động của hội đã xong, để chúc mừng, buổi chiều mọi người cùng tổ chức tiệc nướng.

Nghe nói có thể mang theo người nhà, thế nên Diệp Sơ đã gọi Vệ Bắc đến đi cùng, không nghĩ tới tên kia vừa tới đây đã trở thành tiêu điểm thu hút mọi ánh nhìn. Tất cả mọi người ở đây đều là người trong hội, quan hệ cũng không tệ lắm, rủ nhau kéo lại đây vây quanh “người nhà” của Diệp Sơ, sau đó người nào người nấy cùng đồng thanh cảm thán: “Thật đẹp trai a!”

Diệp Sơ hết chỗ nói luôn, mấy người chưa từng thấy qua trai đẹp lần nào sao? Nhìn bộ dạng đặc ý đào dạt của tên kia, thực đúng là làm người ta khó chịu!

Rốt cục Diệp Sơ nhìn không nổi nữa, quyết định phải đi toilet rửa mắt một cái.

Nơi họ tổ chức nướng đồ ăn là ở trên núi, toilet cách đó hơi xa, Diệp Sơ đi một mình, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cãi vã đâu đó, giọng nói nghe có chút quen quen.

Diệp Sơ kinh ngạc, lần theo tiếng cãi nhau mà đi, rất nhanh liền nhìn thấy hai bóng người đang xô xô đẩy đẩy, cô liếc mắt một cái liền nhận ra hai người bọn họ, đúng là Lục Lượng và Trương Vi.

Chỉ thấy Lục Lượng chắn trước mặt Trương Vi không cho cô ấy đi, Trương Vi liến ra sức đẩy hắn ra, thế nhưng sức lực con gái làm sao có thể đọ lại sức lực của con trai đây? Cổ tay của Trương Vi chốc chốc đã bị Lục Lượng bắt được, hắn giống như muốn cưỡng hôn cô ấy,

Lại là tên khốn nạn này, được đằng chân lân đằng đầu mà!

Đầu óc Diệp Sơ lúc ấy nóng lên, đang muốn lao ra, thì có Vệ Bắc này giờ đi tìm cô đã lao ra trước, không nói hai lời liền nện cho tên Lục Lượng kia một cú đấm thật đau.

Chỉ nghe “Ahhhh” một tiếng hét thật thảm thiết, Lục Lượng ngã lăn ra đất, tư thế như chó ăn phân. (Nguyên văn nha @@)

Diệp Sơ chạy nhanh qua, đưa tay kéo Trương Vi đang còn sợ hãi sang một bên.

Lục Lượng kia bị phá hỏng chuyện tốt, lại bị đánh đau, lão đảo từ mặt đất bò dậy, mắng cha mắng mẹ, còn chưa kịp mắng xong, Vệ Bắc lại xông qua cho hắn thêm một đấm nữa.

Tên khốn kia không giả vờ được nữa, nằm gục trên mặt đất rên hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Edit: Pingki

Với bản lĩnh của Vệ Bắc, cho cái tên căn bã Lục Lượng này một bài học căn bản dễ như ăn một bữa sáng, hai đám đã đánh cho tên khốn đó nằm rạp xuống đất, Diệp Sơ thấy Vệ Bắc đang hung hăng đánh người, sợ sẽ xảy ra chuyện không hay, vội vàng chạy lại kéo hắn vẫn còn muốn nên cho tên kia nấy phát nữa.

Ngay tại lúc Diệp Sơ muốn kéo Vệ Bắc ra, cô đội trưởng của đoàn cũng đã bị tiếng hét như lộn bị chọc tiết của Lục Lượng thu hút chạy đến đây, thấy tình huống như vậy vội hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Không đợi Diệp Sơ bắt đầu nói nguyên do sự tình, cái tên Lục Lượng lúc này còn đang nằm chèm bẹp dưới đất, rên hừ hừ thì bỗng đứng phắt dậy, xâu xa chạy trước mách lẻo, cản ngược lại Vệ Bắc, nói hắn vô duyên vô cớ ra tay đánh người.

Nói còn chưa xong, đã bị Vệ Bắc hung hăng trừng mắt nhìn một cái: “Thằng khốn, mày dám nói bậy hả!” Hắn nói xong, lại khua khua nắm đấm về phía tên Lục Lượng, làm tên kia sợ tới mức phải lùi ra sau lưng cô đội trưởng trốn.

Đáng thương cho cô đội trưởng kia, đang yên đang lành tự nhiên lại bị tên Lục Lượng đẩy lên hứng con lửa giận hừng hực của Vệ Bắc đứng phía trước, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: “Bạn học này, có chuyện gì cứ từ từ nói, không nên kích động! Ngần vạ lần không nên kích động!”

Tình hình này quả thật cứ như Vệ Bắc ức hiếp tên Lục Lượng thật, vì tránh cho ầm ĩ một hồi lại chuyển sang hiểu lầm, Diệp Sơ vội vàng đi lên phía trước giải thích: “Cô đội trưởng, cô đừng nghe Lục Lượng nói, là anh ta giờ trò với Tiểu Vi trước, bị bọn em phát hiện nên Vệ Bắc mới ra tay đánh hắn!”

“Thôi đi, cô là bạn gái của hắn, đương nhiên là nói bên cho hắn rồi, các người đứng là một đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ!” Lục Lượng có thể là bị đánh cho ngu đầu rồi nên những lời lẽ bản thủ thế cũng tuôn ra được.

“Mày nói cái gì?” Vệ Bắc nhất thời nổi giận, bước xông lên túm cổ áo tên Lục Lượng, Lục Lượng sợ tới mức chân như nhũn ra, vội kêu cứu mạng: “Cô đội trưởng, cô xem hắn lại muốn đánh em đây!”

Cô đội trưởng vội can ngăn, nhưng mà lúc vừa nhìn thấy tư thế này của Vệ Bắc, liền lùi lại, sau ba giây cân nhắc, cô ấy quyết định đẩy Diệp Sơ lên phía trước thay mình: “Em mau kéo bạn trai em ra, nhanh lên...”

Diệp Sơ hết chỗ nói rồi, nói thật với loại hành vi này của Lục Lượng, đừng nói là Vệ Bắc, ngay cả cô cũng muốn tiến lên kích động cho Vệ Bắc đánh thêm, nhưng xem tình huống lúc này nếu còn ra tay nữa, e rằng đến cuối cùng người đuối lý lại là cô và Vệ Bắc mất.

Sau một hồi đắn đo, Diệp Sơ ra hiệu ánh mắt cho Vệ Bắc: “Anh buông hắn ra đi.”

Dường như trong một tích tắc kia, tay Vệ Bắc liền thả ra, có điều ánh mắt vẫn không hề thay đổi, hung hăng nhìn chằm chằm Lục Lượng.

Tình cảnh này làm những người xung quanh có chút không thể tin được, thật giống như một con mãnh thú đang thét gào muốn cẩu xé con mồi, nhưng huấn luyện viên vừa đi đến nói một câu, mãnh thú liền ngoan ngoãn buông tha con mồi trước mắt.

Tất cả bạn học đứng xung quanh đều im thin thít, bỗng ngay lúc này, một giọng nói kèm theo tiếng khóc nức nở truyền vào: “Cô đội trưởng, lời của chị kia mới là sự thật, vừa rồi Lục Lượng đã giờ trò với em.”

Lời này vừa nghe là biết ngay của Trương Vi, Diệp Sơ có chút kinh ngạc, nói thật cô không hi vọng gì với cô gái Trịnh Vi nhát gan này, sẽ đứng ra tố cáo Lục Lượng, cho dù ở đây chỉ có mấy người thôi. Cô quay đầu lại, nhìn thấy Trương Vi mà trên mặt cô ấy vẫn còn nước mắt, giống như cảnh quay chậm trên phim, từng bước một đi tới, cho tới khi đến trước mặt Lục Lượng mới dừng lại.

Sau đó, cô ấy chậm rãi giơ tay lên, trước ánh mắt của tất cả mọi người, bỗng nhiên hung hăng quăng cho Lục Lượng một cái tát thật là đau.

“Bốp!” một tiếng vỗ từ lòng bàn tay vang lên thật kêu, chân tướng sự việc lập tức rõ ràng.

Lúc này Trương Vi còn không biết, một cái tát đó không chỉ báo thù cho cô ấy, mà còn báo thù thay tất cả những sinh viên nữ từng bị Lục Lượng giờ trò.

Sau đó, Lục Lượng bị phụ đạo viên mắng cho một trận xối xả, còn bị cách chức khỏi chức vụ chủ nhiệm văn phòng, cuối cùng không còn khả năng gây tai họa nữa, “Sát thủ nữ sinh” rốt cục đã biến mất khỏi giảng hồ.

Khi tin tức Lục Lượng không được làm chủ nhiệm văn phòng nữa truyền đến, Vệ Bắc đã sớm quay về trường cảnh sát, Diệp Sơ liền gọi điện thoại đến cho Vệ Bắc báo tin vui, điện thoại mới vừa để xuống, Trương Vi liền gọi tới.

“Chị!”

Trong lòng Diệp Sơ mừng thầm: Cô mới là chị, cả nhà cô là chị ấy!

Sau đó cô mới hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Chị, em có thể mời chị ăn bữa cơm được không ạ? Em muốn gặp chị nói lời cảm ơn chuyện hôm trước.” Trương Vi yếu ớt hỏi.

Diệp Sơ muốn cự tuyệt, thế nhưng chữ “Không” của cô còn chưa nói ra, giọng điệu Trương Vi lập tức thay đổi, ở đầu bên kia cấp thiết nói: “Chị, em là thiệt tình, chị đừng cự tuyệt em”

Diệp Sơ không còn gì để nói, cũng may đây là gọi điện, lời này mà nói trước mặt, người ta lại tưởng hai cô là đồng tính ấy chứ.

Âm thầm thở dài trong lòng, Diệp Sơ hỏi: “Mấy giờ? Mà ở đâu?”

Địa điểm Trương Vi mời khách ngay tại nhà hàng gần trường cô, lúc Diệp Sơ mới tới liền phát hiện ngồi cùng bàn còn có một nam sinh cao lớn, cô nghĩ đó là bạn trai của Trương Vi.

Kết quả vừa mới ngồi xuống, Trương Vi liền giới thiệu: “Chị, đây là em trai của em, đang học ở khoa thể dục của trường chúng ta, tên là Trương Trì.” Nói xong, lại kéo kéo góc áo Trương Trì, nói: “Mau gọi chị đi!”

Trương Trì bĩu môi, không nói chuyện, có thể nhìn ra được cậu ta là bị kéo tới đây tiếp khách.

Trương Vi đâu chịu bỏ qua, kiên trì nói: “Mau gọi chị a! Nhanh lên!”

Trước sự kiên trì của Trương Vi, cuối cùng Trương Trì mới miễn cưỡng hé miệng, phun ra một chữ: “Chị!”

Diệp Sơ lúc ấy thật muốn sụp đổ, cô chợt nhớ tới một truyện cười rất nổi tiếng trên Internet: Một cô gái cách ăn mặc rất thời thượng, đứng ở trước cửa trường học, chửi như tát nước một anh sinh viên: “Anh cứ đi tìm cái bà già chín chục tuổi kia đi!”

Một khắc đó, Diệp Sơ bỗng nhiên có một loại cảm giác già đi mấy chục tuổi, thanh xuân đã qua từ mấy chục năm rồi.

Bữa cơm này ăn thì ít mà buồn bực thì nhiều, Trương Vi cứ một câu chị, hai câu chị, làm Diệp Sơ vốn đang tươi trẻ giống như trở thành bà cô mấy lứa rồi, thế cho nên sau khi bữa cơm này chấm dứt, Diệp Sơ như lại thấy ánh mặt trời, trong lòng cô âm thầm hạ một quyết định gian nan, về sau mỗi lần nhìn thấy cô gái này, nhất định phải trốn đi càng xa càng tốt, tuyệt không thể mềm lòng!

Nhưng mà, ông trời lại không cho cô được như ý.

Mặc dù Diệp Sơ không muốn bị cô ấy trước mặt sau lưng gọi mình là chị, nhưng Trương Vi lại thật là tinh mắt, đối với cô cũng rất nhiệt tình, không có việc gì cũng chạy đến tìm cô.

Như vậy mãi cho đến cuối tháng.

Diệp Sơ chịu khổ vì thân thích đến thăm, đau đến chết đi sống lại, cả người nằm cứng đờ ở trên giường.

*thân thích: dì cả :>>

Đúng lúc này, Trương Vi gọi điện thoại đến cho cô, Diệp Sơ ưỡn oái bất mảy, vừa “Alo” một tiếng đã khiến Trương Vi lo sốt vó: “Chị, chị làm sao vậy? Chị bị bệnh sao?”

“Không có gì, chỉ là đau bụng kinh...”

“Đau đến như vậy sao? Chị uống một ít trà gừng cho ấm bụng đi chị.”

“Nhưng tôi không có thứ đó...”

Trương Vi sốt ruột: “Không có không được, bên này em có trà đó, để em mang lại cho chị nha? Aiz, không được rồi, chút nữa em phải lên lớp, đúng rồi, em trai em hình như không có giờ học, để em bảo nó đem qua cho chị...”

Cô ấy ở bên kia điện thoại nói lời nhai một mình hồi lâu, nhưng một chữ cũng không lọt được vào tai Diệp Sơ, cô cũng không biết điện thoại cúp lúc nào, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lát sau bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc này, phòng cô mọi người đã lên lớp hết, Diệp Sơ vốn không muốn đứng lên, nhưng người kia dường như không có ý định bỏ qua, liên tục gõ cửa, không còn cách nào, cô đành phải lấy hết sức ra đứng lên, cả tay lẫn chân đều được tận dụng để “đi” được ra đến cửa, mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đã thấy một người đàn ông đứng chắn ở đó.

Diệp Sơ kinh ngạc, dụi mắt mấy cái, phát hiện người này đúng là nam thật, mặt mũi nhìn qua có chút quen quen.

Là ai nhì? Không đợi cô nhớ ra, người kia đã vươn tay ra đưa cho cô một túi trà gừng: “Chị tôi bảo tôi đưa cái này cho cô.”

Diệp Sơ ngậy ra, vì đau bụng mà người như con tôm từ từ cong thân mình lại, còn tay thì đưa ra nhận.

Nhận xong đồ rồi, nam sinh kia còn chưa chịu đi, Diệp Sơ cảm thấy mình sắp đứng không nổi nữa, dùng hết sức lực hỏi: “Còn có... Chuyện gì nữa sao?”

Người kia do dự một chút, mở miệng nói: “Cô chắc là mình không sao chứ?”

“Cậu yên tâm, tôi không sao... không...” Nói còn chưa hết câu, trước mắt Diệp Sơ bỗng tối sầm, hai chân mềm nhũn, ngã vào lòng Trương Trì.

...

“Bác ca lại gọi điện thoại cho vợ đấy à?” Nhị Suất đi vào phòng, nhìn thấy Vệ Bắc đang cầm đi động, liền trêu chọc.

“Thì sao, cậu có ý kiến hả?”

“Nào dám a!” Nhị Suất vội vàng xoa tay, cột nhà xán lại gần đây, “Bác ca, thật ra thì em thấy anh với vợ cứ cách xa nhau như vậy thật là khổ quá đi, đặc biệt là không tốt cho thân thể anh...”

Cái thằng này, trong đầu nó có lẽ ngoài mấy thứ đòi trụ ra thì cũng chỉ còn mấy thứ bậy bạ, Vệ Bắc có chút bất đắc dĩ, cũng không muốn phiền mà đứng lên.

Quả thật, mùi vị xa cách hai nơi như thế này không dễ chịu chút nào, thế nhưng hẳn còn có thể làm gì nữa đây? Trường cảnh sát quân rất nghiêm, lần trước Đại Quân phòng bên cạnh trốn hai ngày đi chơi với bạn gái, lúc quay về liền bị xử phạt, còn ở trước mặt toàn bộ đại đội, khóc lên khóc xuống mà đọc một ngàn chữ kiểm điểm, đến bây giờ vẫn còn bị người khác cười cho kia.

Thôi đành gọi điện thoại vậy, Vệ Bắc ấn phím gọi.

Chuông chờ vang lên vài tiếng vẫn chưa thấy ai tới nhắc máy.

Chẳng lẽ đang trên lớp sao?

Ngay tại lúc hắn định cúp máy thì bỗng nhiên điện thoại lại thông.

“Alô.” Đầu bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông, Vệ Bắc lập tức trở nên cảnh giác.

“Anh là ai?” Hắn hỏi luôn, trong giọng điệu tràn ngập mùi thuốc súng.

Đối phương trầm mặc một lát, bỗng nhiên hỏi lại: “Anh tìm ai?”

Vệ Bắc lập tức phát câu: “Tôi tìm vợ tôi, còn anh là ai? Tại sao lại cầm điện thoại của cô ấy?”

Đối phương lại trầm mặc một lát nữa, không nhanh không chậm nói: “Bạn gái anh đang nằm trong bệnh viện, vẫn chưa tỉnh lại, có chuyện gì, anh đợi lát nữa lại gọi tới đi.” Nói xong, tút một cái cúp máy.

Tay còn đang cầm điện thoại, Vệ Bắc ngây dại.

“Bác ca, xảy ra chuyện gì rồi sao?” Thấy Vệ Bắc đang ngơ ra, Nhị Suất ở bên cạnh hỏi.

Dường như cùng trong thời khắc đó, Vệ Bắc đang ngồi trên ghế bỗng đứng phắt dậy.

Nhị Suất bị làm cho hoảng sợ: “Làm sao vậy?”

“Tôi phải quay về một chuyến, cậu ở đây coi chừng giúp tôi.” Vệ Bắc nói xong, xoay người bước đi.

Nhị Suất và mấy người bạn cùng phòng đều ngây ngẩn cả người, thật lâu sau, Nhị Suất mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Quay về? Anh ấy quay về đâu?”

Tiểu Hắc cùng phòng gãi gãi cái ót: “Chắc là quên đồ gì đó, quay lại phòng học lấy ấy mà.”

Nhị Suất: “Vậy anh ấy bảo tao coi chừng cái gì chứ?”

“Coi...” Tiểu Hắc sùng sốt trong chốc lát, “Coi cái con khỉ, mau mau đem cái đĩa phim kia sang cho tao!”

Nhị Suất và Tiểu Hắc không ngờ tới, Vệ Bắc vừa đi ngay cả quần áo cũng không kịp thay, thế mà chạy một mạch tới sân bay luôn.

Chờ tới khi hai tên đó hiểu ra, “quay về” từ miệng Vệ Bắc chính là về nhà thì chuyến bay tới thành phố A đã sắp hạ cánh rồi.

Máy bay vừa đáp xuống, Vệ Bắc liền chạy thẳng tới trường Diệp Sơ.

Khi đó đang là rạng sáng, bên ngoài sân bay taxi rất ít, lái xe vừa nghe hắn nói là muốn đến đại học F, lập tức báo cho hắn một cái giá cắt cổ vô cùng.

Không nghĩ tới anh bạn trẻ tuổi này hùng hống hỏ hỏ, không hề nghĩ ngợi mà leo thẳng lên xe.

Cái này, đến lượt tài xế taxi sợ hãi mà nghĩ trong bụng, một cái giá mà cha nó cũng không nghĩ tới, thế mà nó không nói hai lời liền leo lên xe, không phải là ăn cướp đó chứ?

Bỗng nhiên thấy chột dạ, xe đang chạy trên đường, tài xế taxi kia giả vờ hỏi chuyện lâu la để tìm hiểu.

“Người anh em, cậu vội vàng vàng chạy tới trường học vậy, có chuyện gì gấp sao?”

“Uhm” Vệ Bắc buồn bực ừ một tiếng, cũng không muốn nhiều lời.

Lái xe lại càng hoảng sợ, hỏi thêm: “Có chuyện gì gấp lắm hả?”

Lời vừa nói ra, giống như tạt nước vào cục đá vậy, không một tiếng trả lời.

Một lát sau, anh ta thấy người thanh niên kia lôi điện thoại ra bắt đầu gọi điện.

Một lần, hai lần, ba lần...

Điện thoại hình như không gọi được, nhưng cậu ta vẫn không ngừng gọi lại, sau một lát nữa, cậu ta nhỏ giọng chửi thề một câu, hình như là di động hết pin.

Lúc này, tài xế đã không còn thấy sợ nữa, mà là tò mò, tò mò rốt cục là chuyện gì đã làm cho cậu thanh niên này phải sốt ruột như vậy.

“Người anh em, tôi có điện thoại đây, nếu cần thì tôi cho cậu mượn gọi?” Đường đi còn dài, tài xế bắt chuyện làm quen.

“Không cần, cô ấy tắt máy.” Vệ Bắc không được về lo lắng trên mặt, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Người đàn ông kia là ai? Tại sao điện thoại của Diệp Từ lại gọi không được, ngay cả điện thoại trong phòng kí túc cũng như thế?

“Anh tài xế.” Cuối cùng hần cũng chủ động mở miệng: “Anh có biết gần đại học F có cái bệnh viện nào không?”

“Không nhiều lắm, hình như có hai cái.”

“Vậy được, đợi lát nữa anh chở tôi đến hai bệnh viện kia đi.” Hần quả quyết nói.

Xem ra không phải là ăn cướp a, tài xế taxi thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Có bạn bè nằm viện sao?”

“Uhm, là bạn gái tôi.”

Bạn gái? Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu: “Sao cậu không nói sớm a, được rồi, ngồi cho chắc, tôi lập tức tăng tốc.” Vừa nói xong, xe trên đường cao tốc trong đêm tối bắt đầu phóng nhanh hơn.

“Chị, chị có thấy đỡ hơn được chút nào không?” Trương Vi qua điện thoại ân cần hỏi han.

“Uhm, tốt hơn nhiều rồi, lát nữa tôi chuẩn bị đi học.” Diệp Sơ lấy sách bỏ vào trong cặp mang theo bên mình, qua giọng nói đã thấy khá hơn không ít.

Ngay cả cô cũng không nghĩ đến, đau bụng kinh mà cũng có thể đau đến ngắt xiêu, tuy rằng trước kia cô lâu lâu cũng bị đau một lần, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng giống ngày hôm qua, cũng may là Trương Trì tới kịp, đưa cô đi bệnh viện, năm suốt hai tiếng đồng hồ, truyền dịch, uống thuốc giảm đau, đến giữa đêm thì đỡ hẳn.

Còn bị vị nữ bác sĩ hung dữ kia mắng cho một trận không kịp vuốt mặt, bắt cô sau này có bị đi cá đến thì không được ăn kem ăn đồ lạnh, nhưng mà người bị mắng thảm nhất vẫn chưa phải là cô, mà chính là Trương Trì kia.

“Cậu là bạn trai cũng không biết chăm sóc bạn gái mình một chút, đến ngày đó lại còn để cô ấy ăn kem? Con trai bây giờ ấy mà, không biết đi cả thăm là như thế nào, cũng đừng mở miệng ra nói mình hiểu phụ nữ, các người chẳng hiểu cái quái gì cả...”

Mắng một hồi lâu, ngay cả Diệp Sơ cũng phát ngại muốn đứng ra giải thích, nhưng Trương Trì lại im thin thít không nói một lời.

Em trai này đúng là so với cảm giác còn kiên nhẫn hơn, Diệp Sơ cảm thấy thực bất đắc dĩ.

“Cái gì? Chị vừa mới xuất viện đã muốn đi học? Chị, chị nghe em đi, đừng đi a, đừng đi a!” Trương Vi trong điện thoại còn lo lắng hơn cả cô.

“Đàn em này, em cũng đừng lo lắng, em nghe giọng tôi bây giờ xem, còn giống người bị bệnh không?”

Trương Vi do dự một chút, rốt cục vẫn là thỏa hiệp, hỏi: “Được rồi, vậy chị đi cẩn thận một chút, đúng rồi, chị lát nữa học phòng nào a?”

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

Bên kia dùng một chút: “Không có việc gì đâu chị, để em xem nếu phòng học chúng ta gần nhau, em sẽ sang bên đó thăm chị.”

“Ah.” Diệp Sơ không nghĩ nhiều, nói số phòng của mình, sau đó thu dọn đồ đạc, muốn lên lớp.

Đây là buổi học về ánh sáng quan trọng, mà hình thức đi học điển hình của đại học chính là giảng viên ở trên bục viết ra đồng công thức buồn tẻ cực độ, còn sinh viên thì nằm dưới kia ngủ say sưa.

Diệp Sơ tối hôm qua không được ngủ ngon, thế lúc này hai mí mắt đang đánh nhau kịch liệt.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy sau lưng có người gọi mình.

Cô giật mình một cái liên tỉnh hẳn, quay lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạn học ngồi đằng sau cô chỉ chỉ cửa sau: “Lớp trưởng, có một anh đẹp trai tìm cậu kia.”

Cái gì? Diệp Sơ nhìn ra cửa sau, liền nhìn thấy Trương Trì đứng ở cửa, mặt lạnh đúng kiểu ưa thích, hai mắt thẳng tắp nhìn cô chăm chăm.

Tôi à? Diệp Sơ chỉ chỉ vào mình.

“Thôi đừng hỏi nữa, anh bạn đẹp trai kia tìm cậu đấy, mau mau ra ngoài đó đi.” Bạn học ngồi sau trêu ghẹo.

Diệp Sơ sợ cứ thế này sẽ khiến giảng viên chú ý đến mất thôi, đành phải đứng lên, cúi cúi người chạy ra ngoài.

Người vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Trương Trì đang tựa thân vào bức tường ở hành lang trước cửa, một thân đồng phục thể dục, một tay đút trong túi quần, còn tay kia thì cầm một túi giấy, ánh sáng từ hành lang rọi lại đây, chiếu lên một nửa người cậu ta, quang cảnh đó, không biết như thế nào lại khiến Diệp Sơ nhớ tới Vệ Bắc.

Đó là hồi trung học, tên kia cũng làm hành động thế này mà gọi cô từ trong lớp ra ngoài, từ về mặt đến bộ dáng, giống như toàn bộ thế giới đều ngưng lại cùng với hắn vậy.

Nghĩ đến cảnh tượng khi đó, trong lòng Diệp Sơ cảm thấy ấm áp.

Đáng tiếc, người trước mắt này không phải là cái tên trong lòng cô kia.

Diệp Sơ định thần lại, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Chị tôi bảo tôi mang cái này đến cho cô.” Trương Trì vươn tay ra đưa cái túi giấy cho cô, bên trong là bánh mì và một hộp sữa.

Diệp Sơ lúc này mới nhớ ra là cô vẫn chưa ăn sáng.

Cô nhận lấy, mỉm cười nói: “Thay tôi gửi lời cảm ơn tới chị cậu, tôi vẫn chưa ăn sáng nữa.”

“Ngu ngốc.”

Lỗi tại cô hình như có nghe thấy từ gì đó, Diệp Sơ ngẩng đầu hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Bởi vì cậu ta rất cao, nên cô phải ngược cổ lên mới nói chuyện tay đôi được, ánh sáng từ hành lang chạy vào tận phòng học, chiếu lên hai người làm thành hai cái bóng thật dài trên mặt đất.

Trương Trì nhú mày, bỗng nhiên không hề báo trước mà đến gần cô: “Tôi nói cô ngu ngốc.” Hắn gần từng chữ một, sau đó một bàn tay bất ngờ xoa lên mặt Diệp Sơ.

Diệp Sơ bị hành động bất thành hình này của cậu ta làm cho hoảng sợ, theo bản năng lui lại đằng sau, ngay tại tích tắc đó, có một bóng người lao tới, vung một đấm nặng nề lên mặt Trương Trì.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Diệp Sơ dụi mắt mấy cái, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Ngoại trừ nằm mơ, cô không tìm ra được lý do thứ hai để giải thích cho mình, vì sao một người vốn đang ở cách nơi này cả ngàn dặm, lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ngay tại lúc Diệp Sơ đang ngây ngốc nhìn Vệ Bắc thì Trương Trì đã kịp lấy lại tinh thần từ cú đâm rơi từ trên trời xuống kia, nhìn về mặt tức giận của tên con trai trước mắt mình, cậu ta bỗng sững sờ.

Nói thật, cậu thanh niên Trương Trì này tuy rằng không hay nói chuyện, nhưng là tuyệt đối không phải học trò ngoan ngoãn gì, chỉ ít từ nhỏ đến lớn cũng đã từng đánh nhau không ít lần. Nhưng mà, cậu ta chưa từng đụng phải một đối thủ như thế này. Trên người anh ta tựa như sinh ra một loại khí chất bức người, bị ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm, quả thực là khiến người ta không rét mà run.

Nếu đụng phải mấy loại này, chỉ sợ còn chưa đánh đám gì, đã bị dọa cho sợ mất mật, có điều Trương Trì này cũng không phải con tôm nhuyễn chân, bị Vệ Bắc trừng mắt, rất nhanh đã lấy lại tinh thần từ trong cơn sợ hãi, nhớ tới bản thân mình vừa không cẩn thận ăn phải một đám kia, nhất thời cũng nổi giận.

“Anh là ai? Muốn ăn đòn phải không?” Cậu ta nói xong, liền vung nắm tay ra.

Diệp Sơ đang đứng ở một bên, mỗi lúc này mới từ trong kinh ngạc định thần lại, không còn lòng dạ nào hỏi xem làm sao hắn tới được đây, tóm lại là không thể để cho Vệ Bắc đánh nhau với người ta ở chỗ này. Nghĩ vậy, cô vội vàng hô lên: “Dừng lại, đừng đánh nhau nữa!” Cùng lúc chạy lên, muốn kéo Vệ Bắc ra trước đã.

Nghe thấy lời Diệp Sơ, Vệ Bắc mới ngừng nắm đám của mình lại, xoay đầu lại nhìn cô.

Nhưng mà nắm đám của Trương Trì đã vung ra, ý định đánh thẳng lên người Vệ Bắc.

Diệp Sơ vừa thấy đã biết không hay, vội vàng nhắm mắt lại chạy ra chắn trước mặt Vệ Bắc.

Trương Trì không nghĩ tới Diệp Sơ đột nhiên lại lao ra, càng hoảng sợ, thế nhưng nắm đám của vung ra rồi, không kịp thu lại nữa, mắt thấy nắm đám đó sẽ rơi lên người cô gái mà mình ngưỡng mộ trong lòng...

Bỗng nhiên, Vệ Bắc lách mình một cái, ôm lấy Diệp Sơ.

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Nắm đám của Trương Trì rơi vào giữa lưng Vệ Bắc, lực đạo tuyệt đối không hề nhẹ hơn một đám cậu ta ăn phải lúc này kia.

Vệ Bắc nhú nhú mày, cánh tay ôm Diệp Sơ càng siết chặt hơn nữa.

Diệp Sơ mở mắt ra, liền thấy một màn như vậy, lập tức trở nên khẩn trương: “Anh sao rồi? Không có việc gì chứ?”

“Không sao.” Hắn trả lời rất ngắn gọn, lại hỏi lại cô: “Em không sao chứ?”

Trương Trì quả thực xem mà muốn choáng váng, đây hoàn toàn đúng tiêu chuẩn của kịch bản mấy bộ phim thần tượng võ thuật, nữ diễn viên chính vì bảo vệ cho nam diễn viên chính mà dũng cảm lao ra chắn, anh nam lại chuyển mình cứu cô nữ, cuối cùng hai người nhìn nhau thâm tình, cùng thổ lộ lòng mình.

Trương Trì đáng thương, cậu ta chỉ đoán đúng đoạn đầu, còn kết cục thì trật lất.

Hai người kia quả thật thâm tình nhìn nhau ba giây đồng hồ, nhưng là nhìn nhau xong, Diệp Sơ bỗng nhiên giãy ra khỏi cái ôm của Vệ Bắc, đi đến trước mặt Trương Trì, chỉ thẳng vào mũi cậu ta mà nói: “Cậu có bệnh hả?”

“Tôi... tôi có bệnh?” Trương Trì ngốc rớt.

“Cậu không có bệnh thì mắc gì lại đánh bạn trai tôi?”

Trương Trì càng không biết nên trả lời như thế nào, sau một lúc lâu, mới phun ra được một câu: “Là anh ta đánh tôi trước cơ mà.”

“Anh ấy đánh cậu là cậu là có thể đánh lại hả? Cậu có hỏi qua tôi một tiếng hay không?” Một khi đã khiến một cô gái nổi nóng thì cái gì là lẽ phải, cái gì là logic, thì có lẽ trước mặt cô ấy đều là con ruồi, tóm lại, cậu đánh người đàn ông của tôi thì người sai chính là cậu!

Trương Trì bị hỏi thế khiến không biết nói gì nữa, nếu nói sau đánh nhau có thể thành anh em, nhưng còn phụ nữ thì... Cậu ta thật sự hết cách.

“Phải, tôi có bệnh không được sao?” Cậu ta bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là có bệnh thật, mới có thể thích một cô gái không biết lý lẽ thế này.

“Chính cậu có bệnh còn nói!” Diệp Sơ không chút mềm lòng bỏ qua cho con nhà người ta.

Trương Trì thiếu chút nữa là tức đến ói máu, “Được được được, tôi có bệnh! Tôi đi, được chứ?” Cậu ta nói xong nổi giận dưng dưng mà bỏ đi.

Thằng nhóc tiểu tam đáng thương này, còn chưa có cơ hội lên sân khấu, đã bị Diệp Sơ hiềm khi nào bùng nổ dữ dội như vậy đá bay khỏi đài.

Trương Tri vừa đi, Diệp Sơ nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại muốn tìm Vệ Bắc, lại nhìn thấy một giảng viên đang trợn mắt há miệng đứng ở cửa.

Vị giảng viên ấy đẩy đẩy cái gọng kính trên sống mũi, định thần hỏi: “Bạn học này, em có cần xin phép nghỉ, giải quyết chút vấn đề cá nhân hay không?”

Diệp Sơ cảm thấy có chút ngượng ngùng, vừa muốn nói không cần, Vệ Bắc lại đi tới, nói: “Cảm ơn thầy.”

“Không dám không dám, kiến quá bất quá a.” Giảng viên nói xong, lại cầm sách vào giảng bài tiếp.

*Kiến quá bất quá: Thấy chuyện đáng sợ mà không sợ hãi.

“Lần đầu tiên em phát hiện, thì ra thầy ấy rất dễ thương nha.” Thật lâu sau, Diệp Sơ lí nhí nói.

“Anh cũng thấy thế.” Vệ Bắc xoay mặt nhìn Diệp Sơ bên cạnh, “Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nói đến vấn đề này đúng không? Chúng ta vẫn là nên đi giải quyết vấn đề cá nhân trước đã.”

Đúng nha, Diệp Sơ lúc này mới tỉnh táo lại, nhưng mà vấn đề cá nhân này hình như có chút phức tạp thì phải.

“Cái gì? Anh trốn học để tới đây?” Diệp Sơ ngồi trong căn tin của trường, kinh ngạc mà nhìn Vệ Bắc.

“Nói thừa!” Vệ Bắc cắn một miếng bánh bao đã lạnh ngắt từ hồi nào, “Em cũng không phải không biết trường anh biến thái mức nào, xin một cái nghỉ phép cũng phải qua ba bốn cửa, chờ được phê chuẩn thì tới ngày tháng năm nào mới xong a?”

“Nhưng anh cũng không thể trốn học như vậy a!” Diệp Sơ sốt ruột, “Nghe nói trường cảnh sát xử phạt rất nghiêm khắc, nhờ đâu ghi lỗi thì làm thế nào bây giờ? Sẽ ảnh hưởng đến thành tích tốt nghiệp của anh!”

“Anh không rảnh quản nhiều thế đâu.” Vệ Bắc làm vẻ mặt chẳng thêm bận tâm, “Hơn nữa, em nghĩ rằng anh muốn trốn học lắm sao? Còn không phải là vì em dám lên lút ngoại tình sau lưng anh sao?”

Hai chữ “Ngoại tình” này hần vừa ăn sáng, vừa nói nhẹ nhàng băng quơ, lại thiếu chút nữa khiến Diệp Sơ phun hết sữa trong miệng mình ra ngoài.

“Anh nói cái gì?”

“Con mẹ nó em bớt giả bộ đi, tên con trai vừa rồi rốt cuộc là ai? Làm gì mà để nó sờ mặt em?” Lời này, Vệ Bắc nói ra được cũng không phải dễ dàng gì, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Diệp Sơ thấy hần có lẽ đang hiểu lầm cái gì, liền vội vàng đem ngọn nguồn sự tình kể một lượt cho hần nghe, chờ đến lúc cô giải thích xong, cô lại cảm thấy có gì đó không thích hợp: “Không đúng a, cho dù là vì cậu ta, anh làm sao mà biết được?”

“Là vì anh cài máy nghe trộm trên người em.”

Diệp Sơ: “...”

Thấy Diệp Sơ không nói gì, Vệ Bắc lúc này mới ăn xong miếng bánh bao cuối cùng, từ từ nói: “Là cậu ta tiếp điện thoại của em, nói em đang ở bệnh viện nên anh liền chạy tới.”

Cái này, Diệp Sơ càng giật mình hơn: “Tối hôm qua em ở trong bệnh viện, anh sẽ không vì cuộc điện thoại tối qua mà chạy luôn tới đây chứ?”

“Anh lo lắng cho em không được sao?” Vệ Bắc hỏi lại.

Diệp Sơ hết chỗ nói, cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao tên này lại nói phải giải quyết vấn đề cá nhân là đi ăn sáng, bởi vì hần đã chạy tới đây suốt đêm, ngay cả một ngụm nước cũng không kịp uống.

Trên đời này, sao lại có người ngốc nghếch như hần a?

Diệp Sơ dở khóc dở cười, nhưng lúc này đây, trong lòng cô lại cảm thấy thực cảm động.

Có lẽ, trên đời này chỉ có duy nhất một người con trai, sẵn lòng vì một câu nói của cô mà buông tay, vì một cú điện thoại mà băng qua cả ngàn dặm suốt một đêm, sẽ ngồi ở đây cùng cô ăn một chiếc bánh bao nguội lạnh, nhẹ nhàng băng quơ nói: “anh lo lắng cho em không được sao?”

Người con trai này có lẽ không quá hoàn mỹ, cũng rất hay xúc động, nhưng đối với cô mà nói, như vậy là quá đủ rồi.

Diệp Sơ gật đầu: “Được, tất nhiên là được rồi!”

Còn làm bộ nghiêm túc vậy, Vệ Bắc thấy vậy buồn cười, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy giờ phút này nói gì cũng không ý nghĩa, liền đưa tay ra xoa xoa tóc Diệp Sơ: “Em biết là được rồi.”

Lần này gặp nhau, cũng có thể xem là lần gặp nhau bất ngờ nhất từ khi hai người xa nhau tới nay.

Buổi tối hôm đó, hai người tìm một khách sạn bên ngoài ở cùng nhau, này đối với Vệ Bắc mà nói đương nhiên là một cơ hội tốt để làm chuyện xấu, đáng tiếc một chút hắn cũng làm không được, bởi vì cả đêm đó Diệp Sơ đã nằm bò lên bàn để viết bản kiểm điểm cho hắn.

Bản kiểm điểm ba nghìn chữ, phải có nội dung cụ thể, hình thức đầy đủ, còn có tình có lý, đối với một người viết chẳng nổi câu văn hay như Vệ Bắc mà nói, thật sự là có chút khó khăn.

Vệ Bắc nghĩ, kỳ thật ta cũng không tính là thâm lắm, ít ra bản kiểm điểm của ta được vợ yêu viết dùm, so với Đại Quân lần trước tự mình viết mấy ngàn chữ rầm rồ không kêu, lời lẽ câu văn thì khỏi nói, đem ra đọc trước toàn bộ đại đội, coi như mình đang diễn thuyết đi.

Ngay sau đó quả thật thực tế đã chứng minh, bản kiểm điểm mà Diệp Sơ viết thay cho Vệ Bắc quả thật là một bản kiểm điểm từ nội dung đến hình thức tốt nhất trường cảnh sát từ trước đến nay, thế cho nên huấn luyện viên của bọn họ còn đem bản đó dán vào trong tủ kính trưng bày hơn nửa năm, khiến những người đi sau, xem đó là một bài văn kiểu mẫu mà học hỏi.

Đương nhiên, này đó đều là nói sau.

Ngày hôm sau, Vệ Bắc cầm bản kiểm điểm hơn ba nghìn chữ mà Diệp Sơ đã giúp hắn viết xong đến sân bay.

Diệp Sơ trốn học đến sân bay tiễn hắn.

Cảnh tượng chia xa vẫn như những lần trước, giữa đoàn người tiễn đưa lưu luyến không rời, Vệ Bắc bỗng nhiên xoay người lại, ôm chặt lấy Diệp Sơ, ghé vào bên tai cô mà thì thầm: “Anh thật sự hy vọng, có một ngày anh trở về, chúng ta không bao giờ phải xa nhau nữa.”

Một câu đó, trong tích tắc khiến trái tim Diệp Sơ rung động vô cùng.

Cô tuy rằng không nói gì, nhưng là hai năm qua, mỗi một lần gặp nhau ngắn ngủi của hai người, đều kết thúc trong cảnh xa nhau đằng đằng, xa nhau kỳ thật không đáng sợ, đáng sợ nhất nhưng là nó lặp đi lặp lại, không biết khi nào mới dừng lại.

Nếu thời gian có thể trôi qua nhanh một chút, thật là tốt biết bao.

Khi phi cơ bay xẹt qua trên bầu trời xanh thẳm, trong đầu Diệp Sơ lần đầu tiên có ý niệm mãnh liệt như vậy.

Kỳ thật để thời gian trôi qua thật nhanh cũng không phải là khó lắm.

Đặc biệt đối với sinh viên đại học, năm nhất, năm hai còn cảm thấy có nhiều thời gian phung phí, nhưng đến năm ba, tất cả đều trở nên khác hoàn toàn.

Ở dưới là một đám đàn em tinh thần phấn chấn, đủ thứ hội đoàn, gia nhập hội sinh viên, đi lại con đường mà bạn từng đi qua.

Ở trên là một đồng anh chị, thi nghiên cứu sinh, xuất ngoại, tìm việc,... Bận bịu giống như bạn vĩnh viễn không bao giờ thấy bóng dáng họ ở trong trường nữa.

Còn bạn thì kẹt ở giữa, nhiệt tình lúc trước đã bị mài mòn đi hơn phân nửa, con đường tương lai lại giống như còn rất xa, mỗi ngày ngoại trừ việc đi học, tan học thì còn lại ngủ, ăn cơm, ngây ngốc ngốc như vậy, thời gian liền trôi qua vèo vèo lúc nào chẳng hay.

Cuộc sống năm ba của Diệp Sơ, ngay tại lúc sống không một mục tiêu như vậy, thoáng một cái đã tới cuối năm.

Cuối năm các loại hoạt động ở trường nhiều không kể xiết, Diệp Sơ rảnh đến mức không có chuyện gì để làm, liền bị Khương Tử kéo đi báo danh vào cuộc thi viết luận văn của trường.

Nào có biết làm chơi mà lại trúng lớn, bài luận văn kia của cô nghiên cứu về lục địa băng hà, được một giảng viên trong khoa nhìn trúng, bảo cô nghỉ đông về nhà tiếp tục nghiên cứu sâu hơn về chủ đề này, tranh thủ học kỳ sau có thể nộp lên tham gia cuộc thi học thuật về viết luận văn của sinh viên cả nước.

Giảng viên đã nói đến như vậy, Diệp Sơ đành phải nghỉ trước mọi người, chạy đến thư viện mượn một đồng sách lớn, chuẩn bị mang về nhà hăng hái chiến đấu. Ấy vậy mà lúc cô kéo một rương hành lý toàn sách chuẩn bị ra về, lại phát hiện người tới đón mình không phải ba mẹ, mà là Vệ Bắc.

“Sao anh lại đến đây?” Diệp Sơ có chút kinh ngạc, “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em...” Vệ Bắc thừa nước đục thả câu mà cô ý dừng lại một chút, liền sửa lời nói: “Mẹ anh có việc, bảo anh tới đây đón em”

Một tiếng gọi “mẹ anh” của hắn thế nhưng lại thuận miệng đến vậy, Diệp Sơ xấu hổ, trong lòng không khỏi dâng lên chút cảnh giác, tên này không phải sắp giờ trò gì nữa chứ?

Thấy vẻ mặt cảnh giác của Diệp Sơ, trong lòng Vệ Bắc cười trộm, nhưng trên mặt lại giả bộ không kiên nhẫn nói: “Rốt cục em có đi không? Còn sợ anh ăn em sao?”

Diệp Sơ còn gật đầu như thật.

Vệ Bắc nổi giận: “Nếu có thể ăn em, anh đã ăn từ lâu rồi, việc gì phải đợi đến tận bây giờ?”

Diệp Sơ nghĩ nghĩ, cảm thấy lời hấn nói cũng không phải không có lí, vì thế liền leo lên xe của hấn về nhà.

Đợi tới khi về đến nhà, Diệp Sơ mới hiểu được cái câu “Mẹ anh có việc” từ miệng Vệ Bắc có nghĩa là gì: Ba mẹ cô thế nhưng lại ở nhà mở bàn mạt chược! Chơi mạt chược còn chưa tính, điều làm người ta khiếp sợ chính là, bạn cùng chơi bài của ba mẹ cô lại chính là ba mẹ Vệ Bắc, bốn vị phụ huynh vây quanh chiếc bàn, đánh đến quên đất quên trời.

Tình cảnh này, Diệp Sơ nhìn muốn 囧.

Lưu Mĩ Lệ chơi mạt chược còn không kịp, nào có rảnh mà ra đón con gái, phát phát tay, thúc giục: “Mau vào phòng sắp xếp hành lí của mình đi, lát nữa chúng ta ra ăn cơm.”

Cái gì? Còn muốn ra ăn cơm nữa!

Diệp Sơ cảm thấy thế giới này sắp phát điên rồi, đang còn muốn nói gì, đã bị Vệ Bắc đi sau đoạt lấy hành lí, thuận tay kéo luôn cô vào phòng.

“Này, anh đừng kéo em nha, em còn chưa nói chuyện xong với mẹ em đâu.”

“Còn gì để nói nữa chứ, chờ lát nữa ăn cơm nói cũng không được sao? Em xem ba mẹ anh còn đang vui vẻ kia, em đừng đến quấy rầy.”

Điều này sao có thể gọi là quấy rầy chứ? Diệp Sơ vừa định kháng nghị, Vệ Bắc bỗng nhiên từ phía sau ôm chặt lấy eo của cô.

“Tuần nào em cũng được gặp mẹ, còn muốn nói nhiều như vậy, hai ta đã một học kì rồi không gặp, sao em không đến nói với anh này? Hử?” Thanh âm mang theo từ tính, vang lên ở bên tai, âm cuối hơi nhướng lên, hợp với trái tim cũng đập loạn nhịp cùng lúc này.

Mặt Diệp Sơ lập tức trở nên đỏ bừng.

“Anh nói gì không biết? Chúng ta chẳng phải đã nói suốt đường về nhà rồi sao?” Thanh âm của cô thật mềm, nghe ra được bên trong có chút chột dạ.

Cô không nói lời này còn không sao, vừa nói ra Vệ Bắc lại thấy muốn nổi giận: “Em còn không biết xấu hổ mà nói vậy, suốt đường về anh còn chưa kịp nói với em được mấy câu, em TMD thế nhưng lại giả ngủ với anh!”

Diệp Sơ thè lưỡi, mập mờ nói: “Có há? Sao em không thấy nhớ gì hết vậy?”

“Trí nhớ của em từ nhỏ đến lớn không tiến bộ được chút nào, xem ra anh phải làm gì đó cho em nhớ ra mới được.” Vệ Bắc nói xong, liền ôm cô tới bàn học, bắt đầu hôn.

Diệp Sơ còn chưa chuẩn bị tốt, cả người đã bị ôm lấy, lưng dán lên ô kính cửa sổ, môi bị Vệ Bắc hôn lên, từng bước nạy mở hàm răng, đầu lưỡi thuần thục tiến vào.

Nụ hôn cách xa nhau suốt một học kì mãnh liệt vô cùng, dường như muốn đem tất cả những nhung nhớ trong khoảng thời gian vừa qua hóa vào nụ hôn này.

Diệp Sơ bị hôn đến mất hết sức lực, thân thể mềm mại dán chặt lên ô cửa sổ, cánh tay vô lực đẩy đẩy Vệ Bắc: “Đừng như vậy, ba mẹ... ừm... đang ở bên ngoài...” Lời nói tiếng được tiếng mất đứt quãng, trong chốc lát lại bị hấn hôn đến không nói được gì, đồ vật này nọ trên bàn học bởi vì nụ hôn mãnh liệt này làm rơi xuống đất.

“Tiếng gì vậy?” Lưu Mĩ Lệ từ trong ván bài lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng nhớ ra mình còn một đứa con gái, muốn đứng dậy đi xem thế nào.

Tần Dao cười tủm tỉm mà kéo bà lại: “Còn chuyện gì nữa nha? Chẳng phải con bé đang sắp xếp đồ ra sao? Mau mau sờ bài đi, đến phiên chị đây.”

“Đúng nha.” Lưu Mĩ Lệ ngồi xuống, vừa sờ bài một cái: “Há, hồ rồi!”

“Mĩ Lệ, vận may của chị tốt thật a!” Tần Dao cười ha ha khen ngợi.

“Đâu có đâu có.” Lưu Mĩ Lệ cười như nở hoa, cùng lúc đem chuyện con gái quăng lên tận chín tầng mây luôn rồi.

Diệp Sơ ngồi trên bàn học, hồi lâu mới thở lại bình thường, buồn bực mà nhìn về mặt đắc ý của Vệ Bắc: “Mẹ anh rốt cục dùng ma pháp gì mà khiến mẹ em nghe lời vậy nhỉ?”

Vệ Bắc ôm cô, lại hôn: “Mẹ anh nói, cái này gọi là ‘Khúc tuyến cứu quốc*’ a.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật giật: “Mẹ anh thật có văn hóa nha.”

“Vô nghĩa, nếu không thế sao dạy dỗ được anh đây?”

Diệp Sơ: “...”

*Khúc tuyến cứu quốc (曲线救国): Một từ được dùng ở thời Trung Quốc chống Nhật, giống như kiểu đánh du kích, không chống trực tiếp mà gián tiếp, bồi dưỡng lực lượng trên mọi thành phần từ công nhân cho tới trí thức, kiếm chân quấy nhiễu, tranh thủ và bảo vệ thành quả từng chút một, đôi khi phải hi sinh 1 thứ gì đó để đổi thứ lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Pingki

Tục ngữ có câu: Lưu manh không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là lưu manh có văn hóa.

Cái tên lưu manh Vệ Bắc này, từ trước hấn ở trước mặt Diệp Sơ đã quá đáng lắm rồi, bây giờ lại có mẹ hấn ở đằng sau lưng làm quân sư cho, càng ngày càng to gan không coi ai ra gì.

Suốt kì nghỉ đông, hấn nghiêm nhiên trở thành khách quen của nhà Diệp Sơ, không kiêng nể gì mà ra ra vào vào phòng cô.

Diệp Sơ thực buồn bực, trước đây người nhà cô còn chưa chấp nhận Vệ Bắc, cô cảm thấy thực phiền lòng, hiện giờ người nhà cô đã đồng ý cho hai người qua lại rồi, cô lại càng phiền lòng hơn.

Được nghỉ ngơi thế này, vất vả lắm cô mới hạ được quyết tâm làm tổ trong phòng mình để nghiên cứu một đồng tư liệu mới mượn được từ thư viện kia, thế nhưng cái tên Vệ Bắc lại không rên một tiếng mà tiến vào, đứng phía sau lưng cho cô một cái ôm gấu thật to, nói thể nào hấn cũng không chịu buông tay ra.

Diệp Sơ ngại bố mẹ mình đang ở bên ngoài, không dám nói lớn tiếng, đành phải đè thấp giọng năn nỉ hấn thả tay.

Dỗ một hồi đến mới miệng, tên kia mới miễn cưỡng chịu thả cô ra một chút, nào biết cánh tay kia mới từ trên lưng cô bỏ xuống thì cả người hấn lại ép lại muốn hôn cô.

Hôn rồi thì thôi, bàn tay còn không thành thật, bắt đầu sờ loạn trên người cô.

Đúng lúc này, mẹ cô ở bên ngoài gọi hai người ra ăn cơm, thế này mới làm cho cái tên cầm thú Vệ Bắc này ngừng lại. Tay thì đã ngừng, nhưng miệng vẫn chưa chịu tha, ở đằng kia bắt mẫn lăm bần: “Ăn ít một chút cũng không đói chết được đâu.”

Diệp Sơ hung hăng lấy sách đập lên ngực hấn một cái, nghe được một tiếng vang lên thực rắn chắc, trong bụng cô nghĩ thầm, cứng cáp như con gấu cỡ này, muốn đè hấn đói chết e rằng cũng khó a.

Từ ngày Tần Dao dắt ông xã mình đến nhà họ Diệp đánh mấy màn mặt chược tới nay, thái độ của Lưu Mi Lệ đối với Vệ Bắc thay đổi hẳn, điểm này nhìn vào một bàn đầy đồ ăn cũng có thể thấy được.

Cá sào chưng, khâu nhục, thịt viên xào cải trắng, cà tím xào thịt... Món nào cũng được đẩy đến trước mặt hấn.

Vệ Bắc cũng không thấy ngại ngùng, món gì đưa tới là ăn món đó, tiêu diệt sạch sẽ.

Người đầu bếp luôn thích nhìn món ăn chính mình nấu ra được người khác ăn hết, Lưu Mi Lệ cũng không ngoại lệ, nhìn một bàn đồ ăn đầy ắp hợp khẩu vị của mọi người, miệng cười không ngớt, cả buổi cũng nói chuyện nhiều hơn.

“Diệp Tử, con cũng ăn nhiều chút đi, xem khẩu vị của Tiểu Bắc thật là tốt kia kia.” Lưu Mi Lệ nói xong, thuận tay gấp một miếng thịt vào chén của con gái.

Diệp Sơ đang nghĩ, chính là vì nhìn anh ta, con mới ăn không vào đó, không biết vì cái gì, cô luôn có cảm giác tên kia miệng đang ăn cơm, nhưng trong bụng lại đang tính toán phải ăn mình thế nào.

Loại cảm giác bỗng nhiên bị người ta nắm trong tay này, thật đúng là khó chịu.

“Tiểu Bắc, con cũng gần đến lúc chuẩn bị thực tập rồi phải không?” Diệp Kiến Quốc này giờ không lên tiếng, đột nhiên hỏi Vệ Bắc như vậy.

“Có lẽ còn một học kì nữa thôi chú ạ.” Vệ Bắc lễ phép trả lời.

“Thế cũng không còn bao lâu nữa, thực tập ở trường cảnh sát có phải tự mình đi xin không?”

“Dạ trường con sẽ có sắp xếp, bình thường đều là gửi giấy giới thiệu về cục cảnh sát nơi đăng kí thường trú để thực tập.”

“Nguyên quán á?” Diệp Sơ gian nan đem miếng thịt nhét vào miệng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vệ Bắc: “Anh muốn về đây thực tập?”

Vệ Bắc liếc Diệp Sơ một cái, cười như không cười nói: “Thế nào, em lại muốn anh thực tập luôn ở cái nơi xa lắc ấy sao?”

Diệp Sơ đương nhiên không phải ý đó, hẳn có thể về đây thực tập, đối với hai người phải xa cách thường xuyên như họ mà nói, quả là một chuyện không thể nào tốt hơn được nữa.

Chẳng qua là, cô không nghĩ tới nhanh như vậy hẳn đã đến lúc thực tập rồi.

Còn mình thì sao?

Diệp Sơ nhớ tới ngày trước có quen một chị khóa trên, thi nghiên cứu này nghiên cứu nọ, tìm việc hết bên này rồi bên kia, điều kiện gia cảnh tốt hơn một chút liền chuẩn bị xuất ngoại.

Không biết giờ này năm sau, cô đang chuẩn bị làm gì nữa.

Diệp Sơ nghĩ vậy, đầu óc liền trở nên mịt mờ.

Kì nghỉ đông rất nhanh đã kết thúc.

Vệ Bắc quay về trường, Diệp Sơ cũng khai giảng, hai người mới vừa tách ra, thời gian liền trôi qua nhanh vèo vèo, chớp mắt một cái đã tới ngày mừng một tháng năm.

Ngày mừng một tháng năm các trường chỉ cho nghỉ có ba ngày, thế nên Vệ Bắc không về nữa, Diệp Sơ cũng không về nhà, dự định nằm mốc trong phòng kí túc cho hết kì nghỉ, thả lỏng tâm tình một chút.

Cứ tưởng rằng ba ngày này trong phòng chỉ có một mình cô thôi, kết quả buổi tối ngày nghỉ đầu tiên, Diệp Sơ lại nhìn thấy Trương Phương Phi vốn dĩ đã lên xe lửa từ sáng sớm về nhà, kéo giường hành lý còn y nguyên trở lại.

Diệp Sơ bình thường cũng không nói chuyện với cô ta nhiều lắm, nhưng vẫn cảm thấy thực kỳ quái, liền hỏi cô ta làm sao vậy.

“Aiz, đừng nói nữa, đợi cả một ngày, thế nhưng họ lại báo xe lửa có trục trặc, không đi nữa.” Trương Phương Phi cắn giận mà trả lời, đưa tay xách hành lý bỏ lại chỗ cũ.

Cả ngày chạy đi chạy lại như vậy mà vẫn không được về nhà, quả thật là không dễ chịu.

Diệp Sơ có nhã ý muốn an ủi cô ta vài câu, sau rồi lại không muốn nói thêm nữa, đành một mình ngồi lướt web.

Trương Phương Phi sắp xếp xong hành lý đầu vào đó, lại mang quần áo đi tắm rửa, xong rồi leo lên giường đi ngủ, vẫn không mở miệng nói một câu nào.

Hai ngày tiếp theo, hai người ở cùng nhau nhưng ở tình trạng việc ai nấy làm, không nói với nhau nhiều, đến buổi tối ngày thứ hai, trong phòng ngủ đột nhiên bị cúp điện.

Diệp Sơ lúc ấy đang tắm, đèn nhà tắm bỗng nhiên tắt ngóm, cô thấy hoảng sợ, vội vàng lau khô bọt nước trên người, rồi mặc đồ chạy luôn ra ngoài trong khi mái tóc vẫn còn ướt sũng.

Trong phòng tối đen như mực, Trương Phương Phi ngồi trên giường mình chơi với cái di động.

Diệp Sơ kéo ghế dựa ngồi xuống, tay chải vuốt mái tóc còn ướt, không có máy sấy nên có lẽ một lúc nữa mới khô được, cô ngồi ngẩn người trên ghế, chờ tóc khô tự nhiên.

Trong phòng ngủ nhất thời trở nên im ắng, chỉ có duy nhất tiếng bàn phím di động của Trương Phương Phi vang lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên, Trương Phương Phi cất tiếng hỏi: “Kỳ thật cậu ghét tôi lắm phải không?”

Một câu này, khiến Diệp Sơ đang buồn ngủ càng thêm mịt mịt, mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng. Chờ đến lúc nói xong, cô mới phát giác mình thật bất cẩn, trong bụng nghĩ gì liền nói ra luôn, nhất thời có chút xấu hổ.

Thấy biểu hiện của Diệp Sơ như vậy, Trương Phương Phi không hề tức giận, ngược lại tự giễu mà cười cười: “Tôi biết cậu vẫn còn để bụng chuyện kia.”

“Chuyện nào?” Diệp Sơ không phản ứng kịp.

“Bớt giả bộ đi, cậu biết tôi đang nói chuyện gì mà.” Trương Phương Phi ngắt lời cô, “Chuyện kia, quả thật là tôi không tốt, là tôi quên đóng cửa, để kẻ

trộm lên vào, chuyện này không liên quan gì tới cậu hết.”

Cuối cùng Diệp Sơ cũng hiểu cô ta đang nói về chuyện gì, chợt thốt lên: “Nhưng khi đó cậu không nói thế này.”

“Hóa ra cậu đã sớm biết...” Sắc mặt Trương Phương Phi thay đổi, chậm rãi nói: “Kỳ thật so với cậu tôi càng ghét chính mình hơn, năm đó học trung học, tôi đã tự nói với mình, nhà tôi tuy rằng nghèo, nhưng thành tích của tôi rất tốt, tôi đã rất cố gắng, có thể đậu vào một trường đại học không phải ai cũng vào được. Thế nhưng khi vào được đại học rồi, tôi mới biết mình đã lầm, nơi này còn có nhiều người vĩ đại hơn tôi nhiều, dù tôi có cố gắng bao nhiêu, cũng không vượt qua được người ta. Sau đó tôi tự an ủi mình, không sao đâu, chỉ cần tôi không nói, sẽ không ai biết được nhà tôi nghèo. Tôi chưa bao giờ đi vay vốn cho sinh viên, chưa bao giờ đi làm việc ngoài giờ, để tiết kiệm tiền mua di động, tôi sẽ giả bộ giảm béo không ăn cơm... Khi tôi biết tiền quỹ của lớp bị trộm, tôi cảm thấy mình quả thực sắp không trụ được nữa. Diệp Sơ, cậu là người tốt, nhưng trừ việc đi gạt cậu ra, tôi quả thật không biết phải lấy tiền ở đâu để đền nữa.”

Trương Phương Phi nói đến đây, Diệp Sơ nghe mà cảm thấy thực mờ mịt.

Bất cứ ai cũng có ít nhiều bí mật không muốn người khác biết, nhưng cô không nghĩ tới, bí mật của một người bạn cùng phòng mà mình vẫn ghét, thì ra là thế này.

“Thực ra ngày hôm qua tôi không về nhà, là bởi vì người trong nhà gọi điện thoại tới giục tôi đi vay tiền hỗ trợ sinh viên, tôi đành đem vé xe trả lại, bỗng nhiên tôi cảm thấy ba năm qua, ngoại trừ cái gọi là tôn nghiêm tôi giữ được cho mình, thì chẳng còn thứ gì khác. Người trong nhà không hiểu tôi, bạn học, giảng viên không một ai nói thật tình. Ngay cả cậu, Diệp Sơ, cậu từng thật lòng xem tôi là bạn, thế nhưng chính tôi lại tự tay đem tình bạn của chúng ta chôn vùi, là tôi có lỗi với cậu.”

Trương Phương Phi nói xong, cố nặn ra một nụ cười, rồi từ trên ghế đứng lên, đi ra ngoài.

Diệp Sơ bị lời nói của cô ta làm chấn động, thật lâu mới lấy lại được tinh thần, sợ cô ta đi ra ngoài làm chuyện điên rồ, quần áo cũng chưa kịp thay, cô liền vội vã đuổi theo.

Trương Phương Phi đi chưa xa, một mình đứng chỗ ngã rẽ cầu thang, đưa tầm mắt nhìn lên bầu trời đêm bao la ngoài cửa sổ, cảm nhận có người đến gần, Trương Phương Phi quay đầu lại, nở một nụ cười thân thiện với Diệp Sơ: “Sao thế? Cậu lại sợ tôi ta đi tự sát sao? Yên tâm đi, tôi không yếu ớt đến thế đâu.”

Diệp Sơ không tiếp lời, chỉ nhẹ nhàng nói: “Những lời vừa rồi của cậu...”

“Những lời vừa rồi của tôi, cậu cứ xem như mình nghe được trong mơ đi, tôi đã kiên trì được ba năm, cũng không muốn thay đổi gì cả, tôi chỉ cảm thấy mình thực có lỗi với cậu mà thôi.”

Cô ta đã nói đến như vậy, Diệp Sơ cũng không tiện nói thêm gì, nhưng mà, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một vấn đề:

Con người sống trên đời này, đến tận cùng là vì điều gì đây?

“Là vì em.”

Khi Diệp Sơ gọi điện thoại, hỏi Vệ Bắc về vấn đề này, Vệ Bắc chỉ trả lời cô ba chữ đơn giản.

“Em đang nói nghiêm túc đấy, đừng giỡn nữa.”

“Điều này sao có thể nói là nói giỡn được? Anh vì em mới học đại học, em còn nhớ khi đó em đã nói thế nào với anh không?”

Diệp Sơ không nói gì: “Sao anh không nói, anh là vì em mới đầu thai sang kiếp này luôn đi?”

Đầu bên kia điện thoại không nói gì, một hồi lâu sau mới thấy hân lên tiếng: “Cũng có thể lắm.”

Diệp Sơ: “...”

“Em đừng nghĩ lung tung nữa, trước khi được sống người ta không biết mình sống vì cái gì, chỉ khi còn sống, người ta mới từ từ tìm được mục tiêu, em chính là mục tiêu mà anh tìm được, thế nào, ánh mắt của bốn đại gia không tôi chứ?”

Diệp Sơ bị lời của hắn chọc cho bật cười, cúp điện thoại rồi, trong lòng lại có chút không yên.

Một nửa là bị lời Vệ Bắc làm cho cảm động, một nửa là vì cảm thấy thực mê mẩn.

Trương Phương Phi nói, cô ta sống vì tự tôn.

Vệ Bắc nói, hắn sống là vì cô.

Còn cô? Cô vất vả cực nhọc để chen chân vào cánh cửa đại học là vì điều gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Pingki

Những chú ve con bắt đầu cất tiếng kêu đầu tiên, báo hiệu một mùa hè đã về.

Phía trước kí túc xá của sinh viên năm tư dán một bản thông báo lớn, quy định trước tháng bảy, tất cả sinh viên năm tư phải bàn giao lại phòng ở, không được ở lại trường.

Diệp Sơ đứng trên ban công, nhìn các anh chị khóa trên mình tay kéo hành lý, lưu luyến chia tay nhau dưới kia, không khỏi nghĩ đến mình một năm sau, phải chăng mình khi đó cũng sẽ giống như họ hôm nay, mang theo lưu luyến vô hạn mà bước lên hành trình tương lai.

Thời gian ngắn ngủi làm cho người ta không kịp cảm nhận hết nỗi bi thương ly biệt, chỉ có duy nhất tiếng ve kia, năm này qua năm khác, mãi không kết thúc.

Ngay tại lúc Diệp Sơ đang bị nỗi buồn ly biệt cuốn lấy thì điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên.

Điện thoại là của chủ nhiệm khoa gọi tới, nói là bài luận văn lần trước nghiên cứu về chủ đề lục địa băng hà của cô ở cuộc thi viết luận văn cấp quốc gia đạt giải, bảo cô đến văn phòng trường lĩnh bằng khen và tiền thưởng.

Bài luận văn kia nộp đi từ hồi khai giảng kì này, Diệp Sơ có lẽ đã quên bém nó từ hồi nào, không nghĩ tới vậy mà lại đạt giải, bất ngờ hơn nữa còn là giải nhất, điều này khiến cho Diệp Sơ kinh ngạc không thôi. Điều làm cô kinh ngạc nhất, chính là đi kèm với tám bằng khen màu đỏ rực rỡ được trao trên tay cô, thế nhưng còn có thêm món tiền thưởng ba ngàn tệ.

“Trở về khao bạn bè chứ nhỉ?” Thầy chủ nhiệm khoa cười đùa nói.

Diệp Sơ không nói gì, trong lòng đã sớm có dự định sẽ làm gì với ba ngàn tệ này.

Cô không định khao bạn bè, cũng không định đem bỏ heo đất, cô ấy mà, dự định sẽ mua tặng tên Vệ Bắc kia một chiếc đi động mới.

Di động của Vệ Bắc bị mất, chuyện này còn phải nói về một tháng trước.

Tháng trước, trường của Vệ Bắc không hiểu vì nguyên nhân gì bỗng nhiên cho nghỉ mấy ngày, nhưng trong thời gian này, hắn lại không chịu ở yên trong trường, không nói hai lời liền chạy đi mua vé xe lửa về thăm Diệp Sơ.

Hai người ở cách xa nhau như vậy, đi lại một chuyến cũng không phải chuyện đùa, cho nên khi nhận được điện thoại của Vệ Bắc, Diệp Sơ còn tưởng rằng hắn đang nói giỡn với mình. Chính là không lâu sau cô liền phát hiện ra mình đã quá xem nhẹ năng lực hành động của Vệ Bắc, tên kia nói muốn tới, cho dù là trời long đất lở cũng không ngăn được hắn, huống chi là mười mấy tiếng ngồi xe lửa này đây?

Nhưng vấn đề là, dù muốn tới thăm cũng nên lên tiếng báo cho người ta trước đã chứ. Mới sáng sớm ra, Diệp Sơ còn đang làm tổ trong chăn, bỗng nhiên nhận được điện thoại từ một số điện thoại lạ, mơ mơ màng màng mà nhận máy, không nghĩ tới lại là của Vệ Bắc gọi tới, nói hắn đang ở nhà ga, bị kẻ gian móc túi, từ ví tiền đến đi động đều mất sạch, bây giờ đang kẹt ở nhà ga, chờ cô đến mua vé bổ sung cho hắn đây.

Nhận được điện thoại, Diệp Sơ dở khóc dở cười. Khóc chính là bây giờ mình phải rời giường để đi đón hắn, cười chính là trên đời này thế mà lại có kẻ dám trộm của Vệ Bắc, kẻ đó không biết là thần thánh phương nào mà có thể làm ra chuyện ghê gớm như vậy.

Nhưng mặc kệ tên kẻ trộm kia có bản lĩnh thế nào mà có thể lột sạch hết của Vệ Bắc, tóm lại cuối cùng Diệp Sơ vẫn phải chạy tới nhà ga, nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Vệ Bắc, còn phải bỏ tiền mua vé về cho hắn.

Bởi vì hành trình của Vệ Bắc gần như là đột xuất, trở về nhưng không nói trước với người nhà, thế nên chuyện hắn bị mất ví tiền và đi động hắn cũng không định nói với người nhà nữa. Nhưng đi động không thể không có được, hai người bàn bạc với nhau cả nửa ngày, cuối cùng quyết định ‘đi mua một chiếc đi động rẻ tiền dùng tạm trước’ đã được thông qua.

Diệp Sơ vội vàng chạy đến đây, trên người chỉ mang theo có mấy trăm tệ, giúp Vệ Bắc mua xong vé thì còn dư lại hai trăm rưỡi.

Có người muốn hỏi: Chỉ với chút tiền này thì có thể mua được điện thoại đi động kiểu gì?

Đáp án là: Điện thoại Shanzhai! Nói đúng hơn là, có lẽ nó là điện thoại chiến đấu của Shanzhai, vì nó có cả loa phát thanh nữa.

Nghe nói, buổi tối hôm đầu tiên Vệ Bắc cầm chiếc di động mới mua về trường, nó bắt đầu trở chứng, đột nhiên điên cuồng đổ chuông, là bài « Mua bán tình yêu » khiến cả phòng bị dọa hết cả hồn. Vệ Bắc vội vội vàng vàng hủy bài nhạc chuông đó đi, nào có biết vừa gỡ nó xuống, chuông điện thoại đổi thành tiếng cảnh báo, còn là tiếng báo cháy nữa mới chết.

Ngay lúc đó tiếng còi báo cháy cũng đồng thời vang lên, tình cảnh đó khỏi phải nói có bao nhiêu kinh khủng, nói theo kiểu của Vệ Bắc thì chính là: “Diệp Phi, đời này anh chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như bữa đó đâu.”

Diệp Sơ không nói cho hắn, kỳ thật rất nhiều rất nhiều năm trước, hắn đứng trước cửa nhà cô với cái mông trĩu lùi nhẵn bóng mới là mất mặt nhất.

Có sẵn điều kiện tiên quyết như vậy, chẳng trách điều đầu tiên Diệp Sơ nghĩ đến khi cầm món tiền vào tay là mua cho Vệ Bắc chiếc di động mới.

Có ý tưởng rồi, đương nhiên phải mau chóng biến nó thành hành động, đáng tiếc đối với mấy món đồ công nghệ này Diệp Sơ hoàn toàn mù tịt, mỗi việc đánh giả nghiên cứu xem cái nào được cũng mất đến nửa ngày, nhưng vẫn chưa chọn lựa xong rốt cục nên lấy chiếc nào, cuối cùng đành phải chạy đi nhờ sự trợ giúp của người học bên khoa điện tử công trình – Trương Tiểu Giai.

“Cậu muốn đổi điện thoại à?” Trương Tiểu Giai hỏi.

Diệp Sơ lắc lắc đầu: “Không phải, tôi mua tặng người khác.”

Tặng người nào mà muốn mua điện thoại tới ba ngàn tệ? Trương Tiểu Giai nghĩ chút đã đoán ra được Diệp Sơ muốn tặng người yêu, hỏi: “Mua tặng bạn trai sao?”

“Uhm” Diệp Sơ gật đầu.

“Nói với anh ta chưa?”

“Chưa.”

“Không ngờ đầu gối như cậu cũng biết học đòi người ta giả vờ bí mật.” Trương Tiểu Giai trêu chọc nói.

Giả vờ bí mật? Diệp Sơ 囧囧, thực ra là cô quên chưa nói với hắn thôi mà.

Trương Tiểu Giai quả không hổ là người sành công nghệ, rất nhanh đã giúp Diệp Sơ chọn được một chiếc di động ưng ý, chờ đến khi đồ mua được giao tận tay thì kì nghỉ hè cũng không còn bao lâu nữa.

Diệp Sơ nghỉ được mấy ngày thì Vệ Bắc cũng được nghỉ, thấy hai đứa nhỏ khó được khi nào nghỉ cùng, Vệ Đông Hải liền đứng ra làm chủ, nói là muốn mời cả gia đình Diệp Sơ tới khách sạn dùng cơm.

Diệp Sơ vốn tưởng rằng đây chỉ là một bữa cơm bình thường mà thôi, không hề nghĩ ngợi liền nhận lời, đợi đến khi nhìn thấy Vệ Bắc rồi cô mới phát hiện ra có gì đó không bình thường.

Tên kia vậy mà lại mặc một bộ đồ tây trang màu đen thật lịch lãm!

Diệp Sơ kinh ngạc, cô từng nhìn thấy Vệ Bắc mặc đồ thể thao, mặc đồng phục, thậm chí không mặc gì, nhưng nhìn hắn mặc đồ tây trang thế này thì quả là lần đầu tiên. Tuy rằng bộ tây trang phẳng phiu khoác trên người hắn đẹp không kém gì mấy người mẫu ngoài cửa hàng thời trang, nhưng vẫn có chút gì đó khiến Diệp Sơ cảm thấy không quen.

Rốt cục Vệ Bắc cũng chịu không nổi cái nhìn chăm chăm của Diệp Sơ, lên tiếng hỏi: “Trên mặt anh dính gì a?”

Diệp Sơ lắc đầu.

“Trông anh đẹp trai lắm phải không?”

Diệp Sơ vẫn lắc đầu.

“Cái gì?” Sắc mặt Vệ Bắc lập tức đen thui.

Diệp Sơ lập tức gật đầu lia lịa, vừa xong lại nhin không được mà lắc đầu.

Vệ Bắc liền nổi giận: “Diệp Phi, em ăn nhầm phải thuốc lắc đầu có phải không?”

Lúc này Diệp Sơ mới chịu mở miệng: “Anh sao lại mặc thành thế này?”

“Em nói bộ tây trang này sao?”

“Chưa thấy anh mặc thế bao giờ.”

“Chỉ là chưa mặc thôi mà, cũng không phải là không mặc, em khẩn trương gì chứ?” Vệ Bắc cười xấu xa.

Diệp Sơ thầm nghĩ trong bụng: Anh không mặc gì tôi còn không thấy khăn trưng bằng thế này đâu.

Sự thật chứng minh, Diệp Sơ quả thật nên khăn trưng.

Bởi vì tới khách sạn rồi, Diệp Sơ mới phát hiện lời nói “Cứ ăn như bình thường thôi” từ trong miệng Vệ Bắc có nghĩa là gì, Vệ Đông Hải thế nhưng lại đặt tôi ba bàn tiệc ở khách sạn, đừng nói là chỉ có cô di chú bác được mời tới, đến cả lão tổ tông nhà họ Vệ cũng được mời tới luôn.

Nói chính xác một chút thì đây chính là một bữa tiệc liên hoan gia tộc.

Mà nói chính xác hơn chút nữa thì có lẽ không giống liên hoan lắm, mà giống như tiệc đính hôn thì đúng hơn.

Nói ngắn lại một câu: Diệp Sơ được đưa tới ra mắt nhà bên đó.

Bị vây xung quanh xem mặt thì thôi, mỗi người tới còn mang theo một ly rượu, mặc cho Diệp Sơ đã giải thích là tư lượng mình không tốt, nhưng trong tình hình này, không tránh được vẫn phải uống mấy ly.

Hai ly rượu vang đỏ uống vào bụng, Diệp Sơ bắt đầu có chút choáng váng, liền đứng lên khỏi chỗ ngồi.

“Em đi đâu vậy?” Vệ Bắc ngồi bên cạnh thấy vậy hỏi.

Diệp Sơ cảm thấy nếu nói ra ngoài cho tỉnh rượu thì thật mất mặt, nên đành nói đi toilet.

Nào có biết Vệ Bắc liền tiếp lời: “Anh đi với em.” Đứng lên đi theo luôn.

“Chị thông gia này, chị xem hai đứa nhỏ có dính nhau như hình với bóng không kia.” Tần Dao cười ha ha vừa kéo lấy tay Luru Mi Lệ.

Luru Mi Lệ cũng uống hơi nhiều, ngất nga ngất ngư mà nghĩ, đúng là dính thật, ngay cả đi toilet cũng muốn đi cùng, lại quay đầu sang hỏi ông xã: “Minh này, hồi chúng ta còn trẻ có cùng nhau đi toilet như thế này không ấy nhỉ?”

Diệp Kiến Quốc bình tĩnh trả lời: “Khi đó làm gì đã có toilet? Chẳng lẽ bà bảo tôi với bà tay trong tay dắt nhau đi vào nhà xí sao?”

Luru Mi Lệ: “...”

Đến lúc Diệp Sơ từ trong toilet đi ra, cảm thấy đầu càng ngày càng choáng váng. Hốt hoảng khi nhìn thấy ngoài cửa có người đang đứng, không hề nghĩ ngợi liền lách mình đi qua.

Vệ Bắc một phen giữ cô lại: “Em làm sao vậy?”

Diệp Sơ lúc này mới tỉnh táo được một chút, phát hiện người mà mình vừa né qua thì ra là Vệ Bắc, vội vàng giải thích: “Em không để ý thấy anh đứng ở chỗ này.”

Vệ Bắc hết chỗ nói, đưa tay ra sờ sờ vào trán cô: “Diệp Phi, em say rồi phải không?”

“Không có.” Diệp Sơ phản bác ngay: “Em còn lâu mới say, ai bảo anh mặc thành như vậy, em còn tưởng là quản lý đại sảnh khách sạn nữa ấy chứ.”

Quản lý... đại sảnh?

Vệ Bắc buồn bực, vừa định mở miệng nói gì đó thì Diệp Sơ lại nói: “Em hỏi anh, hôm nay sao anh lại mặc thế này? Kỳ thật anh đã biết trước hôm nay có nhiều người đến có phải không? Cố ý gạt em...”

“Ai gạt em?” Tuy rằng biết cô say rượu bắt đầu nói lung tung, nhưng bị nói mình gạt cô ấy, Vệ Bắc vẫn có chút tức giận: “Nếu không phải bà cố khẳng khẳng muốn làm sinh nhật cho anh, em nghĩ rằng anh muốn tới chỗ này góp vui lắm sao?”

“Hôm nay là sinh nhật anh?” Diệp Sơ lấp bấp kinh hãi, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo hẳn.

Làm nửa ngày mà cô ngốc kia vẫn không biết hôm nay là sinh nhật hẳn, Vệ Bắc giả vờ cá giận nói: “Em không biết sao?”

Diệp Sơ nheo mắt, nhìn sắc mặt Vệ Bắc càng ngày càng đen, trong đầu cô bỗng nảy ra một ý: “Em vừa nói giỡn với anh đấy, hôm nay mười ba tháng bảy là sinh nhật anh còn gì.”

“Sinh nhật của anh là ngày mai.”

Cái này, Diệp Sơ hoàn toàn ngây ngốc, một khắc đó cô cảm thấy vô cùng áy náy, tuy rằng biết trí nhớ mình không tốt, nhưng hai người đã bên nhau rất lâu, cô lại không nhớ được sinh nhật của Vệ Bắc thì quả thật không thể nói nổi nữa rồi.

Hắn có lẽ đang rất thất vọng chăng?

Diệp Sơ trấn định trong chốc lát, bỗng nhiên lại nhớ tới trong túi xách của mình đang còn chiếc di động mà cô chưa kịp tặng hân.

Ngày hôm nay lúc ra khỏi cửa, cô đem nó bỏ vào trong túi xách của mình, thuận đường đưa cho Vệ Bắc luôn, lúc lên xe thể nào lại quên, bây giờ vừa vặn lấy nó ra để che dấu lời nói dối.

Vệ Bắc đang cố nén cười, muốn nhìn xem tiếp theo Diệp Sơ sẽ phản ứng thế nào, không ngờ tới cô lại giống như làm phép thuật, đưa tay vào trong túi xách lấy ra một chiếc hộp đựng di động màu đen, nhất thời ngây ngẩn.

“Sinh nhật vui vẻ.” Diệp Sơ đưa di động đến trước mặt hân, trong lòng thầm nghĩ, thế này chắc hân sẽ không tức giận nữa chẳng?

Nhưng di động đưa ra hồi lâu vẫn không thấy hân nhận lấy.

Chẳng lẽ đã bị vạch trần rồi sao? Diệp Sơ có chút chột dạ, ngẩng đầu lên lại thấy Vệ Bắc đang bình tĩnh nhìn mình, đôi mắt đen nhánh của hân hòa với ánh đèn hắt ra từ toilet thật dịu dàng, tựa như biển sao, hân yên lặng đứng ở nơi đó, ngũ quan thâm thúy được ánh đèn chiếu lên đẹp như một pho tượng trong thần thoại Hy Lạp vậy.

“Thực ra em...”

Diệp Sơ đang định thú tội, bỗng nhiên “pho tượng” kia mở miệng nói chuyện.

Hân nói: “Bên trong có người không?”

“Hả?” Diệp Sơ hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Anh hỏi em, vừa rồi đi ra có thấy trong toilet có người không?”

“Hình như không có...”

“Không có ai là tốt rồi.”

“Cái gì?” Lời còn chưa kịp hỏi xong, đã thấy hân vươn tay ra, không phải là nhận lấy điện thoại mà túm lấy cổ tay của cô, sau đó một cỗ lực từ phía trước truyền đến, cô dễ dàng bị kéo vào trong toilet.

Cánh cửa bị đóng lại.

Người phía trước ép lại phía cô, đôi chân thon dài tới gần, cổ tay bị áp lên trên tường đá cẩm thạch lạnh như băng, một đôi môi nóng bỏng tiến đến, không cho cô chút cơ hội để thở dốc, đầu lưỡi mềm mại đã bắt đầu nạy mở hàm răng của cô mà tiến vào quán quýt làm càn.

Đằng sau là tường gạch men sứ lạnh ngắt, đằng trước là một thân thể nóng rực, Diệp Sơ cảm thấy hơi rượu vừa biến mất khi nãy lại bắt đầu nổi lên, chân bắt đầu nhũn ra, thân thể áp vào tường gạch men sứ từ từ trượt xuống.

Tay hân luôn xuống cánh tay của cô để giữ lấy thân thể cô không đứng vững được nữa, dần dần, cô không còn bị trượt nữa, nhưng bàn tay để dưới cánh tay cô lại rất tự nhiên mà trượt đến chỗ mềm mại kia...

Tuy rằng nơi diễn ra nụ hôn này không được trang nhã cho lắm, công tác chuẩn bị cũng không đủ lãng mạn, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến độ triển miên của nó, ngoại trừ cái tên sát phong cánh từ đầu chui ra lúc gần cuối mà thôi.

“Hai vị...có thể để tôi ra ngoài trước được không?” Người qua đường giáp xuất hiện rõ ràng rất không đúng lúc.

Ai nói bên trong không có ai? Vệ Bắc ôm lấy Diệp Sơ đang xui xẻo vào ngực mình, cắn giận mà nghĩ, xem ra cô ngốc này đúng là không uống được rượu.

*Bài hát “Mua bán tình yêu” Mua bán tình yêu – Mộ Dung Hiểu Hiểu

*Di động Shanzhai: 1 hãng di động giá rẻ ở TQ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Pingki

Tháng bảy, Vệ Bắc bắt đầu chuẩn bị đi thực tập.

Cùng lúc đó, Diệp Sơ cũng đến lúc bắt đầu chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Khi đó Vệ Đông Hải đã giúp con trai chuẩn bị chu đáo đơn vị thực tập, là một đại đội đặc công nào đó, bởi vì chỗ đơn vị này cách nhà hơi xa, thế nên đành phải tìm một phòng cho thuê để ở cho tiện.

Ngay tiếp đó, chuyện ngoài ý muốn liền xảy ra như thế này.

Lúc ấy Vệ Bắc đang trên mạng tìm kiếm tin tức về phòng cho thuê gần đơn vị mình, bỗng nhiên nhìn xuống dưới góc phải màn hình, hình đại diện QQ của Diệp Sơ chợt sáng, hắn vừa mở ra nhìn một cái, cả người muốn ngất xỉu.

Mẹ Bảo: Ngày mai em không đi xem phòng với anh được, em phải ở nhà ôn tập, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Cực Bắc: Em muốn thi nghiên cứu sinh?

Mẹ Bảo: Uhm.

Cực Bắc: Sao em không bàn bạc trước với anh vậy?

Bên kia trầm mặc một lát, thật lâu sau mới gửi trả lời sang bên này.

Mẹ Bảo: Vậy em thi nghiên cứu sinh được không?

Vệ Bắc nhin không được có chút tức giận.

Cực Bắc: Chẳng phải em đã quyết định xong rồi sao, còn hỏi anh làm gì?

Mẹ Bảo: Thi anh bảo em bàn bạc với anh mà?

Vệ Bắc tức giận đến độ thiếu chút nữa là học máu, cái này mà gọi là bàn bạc sao? Đây rõ ràng là tiền trăm hậu tấu! Hắn không nhịn nổi con giận nữa, ngữ khí còn mang theo chút châm chọc.

Cực Bắc: Em thích thi thì cứ thi, anh không xen vào chuyện của em nữa.

Mẹ Bảo: Ohm, vậy em xuống trước đây, mai không đi với anh được.

Sau đó, không đợi Vệ Bắc kịp nói gì, hình đại diện QQ của Diệp Sơ liền tắt ngúm.

Trong nháy mắt nick QQ của cô vừa đăng xuất, Vệ Bắc liền nổi bão.

Thi nghiên cứu sinh? Cô ấy muốn đùa giỡn sao?

Phải biết rằng bọn họ vất vả lắm mới chờ được đến lúc sắp tốt nghiệp, mắt thấy có thể chấm dứt chuỗi những ngày yêu đương xa cách để đến gần nhau, vậy mà cô lại muốn thi nghiên cứu sinh. Nếu là thi tại trường thì không sao, nhưng cô ngốc này tâm tư luôn khác với người bình thường, nhớ đâu lại thi ở nơi khác, thế chẳng phải hai người bọn họ lại phải xa nhau nữa sao?

Tương tự đến chỗ này, Vệ Bắc liền cảm thấy vấn đề rất nghiêm trọng, con giận lại càng tăng thêm, hắn dứt khoát cầm lấy di động gửi bấm tin nhắn sang cho Diệp Sơ: “Nếu muốn thi nghiên cứu sinh thì thi ở trường đi.”

Bên kia mãi không thấy động tĩnh, cũng không biết trải qua bao lâu, ngay tại lúc Vệ Bắc đang định bụng chạy sang nhà cô một chuyến nói cho rõ ràng thì lại nhận được tin nhắn Diệp Sơ gửi đến.

Cô nói: “Ôn tập trước rồi nói sau.”

Nhận được câu trả lời, Vệ Bắc ngây ngẩn cả người, sau một lát, một cổ tức giận trong lồng ngực lại bắt đầu dâng trào.

Cô ngốc kia đang tỏ thái độ gì vậy? Uống cho hấn là một đại nam nhân, trong lòng đều luôn nghĩ đến tương lai của hai người, cô lại nói một câu đem hấn đuổi đi nơi khác. Nói cho cùng thì vẫn là hấn chiều chuộng cô quá mức, nghĩ lại năm đó, khi hấn còn đang học ở nhà trường, dù sao cũng là nhân vật phong vân nói cái gì cũng là oai phong quát tháo, hấn nói một không ai dám nói hai. Duy chỉ có cô gái ngốc kia, dường như mỗi giây mỗi phút đều đối đầu với hấn. Rốt cục trong mắt cô, hấn tính là cái gì? Dù hấn chỉ là một tên qua đường giáp, nhưng ở cạnh cô nhiều năm như vậy rồi, cô cũng nên tôn trọng hấn một chút chứ?

Có đôi khi, người ta nhớ lại một chuyện nào đó, khó tránh khỏi để tâm vào những chuyện vụn vặt.

Tỷ như Vệ Bắc, hấn chính là càng nghĩ lại càng thấy ảm ức, càng nghĩ lại càng cảm thấy không đáng. Trong lòng quyết tâm: Được! Cứ việc tìm khổ ăn đi,

lúc này anh mặc kệ em!

Vì thế, màn chiến tranh lạnh đơn phương của Vệ Bắc liền bắt đầu như vậy.

Diệp Sơ hoàn toàn không nhận ra Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình, bởi vì giờ khắc này cô đang bị một chuyện vô cùng đau đầu quần quẩy, khiến cô không còn lòng dạ nào mà đi lo lắng đến chuyện khác.

Chuyện là thế này...

Diệp Sơ học ngành thiên văn, tuy rằng đây là một ngành thuộc loại ít được quan tâm, nhưng trường học lại cực kỳ coi trọng nó. Trong khoa hàng năm để thu hút các tân sinh viên, đã đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi, chẳng hạn như sắp xếp để các sinh viên ưu tú được đi du học nước ngoài, đây chính là một trong những ưu đãi hấp dẫn nhất.

Năm đó Diệp Sơ ghi danh vào ngành này cũng là xuất phát từ chút xúc động nhất thời, cũng không suy nghĩ kỹ càng lắm, nhưng bây giờ cô đã học đến năm thứ tư, thành tích lại nổi trội xuất sắc, còn may mắn đạt được giải thưởng lớn trong cuộc thi viết luận văn cả nước, khi đó một vị giáo sư của trường của trường mang trọng trách chọn lựa ra sinh viên ưu tú nhất trong lớp hơn bốn mươi sinh viên để cử đi du học, cuối cùng người được chọn chính là Diệp Sơ.

Theo như lời của giáo sư Vương nói chính là: “Thầy cảm thấy em là người thích hợp nhất trong số những sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp của khoa ta để cử đi du học, thầy hy vọng em nên vì tiền đồ mà suy nghĩ một chút, bàn bạc với người nhà cho kỹ càng, không nên lãng phí cơ hội hiếm có này.”

Nhà trường sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ về những chi phí sau khi xuất ngoại, bất cứ sinh viên nào, chỉ cần bạn đủ xuất sắc, ắt sẽ có cơ hội đi du học, môi trường học ở nước ngoài tân tiến, tri thức về thiên văn học lại càng bao la, tất cả đều vì một cuộc sống sau này của bạn tươi sáng hơn. Đó là những lời mà thầy trưởng khoa từng phát biểu trong buổi lễ khai giảng ba năm trước của Diệp Sơ, không biết có khích lệ được mấy tân sinh viên đang bồng bồng quyết tâm bao nhiêu không.

Đến bây giờ, đã ba năm trôi qua, cơ hội trăm năm có một kia đã rơi xuống trước mặt mình, thế nhưng Diệp Sơ lại do dự.

Đúng vậy, cơ hội này rất khó có được, điều kiện cũng rất mê người.

Chỉ là, thời gian xuất ngoại là ba năm, đòi người thì có được mấy lần ba năm để mà chờ đợi? Cô đã chịu đựng được ba năm, nếm qua bao nhiêu là đau khổ vì xa nhau. Đối mặt với những gì đang xảy ra trước mặt mình, nó có thể kéo dài không chỉ là ba năm thôi, cô mê mang, do dự, lưỡng lự không tìm được lối đi cho mình.

Rốt cục là nên lựa chọn cơ hội xuất ngoại đào tạo chuyên sâu khó có được, hay là lựa chọn làm một sinh viên bình thường như bao người khác, ở lại chờ tốt nghiệp, rồi tìm việc làm bôn ba một nhọc đây? Cứ mãi xoay quanh vấn đề này, Diệp Sơ suy nghĩ cả một đêm, đến khi trời bắt đầu chuyển sáng, cô mới mơ mơ màng màng mà thiếp đi một giấc, rồi chìm vào một giấc mơ.

Trong mơ cô nhớ lại mình ngày trước, một thân váy công chúa đứng bên cạnh vũng bùn.

Vệ Bắc liền đứng đằng trước vũng bùn đó, bốc bùn ném vào người cô.

Váy công chúa màu trắng tinh nở ra mấy bông hoa bùn, A Bảo thì ở bên cạnh không ngừng sửa gâu gâu.

Cô oa lên một tiếng, Vệ Bắc chạy qua không kiên nhẫn mà nhìn cô: “Nín ngay, khó nghe muốn chết!”

“Oa...”

“Diệp Phi, mày cứ thử khóc thêm tiếng nữa tao xem!”

“Oa...”

“Đừng khóc nữa, tao không ăn hiếp mày nữa là được chứ gì?”

“Thật vậy chẳng?” Tiểu Diệp Sơ ngừng nước mắt.

“Già đấy.” Thăng nhóc đẹp trai cười ranh mãnh, đem bùn trong tay trát lên mặt cô: “Diệp Phi, tao muốn ăn hiếp mày cả đời!”

“Oa...”

Diệp Sơ bị tiếng khóc trong mộng của chính mình làm tỉnh, lúc mở mắt thì trời đã sáng, nhớ đến nước mắt ủy khuất của mình trong giấc mơ, Diệp Sơ nhìn không được nở nụ cười.

Tên kia thật đúng là nói được thì làm được, một mạch ăn hiếp cô từ tiểu học lên tới trung học, sau đó lại đuổi theo đến đại học, cuối cùng còn đuổi đến tận nhà cô.

Cuộc sống đôi khi thực kỳ diệu.

Ngay tại một khắc kia, Diệp Sơ đã quyết định ở lại. Tuy rằng một mình ra quyết định như vậy, thực có lỗi với ba mẹ đã vất vả cực nhọc nuôi mình khôn lớn, nhưng cô có thể bồi thường. Không ra nước ngoài nhưng cô sẽ đi thi nghiên cứu sinh, như vậy cũng sẽ làm ba mẹ vui lòng, cô cũng không cần chờ đến tốt nghiệp lại phải lo lắng bản thân bằng cấp không đủ, không tìm được công việc nào tốt.

Nói tóm lại, thi nghiên cứu sinh đan xen giữa xuất ngoại và tìm công việc, có lợi nhất, cũng ít làm tổn thương đến quyết định của bất cứ người nào, Diệp Sơ nghĩ như vậy, vì thế cô bắt đầu liều mạng học bài, thậm chí ngay cả lúc Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình cô cũng không có thời gian mà nhận ra được nữa.

Cuối tháng tám, Vệ Bắc đã tìm được phòng trọ, chuẩn bị dọn vào ở.

Tần Dao phát hiện con trai mình trong khoảng thời gian này thực ngoan, ngoan đến mức kỳ quái.

Không thường xuyên ra ngoài, không tranh cãi với ba, thậm chí ngay cả trò chơi cũng không thêm đưng, trái lại trên đầu giường lạ kì là có thêm một quyển sách. Sách gì vậy nhỉ? Tần Dao nghĩ, nếu là mấy loại tạp chí “màu vàng” thì không tính, tại sao? Tại sao lại là 《Hậu hắc học》?!!

*Tạp chí màu vàng: tạp chí playboy.

*Hậu hắc học: Hậu Hắc Học là học thuyết về sự thành công của con người với đức kết ngắn gọn “Mặt phải dày, tâm phải đen tối”.

Xong rồi xong rồi, đưa con trai của bà đi rồi, nhất định là đi rồi!

Trong lòng Tần Dao nóng như lửa đốt, bỗng nhiên bà nghĩ tới Diệp Sơ, nếu người làm mẹ là bà đoán không sai, hai đứa này nhất định là đang cãi nhau, hơn nữa lần này cãi nhau không nhỏ, xác định xong xuôi liền quyết định phải để Diệp Sơ ra mặt giải quyết!

Tần Dao xắn tay áo, bấm điện thoại gọi cho Diệp Sơ, mời cô buổi tối ra ngoài mua sắm một chút, nói chuyện điện thoại xong lại bấm số của con trai, nói nhà trường hôm nay cho chút hoa quả, bảo Vệ Bắc đến giao lấy về. Sau khi làm xong hết, Tần Dao nhìn một đồng bài làm văn của học trò mình xếp như núi trên bàn, cười tủm tỉm với thực tập sinh đáng thương ở bàn công tác đối diện, nói: “Tiểu Thẩm, đêm nay giúp cô tăng ca nha, làm xong rồi cô Tần mời em ăn cơm.”

Tiểu Thẩm: “...”

Tần Dao chọn ngày này, quả thật không tốt chút nào.

Cuối tháng tám, thành phố này oi bức ngột ngạt không thể tả, thời tiết ẩm ướt còn chưa đi qua, ve trên tán cây kêu râm ran làm người ta càng thêm buồn bực, trong không khí giống như có vô số bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy yết hầu, khiến người ta càng không thở nổi.

Chính ở một buổi chạng vạng như vậy, sau màn chiến tranh lạnh, Diệp Sơ và Vệ Bắc lần đầu tiên ‘tình cờ gặp nhau’ trên đường, một người thì xụ mặt, người kia lại hồn nhiên không biết gì.

“Chịu ra ngoài rồi à?” Vệ Bắc mở miệng trước: “Là người nào mời được em thế?”

Diệp Sơ thoáng cái đã nghe ra manh mối, trong lời của tên này hình như có ý châm chọc thì phải, nhưng sao lại châm chọc cô, vì thế hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Anh thì có thể làm sao được? Mấy ngày nay em không biết anh nhàn rồi thế nào đâu.” Không phải nhìn thấy em nên không bị chọc tức, Vệ Bắc nghĩ.

Lời vừa nói xong, hai người không ai mở miệng nói tiếp.

Diệp Sơ nghĩ thầm, không biết tên này lại phát bệnh thần kinh gì, chắc có lẽ trời nóng quá, đầu óc bị nung đến hỏng rồi, qua một lát nữa chắc không sao. Vì thế liền yên lặng đứng ở trạm chờ xe bus bên đường chờ mẹ chồng tương lai cùng đi mua đồ.

Vệ Bắc cũng không thêm để ý đến cô, đứng ở đầu bên kia trạm chờ, đợi mẹ già mang hoa quả đến.

Nói đợi một cái là đợi đến hơn một tiếng đồng hồ, trong không khí một chút gió cũng không có, xe bus ghé trạm hết chiếc này đến chiếc kia, duy chỉ có hai người kia, mỗi người đứng ở một đầu, mãi vẫn chưa thấy rời đi.

Dần dần, gió bắt đầu nổi lên, trời đột nhiên tối sầm lại, có lẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ có cơn mưa dông kéo đến.

Vệ Bắc nhìn thời gian vài lần, rốt cục cũng cảm thấy có chút kỳ quái, vì thế quay đầu lại không khách khí hỏi: “Này, Diệp Phi, em đang chờ ai vậy?”

Diệp Sơ trả lời: “Là mẹ anh.”

Trong lòng Vệ Bắc lộp bộp mấy cái, lại hỏi: “Mẹ anh tìm em làm gì?”

“Dì ấy nói muốn em đi mua chút đồ với đi ấy.”

Hết nói, lại là cái có cữ rích đó!

Vệ Bắc nhất thời hiểu ra liền có chút buồn bực, đi qua chỗ Diệp Sơ nói: “Em về nhà đi, có chờ tới sáng mẹ anh cũng không tới đâu.”

Diệp Sơ vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, lắc đầu: “Không được, em và mẹ anh đã nói trước rồi, sao có thể tùy tiện đi được chứ?”

“Anh nói em sao lại cứng đầu như vậy hả? Không nhìn thấy mẹ anh gạt em sao? Em mau mau trở về cho anh!” Kỳ thật trong lòng hắn ít nhiều vẫn có chút đau lòng vì cô, trời thì nóng như vậy, mà thể chất cô lại thuộc loại sợ nhiệt, đứng lâu thế này e rằng chịu không nổi, vì thế liền xụ mặt xuống bắt cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Edit: Pingki

Nào biết Diệp Sơ chẳng những không cảm kích, lại còn có ý nói: “Không phải thế, em và mẹ anh đã nói trước cả rồi.”

“Nói gì mà nói a? Mẹ anh còn bảo anh đứng ở chỗ này chờ bà ấy đem trái cây ra nữa đấy, thế nên em đừng ngốc nữa, mau về nhà đi!” Hắn nói xong, túm lấy cánh tay của cô kéo đi.

“Anh làm gì vậy?” Diệp Sơ rốt cục nhìn không được nữa. Kì quái, không lẽ cái tên Vệ Bắc này hôm nay uống nhầm thuốc gì chẳng? “Mẹ anh tự nhiên đi gạt chúng ta làm gì? Anh hôm nay làm sao vậy? Trông kì cục muốn chết!” Trời xanh ơi, địa cầu ơi, chỉ số cảm xúc của cô ngốc kia cũng thấp quá mức đi?

Giờ khắc này, Vệ Bắc bắt đầu hơi phát cáu: “Diệp Phi, em đang muốn đùa giỡn anh phải không? Mẹ anh vì sao phải gạt chúng ta ra ngoài này gặp mặt nhau, trong lòng em rõ nhất, giả vờ ngu ngốc gì chứ?”

Diệp Sơ ngăn ra, lại thấy biểu tình của Vệ Bắc, nháy mắt đã hiểu ra được vài phần, miệng muốn mở ra, lại muốn đem những lời muốn nói nuốt trở vào, do dự hồi lâu, lúc này mới dám hỏi thử một câu: “Không phải anh... đang giận em chứ?”

Vệ Bắc lập tức hết chỗ nói, hắn muốn nói ‘không phải tôi tức giận, mà tôi sắp bị tức chết rồi! Diệp Sơ à Diệp Sơ, em còn có thể tri đòn hơn thế này nữa không?’

Thấy Vệ Bắc đen mặt không nói lời nào, Diệp Sơ hỏi tiếp: “Anh sao thế? Rốt cuộc là có chuyện gì a?”

“Em còn không biết xấu hổ mà hỏi anh?” Vệ Bắc cá giận: “Diệp Phi, anh hỏi em, em thật sự muốn thi nghiên cứu sinh có phải không?”

Diệp Sơ lại ngăn ra, lập tức gạt đầu.

“Được!” Vệ Bắc cắn chặt răng, ra lệnh nói: “Thi nghiên cứu sinh cũng có thể, nhưng em phải cam đoan với anh, phải thi ở trường mình.”

Lời này nếu ở ngày thường, Diệp Sơ có thể sẽ không tức giận, có khi còn nói cho rõ ràng với hắn, thế nhưng tại lúc này, khó khăn lắm cô mới quyết định được ở lại thi nghiên cứu sinh, trong lòng còn đang ngập tràn áy náy với người nhà, bỗng nhiên bị hắn dùng giọng điệu ra lệnh thế này hét lên với mình, ủy khuất nơi đáy lòng liền dâng lên không ngừng.

“Em còn đang suy nghĩ, không nói trước được.” Cô cự tuyệt.

Cái này, ngòi nổ coi như bị châm cháy rồi.

“Em nói cái gì? Diệp Phi, em đang cố ý làm những chuyện đối nghịch với anh có phải không?” Thanh âm của hắn rất lớn, đúng lúc có chiếc xe bus ghé qua, hành khách trên xe đều tò mò nhìn hai người bọn họ.

“Em không muốn âm ỉ với anh, em về trước.” Diệp Sơ cảm thấy có chút mất mặt, xoay người muốn đi, cổ tay lại bị túm lại.

“Không được đi, em ở lại nói rõ ràng cho anh, rốt cuộc em có nghe anh không?”

“Không nghe!” Diệp Sơ xoay người lại: “Em tại sao phải nghe anh? Nghiên cứu sinh thi hay không thi, mà thi ở chỗ nào cũng là chuyện của em, anh dựa vào cái gì mà đứng ra định đoạt? Anh là em sao?”

“Anh là bạn trai của em!”

Ngay lúc đó, trên bầu trời đúng lúc xẹt qua một tia chớp, tiếng sấm vang lên, trong nháy mắt lần át tiếng gầm lên của Vệ Bắc.

“Dù thế anh cũng không có quyền quyết định thay em.” Diệp Sơ bình tĩnh trả lời.

Gió nổi lên, mây đen nghìn nghịt che khuất bầu trời, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống trên đầu hai người, rơi xuống cả mái che của trạm chờ xe,

Một hạt, hai hạt, ba hạt...

Con giận của Vệ Bắc lên đến đỉnh điểm, ngược lại cười rộ lên: “Được lắm Diệp Phi, anh vì nghe em mà bỏ thuốc lá, nghe em vào đại học, vì em mà chạy đi chạy lại hai nơi, vì em mà trở về, vì em mà phải trả giá nhiều như vậy, bây giờ em lại nói anh không có quyền quản em?” Hắn cười lạnh lẽo đến đáng sợ, trong tích tắc đó, trong ánh mắt hắn tràn ngập cuồng phong bạo vũ tựa như đã thút: “Anh hỏi em, rốt cuộc trong mắt em anh là cái gì?”

Con giông tố nói tới là tới, mưa to tầm tã biến thành một bức màn che khắp bầu trời.

Cổ tay Diệp Sơ bị Vệ Bắc bóp chặt, cô kinh ngạc nhìn hắn, khuôn mặt hắn xuyên qua màn mưa rơi vào mắt cô, cô có thể nhận ra được sự thất vọng tận sâu trong đáy mắt hắn. Một khắc đó, cô cảm thấy cổ tay bị hắn bóp không còn đau nữa, mà trái tim lại đau đớn không nói thành lời.

Cô vẫn luôn nghĩ tình yêu của hai người đến bước này là đương nhiên, thật sự không nghĩ rằng đã phải trả giá nhiều như thế.

Cô không rõ, vì sao hắn lại xem tình yêu này mệt mỏi như vậy.

Hoặc là, khiến hắn thấy mệt mỏi không phải là tình yêu, mà là cô.

Phải chăng, hết thảy ngay từ đầu đã là sai lầm?

Hai người, vốn dĩ không nên đến với nhau.

Ánh mắt Diệp Sơ trở nên âm trầm: “Thực xin lỗi, em làm liên lụy đến anh.”

Mưa rền gió dữ át đi thanh âm nhỏ như muỗi kêu của cô, nhưng không cách nào át đi được cơn lửa giận trong ngực Vệ Bắc: “Em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa cho anh xem! Anh vì em làm nhiều như vậy, là để nghe lời xin lỗi này của em sao? Trong lòng rốt cuộc có từng nghĩ đến không vậy?”

Hắn yêu cô, cho nên không muốn rời xa cô, hắn yêu cô cho nên mới bằng lòng trả giá hết thảy vì cô, không cần báo đáp, chỉ muốn cô đừng rời khỏi mình. Thế nhưng vì sao hắn đã dốc lòng như vậy lại ngược lại, càng khiến hai người cách xa nhau?

Rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại không thể chạm đến trái tim nhau.

Bọn họ quen biết nhau hơn mười bốn năm, hắn từ năm mười ba tuổi đã phát hiện mình thích cô, hơn nữa trong mắt hắn không bao giờ để ý đến người thứ hai, từ đầu đến cuối, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bỏ cuộc.

Hôm nay, hắn đột nhiên lại cảm thấy thực mệt mỏi.

Tay Vệ Bắc chợt buông ra.

Hai người cứ đứng bất động nhìn nhau như vậy, mặc cho mưa ra sức trút lên trên người bọn họ, cả người đều đã ướt sũng, nhưng vẫn không hề nhúc nhích. Xa xa có một chiếc xe bus đang lại đây, đèn xe rọi lên người cả hai, tài xế nghĩ rằng hai người muốn lên xe, vì thế nên điên cuồng bóp còi báo.

Píp píp...píp píp...

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, xen lẫn tiếng còi xe, giữa một màn hỗn loạn này, khiến người ta không thể nhìn rõ con đường phía trước rốt cục ở nơi nào.

Diệp Sơ xoay người, đưa lưng về phía Vệ Bắc, con người âm trầm buông xuống.

“Em về trước.” Cô nhẹ nhàng nói, bước đi từng bước về phía trước tối mịt.

Vệ Bắc đứng lặng người tại chỗ, nhìn theo bóng lưng đang rời đi của cô. Khuôn mặt trong mưa dần dần mờ hồ, nhìn không rõ đó là mưa hay là nước mắt.

Một năm lại một năm nữa, tình yêu của họ đã trải qua sự chờ đợi dài đằng đẳng, hắn tưởng rằng đã đến lúc khai hoa kết trái, cũng hướng về tương lai hạnh phúc.

Thế nhưng hắn lại phát hiện mình đã sai rồi, thì ra cái giá phải trả càng ngày càng lớn, cô không phải là con chim chịu ở trong cái lồng của hắn, trái tim cô chỉ muốn hướng về bầu trời bao la của mình, cho dù hắn có không muốn đi chăng nữa, cũng không thể nào nằm trong lựa chọn của cô.

Sự thật, vĩnh viễn tàn khốc như vậy.

Tình yêu, cuối cùng cũng sẽ bị mất phương hướng trong đêm bão táp...

Vài ngày sau, Vệ Bắc dọn đến phòng trọ.

Diệp Sơ cũng tìm lí do, sáng sớm đã quay về trường.

Tựa như hai hành tinh đã trải qua vạn năm chờ đợi, rốt cục lại đụng trúng sao chổi, chỉ vì một tính toán sai lầm bé nhỏ không đáng kể, nhưng đã phải lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, bọn họ cuối cùng cũng chỉ là gặp gỡ thoáng qua.

Người ta nói quả không sai: ‘tình trường thất ý, chức trằng đắc ý.’ Vệ Bắc mặc dù ở phương diện tình cảm có chút bế tắc, nhưng bên thực tập lại có vẻ như khá thuận lợi, lãnh đạo đội cảnh sát cũng phải ngó lời khen người trẻ tuổi mới đến chẳng những bề ngoài dễ nhìn, hơn nữa còn làm việc rất chắc chắn, điều quan trọng nhất là cậu ta không chơi trò ái muội với các đồng chí nữ. Phải biết rằng, phụ nữ ở trong đội cảnh sát này được ví như tài nguyên cực kỳ quý hiếm, bên trong nội bộ rất dễ xảy ra mâu thuẫn, rất bất lợi cho mỗi đoàn kết và hài hòa của cục.

*Tình trường thất ý, chức trằng đắc ý: Không may mắn trong tình yêu, nhưng sự nghiệp lại rất thuận lợi (đại ý như thế ák)

Ngay tại lúc Vệ Bắc đang thực tập vô cùng thuận buồm xuôi gió, mỗi ngày Diệp Sơ cũng trôi qua vô cùng sinh động.

Đầu tháng chín, nơi dự thi cô vẫn chưa chọn xong, nhưng đã bắt đầu có tài liệu ôn tập đại hướng. Sinh viên năm tư môn học ít, cả ngày đều cô chạy lên thư viện, mặc dù cuộc thi còn cách một đoạn thời gian rất dài, nhưng thi nghiên cứu sinh không phải nói thi là có thể thi, suốt một tháng qua, rất ít khi nhìn thấy bóng dáng cô ở trong phòng kí túc.

Những ngày không bên nhau, không có cái vã, nhìn cô vẻ rất yên ả, nhưng luôn có cảm giác thiếu đi điều gì đó.

Tháng mười, đúng dịp nghỉ lễ quốc khánh dài hạn.

Đêm trước kì nghỉ lễ, rất nhiều bạn học bắt đầu thu dọn hành lý về nhà, duy chỉ có Diệp Sơ là luôn luôn đến sớm về muộn như trước, không thấy động tĩnh gì.

Tương Phuong Phi kiểm chế không được tính tò mò, hỏi cô có phải lại định không về nhà nữa hay không, cô nói dù sao nhà cũng gần, định ở lại trong trường thêm vài ngày nữa mới về.

Câu chuyện của các cô dần dần sang chủ đề làm gì sau khi ra trường. Tương Phuong Phi nói rằng cô định tốt nghiệp rồi đi tìm việc luôn, vì người trong nhà đang chờ cô mau mau đi làm để nuôi em trai đến trường, mà cô cũng không có ý định tiếp tục học thêm.

So với dự định của Tương Phuong Phi, Khương Tử lại càng nhanh hơn, cô và bạn trai đã ra mắt cha mẹ hai bên, hai nhà quyết định chờ hai người họ học xong là kết hôn luôn, đỡ phải chờ đợi thêm vài năm, chơi bởi đến độ ngay cả kết hôn cũng kết không nổi.

“Tiểu Giai, còn cậu thì sao? Cậu định tốt nghiệp xong thì làm gì?” Diệp Sơ hỏi người bên cạnh chưa bao giờ tham gia vào câu chuyện của các cô – Trương Tiểu Giai.

Trương Tiểu Giai quăng cho cô hai chữ gọn lòn: “Xuất ngoại.”

Diệp Sơ giật mình: “Cậu muốn xuất ngoại?”

Trương Tiểu Giai buông tạp chí điện tử trong tay xuống: “Là ý của ba tôi, tôi cũng không còn cách nào, coi như ra nước ngoài chơi hai năm vậy.”

“Vậy Trách Húc làm sao bây giờ?”

“Anh ta thì có thể làm sao? Mỗi ngày vẫn vậy thôi.” Cô trả lời nhẹ nhàng.

“Thế nhưng anh ấy không có ý kiến gì sao?” Diệp Sơ hỏi tiếp.

Trương Tiểu Giai là người thông minh, vừa nghe đã hiểu Diệp Sơ đang nghĩ gì, quay đầu lại nhìn cô một cái đầy ý vị: “Cậu có vẻ như đang có chuyện gì khó chịu.”

Diệp Sơ vội vàng ngậm miệng, sợ bị người ta hỏi đến ngọn đến ngành.

Cũng may tất cả mọi người đang lo cho ngày mai về nghỉ, không ai truy hỏi cô, chuyện liền chấm dứt như vậy.

Ngày hôm sau, trong phòng các cô ngoại trừ Diệp Sơ ra ngoài thì tất cả mọi người đều hào hứng xách vali về nhà.

Diệp Sơ ở lại trong trường, trừ việc ăn cơm ngủ nghỉ ra thì sẽ đọc sách, mỗi ngày trôi qua còn buồn hơn cả chữ buồn. Kỳ thật cô rất muốn về nhà, nhưng nghĩ đến Vệ Bắc lúc này cũng đang ở nhà nghỉ ngơi, cô lại do dự.

Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của cô tựa như một phương trình, Vệ Bắc chính là đại lượng biến thiên trong phương trình đó.

Hắn xuất hiện làm cho cuộc sống của cô sinh ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, dần dần chính cô cũng không còn kiểm soát được.

Loại cảm giác này thực không yên, lúc ngọt ngào quá sẽ làm người ta chán ngán, nhưng khi phải đau khổ rồi, người ta lại không biết phải làm sao.

Mặc dù cô có thể giải được quỹ đạo đi phức tạp của phương trình này, nhưng lại không cách nào gỡ bỏ được nút thắt của người con trai kia trong lòng cô, tình yêu chính là một phương trình nan giải nhất trên thế gian này.

Mấy ngày nghỉ cứ mơ mơ hồ hồ đã trôi qua hơn phân nửa, đến ngày thứ năm, Diệp Sơ cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Cô không biết mình rốt cục là làm sao, trước kia, đừng nói là năm ngày đọc sách, dù đọc cả năm tháng cô cũng có thể đọc được. Nhưng lúc này, cô luôn cảm thấy trong lòng mình như có những móng vuốt nho nhỏ, mỗi khi đêm khuya thanh tĩnh, những móng vuốt này lại bắt đầu khê quào, khiến cô không thể nào bình tâm được.

*** Bên Trung Quốc thi nghiên cứu sinh tương đương với thi lên thạc sĩ bên ta, còn bên ta nói là thi nghiên cứu sinh thì là tương đương với học lên Tiến sĩ nha (Nguồn: hỏi một người chị trong nhà...)

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Pingki

Cô biết, chính mình vẫn không bỏ mặc được người kia, bóng dáng Vệ Bắc tựa như một dấu ấn hằn sâu trong lòng cô, bất kể cô làm gì, nói gì, bất giác bất giác cô sẽ lại nghĩ tới hắn.

Hắn dịu dàng, hắn tùy hứng, hắn xụ mặt tức giận.

Có đôi khi Diệp Sơ nghĩ, kỳ thật này cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, nếu Vệ Bắc không muốn cô thi ở bên ngoài, vậy thì cô dứt khoát thi tại trường là được, tuy rằng ở đây cũng không phải nơi đào tạo ngành thiên văn tốt nhất cả nước...

Từ việc xuất ngoại du học, lui xuống còn đi thi nghiên cứu sinh, rồi lại thành thi tại trường, nói thế nào cô vẫn cảm thấy thực không cam lòng.

Ngay tại lúc Diệp Sơ còn đang phân vân do dự, bất ngờ lại nhận được điện thoại của mẹ cô gọi tới.

“Về ngay cho tôi.” Thanh âm Lưu Mi Lệ thực lạnh lùng, biểu thị sự việc đã bị bại lộ.

Sáng sớm đi làm Vệ Bắc đã có chút không yên lòng, mí mắt trái giật giật không ngừng, có cảm giác như sắp có chuyện không hay xảy ra.

Tối giữa trưa, quả nhiên đã xảy ra một chuyện hết sức nghiêm trọng, cảnh sát trong vùng mới vừa phá được một vụ án buôn lậu thuốc phiện rất lớn, bây giờ những kẻ liên quan trong vụ án đã bị tóm gần hết, chỉ có duy nhất một tên bị lọt lưới. Cứ nghĩ rằng sẽ tóm gọn nhóm tội phạm buôn thuốc phiện này được rồi, lại không ngờ tới, tên nghi phạm kia lại mang theo dao nhọn bên mình, sau khi đâm vài chiến sĩ cảnh sát bị thương, hắn còn bắt theo con tin chạy đến tầng thượng của một khu nhà cao nhất gần đó, gồng mình cầm cự đối chọi với cảnh sát. Vì không ngờ tên tội phạm này ngoan cố quá mức, dưới tình huống bất đắc dĩ này, cảnh sát đành phải điều động thêm đặc công, âm thầm hạ gục tên tội phạm, giải cứu được con tin.

Vệ Bắc là thực tập sinh, nhận được thông báo phải đến hiện trường lập tức. Khi bọn họ chạy tới, dưới lầu khu nhà xảy ra vụ án chật ních người đến xem, cảnh sát đang cố gắng hết sức để khống chế hiện trường.

Trưởng đội đặc công là đội trưởng Hoàng lo lắng bọn họ chỉ là thực tập sinh không có kinh nghiệm, yêu cầu bọn họ chỉ được đứng nhìn từ xa, không được tự tiện hành động. Vệ Bắc thấy chút mệnh lệnh đó cũng có thể làm được, đi theo đồng đội cùng tiến lên, đến sân thượng liền nhìn thấy được kẻ bắt cóc con tin.

Mặc dù người đó quần áo rách tả tơi, tóc tai rối bù, nhưng chỉ cần nghe giọng nói và nhìn vẻ ngoài của hắn Vệ Bắc vẫn nhận ra đó là ai, người đó vậy mà lại là người anh em thân thiết thời trung học của hắn —— Lưu Hàn.

Người ta thường nói bạn học cũ gặp lại nhau đều vô cùng thân thiết, nhưng Vệ Bắc chưa từng nghĩ tới, người anh em năm đó bây giờ gặp lại nhau lại trong tình huống như thế này, nhất thời hắn có chút không tiếp nhận được, ngoảnh mặt nhìn Lưu Hàn.

Lưu Hàn không để ý thấy Vệ Bắc, hắn giờ này còn đang cầm dao kề vào cổ con tin, người bị bắt giữ chỉ là một đứa bé chừng mười tuổi, bị dọa tới mức không dám nhúc nhích, vẻ mặt lộ ra sự sợ hãi vô cùng.

Chuyên gia đàm phán thực kiên nhẫn thuyết phục Lưu Hàn. Nghe nói trước khi đặc công đuổi tới, hắn khẳng khái đòi gặp bạn gái Tiết Nhiên Nhiên của mình một lần, nhưng cảnh sát đã cố gắng liên hệ nhiều lần, Tiết Nhiên Nhiên cũng không chịu xuất hiện ở hiện trường, Lưu Hàn bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình, con dao trong tay càng dìm sâu vào cổ con tin hơn.

Thời gian trôi qua được tính bằng từng giây, Tiết Nhiên Nhiên mãi vẫn không thấy xuất hiện, cảm xúc của Luru Hàn đã bị dồn tức cực điểm, sau vài tiếng thét lên tuyệt vọng, hắn muốn ôm cả con tin cùng nhảy xuống lầu.

Nơi này là tầng mười hai của tòa nhà, nếu nhảy xuống thì chắc chắn không thể nào sống tiếp, hiện trường vô cùng căng thẳng, những tay súng bắn tỉa của đội đặc công núp gần đó bắt đầu giơ súng lên. Thế nhưng địa hình của tầng thượng này rất bất lợi cho việc ngắm bắn, rất có thể sẽ làm bị thương đến con tin, ngay tại giờ khắc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi Luru Hàn.

“Luru Hàn, dừng lại!”

Từ trong nỗi khiếp sợ Vệ Bắc đã lấy lại được tinh thần, mắt thấy Luru Hàn sắp sửa nhảy xuống, trong lòng quỳnh lên, lập tức đứng dậy.

Sự xuất hiện của hắn quả thực làm những người xung quanh rất kinh ngạc, cũng vì thế mà động tác của Luru Hàn cũng ngừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Bắc, tuy rằng đã nhiều năm không gặp, nhưng dù sao hai người cũng từng là anh em thân thiết với nhau, sau một hồi đánh giá Vệ Bắc, cuối cùng Luru Hàn cũng nhận ra hắn.

“Là cậu sao?” Luru Hàn hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, “Cậu. . .cậu làm cảnh sát?”

Vệ Bắc tận lực khiến bản thân mình giữ vững bình tĩnh, gật đầu: “Đúng vậy, là tôi. Luru Hàn, anh đang làm gì vậy? Anh làm thế này bác trai bác gái phải làm sao bây giờ? Thân thể mẹ anh lại không khỏe, nếu anh đi rồi, bà ấy biết nương tựa vào ai?”

Lời nói của Vệ Bắc rõ ràng đã khiến Luru Hàn có chút dao động, đôi mắt điên cuồng của hắn trở nên âm trầm: “Vệ Bắc cậu không hiểu, tôi đã không còn là Luru Hàn mà cậu từng quen biết kia, tôi không còn quay lại được nữa rồi.”

“Không, chỉ cần anh bằng lòng thì anh vẫn có thể quay về như trước kia.”

“Quay về?” Luru Hàn cười vang, trong mắt ngân ngấn lệ, “Tôi về không nổi nữa, tôi đã bị hủy hoại rồi, cậu có biết không?! Tôi thực sự hối hận, hối hận khi đó không chịu nghe lời của các cậu. Cậu tuyệt giao với tôi là đúng, đây là điều tôi phải nhận lấy, tất cả đều là tôi tự tìm đến, là tôi đáng chết!” Hắn bắt đầu suy sụp, nhưng không còn lui về phía sau nữa, “Cậu biết không, lúc này người tôi cảm thấy có lỗi nhất chính là Nhiên Nhiên, khi đó cô ấy khuyên tôi cai nghiện, tôi còn đánh cô ấy, giờ tôi hối hận rồi, nhưng cô ấy lại không chịu để ý đến tôi. . .Tại sao? Tại sao lại như vậy, cô ấy ở lại học cùng tôi, vì tôi mà làm trái lời ba mẹ, thậm chí còn nói chỉ cần tôi cai nghiện được cô ấy sẽ cùng tôi kết hôn, nhưng tôi lại đẩy cô ấy ra xa. Là tôi! Là tôi đã đẩy cô ấy ra khỏi cuộc đời mình!”

“Đừng nói như vậy, chúng ta khi đó chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta mãi mãi vẫn là anh em tốt của nhau cơ mà?”

“Xin lỗi cậu, A Bắc, tôi để cậu thất vọng rồi, tôi không xứng làm anh em tốt của cậu, tôi cũng không xứng làm bạn trai của Nhiên Nhiên, tôi chỉ là một tên cặn bã, đồ bỏ đi, tôi đã không còn đường về nữa, tự tay tôi đã đẩy mình vào địa ngục! Vĩnh biệt, người anh em của tôi, đừng giống tôi, đừng làm ra những chuyện để mình phải hối hận, sau khi tôi chết xin cậu chuyển lời tới Nhiên Nhiên, tôi xin lỗi cô ấy, hy vọng cô ấy được hạnh phúc. . .”

Hắn nói xong những lời này, ánh mắt như gửi gắm nhìn Vệ Bắc, bỗng hắn đẩy con tin trong tay mình ra, dứt khoát nhảy xuống.

Chỉ trong tích tắc một sinh mệnh kết thúc như vậy. Ngay cả khi còn sống hắn thối tha sa đọa, nhưng khi hắn ngã xuống, hoàn toàn tan biến, lại làm cho người ta rung động. Những lời của hắn nói trước khi chết, không chỉ nhắc nhở những người đã sai lầm như hắn, mà còn nhắc nhở thế nhân: Hãy sống thật tốt, đừng bước sai đường, một bước sai rồi sẽ thành ngàn bước sai.

Luru Hàn đi rồi, con tin được bình an vô sự. Tuy rằng Vệ Bắc lần này tự tiện hành động, trái với kỷ luật, nhưng niệm tình hắn xuất hiện kịp thời cứu được một mạng người, lãnh đạo cũng không phê bình hắn nữa, chỉ cho phép hắn về nhà nghỉ vài ngày, từ từ thả lỏng tâm tình.

Vệ Bắc vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh cái chết của Luru Hàn. Dù sao bọn họ cũng từng là anh em thân thiết, năm đó, bọn họ đều còn rất trẻ, từng phạm sai lầm, từng chung nhiệt huyết, chỉ là cuối cùng hai người lại chọn đi hai con đường hoàn toàn khác nhau, càng ngày càng cách xa, cho đến hôm nay, cảnh còn người mất.

Năm đó, nếu không phải một mực kiên trì theo đuổi Diệp Sơ, có phải hôm nay hắn cũng sẽ giống như Luru Hàn không còn đường quay đầu nữa không?”

Vệ Bắc không dám tưởng tượng nếu mình đi theo con đường giống Luru Hàn thì sẽ thành thể loại gì, trong lòng hắn rối loạn vô cùng, trong bụng nghĩ quay về nhà trọ, nhưng lại bất tri bất giác ngồi xe bus về nhà.

Trong hơn hai mươi năm sống trên đời, lần đầu tiên hắn cảm thấy sinh mệnh nặng trĩu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60

Edit: Pingki

“Hôm nay giáo sư Vương ở trường con mới gọi điện thoại cho mẹ.” Đây là câu đầu tiên mà mẹ Diệp Sơ nói với cô khi cô mới vừa về đến nhà.

Diệp Sơ cúi đầu, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ra ướt đầm.

“Chuyện tới mức này, con còn không định nói ra cho ba mẹ biết sao?” Sắc mặt mẹ cô nhìn qua vô cùng không tốt, vừa nhìn thấy là biết bà đang nổi nóng.

Diệp Sơ đành phải thấp giọng nói: “Chính là trong khoa có chỉ tiêu xuất ngoại, nhưng con từ chối...”

Mẹ cô nhìn cô, dường như đang khắc chế tâm tình kích động ngay tại giờ phút này của bản thân: “Vậy con có thể nói cho mẹ biết, vì cái gì lại từ chối.”

Đối mặt với chất vấn của mẹ, Diệp Sơ có chút chột dạ: “Là vì con không muốn xuất ngoại, con muốn ở lại... thì nghiên cứu sinh.”

“Con có làm hay không? Nếu con muốn ở lại làm việc, mẹ có thể hiểu được, nhưng con muốn thi nghiên cứu sinh để làm cái gì? Không phải là muốn tiếp tục học nữa sao? Nước ngoài có điều kiện tốt như vậy để cho con tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu con không đi, lại chọn ở lại trong nước học tiếp, mẹ thấy con đọc sách nhiều đến mụ đầu, đến mất minh mẫn rồi. Diệp Sơ à Diệp Sơ, rốt cuộc con đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?”

Diệp Sơ không nói gì, đành phải cúi đầu trầm mặc.

Mẹ cô tiếp tục nói: “Được, con không muốn xuất ngoại, muốn ở lại học tiếp, có thể. Thế nhưng, chuyện lớn như vậy, vì cái gì con không bàn bạc trước với ba mẹ một câu liền tự tiện quyết định làm, con xem ba mẹ con là gì? Chúng ta nuôi con lớn đến chừng này, ngay cả chút quyền được bàn bạc với con cũng không cho chúng ta được sao? Con có biết hôm nay giáo sư Vương gọi điện thoại đến nói chuyện này, mẹ không hay biết gì có bao nhiêu xấu hổ không, con đem ba mẹ con đặt ở chỗ nào?” Mẹ cô càng nói càng kích động, bắt đầu có chút đứng không vững.

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh thấy vậy, vội vã kéo bà xã đang kích động của mình sang một bên khuyên giải an ủi, lại nói với Diệp Sơ: “Diệp Từ, chuyện này thật sự không thể trách mẹ con tức giận, chuyện quan trọng như vậy, sao con có thể giấu nhem đi mà không bàn bạc với ba mẹ đây? Aiz...”

Nghe thấy tiếng thờ dãi của ba ba, trong lòng Diệp Sơ lại càng khó chịu, nhưng cô lại không biết nên nói cái gì, đành phải đứng im một chỗ, nước mắt cũng không chịu thua kém mà từ hốc mắt tuôn ra ào ào.

“Khóc? Bây giờ con cũng biết khóc sao? Lúc trước sao con không nghĩ đến ba mẹ con một chút? Ba mẹ nuôi con lớn đến mức này thực đúng là uống công, lúc trước thi vào đại học cũng vậy, bao nhiêu ngành nghề tốt con không chọn, con lại đứng ra chọn cái ngành thiên văn! Thôi cũng được đi, đến giờ sắp tốt nghiệp rồi, việc làm thì khó tìm, thật vất vả mới có một cơ hội xuất ngoại du học, con lại từ chối! Con, con...” Tâm tình Lưu Mi Lệ càng ngày càng bất ổn.

Diệp Kiến Quốc vội vàng kéo bà xã lại: “Diệp Từ, tìm mẹ con không tốt, con ra ngoài một lát đi, để mẹ con bình tĩnh lại rồi chúng ta lại nói chuyện này sau.” Ông nháy mắt ra hiệu cho con gái, ý bảo con tạm thời rời đi.

Diệp Sơ lui về phía sau từng bước, đau lòng đến mức không thể chịu nổi, nhìn bộ dạng này của mẹ, lại không biết nói gì để phản bác lại, cuối cùng đành phải chạy ra ngoài.

Trên lầu còn truyền xuống thanh âm của mẹ cô: “Ông đừng ngăn tôi, ông để nó ra ngoài làm gì? Sao tôi có thể sinh ra một đứa con gái ích kỉ như vậy chứ...” Mặc dù cô có sức chạy như điên, chỉ muốn cách tiếng quở trách của mẹ càng xa càng tốt, nhưng thanh âm kia vẫn cứ vờn quanh bên tai cô rõ ràng từng chữ một, tra tấn trái tim cô.

Trong lòng ngực cô tràn ngập áy náy, nước mắt làm thế nào cũng không kiềm chế được, mọi thứ chung quanh đều giống như đang trách cứ cô thực ích kỷ. Đột nhiên, cô nhìn thấy Vệ Bắc phía trước đang đi tới đây, cũng bộ dạng thất hồn lạc phách.

Bọn họ gặp nhau, luôn luôn không lãng mạn như vậy.

Một người thì hai mắt đầm lệ che kín, một người thì mắt hờn mắt vía, sau đó, Vệ Bắc nhìn thấy nước mắt trên mặt Diệp Sơ, hẩn lấy lại tinh thần, chạy nhanh về phía trước: “Làm sao vậy? Sao lại khóc thế này?”

Lời còn chưa hỏi xong, Diệp Sơ liền nhào vào ngực hắn, dúi đầu vào lòng hắn mà khóc nức nở.

Vệ Bắc bị hành động của cô khiến cho có chút trở tay không kịp, hẩn rất ít khi thấy Diệp Sơ khóc, còn khóc thành như vậy. Hẩn rất muốn hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cô gái trong ngực mình khóc rất thương tâm, thế cho nên hẩn căn bản không có cách nào mở miệng hỏi, đành im lặng mà ôm lấy cô, mặc cô tiếp tục khóc trong lòng mình.

Trời đã chuyển tối đen, trong tiểu khu từng nhà lên đèn, bảo vệ cửa của tiểu khu từ xa cảnh giác nhìn bọn họ, giống như đang chuẩn bị chứng kiến một màn anh hùng cứu mỹ nhân vậy.

Đèn đường sáng, bóng của hai người xếp chồng lên nhau.

Rốt cục Diệp Sơ cũng ngưng khóc, hai mắt sưng phồng ngẩng lên từ trong ngực Vệ Bắc, cảm xúc đã khôi phục lại về bình tĩnh như thường, chỉ là vệt nước mắt trên mặt và hai mắt hồng hồng dấu không được về yếu ớt vừa rồi của cô.

Cô nói: “Đến bờ sông cùng em một lát được không?”

Vệ Bắc gật đầu, ôm lấy vai Diệp Sơ, hai người cùng đi ra khỏi tiểu khu.

Trong màn đêm, bờ sông im ắng không một tiếng động, thỉnh thoảng có vài chú ve không chịu nổi cô đơn cất tiếng kêu vài tiếng, Vệ Bắc và Diệp Sơ đều ôm một bụng tâm sự cùng đi tới bờ sông, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện.

Một lát sau, Diệp Sơ bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Thời tiết thành phố này luôn kì cục như vậy, mùa hè rõ ràng kéo dài thực lâu, nhưng mùa thu lại đến nhanh đến mức khiến người ta trở tay không kịp, ngày hôm qua vẫn còn nóng như thiêu như đốt, sau một trận mưa to đêm qua, hôm nay đã phải mặc thêm áo khoác mới có thể ra đường.

Hồi sáng nay Diệp Sơ về nhà gấp, nên bây giờ chỉ kịp mặc một chiếc áo mỏng manh, bị gió đêm ngoài bờ sông thổi qua, nhin không được hắt xì một cái.

Vệ Bắc thấy thế, vội vàng cởi áo khoác của mình ra choàng lên người Diệp Sơ, còn mình chỉ mặc một chiếc áo tay ngắn vừa vịn ôm lấy người.

“Như vậy anh sẽ lạnh.” Diệp Sơ cởi áo khoác ra trả lại cho hắn.

“Nói đùa, anh mà lạnh? Trường anh trước kia còn thường xuyên tổ chức bơi mùa đông đấy, được rồi được rồi, em mau mau khoác vào đi.” Hắn làm bộ không thêm để ý, cầm áo khoác lên người Diệp Sơ một lần nữa.

Diệp Sơ không cự tuyệt nữa, an tâm mà hưởng thụ sự ấm áp đã lâu không được hưởng này. Bên tai bỗng dưng truyền đến một tiếng hắt xì thật to, Diệp Sơ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Vệ Bắc.

Bốn mắt nhìn nhau, “Kẻ tình nghi” dụi dụi cái mũi, giả bộ không có việc gì nói: “Không phải anh.”

Loại hành động giấu đầu lòi đuôi này, khiến Diệp Sơ nhìn không được “phì” một tiếng bật cười. Sau đó, Vệ Bắc cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật ngây thơ, đành ngượng ngùng cười trừ.

Sự gượng gạo sau khi gặp lại, cuối cùng cũng tan rã hầu như không còn vì giây phút vừa rồi, Diệp Sơ từ từ thu tiếng cười, thấp giọng nói: “Kỳ thật, có chuyện này em vẫn chưa nói cho anh.”

“Là chuyện gì?” Vệ Bắc hỏi.

“Khoa của em có chỉ tiêu xuất ngoại du học... Em từ chối rồi.”

Câu đầu tiên cô vừa nói, đã khiến Vệ Bắc hoảng sợ, cũng may nghe đến câu tiếp theo làm cho trái tim hắn dần trấn tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Edit: Pingki

Cô mới vừa nói câu đầu tiên, liền dọa cho Vệ Bắc phát hoảng, cũng may ngay câu sau đó, đã làm cho hắn dần dần tĩnh tâm lại.

Diệp Sơ còn nói: “Chuyện này, em vẫn luôn giấu ba mẹ em. Nhưng hôm nay, giáo sư Vương trong khoa em có gọi điện thoại cho mẹ, đem chuyện em từ chối xuất ngoại nói cho bà ấy.”

Vệ Bắc liền nghĩ đến cảnh Diệp Sơ vừa đi vừa khóc hồi nãy, trong lòng nhất thời hiểu được hơn phân nửa: “Cho nên, mẹ em đang muốn em ra nước ngoài du học?”

Diệp Sơ gật đầu, lại cắn môi theo thói quen của mình.

Câu trả lời của Diệp Sơ khiến sắc mặt Vệ Bắc lập tức cứng lại, tuy Diệp Sơ đã nói là cô đã từ chối suất đi du học kia, nhưng nhớ đến bộ dạng vừa đi vừa khóc của Diệp Sơ vừa rồi cũng có thể nhìn ra được, mẹ cô ấy nhất định đã làm áp lực tới cô ấy, nhờ đâu lúc này cô ấy thay đổi ý định, vậy chẳng

phải hai người họ... Trong lòng hắn không hiểu sao trở nên căng thẳng, thật cẩn thận hỏi: “Vậy bây giờ em... Định làm thế nào?”

Diệp Sơ cúi đầu không lên tiếng, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, tựa như vừa trải qua một hồi suy nghĩ thực cặn kẽ vậy, cô chậm rãi nói từng chữ: “Em sẽ không đi.”

Nghe được đáp án như ý muốn, trong lòng Vệ Bắc nhẹ nhàng thở ra, rõ ràng là vui sướng vô cùng, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài mặt, mà lại hỏi: “Vì sao?”

Này còn hỏi là vì sao nữa? Diệp Sơ nhú nhú mày: “Đương nhiên là vì anh...” Lời vừa nói ra khỏi miệng, lại thoáng nhìn thấy nét cười đắc ý nơi khóe mắt Vệ Bắc, mặt cô đỏ bừng, vội vàng sửa lời: “Liên quan gì tới anh mà hỏi? Em không muốn thì không đi...”

Đang nói bỗng im bật, bởi vì Vệ Bắc đột nhiên ôm chầm lấy cô.

Hắn ôm thật chặt, tựa như chỉ cần nói lòng cánh tay, thì người trong lòng sẽ bay đi mất vậy.

Miệng Diệp Sơ hết mở lại đóng như đang muốn nói điều gì, lại nghe thấy Vệ Bắc thì thầm bên tai cô: “Cảm ơn em.”

Trái tim cô bỗng dưng như loạn mất một nhịp, giống như câu nói của hắn vừa chạm đến được một nơi mềm mại nào kia tận sâu trong trái tim vậy.

“Thực ra, là em nên cảm ơn anh mới đúng.” Cô nói, “Cảm ơn anh đã luôn ở bên em. Em biết em luôn tùy hứng lại ích kỷ, không lúc nào là không làm anh lo lắng, thường xuyên chọc anh tức giận, thế nhưng anh chưa từng rời xa em, cho nên, em cũng không muốn rời xa anh, như vậy chẳng khác nào em rời xa bầu không khí cả.”

Có những lời nói, kỳ thật đã đặt ở trong lòng thật lâu, lúc trước còn trẻ thì lại bướng bỉnh không chịu nói ra, đến giờ có lấy dũng khí để bày tỏ, lại có chút cảm giác nhẹ nhõm nói không nên lời.

Hứa hẹn, không nhất định phải nói ra.

Lời tâm tình, không phải chỉ có một câu “Em yêu anh” (Anh yêu em)

Chỉ cần một cái ôm, trái tim kẻ trái tim đã quá đủ.

Vĩnh viễn, chỉ cần giữ vững lòng tin với nhau và sẵn sàng trả giá vì nhau.

Điều đó làm người ta nghĩ đến một bản tình ca quen thuộc thế này: “Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ đến, chính là được cùng anh sống đến bạc đầu, cho đến khi chúng mình già không thể đi đến bất cứ nơi nào được nữa, anh vẫn xem em như là bảo bối trong tay...” (Bài hát Điều lãng mạn nhất – Triệu Vịnh hoa)

Sau khi kết thúc kì nghỉ dài hạn, cuộc sống của Diệp Sơ lại quay về quỹ đạo một lần nữa, mặc dù mẹ vẫn còn bất mãn trăm điều vì cô từ chối đi du học, nhưng chung quy thì dù sao đó cũng là đứa con gái mà mình chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau mới sinh ra, trên mặt dù vẫn còn nghiêm khắc, nhưng trong lòng vẫn là không đành lòng, không còn làm áp lực với cô nữa.

Lại qua mấy tháng nữa, cuộc thi nghiên cứu sinh càng ngày càng gần hơn, Diệp Sơ đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho kì thi tại khoa thiên văn của trường. Dù rằng có một chút hơi đi chênh so với mong muốn của cô, nhưng may mắn là không to tát lắm. Nếu thuận lợi, tương lai rất có khả năng cô sẽ được trường giữ lại để giảng dạy. Với một cô gái mà nói, có thể có được một tương lai ổn định tựa như ngàn vàng khó kiếm.

Hết thầy giống như đã có thể định trước như vậy, duy chỉ có vị giáo sư Vương kia là không cam lòng, vẫn là mấy lời cũ rích như thường xuyên khuyên nhủ Diệp Sơ suy nghĩ lại thật kĩ, luôn ca ngợi việc xuất ngoại đi du học có bao nhiêu tốt, buông tha thì quả là rất đáng tiếc, vân vân...

Diệp Sơ vẫn không bị làm nao núng, nào nghĩ đến lúc đoàn sinh viên chuẩn bị xuất ngoại, toàn cầu lại bùng phát dịch cúm H1N1, trong khoa bắt buộc dĩ phải lui thời gian lại một học kì, giáo sư Vương cảm thấy đây chính là ý trời, ông trời không muốn Diệp Sơ chỉ thi nghiên cứu sinh, mà muốn cho cô một cơ hội xuất ngoại đi đào tạo chuyên sâu. Ông vẫn chăm chỉ đi khuyên bảo Diệp Sơ: “Em suy nghĩ thêm một chút đi, suất đi du học vẫn giữ lại cho em. Người trẻ tuổi nên đi ra ngoài mở mang kiến thức, nghĩ lại năm đó thầy cũng vì muốn một tương lai an ổn nên giờ mới phải làm một ông già nghiên cứu lý luận chạy thế này. Em là sinh viên tốt nhất của thầy, thầy không muốn em sau này phải hối hận như thầy a...”

Diệp Sơ một mặt cảm thấy bản thân mình thực may mắn mới gặp được một vị giáo sư hết lòng vì sinh viên, một mặt lại rất sợ sự nhiệt tình này của ông ấy, rất ảnh hưởng đến ý định thi nghiên cứu sinh của cô. Rơi vào đường cùng, cô đành phải thu dọn đồ đạc linh tinh của mình chạy đến chỗ Vệ Bắc tạ nạn.

Nhà trọ Vệ Bắc đang thuê cách trường Diệp Sơ không xa, vừa nghe Diệp Sơ nói muốn tới, hắn cố ý xin đội trưởng nghỉ nửa ngày về dọn dẹp nhà trọ, sợ để nhà cửa bừa bộn khiến Diệp Sơ vừa gặp đã chê cười.

Nào biết Diệp Sơ tới sớm hơn giờ hẹn trước, vừa vặn được nhìn thấy một “Tráng hán” đầu đội mũ giấy, trên eo còn đeo một chiếc tạp dề Hello Kitty, đang chăm chỉ thu dọn đồ đạc với chai nước lộn xộn trong phòng, nhất thời cười phá lên đến mắt cả hình tượng. *Tráng hán: Người đàn ông to con khỏe mạnh.

Vệ Bắc quỳnh lên chỉ vào tạp dề của mình giải thích: “Cái này... Cái này là do mẹ anh mua. Aiz, em đừng cười nữa a! Anh đã cời ra rồi mà em còn cười? Diệp Phi, em còn cười được nữa!” Hắn rốt cục thẹn quá thành giận, bay qua bịt kín miệng Diệp Sơ lại.

Diệp Sơ đưa tay ra phản kháng, hai người mãi miết nhào thành một đoàn như vậy.

Sau đó, cũng không biết là ai không cẩn thận đạp trúng quyền tạp chí trên sàn nhà, trượt một cái, cả hai người mất đi thăng bằng, ngã nhào một lượt lên sô pha.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy thân mình đổ ập xuống, đến lúc lấy lại tinh thần, cả người đã bị Vệ Bắc cứng rắn đè ở trên, và lại tư thế lúc này vô cùng ái muội. Mặt cô đỏ lên, muốn đẩy hắn ra ngay lập tức.

“Đừng quậy nữa, đứng lên đi.” Giọng mặt Diệp Sơ đỏ bừng bừng.

Vệ Bắc không nghe theo, lại còn đùa giỡn kiểu lưu manh: “Hôn anh một cái, hôn xong anh liền đứng lên.”

Diệp Sơ càng quần bách, mặt đỏ như trái táo chín, thế nhưng thể lực cô lại không thắng nổi hắn, đành phải nhắm mắt nhắm mũi hôn chụt một cái lên má hắn.

“Em là gà mổ thóc đấy à!” Vệ Bắc càng thêm vô lại, được lắm, em không chịu hôn anh, thế thì để anh tới hôn em. Sau đó, hắn cúi đầu xuống, không nói hai lời liền hôn lên.

Diệp Sơ đón nhận nụ hôn này, thân mình như sắp nhũn ra, cả người càng đè nặng xuống sô pha, vì thế Vệ Bắc càng làm càn, rất có xu thế nghiêm trọng hơn, ngay lúc này, di động trong túi xách Diệp Sơ bỗng vang lên.

Vệ Bắc nhú mảy, nhắc chân lên đạp một phát túi xách của Diệp Sơ bay xuống đất.

“Anh làm gì thế? Di động của em còn ở trong đó đấy! Đạp hỏng rồi phải làm sao?” Diệp Sơ giãy dụa đứng lên, muốn đi nhận điện thoại.

“Hồng rồi thì mua cho em cái khác.” Vệ Bắc ôm chặt cứng lấy eo của cô, về mặt tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn phải né người ra, “Anh nói này Diệp Phi, chuyện của em sao mà lắm vậy a! Mỗi lần muốn làm này làm kia một chút, y như rằng lại có điện thoại, anh hoài nghi, có phải em thông đồng với cái điện thoại để chinh anh không?”

“Xuyt!” Diệp Sơ lườm nguyệt hắn một cái, ấn nút nhận điện thoại.

“Àlô, là Diệp Từ phải không? Thầy là thầy Vương đây, chuyện xuất ngoại em nghĩ thế nào rồi? Danh sách người được cử đi thầy vẫn giữ cho em một chỗ đấy.” Đầu bên kia điện thoại, giáo sư Vương lại không biết một mõi mà bắt đầu lái nhai.

Đối mặt với thế công của giáo sư Vương, Diệp Sơ đã sắp bị làm cho tê liệt, sau vài câu ứng phó cho có lệ, cuối cùng cũng lừa được cho ông ấy cúp điện thoại.

“Ai thế?” Vệ Bắc hỏi.

“Giáo sư Vương, chính là vị giáo sư đã hướng dẫn em làm luận văn kia.”

“Àh.” Vệ Bắc dừng một chút, giống như vừa nghĩ đến cái gì: “Không lẽ ông ta chính là người đang thuyết phục em xuất ngoại bằng được?”

Diệp Sơ bắt đầu dĩ gật gật đầu: “Ông ấy còn có nghị lực hơn cả mẹ em.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Edit: Pingki

Diệp Sơ bắt đầu dĩ gật gật đầu: “Ông ấy còn có nghị lực hơn cả mẹ em.”

“Em cũng đừng động tâm đấy.” Vệ Bắc nửa đùa nửa thật nói.

Diệp Sơ ngẩn ra, sắc mặt thoáng có chút biến hóa, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình thường: “Thế nào? Em đã quyết định thi nghiên cứu sinh rồi. Không tán dóc với anh nữa, em phải đi ôn bài đây.” Cô nói xong, liền đi vào trong phòng.

Nhìn theo bóng dáng của cô, Vệ Bắc dường như dự cảm được có chuyện gì đó sắp tới.

Những ngày ôn thi nghiên cứu sinh thực buồn tẻ, Diệp Sơ ở luôn bên cạnh Vệ Bắc, mỗi ngày đều vùi đầu vào đống bài tập nhảm chán, mà Vệ Bắc cũng phải đi thực tập, ngày nào cũng tối muộn mới về, cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ này cũng coi như không vượt quá quy củ.

Mấy tuần như vậy trôi qua, ngày thi càng ngày càng đến gần. Hôm nay vừa đúng là ca trực ban của Vệ Bắc, thế nên khi hắn về đến nhà đã là nửa đêm, mở cửa nhà ra liền phát hiện trong nhà đang bật đèn sáng trưng, còn Diệp Sơ đang chôn mặt vào đống sách vở, không phải học, mà là đang ngủ.

Hắn không khỏi có chút đau lòng vì cô gái kia, tuy nói thi nghiên cứu sinh không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng cô như vậy quả thực không khác gì liều mạng. Đặc biệt mấy ngày nay, cô dường như ngày nào cũng vừa rời giường là chui vào đống sách, cả ngày cả đêm, mắt nhắm mắt ngủ đi ôn tập, căn bản là không thèm để ý đến thân thể của mình có còn chịu được nữa hay không, nếu còn thế này, không ngã bệnh mới là chuyện lạ.

Nếu... lúc trước cô chọn xuất ngoại du học chứ không phải ở lại thi nghiên cứu sinh, thì bây giờ có phải cô sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như thế này không? Trong lòng Vệ Bắc bỗng nảy ra một ý niệm như vậy, lòng ngực bất giác trở nên căng thẳng, có chút khó chịu.

Đúng lúc này, Diệp Sơ đang nằm úp sấp trên bàn hơi hơi cựa mình, có lẽ là bị lạnh.

Vệ Bắc lấy lại tinh thần, vội vàng chạy qua bế cô lên, đi vào trong phòng.

Trông cô có lẽ đã mệt muốn chết đi rồi, mặc dù bị ôm thế này, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt ngủ rất say. Vệ Bắc thật cẩn thận đặt cô lên giường, giúp cô đắp chăn, chắc chắn rằng cô không bị cảm lạnh nữa mới an tâm đi ra khỏi phòng.

Trên bàn bên phòng ngoài tài liệu ôn tập bày lung tung khắp nơi, mới nhìn qua cũng khiến đầu đau không thôi. Vệ Bắc ngồi xuống, trên ghế hầy còn chút ấm áp từ cơ thể cô lưu lại còn chưa kịp tắt đi.

Hắn nhìn xấp tư liệu trên bàn mà ngẩn người, mở xem vài trang đều là đống công thức phức tạp, chỗ nào có chỗ trống đều bị Diệp Sơ dùng bút viết lên chi chít, phía dưới cùng trang là hình ảnh của vũ trụ với biển sao đầy đặc, hắn bỗng có một loại cảm giác như không thể nắm bắt được.

Vệ Bắc nhìn chằm chằm hình ảnh kia đến xuất thần, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng dép lê quẹt lên mặt sàn, thì ra là Diệp Sơ đã tỉnh lại từ khi nào, về mặt còn buồn ngủ đứng ở phía sau hắn.

“Anh về rồi sao?” Cô hỏi.

“Ừm, sao em lại ra đây, mau quay về ngủ đi, đừng để bị lạnh.”

“Em không sao.” Diệp Sơ kéo kéo chăn khoác trên người, nói: “Em hồi này không biết thế nào lại ngủ gật, còn có bài tập chưa làm xong đây.”

“Em thôi đi!” Vệ Bắc có chút tức giận: “Đã mấy giờ rồi? Bài đề mai làm không được sao? Bây giờ đã trễ thế này rồi, cứ cố rồi khiến bản thân đổ bệnh thì phải làm sao? Mau mau đi ngủ cho anh.”

Diệp Sơ trông có vẻ như rất không cam tâm, nhưng mà nhìn về mặt hình sự của tên kia, đành phải đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích.

“Sao còn chưa đi?” Vệ Bắc thúc giục.

Diệp Sơ sờ sờ bụng, ngượng ngùng nói: “Thực ra, em có một chút đói bụng...”

Vệ Bắc lúc này không nổi cơn nữa, nghĩ thầm cô gái kia cuối cùng cũng còn nhớ tới chuyện ăn cơm, vì thế đứng lên nói: “Trong tủ lạnh còn một ít sủi cảo, để anh đi luộc cho em ăn.” Sau đó hắn liền đeo cái tạp dề Hello Kitty kia lên, miệng khẽ lầm nhảm mấy câu hát đi vào bếp luộc sủi cảo cho bà xã ăn.

Hắn nào có biết, chờ nồi sủi cảo luộc chín xong, vừa đi ra lại thấy Diệp Sơ đang đọc sách.

Vệ Bắc vừa tức giận lại vừa đau lòng, đi qua đó lấy sách của cô gấp lại: “Em hôm nay nếu còn dám đọc thêm chữ nào trong cuốn sách này, đời này em cũng đừng mong nhìn thấy nó lần nào nữa!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Sơ biết tính tình hắn, tuyệt đối nói được là làm được, thế nên cô vội vội vàng vàng đem đống tài liệu bảo bối của mình dẹp sang một bên, ngoan ngoãn chạy vào bếp bung sủi cảo ra, ngoan ngoãn ngồi ăn.

“Như quá.” Cô nói.

“Có đồ cho em ăn mà còn đòi hỏi nhiều như vậy, không muốn ăn nữa thì để anh đồ đi!” Vệ Bắc vẫn còn đang nổi nóng.

Diệp Sơ vội lắc đầu, liếc chết ôm chặt cái chén trong tay, một bộ như muốn liếc sống liếc chết với nồi sủi cảo vậy.

Thấy cô như vậy, cơn giận của Vệ Bắc nhất thời nguôi ngoai, cố nén cười nói: “Ăn nhanh đi, ăn xong rồi đi ngủ.”

“Vâng.” Diệp Sơ lúc này đã rút kinh nghiệm, yên lặng cúi đầu ăn. Mặc dù sủi cảo luộc hơi bị như quá, nước dùng chung còn bỏ hơi nhiều muối, nhưng giữa đêm khuya vừa đói vừa rét cực khổ ôn thi nghiên cứu sinh, Diệp Sơ lại cảm thấy đây tựa như mỹ thực mà ông trời ban cho riêng cô vậy.

Vệ Bắc không nói nữa, ngồi bên cạnh nhìn Diệp Sơ ăn từng miếng, ngoài cửa sổ, bóng đêm càng thêm dày đặc.

Bỗng nhiên, hắn mở miệng: “Diệp Phi, lúc trước vì sao em lại chọn học thiên văn?”

Diệp Sơ mới vừa nhét một miếng sủi cảo vào miệng, ngẩng đầu kỳ quái nhìn Vệ Bắc, không biết hắn vì cái gì tự nhiên lại hỏi đến chuyện này. Nhưng mà nhìn bộ dáng hắn giống như rất muốn biết vậy, Diệp Sơ đành cố gắng hồi tưởng lại một chút, vừa khó khăn nuốt miếng sủi cảo vào bụng: “Chính là lần đó, em không nhớ được tên của anh, anh liền chỉ lên sao Bắc cực, nói rằng đó là tên của anh, anh nhớ không?”

Thì ra cô vẫn còn nhớ rõ, Vệ Bắc cảm lòng không được run một cái.

Diệp Sơ tiếp tục nói: “Chính là ngày đó, em bỗng nhiên cảm thấy những vì sao trên bầu trời thực thú vị. Về đến nhà liền chọn khoa Thiên văn, về sau mẹ em biết chuyện này, còn mắng em nữa, nói em chọn nghề tương lai mà lại tùy tiện như vậy.”

Lời của cô làm cho Vệ Bắc bàng hoàng không thôi, hắn chưa từng nghĩ tới thì ra mình có ảnh hưởng tới Diệp Sơ sâu sắc như vậy.

“Vậy em... có từng hối hận không?” Hắn dè dặt hỏi.

“Không hề, em cảm thấy ngành học này rất hay. Nó khiến em hiểu được vũ trụ thực bao la, còn chúng ta lại nhỏ bé nhường nào, có thể sống, dùng sinh mệnh hữu hạn của mình đi thăm dò vũ trụ vô hạn, thật là một chuyện làm cho người ta thấy hân diện bao nhiêu... Anh làm sao vậy?” Diệp Sơ nhìn về phía Vệ Bắc đang ngăn người: “Anh mệt rồi phải không, sao trông anh như không tập trung?”

Sắc mặt Vệ Bắc như lảng tránh: “Chắc là vậy, anh đi tắm rửa một cái, em ăn xong rồi thì nhớ đi ngủ, biết không?”

“Yes, sir!” Diệp Sơ làm điệu bộ chào trong quân đội, ánh mắt cong cong tràn ngập ý cười.

Vũ trụ thực bao la, còn chúng ta lại nhỏ bé nhường nào, có thể sống, dùng sinh mệnh hữu hạn của mình đi thăm dò vũ trụ vô hạn, thật là một chuyện làm cho người ta thấy hân diện bao nhiêu...

Những lời nói của Diệp Sơ, một lần lại một lần vang lên bên tai hắn. Vệ Bắc đi đến bên bồn rửa, mở vòi nước lạnh để rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, hắn bỗng có một loại cảm giác nói không nên lời.

Hắn không thể quên được ánh mắt Diệp Sơ vừa rồi khi nói những lời kia, nét mặt có chút nghiêm túc, đôi mắt đen nhánh sáng long lanh, chợt lóe lên tia hạnh phúc cùng hi vọng.

Hắn có lẽ không thể hiểu được chuỗi công thức phức tạp về thiên văn trong cuốn sách kia, nhưng hắn có thể hiểu được ánh mắt kia có nghĩa là gì. Đúng vậy, cô gái kia quả thực rất đam mê, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có một chuyện nào có thể khiến cô ấy đam mê như vậy. Mặc dù trong khoảng thời gian này cô ra sức ôn luyện, đến độ lao lực kiệt sức, nhưng khi cô nói đến thiên văn vũ trụ, ánh mắt cô nghiêm trang lại hứng khởi làm cho hắn không dám nhìn thẳng vào trong đó, khiến nơi sâu thẳm trong đáy lòng hắn bỗng dâng lên chút tự ti cùng áy náy.

Con chim đã dang rộng đôi cánh nhưng lại không được bay lên bầu trời bao la của mình, thật sự là một chuyện đáng buồn cỡ nào.

Vũ trụ mênh mông, nhân loại lại bé nhỏ đến mức chẳng bằng một con kiến trong sự mênh mông đó, một sinh mệnh nhỏ bé cùng với một sinh mệnh nhỏ bé khác trốn thoát khỏi những va chạm lục địa kiến tạo, trốn thoát khỏi những quái vật khổng lồ ở kỉ Jura, trốn thoát khỏi va chạm của thiên thạch, trải qua được mấy ngàn năm chiến tranh và nạn đói của nhân loại... Để rồi gặp được nhau là một chuyện kỳ diệu tới nhường nào.

Là sự an bài của vận mệnh, là định đoạt của ông trời.

Đã như thế, dù có đợi thêm vài năm nữa thì đã làm sao?

Có lẽ, đến lúc nên nhượng bộ rồi phải không?

Nếu em muốn tung cánh lên bầu trời rộng lớn, hãy để anh giúp em bay lượn, bởi vì, anh chính là bầu trời của em.

Hai năm sau, tại sân bay.

Giữa đám người lui lui tới tới nổi trôi hắn lên một thân người cao ngất, đứng yên một chỗ, hắn mặc một bộ tây trang may vừa khít người, ngũ quan thâm thúy, góc cạnh rõ ràng, diện mạo đẹp trai làm cho mấy cô nữ sinh ngồi gần đó thốn thức không thôi.

Hắn trông có vẻ rất sốt ruột, nhìn chăm chăm vào di động. Đợi một lúc sau, di động vang lên, hắn vội vàng nghe máy, mở miệng ra liền rống: “Diệp Phi kia, cho em mấy phút nữa mà còn chưa đến thì dừng đến nữa, mau lên!”

“Thực hung dữ a!” Mấy nữ sinh vừa rồi còn bày vẻ háo sắc, bắt đầu nhao nhao lên.

“Không lẽ anh ta đang đợi bạn gái?”

“Hung dữ như vậy, bạn gái anh ta chẳng phải rất thảm sao? Người nào mà xui xẻo như vậy chứ?”

“Chưa chắc a, biết đâu bạn gái anh ta luyện quyền anh, một quyền thôi cũng cho anh ta thành đầu heo được rồi!”

“Hắc hắc, cũng thật là khủng bố quá đi. Mà mình đoán có khi bạn gái anh ta còn hung dữ hơn anh ta nữa không chừng ấy.”

“Đừng nói nữa, mau nhìn kia, đến rồi đến rồi.”

Mấy cô nàng chim sẻ lập tức ngừng bàn luận, cùng nhau nhìn về một phía, chỉ thấy anh đẹp trai hung dữ kia bỗng nhiên nhìn về một hướng. Trong đám người đi tới có một thân ảnh không mấy nổi bật, trên người mặc một chiếc áo T-shirt bình thường, kéo theo một vali hành lý bình thường, tóc cột kiểu đuôi ngựa bình thường, cộng thêm một gương mặt không thể bình thường hơn, nói tóm lại, thực bình thường là được rồi.

Điều này hiển nhiên đã khiến đám chim sẻ thất vọng toàn tập.

“Không giống như người luyện quyền anh a.”

“Nhìn qua cũng không hung dữ mấy.”

“Chắc không phải bạn gái đâu nhỉ?”

“Nhìn kia nhìn kia, lại rống nữa!”

“Xem ra có bạn trai đẹp trai cũng chưa chắc gì được hạnh phúc.”

“Đúng thế đúng thế, nghiệp chướng a...”

Tiếng bàn tán dần dần nhỏ đi, cuối cùng cũng biến mất trong bầu không khí ồn ào ở sân bay.

Bên này, giọng nói của Vệ Bắc lại không hề nhỏ chút nào: “Diệp Phi, em xem giờ là mấy giờ rồi?”

Diệp Sơ ừ ừ khuất: “Chuyến bay bị trễ, cũng không phải em nói nhanh là nhanh được...”

“Còn nữa, em xem em mặc thành bộ dạng gì đây? Chuyện kết hôn đại sự mà em có thể tùy tiện thế được sao?”

“Cũng không phải là em kết hôn.” Diệp Sơ âm ức bấu môi một cái.

“Nói thừa.” Vệ Bắc bị cô chọc cho nổi sùng: “Chúng ta kết hôn em dám đến muộn thử xem! Đi thôi, đừng ở đó mà lè mề nữa.” Hắn đón lấy hành lý trong tay cô, chân rảo bước thật nhanh ra ngoài khỏi phi trường.

Diệp Sơ ngoan ngoãn chạy đuổi theo sau, ngoài miệng cũng không cam lòng mà lẩm bẩm: “Vậy phải xem em có đồng ý lấy anh không...”

“Cái gì?” Vệ Bắc quay ngoắt đầu lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía cô.

“Đi thôi đi thôi, muộn tới nơi rồi!” Diệp Sơ làm bộ như không nghe thấy gì, bay nhanh đi ra ngoài.

Hai người rất nhanh đã ra khỏi sân bay, leo lên ô tô chạy vào nội thành.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương kết

Edit: Pingki

Hôm nay là mùng một tháng mười, cả nước đón mừng quốc khánh, cũng là ngày lành tháng tốt để đôi tình nhân kết tóc xe duyên. Diệp Sơ lần này trở về gấp, chính là vì tham dự hôn lễ của bạn tốt, Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn kết hôn.

Bạn tốt thời còn đi học trong nháy mắt sắp làm chồng, làm vợ người ta rồi, không thể không cảm thán thời gian trôi qua thực nhanh.

Bỗng nhớ lại một màn ly biệt ở sân bay hai năm trước kia giống như chỉ mới xảy ra ngay trước mắt thôi, Diệp Sơ vĩnh viễn sẽ không quên được, lúc đăng kí, Vệ Bắc nhét tờ giấy kia vào trong tay cô. “Em đi đi, đi theo đuổi bầu trời của em đi, nhưng đừng quên, anh vĩnh viễn ở nơi này chờ em.”

Trong xe đang mở bài hát “Tiểu trấn cô nương” của ca sĩ Đào Triết, lời bài hát thế này: “Còn nhớ chiều sân ga năm trước, nhìn cảnh ly biệt của chúng ta. Hình ảnh em hai hàng lệ nhạt nhòa qua khung cửa kính, đoàn tàu vẫn nhả khói thăm lặng...”

Ca từ mang theo nét ưu thương nhân nhật, nhưng cũng may sự thật cũng không tàn khốc như thế.

Hai năm này, cô lẽ loi một mình ở nước ngoài học tập, loại cô đơn bất lực này người bình thường khó có thể tưởng tượng ra. Nếu không có người nhà vẫn luôn động viên, nếu không có Vệ Bắc mỗi ngày đều gọi điện thoại cổ vũ, cô chỉ sợ đến một ngày nào đó rồi cũng không chống cự được nữa.

So sánh với chuyện ở nước ngoài một mình một bóng cô đơn, có thể trở về, được cùng người kia cãi nhau ầm ĩ, cũng là một cảm giác hạnh phúc biết chừng nào.

Diệp Sơ nghĩ như vậy, bất tri bất giác, xe của Vệ Bắc đã chạy đến dưới lầu nhà Lâm Mậu Mậu. Buổi hôn lễ đã được bắt đầu, trong tiếng pháo nổ hân hoan, chú rể Triệu Anh Tuấn lúc này đã tháo mất kính ra, khoác lên người bộ tây trang, nét mặt vui mừng chờ đợi cô dâu của mình.

“Con không đi, Diệp Từ, Diệp Từ còn chưa đến đâu... Aiz, Diệp Từ!” Lâm Mậu Mậu đang giận dữ không chịu lấy chồng bỗng nhiên phát hiện Diệp Sơ đang rẽ rã đi tới, xách luôn váy cưới chạy đến bên cô, làm hại lão nhân trong nhà gấp đến độ hô lớn sau lưng: “Không được xuống dưới, không được xuống dưới a...”

“Diệp Từ, cuối cùng cậu cũng tới rồi, mau nhìn xem, mình có đẹp không?” Lâm Mậu Mậu hạnh phúc nói.

Không thể không thừa nhận, Mậu Mậu hôm nay thật sự rất đẹp, so với ảnh kết hôn mà cô ấy gửi cho Diệp Sơ lúc cô đang học ở nước ngoài còn đẹp hơn gấp vạn lần. Thời khắc hạnh phúc nhất trong đời của một cô gái cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, một vẻ đẹp không thể dùng lời nói mà hình dung được. Diệp Sơ nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nhin không được cảm thấy xúc động thay cô ấy.

“Khi nào thì các cậu tổ chức hôn lễ thế? Từ hồi trung học là mình đã bắt đầu chờ được uống rượu mừng của các cậu đấy, đợi đến tận bây giờ, đúng là chờ đến bạc cả tóc.” Mậu Mậu giả vờ làm vẻ mặt trách móc.

Vấn đề này có chút khó trả lời, lúc trước khi Diệp Sơ nhận được suất xuất ngoại này, nhà trường dự tính kế hoạch du học chỉ trong vòng một năm, đến sau bởi vì một vài nguyên nhân nên lại kéo dài thêm một năm nữa. Bây giờ đã hai năm trôi qua, trong tay cô còn vài hạng mục tham gia chưa kết thúc, này cũng có nghĩa là, cô còn phải ở lại nước ngoài thêm một thời gian dài nữa.

Mấy chuyện đó cũng không quan trọng, quan trọng là ... cô không biết phải mở miệng nói với Vệ Bắc thế nào đây, với tính tình của hắn, chỉ sợ là không dễ yên để thế đâu.

Nghĩ như vậy, Diệp Sơ lại nhin không được mà nhìn sang Vệ Bắc.

Vệ Bắc đang đứng một bên gọi điện thoại, cũng không phát hiện ánh mắt áy náy của cô.

Thôi thì chờ hôn lễ chấm dứt, tìm cơ hội thích hợp nào đó rồi nói sau đi, Diệp Sơ âm thầm nghĩ trong lòng.

Mấy trình tự của buổi hôn lễ cũng coi như thuận lợi, thời điểm đến khách sạn, Diệp Sơ gặp không ít bạn học cũ thời trung học. Thời gian trôi qua, những cô bạn cậu bạn sớm chiều học chung, bây giờ ra xã hội, vài người thì đang cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp, vài người lại an phận lo cho mái ấm của mình, còn số lựa chọn học tiếp như Diệp Sơ thì chỉ còn rất ít. Nhưng mặc kệ thân phận hôm nay như thế nào, chỉ cần nhớ tới quãng kí ức cùng nhau cố gắng kia, dù nhiều năm sau mới được gặp lại, bạn bè cũ tay bắt mặt mừng như chưa từng xa nhau bao giờ.

Không ít người nhắc tới sự tích Lâm Mậu Mậu ăn mặc như con trai năm đó, đã vậy còn nói say sưa, khiến cho cô dâu tự nhận mình là người có năng lực “chịu đựng” mạnh mẽ cũng phải ngượng đến đỏ bừng cả mặt, vừa xấu hổ vừa giận dữ rống lên: “Ai dám nhắc lại chuyện năm đó, thì phải uống đến khi nào gục mới tha.”

Kết quả khỏi phải nói, một bàn toàn bạn học cũ, trừ những người phải lái xe ra, tất cả đều uống say mèm.

Người phải chịu ủy khuất nhất có lẽ chính là Diệp Sơ, chẳng qua là chỉ ngồi bên cạnh hưởng ứng theo vài câu, đã bị Lâm Mậu Mậu nhéo đau điếng, còn nói hôm nay cô đến muộn, xúi đám người bạn học kia, ầm ĩ đòi phạt cô uống rượu.

Bị buộc vào đường cùng, Diệp Sơ đành phải đi vào khuôn khổ, mơ mơ hồ hồ bị mấy người kia chuốc cho uống hết phân nửa chai rượu vang đỏ.

Dưới tác dụng của cồn, hơn nửa tiếng sau vẫn còn chưa thấy thuyền giảm, Diệp Sơ thế nhưng rất không nể tình mà nằm lăn ra ngủ ở ngay tại hôn lễ. Mãi cho tới khi hôn lễ chấm dứt, Vệ Bắc bế cả người cô lên xe, cô mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn dùng tiếng Anh hỏi nơi này là nơi nào.

Thì ra cô nàng này đã say đến mức ngay cả mình đang ở quốc gia nào cũng không biết, Vệ Bắc cảm thấy thực bất đắc dĩ, rõ ràng đã lấy tám chân trên xe đắp lên cho cô tiếp tục ngủ, nhưng cô lại không chịu nằm yên một chỗ, miệng thì lẩm bẩm thứ ngôn ngữ nghe không thể hiểu được, vài lần còn cựa quậy đem chân trên người vò thành một đồng, cuối cùng Vệ Bắc không chịu được nữa, dùng tám chân quần cả người cô lại giống như cuốn nem rán, lấy dây đeo an toàn cố định lại, lúc này mới làm cho cô chịu nằm yên.

Lăn qua lăn lại một hồi như vậy xong, Vệ Bắc cũng mệt muốn xỉu, hắn nhin không được nghĩ thầm trong lòng, thức ăn ở nước ngoài cũng tốt thật, nuôi cô nàng này mập mạp béo tròn, vừa rồi sượt nữa là bẻ không nổi.

“Nem rán” không thể động đậy, nhắm mắt lại nói lảm bảm. Trong lòng Vệ Bắc chợt nổi lên trận ngứa dai, duỗi tay ra ấn ngược cái mũi của cô lên, làm cái mũi của cô lúc này trông chẳng khác gì mũi heo. Tay thì ấn miệng lại vui sướng há hê nói thì thầm: “Diệp Phi, em xem em bây giờ có giống heo không, thật đáng yêu a, thật sự là đáng yêu muốn chết...”

Nếu lúc này Diệp Sơ tỉnh lại, phỏng chừng sẽ tức đến học máu cho xem, cũng may là cô ngủ rất say, đến nỗi xe chạy đến dưới lầu nhà cô, Vệ Bắc khiêng cô lên lầu, cô vẫn hồn nhiên không biết gì.

“Bà xã?” Vệ Bắc thử lay lay người cô.

Không phản ứng!

“Diệp Tử?”

Tiếp tục không phản ứng!

“Diệp Phi!”

Vẫn là không có phản ứng gì.

“Cô gái chết tiết kia, về sau mà còn cho em đựng vào giọt rượu nào, anh thề anh sẽ không mang họ Vệ!” Vệ Bắc nhìn không được cấm giận. Có câu tục ngữ: “say rượu loạn tính”, trông bộ dạng say xỉn của cô gái này đi, không biết loạn đến mức nào? Nghĩ bọn họ ở bên nhau đã lâu như vậy, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, duy chỉ có chuyện đó, hần đã bày trò vài lần nhưng chưa thành công lần nào, lần này chính là cơ hội.

Sớm biết thế này, lúc này đã chuốc cho cô ấy uống thêm ít nữa, nói không chừng lại có hi vọng hơn?

Vệ Bắc có chút không cam lòng mà rời khỏi phòng, lặng lẽ đóng cánh cửa lại.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, trong phòng nhất thời trở nên im ắng.

Rất cục cựa đi rồi!

Hô —— con heo nhỏ đang nằm trên giường bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt đen láy lóe lên một tia ranh mãnh.

Kỳ thật cô đã tỉnh từ lâu, chẳng qua sợ díp trắng khuất gió cao, cô nam quả nữ, hơn nữa còn có hơi cồn thiêu đốt, e là rất nguy hiểm. Mẹ già đã dạy, khi còn chưa kết hôn, cái gì cũng không được phép làm! Diệp Sơ là một bé ngoan, bé ngoan sẽ biết tỉnh đúng lúc.

Mang theo vài phần dắc ý trong lòng, Diệp Sơ cời quần bò, chuẩn bị đi tắm rửa.

Sau đó, một màn hài kịch cứ như vậy diễn ra, Diệp Sơ vừa mở cửa phòng ra, liền đụng phải Vệ Bắc đang đứng ở cửa. Vệ Bắc bị làm cho giật mình cứ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào cặp đùi trắng nõn, phía trên chỉ mặc chiếc quần nhỏ của cô, bỗng có một loại cảm giác khí huyết dâng trào.

Diệp Sơ xấu hổ đưa tay kéo vạt áo T-shirt xuống, hỏi: “Anh...anh chẳng phải đã đi rồi sao?”

“Ba ba em hồi sáng ngày gọi điện thoại nói, em ở nhà một mình ông ấy không an tâm, bảo anh tới cùng em.” Giọng nói của hần bắt đầu trở nên khàn khàn, ánh mắt cũng không giống ban nãy nữa.

“Này, không được nhìn!” Diệp Sơ ý thức được điều gì, mặt bắt đầu nóng lên, cô ngượng ngùng đảo mắt đi nơi khác, môi cắn chặt, liều mạng khép chặt hai chân lại, áo T-shirt bị cô kéo xuống cả một đoạn dài, che được phía dưới, nhưng phía trên lại thấp thoáng lộ ra khe rãnh . :’>

Dưới ánh sáng của ngọn đèn mờ nhạt ngay đầu giường, bộ dạng cô như vậy, quả thực là hấp dẫn người ta phạm tội mà.

Vệ Bắc bỗng nhiên đi phía trước vài bước, đưa tay bế ngang cả người cô lên, Diệp Sơ khẽ kêu lên một tiếng, cánh môi đã bị hần chặn lại. Hần nhẹ nhàng đặt cô lên giường, tháo dây cột tóc của cô ra, ngón tay luồn vào bên trong mái tóc dài mềm mượt, đầu lưỡi không chút do dự nạy mở hàm răng của cô, không ngừng công thành đoạt đất.

Nụ hôn này, tựa như lần đầu tiên họ làm càn như vậy, Diệp Sơ cắn bản không ngăn cản nổi, mắt nhìn sang ngọn đèn đầu giường, từng đợt mê muội, bàn tay mềm mại đặt lên ngực hần, muốn đẩy ra nhưng lại chẳng có chút sức lực nào.

Nụ hôn vừa ngừng, Vệ Bắc bỗng đứng dậy, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, Diệp Sơ cảm giác hơi cồn trong người mình hình như lại bắt đầu nổi lên, cảnh tượng trước mắt như mờ ảo không chút chân thật. Cô kinh ngạc nhìn từng chiếc cúc áo của hần bị cởi ra, để lộ ra vòm ngực bên trong, làn da màu mạch nha phơi bày dưới ánh đèn vàng, tựa như được mạ lên một lớp ánh vàng.

Diệp Sơ nhìn đến ngây ngốc.

Lúc này, nụ hôn của hần lại bắt đầu roi xuống, từ xương quai xanh chuyển sang gáy, lại từ gáy chuyển sang vành tai, nương theo ánh sáng kiêu diễm từ ngọn đèn, trên chiếc cổ trắng nõn của Diệp Sơ nổi lên vài vết hôn hồng hồng.

Sau đó, hần bỗng nhiên khẽ cắn một cái trên vành tai của cô, không khỏi khiến thân thể Diệp Sơ run rẩy một cái, bàn tay nóng bỏng của hần vén vạt áo T-shirt mỏng manh của cô lên.

Cảm giác thân thể chợt lạnh, Diệp Sơ khó khăn mở miệng: “Chờ một chút!”

“Diệp Phi, nhiều năm như vậy mà em còn bắt anh phải chờ một chút nữa sao? Hừm?” Thanh âm tràn ngập từ tính của hân vang lên bên tai cô, tựa như một câu thần chú không thể kháng cự, lập tức chạy thẳng vào trái tim cô.

Nhiều năm như vậy, giữa hai người họ dù là cô hay hân cũng đã chờ đợi quá lâu rồi phải không?

Cô bỗng nhiên nhớ tới khoảnh khắc trước khi mình đi, Vệ Bắc nhét tờ giấy kia vào trong tay cô. “Em đi đi, đi theo đuôi bầu trời của em đi, nhưng đừng quên, anh vĩnh viễn ở nơi này chờ em”

Có một người bạn trai, nguyện ý chờ đợi bạn lâu như vậy, còn chưa đủ sao?

Đủ, đương nhiên là quá đủ rồi.

Diệp Sơ nhắm mắt lại, cánh tay vòng lên cổ hân.

Vậy thuận theo tự nhiên đi, hai ta sẽ không phải chờ nhau nữa.

Hai tháng sau, mặc dù giáo sư ở nước ngoài hết lần này đến lần khác muốn giữ cô ở lại, nhưng Diệp Sơ vẫn nhất quyết về nước.

Lâm Mậu Mậu nói: “Diệp Tử, cuối cùng cậu cũng chịu hạ quyết tâm quay về, Vệ soái ca nhà chúng ta chờ cậu đến mức trời cũng muốn sụp xuống tới nơi rồi.”

Diệp Sơ xấu hổ cười cười, kỳ thật không phải cô hạ quyết tâm, mà là đứa nhỏ trong bụng cô giúp cô hạ quyết tâm.

Đúng vậy, cô có rồi, chuẩn xác không hề sai, một phát trúng đích.

Cô vẫn còn nhớ lúc mình gọi điện thoại từ bên kia đại dương đem tin tức này thông báo cho Vệ Bắc, hân đã cao hứng đến mức nào, quả thực giống như điên mất rồi.

Sau đó không đến năm phút đồng hồ, ba mẹ chồng đã biết, ba mẹ cô cũng biết, anh trai chị dâu biết, cuối cùng, ngay cả bà nội cô qua năm sau cũng đã chín mươi tuổi đang ở quê nhà cũng biết luôn, mừng đến run cả tay mà bấm số gọi sang cho cô thúc giục: “A Niếp, mau mau trở về mà tổ chức hỉ sự thôi, chuyện này không kéo dài được, không kéo dài được a!”

*A Niếp là cách gọi yêu các bé gái

Không còn cách nào, cô đành phải quay về.

Lâm Mậu Mậu nghe xong, hết sức cảm thán: “Diệp Tử, cậu buồn bán có lời thật, lúc đi chỉ có một mà khi về có tận hai luôn!”

Diệp Sơ: “???????”

Sau khi Diệp Sơ về nước, hai bên gia đình liền lập tức bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ.

Vì để tránh cho Diệp Sơ bụng lớn ảnh hưởng đến việc mặc áo cưới, hôn lễ quyết định tổ chức sau nguyên đán, ngày cưới càng ngày càng đến gần, cả nhà từ trên xuống dưới ai cũng háng hái như chuẩn bị đi đánh giặc vậy.

Ngược lại Diệp Sơ bởi vì đang mang thai, thế là cô được trở thành đối tượng quan trọng phải bảo hộ của hai nhà. Mẹ cô căn bản không cho cô nhúng tay vào chuyện hôn lễ, ngay cả lúc đi chụp ảnh cưới cũng phải cầm túi chườm nóng đứng chờ một bên, chỉ sợ nhất thời bất cẩn làm ảnh hưởng đến cháu ngoại còn chưa ra đời của mình.

Tại thời điểm tất cả mọi người đều đang bận rộn vì chuẩn bị hôn lễ cho hai người, Diệp Sơ lại là người nhàn hạ nhất, cả ngày nằm trong nhà không phải làm gì, nói cho hoa mĩ ra thì chính là —— an thai!!!

Sau một tuần mang thai nhàn chán muốn chết như vậy, chẳng bao lâu nữa là đến ngày cưới, bỗng nhiên có một ngày, Vệ Bắc nói muốn dẫn Diệp Sơ đi thăm nhà mới của hai người.

Kỳ thật căn nhà mới này khi Diệp Sơ xuất ngoại du học, mẹ của Vệ Bắc đã nóng lòng mua ngay lúc đó rồi.

Nhưng mà, khi đó căn nhà này vẫn chỉ là nền móng nhà, lần đầu về thăm nhà Diệp Sơ cũng qua thăm nó một lần, lúc đó kiến trúc nhà đã muốn thành hình, bên trong lại trống rỗng, chỉ có thể nhìn ra nét sơ lược mà thôi.

Lần đến thăm gần nhất là hai tháng trước, căn nhà này đã được trang hoàng gần như xong. Trước khi bắt đầu vào trang trí, nhà thiết kế đưa ra vài phương án, cô và Vệ Bắc cùng nhất trí lựa chọn phong cách châu Âu mà giản dị, bởi vậy sau khi nhà mới đã hoàn thành, trông vô cùng tao nhã mà đơn giản, không khác mấy so với dự tính ban đầu của Diệp Sơ.

Theo lý thuyết, an bài đầu vào đó hân là không có vấn đề gì. Nhưng không biết vì sao, Diệp Sơ lại cảm thấy Vệ Bắc hôm nay có gì đó là lạ, trong mắt lộ ra một tia thần bí, giống như “Anh có một điều bất ngờ dành cho em, em chuẩn bị tinh thần đi” vậy. Thế cho nên, Diệp Sơ đang âm thầm tính toán trong lòng, nếu lát nữa chuyện kia của hân không làm cho cô bất ngờ, cô có phải nên làm bộ phối hợp một chút, miễn cho hân khỏi bị thương tâm hay không?!

Kết quả, Diệp Sơ quả thực đã bị bất ngờ.

Vệ Bắc bịt hai mắt của cô lại rồi dẫn cô đi, lúc hần mở tay ra một phòng trẻ con do chính tay hần chuẩn bị hiện ra trước mắt cô. Diệp Sơ quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình.

Trần nhà màu xanh đậm cùng với giấy dán tường màu sắc huyền ảo hoà lẫn vào nhau, ngay giữa phòng treo một chiếc đèn với thiên văn nhỏ, ánh đèn phản lên trên trần nhà, khiến cả căn phòng như một biển sao vậy.

Hần nói hần có điều bất ngờ cho cô, nhưng Diệp Sơ không thể nghĩ tới, điều bất ngờ này chính là một vũ trụ.

Đứa nhỏ của bọn họ tương lai sẽ ở trong này, bên trong một vũ trụ bao la!

Trái tim cô khẽ run lên, lại có chút kích động.

Vệ Bắc ôm lấy cô, bàn tay áp lên chiếc bụng hơi hơi nổi lên của cô: “Anh cảm nhận được, con chúng ta nhất định sẽ thích nơi này.”

“Anh chắc chắn vậy sao?” Diệp Sơ tựa vào vai hần, nhìn bầu trời đầy sao trên trần nhà.

“Nếu nó không thích, anh sẽ đánh cho tới khi nào nó thích mới thôi.” Vệ Bắc ung dung nói. ʘ

Diệp Sơ xi một tiếng bật cười, cô quay đầu lại, hai tay vòng lên cổ Vệ Bắc: “Yên tâm đi, em thích, con của chúng ta nhất định cũng sẽ rất thích.”

“Nếu thích như vậy, có phải em nên bày tỏ chút gì hay không?” Hần nhìn cô chăm chú, tựa như một đứa trẻ mới làm được chuyện tốt, đòi được thưởng kẹo vậy.

Nhìn hần vô lại như vậy, Diệp Sơ bật cười thành tiếng, không khỏi nhớ tới lại những chuyện cũ trước đây.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, khi đó cô vẫn là một cô bé đang mặc chiếc váy màu trắng tinh mẹ may, đứng bên cạnh vũng bùn, nào có nghĩ rằng tên nhóc hư hỏng bốc bùn ném vào người mình thế nhưng lại trở thành người cô yêu, người làm bạn với cô suốt đời?

Có lẽ đó chính là thứ gọi là duyên phận đi, từ cái nhìn đầu tiên đã ước định sẽ ràng buộc nhau cả đời, vĩnh viễn không xa rời.

Nghĩ như vậy, Diệp Sơ kiễng chân, không chút do dự hôn lên môi hần.

Tại thời khắc tươi đẹp kia, tất cả những ngôi sao trên tường tựa như đang chuyển động, chúng nháy mắt, gửi tới một lời chúc phúc chân thành nhất tới đôi tình nhân đang hôn nhau kia.

Anh yêu, anh biết không? Mặc kệ bầu trời kia có bao nhiêu vì sao lấp lánh, anh vĩnh viễn là ngôi sao Bắc cực sáng ngời nhất trong lòng em.

Mặc cho vận đổi sao dời, tình này sẽ mãi chẳng đổi thay.

——HOÀN——

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Buồng Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Phiên ngoại: Tình địch

Edit: Pingki

Thằng thán mà nói, tên tiểu tử Vệ Bắc này từ nhỏ đã chẳng có một đứa con gái nào thích hần, không phải là vì mặt mũi hần khó nhìn, mà là tính tình hần quá thôi, khiến đám con gái đều sợ tới mức không dám đến gần. Nhưng phàm là chuyện gì cũng sẽ có ngoại lệ, luôn luôn có một vài cô gái không sợ chết, muốn đi khiêu chiến năng lực chịu đựng của mình một chút, Dương Thanh chính là một trong số đó.

Dương Thanh chính là con gái cưng của cục trưởng Dương của đại đội đặc công, cùng tuổi với Vệ Bắc, đang học năm thứ tư tại một trường đại học nổi tiếng trong nước, hiện giờ đang nhờ quan hệ của ba cô ta để vào phòng nhân sự trong đội cảnh sát thực tập, làm vài công việc bên dân sự.

Ngày đó cô ta vừa đến nơi làm việc, cấp trên cũng chỉ nói buổi chiều sẽ có vài thực tập sinh đến báo danh, bảo cô ta đi tiếp đón họ một chút. Cô ta ban đầu chẳng thèm để vào tai, nghĩ thầm rằng cũng chỉ là vài tên thực tập sinh thôi, vậy mà lại bắt cô ta đường đường là con gái của cục trưởng ra đón tiếp, nào biết đối phương vừa mới đến, thái độ của cô ta liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Yô, tên kia thực là đẹp trai a! Vừa cao ráo vừa tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, cả người tản ra một luồng khí thế bức người, so với mấy tên ngốc chỉ biết đọc sách trong trường cô ta phải hơn đến mấy chục lần. Dương Thanh vừa liếc mắt một cái liền đồ rầm rầm, âm thầm thề nhất định phải tóm bằng được người đàn ông cực phẩm vào tay mình. Ôm ý nghĩ như vậy sang ngày hôm sau, Dương Thanh liền bắt đầu ân cần hỏi han Vệ Bắc, quan tâm nhiệt tình, tuyệt không buông tha cho một cơ hội nào có thể đáp lời.

Vệ Bắc không phải tên ngốc, đương nhiên nhận ra được ý đồ của Dương Thanh, và lại hắn cũng cảm thấy thực phiền phức, ông đây vất vả lắm mới có chút thời gian rảnh, muốn gọi điện thoại cho bà xã tâm tình một chút, cô ta lại muốn quẩn quýt lấy không chịu rời, đầu óc có vấn đề chẳng?! Nhưng nề tính mặt mũi của cục trưởng Dương, hắn vẫn chịu đựng không bùng phát, vẫn cắn răng ôn hoà với Dương Thanh, muốn cho cô ta biết khó mà lui.

Chỉ có điều Dương Thanh kia lại không hề phát giác, thậm chí còn nhờ quan hệ của ba mình, thăm dò gia cảnh nhà Vệ Bắc, sau khi biết được Vệ Bắc chính là con trai của Trường khu Vệ, cô ta lại càng mừng rỡ như mở cờ trong bụng, quẩn quýt lấy ba ba đòi làm mai cho mình.

Cục trưởng Dương vẫn luôn đau đầu vì tính tình công chúa của con gái mình, sợ nó không tìm được bạn trai, bây giờ con gái lại nói đã có ý trung nhân, ông người làm ba này đương nhiên phải dốc hết sức lực mà tác hợp rồi.

Vì thế, cục trưởng Dương gọi một cuộc điện thoại đến cho Vệ Đông Hải, mời ông ta ra ngoài ăn cơm.

Vệ Đông Hải vẫn luôn không thích xã giao, nhưng vì con trai mình đang thực tập ở đội cảnh sát mà cục trưởng Dương quản lí, thực hết sức bắt đắc dĩ, đành phải nhận lời mời.

Vệ Bắc vừa nghe Dương cục trưởng mời khách, trong lòng liền mơ hồ đoán được mục đích của cha con nhà họ, vì tránh gặp phiền toái, hắn gọi sang cho Diệp Sơ.

Nghe nói đi dùng cơm cùng bạn bè của ông Vệ Đông Hải, Diệp Sơ có chút không muốn đi: “Bạn của ba anh, em lại không quen, đi theo làm gì?”

“Em quan tâm đến chuyện có quen hay không làm gì? Cứ ngồi ăn là được!”

Hắn vừa nói như vậy, Diệp Sơ lại càng không vui: “Em cũng không phải là heo, em mới không đi!”

Vệ Bắc hết cách, đành phải khai thật: “Thôi nói cho em vậy, vị cục trưởng Dương kia muốn làm mai con gái ông ta cho anh, anh thật sự không còn cách nào khác, em coi như cứu một mạng người đi, lần sau anh sẽ báo đáp cho em.”

“Anh định báo đáp như thế nào?” Diệp Sơ hỏi.

“Lấy thân báo đáp!”

Diệp Sơ: “...”

Tuy rằng không nguyện ý đi lắm, nhưng vì cứu Vệ Bắc khỏi tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, Diệp Sơ đành miễn cưỡng đi cùng.

Tới ghế lô khách sạn rồi, Dương Thanh vừa thấy Vệ Bắc đến còn dẫn theo một đứa con gái tới cùng, sắc mặt không tốt lắm, may mà cục trưởng Dương phản ứng nhanh, hỏi: “Tiểu Vệ, vị này chính là?”

“Là bạn gái của cháu, Diệp Sơ.” Vệ Bắc đáp lời rõ ràng từng chữ.

Nụ cười trên mặt Cục trưởng Dương có chút xấu hổ: “Thì ra là bạn gái của Tiểu Vệ, mau ngồi mau ngồi.”

“Dạ, cảm ơn chú ạ.” Diệp Sơ đặt mông lên ghế ngồi mà Dương Thanh đã chuẩn bị trước cho Vệ Bắc, ngay cả mắt cũng chưa chớp lấy một cái, Dương Thanh tức giận-ìng.

Ánh mắt xem thường rõ rệt.

“Diệp Sơ bạn gái của Tiểu Vệ này, cháu đang học ở trường nào?” Cục trưởng Dương hỏi.

“Con bé đang học ở đại học F, năm nay cũng năm tư rồi đó anh.” Vệ Đông Hải thay cô trả lời.

Đại học F? Trong lòng Dương Thanh bất giác khinh thường hừ một tiếng, đứa con gái này không chỉ diện mạo bình thường, ngay cả trường đại học cũng không bằng trường cô ta, xem ra, gia cảnh chắc cũng chẳng khá là mấy, sao có thể sánh được với cô ta? Nghĩ như vậy, cô ta lại trở nên tự tin tràn đầy, vẻ tươi cười lại hiện lên trên gương mặt một lần nữa.

“Con chào chú Vệ ạ, lần đầu tiên gặp mặt, cháu là Dương Thanh, cũng thực tập trong đội cảnh sát cùng Vệ Bắc, cậu ấy ở đơn vị rất quan tâm chăm sóc đến cháu.” Cô ta coi như bên cạnh chẳng có ai mà tự giới thiệu, giọng điệu mang theo chút ý tứ khoa khoang, hoàn toàn không đem Diệp Sơ để vào mắt.

Diệp Sơ cũng không sót ruột, liền chuyển mắt sang phía Vệ Bắc.

Con mẹ nó tôi quan tâm đến cô hồi nào?! Vệ Bắc nể nang thầm một câu trong lòng, đáp lại Diệp Sơ một biểu tình thề sống thề chết.

Diệp Sơ khẽ xì một tiếng bật cười.

Dương Thanh nghe thấy lập tức hiểu lầm, tính tình công chúa lại nổi lên, thốt lên một cách thiếu suy nghĩ: “Cô cười cái gì?”

Diệp Sơ sững sốt, ung dung nói: “Tôi đâu có cười.”

“Vừa rồi rõ ràng cô mới cười!” Dương Thanh vẫn không chịu buông tha.

“Em có cười sao?” Diệp Sơ quay đầu sang hỏi Vệ Bắc.

Vệ Bắc đương nhiên phải bênh bà xã mình rồi, lắc lắc đầu: “Nào có.”

Một câu, khiến Dương Thanh tức giận đến tái cả mặt, đang muốn phát tác, may mà có ba cô ta cản lại kịp: “Cái gì mà cười hay không cười, hôm nay mọi người vui vẻ như vậy, đương nhiên là phải cười rồi. Nào nào nào, trưởng khu Vệ, hôm nay tôi làm chủ, mọi người muốn ăn gì cứ việc gọi. Mấy đứa cũng thế, không cần khách khí với chú nha!”

Cục trưởng Dương vừa hoà giải, vừa không ngừng kêu khổ trong lòng: Xong rồi! Con gái lần đầu tiên chọn mục tiêu, thế nhưng lại thích một cây tùng đã có chủ, xem ra lần này con gái phải quay về tay không rồi.

Quả nhiên, suốt bữa ăn, Vệ Bắc liên tục kéo Diệp Sơ lại nói chuyện thì thầm, Dương Thanh ngay cả một câu cũng không chen vào được. Cô ta là thiên kim của cục trưởng, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nay lại bị một người coi khinh thế này? Tự tin và kiêu ngạo vừa rồi, tất cả bị đánh tan không còn một mảnh, thứ thu về chỉ có một bụng tức không phát tiết ra được mà thôi.

“Con đi toilet một chút!”

Bữa ăn trôi qua được phân nửa, cô ta rốt cục không nhịn được nữa, mặt xanh đen chạy ra ngoài. Không ngừng mắng với chiếc gương trong toilet: “Đưa con gái họ Diệp kia có gì tốt chứ? Eo không nhỏ bằng tôi, ngực cũng không lớn bằng tôi, mặt mũi thì khỏi phải nói, tư sắc bình thường, có điểm nào tốt hơn tôi chứ? Vệ Bắc anh là tên ngu ngốc không có mắt nhìn, bà đây tốt như vậy anh không thèm để ý, lại đi thích cái thứ hàng vỉa hè! Đi trên đường cũng vớ được cả bó to, tôi mà là đàn ông, có tặng không tôi cũng không thèm...”

Cô ta càng mắng càng hăng, hoàn toàn không phát hiện có người vừa vào toilet, đợi cho đến khi Diệp Sơ đứng ở bên cạnh cô ta, cô ta mới phát giác, cả người liền hóa đá.

Có điều Diệp Sơ một chút cũng không tức giận, chỉ lo mở vòi nước ra rồi rửa tay.

Tiếng nước chảy ào ào, bên trong toilet im ắng đến mức chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng nghe được, Dương Thanh khựng người trong chốc lát, mắt thấy Diệp Sơ rửa tay xong, xoay người muốn đi ra, mới hoàn hồn mà gọi cô lại.

“Ê! Đứng lại!”

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ quay đầu lại nghi hoặc nhìn cô ta.

Loại biểu tình chẳng mấy may để ý này, khiến cho Dương Thanh cảm thấy thất bại đến cực điểm, cô ta rốt cuộc không nhịn được nữa: “Tại sao cô không nói lời nào?”

“Nói cái gì?” Diệp Sơ mờ mịt hỏi.

Dương Thanh tức giận thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương: “Cô có bệnh sao, tôi chứ cô như vậy, cô cũng không biết tức giận à?”

“Có gì mà phải tức giận?” Diệp Sơ cười cười: “Chúng ta lại không quen.”

Cùng một lời như thế, từ miệng Diệp Sơ nói ra, Dương Thanh quả thực không nói được lời nào phản bác, thật lâu sau, cô ta mới xanh mặt học ra được một câu đáp: “Mặc kệ thế nào, những lời vừa rồi của tôi đều là sự thật, cô chính là thua kém tôi.”

“Vệ Bắc cũng không để cô vào mắt, đây cũng là sự thật.” Diệp Sơ bình tĩnh nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Để lại một mình Dương Thanh đang ngây ra như phỗng, đối mặt với sự thật tàn khốc, lòng tự trọng bị đánh vỡ vụn như nhân sủi cào hư vậy.

Chuyện này trôi qua thật lâu về sau, Vệ Bắc rốt cục như ý nguyện mà cưới được Diệp Sơ về nhà, cũng sau lần thứ N đem cô hoàn toàn thành sở hữu của mình, hân ôm bà xã vào lòng hỏi: “Diệp Sơ, có phải em vô cùng an tâm về anh hay không? Thế nào mà từ trước tới giờ vẫn không thấy em ghen?”

“Có chứ, chỉ là anh không phát hiện ra mà thôi.” Diệp Sơ nói xong, lại rúc vào trong lòng Vệ Bắc.

“Thật hả?” Vệ Bắc hưng phấn như mới phát hiện ra lục địa mới, kích động gấp hỏi: “Chuyện khi nào? Sao anh không nhớ gì hết? Nói mau nói mau!”

Diệp Sơ nghiêng đầu lên cổ nhớ một chút, cuối cùng cô lắc lắc đầu: “Hình như quên mất rồi...”

Vệ Bắc hết chỗ nói.

Hắn không biết, đối với bà xã hắn mà nói, tình địch thần mã, tất cả đều là mây bay.

————TOÀN VĂN HOÀN————

Truyện tới đây là hết, Pingki cảm ơn mọi người đã đón đọc trong thời gian qua. Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Buông Cô Nương Kia Ra* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.